

Giới thiệu Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua

Truyện Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua là một truyện khá mới lạ và hấp dẫn, một truyện với nhan đề làm người đọc không khỏi suy nghĩ, yêu hay không yêu, tình yêu đâu phải chỉ là trò đùa vui, có chăng nếu nó chỉ là thoáng qua thì sao, tình yêu này đâu phải chỉ có thế, đâu phải thoáng qua là được, đâu phải nói để trong lòng là có thể để đầu gối nói buông bỏ là buông được, truyện tình cảm không thể nói trước điều gì được.

Tưởng rằng mọi thứ chỉ là một trò chơi, nhưng dư âm vẫn còn sót lại, nhìn thời gian dần qua, ngắm nghĩ mọi thứ cũng giống đóa hoa đã nở rộ. Tình yêu thật đáng sợ, khiến cho người ta không còn dám yêu, không dám gặp lại người yêu, không thể nào phân biệt được thật giả. Nếu cuộc đời chỉ là một màn kịch mua vui, thì tốt quá. Tình yêu nếu cũng chỉ là một lần gặp gỡ thoáng qua, thì hạnh phúc lắm rồi... Truyện xuyên không này là chuyện tình yêu vượt không gian thời gian và vượt cả những gì thuộc tầm kiểm soát.

Hắn là Lâm Hi Thần về sau là Tư Mã Hi Thần – thiếu trang chủ Ngao Lâm sơn trang, một thiếu niên anh tuấn võ nghệ siêu quần. Giang hồ đồn rằng, hắn là hoa hoa công tử lưu tình khắp nơi, chỉ cần là nữ nhân thấy hắn, người gặp người yêu. Lời đồn cũng chỉ là lời đồn, sự thật ra sao còn rất khó nói. Lần đầu tiên gặp nàng, ấn tượng về nàng là một nữ nhân bướng bỉnh, hắn thề rằng “nữ nhân trên đời chết hết cũng quyết không lấy nàng vào cửa”... Mà duyên phận, nào phải chỉ vì một lời thề có thể rũ bỏ

Nàng là Hiệp Phàm – nhị tiểu thư Hiệp Vương phủ mang theo nỗi đau đớn ê chề một lòng muốn kết thúc tất cả mà trời xanh nào có chiều lòng người? Nếu đã cho nàng được sống lại một lần nữa nàng sẽ sống thật tốt, bình dị trải qua một đời... Vậy mà thiên ý trêu ngươi lại khiến nàng gặp lại người nàng không muốn gặp nhất, nàng thề rằng “Hiệp Phàm ta dù đời này nam nhân chết hết cũng quyết không bước qua cửa nhà ngươi...”

... Nhưng, đời này đã định... hân nọ nàng... Cái kết cho cả hai là gì, cho cả truyện là gì, mời bạn đón đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Edit: Đình Công Hội mem

Beta: Everybody read it

***

Màn đêm tĩnh mịch im lặng làm cho người ta cảm thấy sợ hãi

Nhạc Tĩnh Mai nhìn trăng ngoài cửa sổ, ánh trăng như nước, tâm tình nàng lạnh lạnh như màn đêm ngoài kia. Nàng vẻ mặt hoảng hốt, nhìn ngoài cửa sổ, ánh mặt vô hướng, tựa hồ nhìn thẳng tắp về phía chân trời. “Hắn, hắn là đã 23 tuổi rồi? Đã qua 13 năm, suốt 13 năm, không có gặp qua hắn một lần! Không biết hắn bây giờ trông thế nào, liệu có còn giống như trước đây?”

“Sư phụ, người tiếc nuối như vậy, tại sao không quay trở lại?” Một thanh âm bình tĩnh, ôn nhu, thân nhiên, có vài phần khó hiểu cũng có vài phần thương tiếc vang lên.

“Năm đó, cha hắn dùng kiếm bức ta rời đi, ta liền thề sẽ không bao giờ nữa bước vào ‘Ngao lâm sơn trang’ nữa bước, ngày đó ta từ trên vách núi đen ngã xuống, được một cành cây từng níu lại, may mắn sao sư tổ ngươi đi ngang qua, đã cứu ta, mọi người năm đó đều biết, Nhạc Tĩnh Mai bị nhà chồng ruồng bỏ, rơi xuống vách núi chết không tìm thấy thân thể, vậy làm sao còn có người quan tâm tới chuyện sống chết của ta?” Nhạc Tĩnh Mai thân nhiên cười, trong mắt lộ vẻ bất đắc dĩ cùng bi thương, sự tình năm đó bây giờ nghĩ lại vẫn thấy đau lòng.

“Chẳng lẽ, hắn chưa bao giờ tìm kiếm ngươi sao?” Vẫn như cũ là cái

thanh âm nhẹ nhàng kia. Nhìn qua mơ hồ có thể thấy đó là một tiểu cô nương, toàn thân mặc một bộ quần áo màu trắng, tóc đen nhánh như dòng thác chảy xuống.

Nhạc Tĩnh Mai cười khổ một chút, ngờ ngác nhìn ngoài cửa sổ, hơn nửa ngày không trả lời, nhìn nhau ngây ngốc.

Nữ tử trẻ tuổi im lặng chờ.

“Lúc đầu, ta cũng từng ôm ảo tưởng, hơn mười năm tình nghĩa chẳng lẽ dễ dàng quên nhanh như vậy?! Ngươi sư tổ từng mắng ta si ngốc, vì một người như vậy mà phản bội sư môn, luyện tiếc cho mười năm tươi đẹp, còn không hết hy vọng. Nàng nói cho ta thời gian 1 năm, nếu hắn tìm đến đây, sẽ cho ta trở về với hắn, nếu trong vòng 1 năm mà hắn không có hành động gì, thì ta phải hứa sẽ không rời khỏi Trà Uyển nữa bước. Thật không thể tin được, hắn không những không đi tìm ta, mà chưa đầy một tháng, hắn liền đem Bằng cô nương thú vào gia môn, ta thật sự hồ thẹn vs sư phụ, cho nên đã quyết tâm không rời khỏi đây nữa bước, trừ trường hợp lên núi hái thuốc. Sau này gặp được người trượt chân rơi xuống vách núi, may mắn ngươi hiện ở Hiệp vương phủ không xa đây lắm, có thể thường thường tới đây cùng ta làm bạn.”

“Phạm Nhi đi theo sự phụ cũng đã mười năm rồi, thời gian trôi thật là nhanh a.” Cô gái trẻ lẳng lặng cười, thản nhiên nói.

“Đúng vậy, thời gian qua thật nhanh.” Nhạc Tinh Mai mỉm cười, “Khi đó ngươi hãy còn là tiểu nha đầu 8, 9 tuổi, ham chơi không cẩn thận trượt xuống vách núi, vừa vịn gặp ta đi ra ngoài hái thuốc, gặp nhìn thấy ngươi hôn mê trên mặt đất liền cứu ngươi trở về. Cũng coi như thầy trò chúng ta có duyên.”

Thật là không cẩn thận trượt chân xuống vách núi sao ?

Hiệp Phàm im lặng đứng đó, lẳng lặng suy nghĩ, nhớ lại một màn, chính mình cũng không thể hiểu nổi sự tình tại sao. Hai tiểu hài tử cùng nhau chơi đùa, trong đó có một người là “chính mình”, một người khác là một tiểu cô nương ước chừng tuổi cũng chỉ ngang bằng, là con gái cùng cha khác mẹ với mình, tên gọi Hiệp Tâm. Một người xinh đẹp đáng yêu, có chút phóng túng điều ngoa.

Hai tiểu cô nương cùng nhau chơi đùa.

Hiệp tâm kêu: “Tỷ tỷ, mau đến xem, chỗ là cái gì vậy?”

Hiệp Phàm tò mò, chạy tới, đứng ở vách núi bên cạnh, nhìn không thấy có gì cả, có chút khó hiểu quay đầu hỏi: “Muội muội, có cái gì nha? Sao ta không có nhìn thấy?”

“Ngươi nhìn lại xem.” Hiệp tâm cười nói, nụ cười ngọt ngào giống như cửa hàng bán bánh kẹo bên đường, Hiệp Phàm khi đó nhìn cảm thấy hết thấy đáng yêu, tiểu cô nương này cười làm người ta chỉ muốn chạy lại ôm một cái. Còn một Hiệp Phàm khác, tiểu cô nương kia mới có 8, 9 tuổi tên gọi Tiểu Hiệp Phàm (là người mà Hiệp Phàm nhập vào)... tiếp diễn cảnh chính mình quay người nhìn lại xuống vách núi (em Hiệp Phàm này tự tử), liền cảm thấy có người đẩy “chính mình” xuống (em Tâm kia đẩy em Tiểu Phàm xuống), thanh âm mềm mại, ngọt ngào nói: “Tỷ tỷ, ngươi nếu không nhìn thấy, chỉ bằng xuống hẳn dưới đó xem đi.”

Sau đó, Hiệp Phàm liền trượt chân rơi xuống vách núi. Giống một mảnh lá cây, một chút động tĩnh đều không có phát ra, thậm chí nô bộc xung quanh đều không phát hiện.

Liền sau đó, là tiểu cô nương Hiệp Tâm ngọt ngào thanh âm, liên tục hét to: “Tỷ tỷ ngã xuống mất rồi! Tỷ tỷ ngã xuống mất rồi!—”

Đó là trí nhớ cuối cùng của Tiểu Hiệp Phàm, cũng là trí nhớ cuối cùng của Hiệp Phàm.

Tiểu Hiệp Phàm là bị muội muội cùng cha khác mẹ đẩy xuống vách núi. Mà bản thân Tiểu Hiệp Phàm, cũng là bản thân Hiệp Phàm cam tâm tình nguyện nhảy xuống, nàng thật không muốn sống sao, có lẽ sống vậy quá đủ rồi chẳng.

Chính là, Tiểu Hiệp Phàm đã chết, nàng, Hiệp Phàm, một nữ tử trùng tên trùng họ sống dưới thân xác này, linh hồn im lặng bám vào thân xác thiện lương của Tiểu Hiệp Phàm. Nàng sống dưới thân phận này, trong triều đại xa lạ này ước chừng đã 10 năm, khi theo Tiểu Hiệp Phàm rơi xuống vách núi hãy còn là một tiểu cô nương 8 9 tuổi mà bây giờ là một đại cô nương 18 19 tuổi.

18 19 tuổi... cũng tầm tuổi này nàng đã nhảy từ vách núi tự vẫn

“Phạm nhi, nghĩ cái gì vậy? Trông ngươi xuất thần thế?” Nhạc Tinh Mai nhẹ nhàng huých Hiệp Phàm 1 chút, quan tâm hỏi.

Hiệp Phàm phục hồi tinh thần lại, mỉm cười, lẳng lặng nói: “Không có gì, chỉ là đột nhiên có chút thất thần. Sự phụ, người nói gì thế.”

Nhạc tinh mai khe khẽ thở dài, trong lòng thương tiếc, tiểu nha đầu này, qua bao năm vẫn không thoát khỏi nỗi sợ hãi. Cũng khó trách, một tiểu cô nương 8, 9 tuổi bị rơi xuống cả vạn trượng, tự nhiên thành nỗi ám ảnh, có điều tiểu cô nương này mệnh tốt, chỉ bị hôn mê, ngay một xước ngoài da cũng không bị, từ lúc cứu trở về nhà, nghỉ ngơi có một canh h liền tỉnh dậy.

“Nếu phải nói, ngươi thực sự là người may mắn, từ trên cao như vậy rơi xuống, thế nhưng một chút ngoại thương cũng không có, chỉ hôn mê có 1 canh h, ngay cả sự phụ ta đều phải nói ngươi không phải người bình thường, vậy mà tên ngươi lại là Phạm, thật sự là ủy khuất ngươi.” Nhạc Tinh Mai mỉm cười nói, nhìn trước mặt Hiệp Phàm, ngày nào còn là một tiểu cô nương tám chín tuổi nay đã trưởng thành, một đại cô nương mắt ngọc mày ngài.

Hiệp Phàm thản nhiên cười cười, đúng vậy, nàng cũng cảm thấy thật kì quái, như thế nào có thể từ hiện đại chạy đến cổ đại, nhưng lại hảo hảo sống sót, tuy rằng lại một lần nữa làm tiểu cô nương 8 9 tuổi lại trải qua 10 năm, nhưng, giấu lại, đúng là cực kì may mắn. Ở thời hiện đại Hiệp Phàm ủy khuất không chịu nổi, sống trong thân thể này là một thiên kim tiểu thư được mọi người sùng ái, về bề ngoài tú lệ, có gia thế tốt, có tương lai tươi đẹp, so với chính mình ở hiện đại đã thấy may mắn không chịu nổi.

“Nghe nói, phụ thân ngươi thay mất 3 tỷ muội ngươi chọn rê?” Nhạc Tinh Mai quan tâm hỏi.

Hiệp Phàm gật gù đầu, lẳng lặng nói: “Đúng vậy, nay 3 tỷ muội chúng ta đều là bản tự chọn, việc gì phải lao tâm phí sức nghĩ về mấy cái đó làm gì.”

“Ngươi muốn phụ quân mình là người thế nào?” Nhạc tinh mai trêu chọc hỏi.

Hiệp Phàm mỉm cười nói: “Tất nhiên là muốn một người đối vs Phạm Nhi toàn tâm toàn ý.”

Nhạc tinh mai mỉm cười nhìn đồ nhi của mình, một nữ tử luôn im lặng, tựa như có tâm sự khó giải bày, nhưng thông minh, tốt bụng, thanh lịch, ôn hòa, nhìn đến nàng, thật giống như thấy được chính mình trẻ kia. Nhớ lúc mình còn trẻ chỉ là một nữ tử đơn thuần, gặp người nam nhân kia, vừa gặp đã thương.

chấp nhận gả cho, yêu, lại bị người ta hù, kết cục là bị quên lãng.

“Sư phụ hy vọng người có thể gặp được người trong mộng.” Nhạc tình mai nhẹ nhàng nói, lại khe khẽ thở dài, với gia thế, dung mạo của Hiệp Phàm, tuyển được vị hôn phu xuất sắc tuyệt đối không phải cái việc khó, có thể tuyển được một nam tử thực lòng yêu thương cũng nắm chắc đến vài phần?

“Cám ơn sư phụ.” Hiệp Phàm đột nhiên có chút xuất thần sững sờ, lại kèm theo vài phần ưu thương nói: “Hy vọng có thể như sư phụ mong muốn. Chính là, Phàm Nhi cũng biết, lấy Phàm Nhi gia thế, bề ngoài, nếu muốn tìm một gia đình phú quý, cũng không phải việc khó, nhưng nếu muốn tìm một nam tử thực lòng yêu thương mình cả đời, lại là một việc khó thành.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Edit: Đình Công Hội

Bêta: Everybody read it

***

Hiệp vương phủ, đèn đuốc sáng trưng.

Thủ phủ thứ nhất trong Kinh thành, trọng thần thứ nhất trong triều, tay cầm binh quyền, đất đai rộng lớn, đây là nơi náo nhiệt nhất nhì Kinh Thành. Nhất là nay chọn rằm cho ba nữ nhi duy nhất trong nhà, lại càng khiến người ta chen chúc lại xem

Hiệp Trà, Hiệp Phàm, Hiệp Tâm, là ba vị thiên kim của Hiệp vương phủ. Đại tiểu thư đoan trang trầm ổn, nhị tiểu thư điềm tĩnh thanh tú, tam tiểu thư hoạt bát xinh đẹp. Người người đều nói họ là mỹ nữ đứng hàng nhất nhì trong Kinh thành

Tam tỷ muội sinh ra cùng năm, là Hiệp Vương gia nhất thế nhị thiếp cùng năm hạ sinh.

Hôm nay, càng náo nhiệt hơn nữa cũng vì người đứng đầu võ lâm, Ngao Lâm sơn trang thiếu trang chủ Lâm Hi Thần đến đây cầu hôn. Lâm Hi Thần, thiếu trang chủ duy nhất của Ngao Lâm sơn trang, tuổi cùng lắm cũng chỉ 23, trên giang hồ không ai không biết, không ai không nghe danh. Anh tuấn mà phong lưu, không biết bao nhiêu cô gái nguyện chỉ có mình hắn trong lòng. Hắn võ nghệ cao siêu, phong lưu phóng khoáng, nếu luận thanh danh, không ai bì nổi, nếu luận tư cách, không ai còn gì để bình luận. (=p~ J)

Thời điểm Hiệp Phàm trở lại Hiệp vương phủ, cố ý tránh đi cửa trước, mà đi đường vòng xuống cửa sau. Mơ hồ nghe được có người nói chuyện, lập tức lách mình trốn vào phía sau dãy núi giả, nằng theo Nhạc Tình Mai học võ nghệ, trừ bỏ chính nàng, ngay cả nha đầu Tiểu Liên thân cận bên người cũng không biết được.

Trong mắt mọi người nàng cũng chỉ là một thiên kim tiểu thư có tính cách trầm lặng trong Hiệp vương phủ, đa tài đa nghệ mà mọi người biết cũng chỉ đến cầm kì thi họa và nữ công gia chánh mà thôi.

“Nô tài đã thay thiếu chủ tử xem qua. Đại tiểu thư là người đoan trang thủ lễ, là thế tử Từ thị của Hiệp vương gia hạ sinh; Nhị tiểu thư im lặng không thích náo nhiệt, là vợ hai của Hiệp vương gia Lam thị hạ sinh; Tam tiểu thư là Lí thị sủng thiếp của Hiệp vương gia hạ sinh, trời sinh tính hoạt bát, dung mạo xinh đẹp.”

“Hừ.” Một thanh âm lười biếng theo trong lỗ mũi hừ một tiếng, không kiên nhẫn nói, “Toàn chuyện không thú vị, chỉ tại cha nghĩ ra, cùng lắm cũng chỉ là một đám nữ tử nhà giàu ngu dốt, nhìn như đóa hoa để trưng trên bàn mềm mại, kỳ thật chỉ có vẻ ngoài còn trông được như thế thà rằng ta dung gồi thêu hoa còn tốt hơn. Lời Nói thật cho người nghe, ta căn bản là không nghĩ thú bọn họ, người thay ta tìm một l do từ chối khéo là được rồi. Nghe nói, nói này có một tiệm rượu rất nổi danh, ta đi trước nằm thử đã.”

“Thiếu chủ tử, ngài chớ đề —”

Thanh âm vừa này không còn nữa, giống như người nợ đã rời khỏi đó.

Hiệp Phàm vừa muốn động, cảm thấy có chút không đúng, lập tức dừng người lại, cả người cứng ngắc đứng, hô hấp cũng trở nên có chút thương xúc.

“Người là ai? Tránh ở nơi này làm cái gì?” Một thanh âm lạnh lùng hỏi, một cái thân ảnh cao ngất che khuất ánh sáng ít ỏi, phía sau núi giả đột nhiên càng trở nên âm lãnh gấp bội.

Hiệp Phàm trong đầu vòng vo trăm ngàn bối rối, giấu đầu lòi đuôi, việc ngốc tốt nhất không cần làm, thân thù người này cho thấy hắn cũng không phải là

một người bình thường, năng tốt nhất không cần nhiều chuyện.

“Ta là người trong Hiệp vương phủ.” Hiệp phàm chỉ chỉ vào cánh cửa sau của Hiệp vương phủ, thấp giọng, cố ý có chút khản trương giải thích, “Vừa mới đi đến nơi này, mơ hồ nhìn đến phía trước có hai vị nam tử ở đó nói chuyện, dù sao nam nữ thụ thụ bất thân, ta sợ bị người khác nhìn thấy sẽ có chút khó xử, cho nên vội vàng trốn ở sau dãy núi giả này, cũng không tính làm cái gì. Những tưởng chờ nhĩ vị nói xong rồi đi ta sẽ trở về phủ, không nghĩ, vẫn là bị người phát hiện. Người là người nào đây? Như thế nào lại đứng ở ngoài cửa hậu viện của Hiệp vương phủ?”

Lâm hi thần lạnh lùng đánh giá nữ tử trước mặt, quần áo, nhan sắc, hẳn là Hiệp vương phủ nô tỳ. Nói như thế, nhưng Hiệp vương phủ xem ra cũng rất gia giáo, một cái nô tỳ mà có thể nói chuyện hữu lý như thế này, tuy rằng có chút kích động, trông trông còn phủ qu hơn nô tỳ những nhà khác gấp trăm ngàn lần.

“Hừ, bất quá là ngoài cửa hậu viện Hiệp vương phủ, chẳng lẽ không cho ngoại nhân đi lại sao?” Lâm hi thần lạnh lùng trào phúng, “Cũng quá xem trọng người trong Hiệp vương phủ đi.”

Hiệp phàm không hé răng, không biết vì cái gì, thanh âm người này làm cho nàng trong lòng cực không thoải mái, trong thanh âm này, luôn luôn mang chút thành phần quen thuộc mà nàng không hiểu, giọng nam trung, từ tốn, trêu chọc, khinh thường, thậm chí lạnh lùng, đều là nàng đã nghe qua đến mấy vạn lần, đến nay không thể quên.

“Ngẩng đầu lên ta coi xem” Lâm hi thần đột nhiên nói.

Hiệp phàm không cam tâm tình nguyện, không muốn ngẩng đầu, nhìn người trước mặt mình. Người này, kiêu ngạo toàn bộ ngấn ngọc, không phải tướng mạo, mà là thần thái, rất giống một người, một người làm cho nàng vừa yêu lại vừa hận, thế đòi đòi kiếp kiếp cũng không nguyện gặp lại người đó.

“Người trừng mắt nhìn ta để làm chi? Ta có nhiều cái mũi hay nhiều cái mồm hả? Hay là có ba con mắt?” Lâm hi thần không kiên nhẫn nói, hẳn bị nữ nhân nhìn đến phiền hà, biết bao nhiêu nữ nhân lúc nào cũng nhìn hắn như vậy, nhìn làm cho mặt hắn muốn cứng đờ.

“Cũng không hẳn. Người bộ dạng rất tuần tú, nhưng, ta thực chán ghét người!” Hiệp phàm thật sự hận thấu loại người lúc nào nói ra cũng cho là mình đúng đắn.

Lâm hi thần một thú vị nhú mày, còn có nữ nhân đứng trước mặt hắn nói chán ghét hắn, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời từng có. Hắn hít một hơi thu hút, giống con báo nguy hiểm sẵn mồi, nhìn chăm chăm con mồi trước mặt, có một loại hơi thở đậm mùi máu bay ra.

Hiệp phàm cảm giác sắp nguy hiểm, thông minh ngâm miệng lại. Kỳ thật, nàng chán ghét cũng không phải người đứng trước mặt này, mà là cái thần thái của người này rất giống “tên kia”.

Mười năm thời gian, đã quen thuộc sống trong triều đại này, mà sinh mệnh của nàng còn lưu giữ lại tận 17 18 trí nhớ của thân thể này. Thân thể kia toàn kí ức không vui, u ám, làm cho nàng ước gì quên nhanh lên.

“Người của Hiệp vương phủ đều có chút chanh chua lợi hại nha.” Lâm hi thần lạnh như băng nói, hẳn chán ghét những nữ nhân thông minh, nhất là nữ nhân tự cho chính mình thật thông minh.

Ở trong bóng tối khuất sau tảng núi, thấy không rõ khuôn mặt Hiệp Phàm, chỉ mơ hồ cảm thấy đường cong kỳ nhu hoà, hẳn là cái ôn thuần nữ tử, còn có trong ánh mắt ánh lên vẻ u buồn cùng lạnh lợi. Nô tỳ này quả thực trông không tầm thường như thế.

Hiệp phàm vẫn là không hé răng, hiện tại nói cái gì đều là sai, hơn nữa càng giải thích lại càng thêm hiểu lầm

Lâm hi thần nghiêng ngẫm nhìn nữ tử trước mặt, khá là thông minh, biết bảo trì trầm mặc. Hắn đột nhiên đến đây hưng trí, khó có nữ nhân không gây cho hắn cảm giác chán ghét, một người uống rượu là uống, hai người uống rượu cũng là uống, huống hồ nữ nhân này coi như cũng thanh tú, có lẽ có thể mang đi để tránh nhảm chán.

“Nha đầu, đi cùng với ta uống chén rượu thế nào hả?”

Hiệp phàm thiếu chút nữa cho một cái tát đánh tới trên mặt nam nhân đầy tự tin này, thật sự đáng giận, hắn nghĩ chính mình là thiên hạ vô song không ai bì nổi sao?! Nhưng nghĩ cùng lời nói không giống nhau, Hiệp Phàm mỉm cười, sáng khoái đáp ứng “Tốt. Ở nơi này tiệm rượu Thường Bạch Nhật là quán rượu số một kinh thành, nếu là thích uống rượu, chỗ ấy là sự lựa chọn đầu tiên.”

Lâm hi thần sững sốt, nha đầu này đúng thật kì quái, một cái nhu nhược nữ tử, thời gian muộn thế này xuất hiện ở đây, vốn đã cực kì kì quái, thấy hắn chỉ là một nam nhân xa lạ, thế nhưng lại rất thân nhiên đối mặt, chính vì thế lại càng thêm kì quái.

“Hào, sáng khoái, như vậy chúng ta đi luôn bây giờ đi.” Lâm hi thần đem nghi hoặc đặt ở đáy lòng, trên mặt mang nụ cười, trong mắt lại cất giấu sự soi mói, trêu đùa, “Nếu là ta lừa người thì như thế nào?”

Hiệp Phàm trong tâm thực tức giận, nhưng trên mặt lại mỉm cười, thần nhiên nói: “Nếu nói lừa, khó nói ai lừa ai. Người chẳng phải là người tới Hiệp vương phủ cầu hôn đi? Tóm lại là muốn lấy một người trong Hiệp vương phủ, nếu là thực lừa ta, ta liền gả cho người, như thế nào?”

Lâm hi thần thiếu chút nữa không đi nổi nữa, nhìn Hiệp Phàm, trào phúng nói: “Người cho ta là người sẽ cưới vợ sao? Nếu muốn kết hôn ta cũng sẽ lấy một người hữu dụng, người chỉ là một kẻ thấp hèn, chỉ là nô tỳ tông Hiệp vương phủ, cho người đi theo ta uống rượu cũng là nhất thời cao hứng, nếu luận theo lẽ phải, sợ là người không xứng nói chuyện với ta!”

Trong tâm Hiệp Phàm tê rần, giống như thế, người kia cũng từng như vậy đứng ở trước mặt nàng, không lưu tình chút nào nói ra lời nói lạnh lùng giết chết sinh mạng nàng. “Người chỉ làm một người bình thường, ta bắt quá chỉ là cảm thấy nhàm chán liền tìm một cái trò chơi nhỏ, người thật đúng là làm rất tốt, người không cảm thấy rất buồn cười sao?” Những lời nói này làm tâm nàng đau muốn chết, thật tình yêu người ta, nhưng nhưng bắt quá chỉ là một trò chơi cho người ta chơi đùa khi nhàm chán, nàng thật sự không còn mặt mũi nào gặp mọi người, cho nên muốn chết. Nay nghĩ lại, nàng chết thật đúng là tiện nghi cho người kia, hẳn đỡ phía nghĩ biện pháp để giải quyết cục phiền toái là nàng.

“Đi hay là không đi!” Lâm hi thần không kiên nhẫn hỏi.

“Đi!” Hiệp phàm bình tĩnh nói, nay, lòng nàng có tự tin có thể đối diện với sự vũ nhục này, thực làm ‘Hiệp vương phủ’ ba chữ là không ra gì cả? Nếu thật sự là không chịu được như thế, hẳn cần gì tới đây làm thân, tự coi mình là thiên hạ vô song chắc, Hiệp vương phủ không gả cho hẳn thì chẳng lẽ không thể lấy chồng chắc?

Lâm hi thần khinh miệt nói: “Cũng bắt quá như thế.”

Trong tâm Hiệp Phàm mắng hần trăm ngàn lần “hỗn đản”, trên mặt lại không chút biểu tình, âm điệu thường thường nói: “Quên đi, nếu cùng người đòi co thì ta chính là đứa ngốc, làm sao có thể chỉ vì một đứa ngốc mà tức làm gì chứ? Tiệm rượu Thương Bạch Nhật thật là tốt, nếu như ta sợ người bỏ đi thì rượu này thật phí rồi.”

Lâm hi thần sừng sốt, theo bản năng hỏi lại: “Người mắng ta là đứa ngốc?”

Hiệp phàm không hé răng.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Quán rượu Thương Bạch Nhật. Quán rượu phồn hoa nhất kinh thành,.

Chọn một chỗ yên tĩnh gần cửa sổ ngồi xuống, Hiệp tùy ý chọn mấy thứ đồ ăn rồi gọi cho tiểu nhị, kèm theo một bình rượu thượng hạng, sau đó nhìn lâm hi thần, nói: “Như thế nào xưng hô?”

“Lâm hi thần.” Lâm hi thần thần nhiên nói, nhìn hiệp phàm.

Đáng chết! Hiệp phàm tâm lý đau nặng một tiếng, không chỉ mặt rất giống, ngay cả tên cũng là giống nhau! Như thế nào toàn gặp chuyện không hay ho thế này, tự nhiên không đầu chạy tới cô đại, thế nhưng còn tự nhiên không đầu lại gặp phải một người cùng với “người kia” có tên giống nhau, hơn nữa về mặt thần thái cũng rất giống! Nàng cắn răng, cổ gượng gượng nuốt xuống một cục chán ghét, bình tĩnh nói: “Hảo, trần ngập hy vọng sáng sớm. Tên thật đẹp.”

“Tên ta hay, hay không, cùng người không quan hệ. Người hẳn là xưng hô ta Lâm công tử đi? Chẳng lẽ Hiệp vương phủ mọi người là vô liêm sỉ như thế sao?” Lâm hi thần lạnh lùng nói, “Nữ nhân giống người ta thấy nhiều rồi không sao cả, nhưng là, đừng cả tâm trạng hứng phấn muốn uống rượu của ta.”

“Người yên tâm, thiên hạ nam nhân đều chết hết, ta cũng sẽ không nghĩ hy vọng được ở người cái gì đâu!” Hiệp phàm thiếu chút nữa đứng lên bước đi, khề cần mới lại nhìn xuống, oán hận nói.

“Hảo! Hảo! Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy. Thiên hạ nữ nhân đều chết hết, ta lâm hi thần cũng sẽ không thú (cười) tiểu nha đầu lừa đảo như người!” Lâm hi thần cũng đồng dạng nghiêm trang nói.

Hiệp phàm quả thực bị chọc giận điên rồi. Lâm hi thần hiện đại vạn phần đáng giận! Lâm hi thần cổ đại đáng giận vạn phần! Xem ra con người thật là có vạn kiếp luân hồi, mà khẳng định là tốt hay xấu thì vẫn y nguyên như cũ, người xấu khẳng định vẫn là người xấu, người tốt tự nhiên vẫn là người tốt. Nàng ngã chén rượu, một ngụm liền uống xong, buông chén rượu, lại đổ thêm một ly, vẫn như cũ là một ngụm uống xong, đang chuẩn bị đổ thêm chén thứ ba.

“Cô nương hảo tửu lượng.” Có người ôn hòa nói, thanh âm rõ ràng cẩn trọng. “Chính là rượu không tốt cho sức khỏe, thà là thông thả thưởng thức rượu, chớ uống như thế rất sốt ruột.”

Hiệp phàm nghiêng đầu tìm theo tiếng nhìn lại, gần bàn nàng là một vị công tử trẻ tuổi, tổ y cẩm sam, mày kiếm lông mực, khí vũ hiên ngang, hẳn là một vị công tử con nhà quan gia.

Hiệp phàm cười cười, kỳ thật nàng cũng không giỏi uống rượu, bởi là khi đi theo nhạc tì mai học nghệ, thời điểm sư phụ không vui thường thường bồi ẩm nàng một hai chén rượu, Hiệp Phàm thường thường cũng chỉ uống một hai chén nhỏ, lâu dần, là có thể uống nhiều hơn một ít. Hôm nay là sinh khí,

nếu là không tức giận, cũng sẽ không làm một hơi hết hai chén rượu như thế. “Cảm ơn.”

“Người khuyển nàng làm chi, ta đang muốn nhìn cái nha đầu kia có thể điên đến loại trình độ nào.” Lâm hi thần chưa hết giận nói, trong lòng đã có chút kỳ quái, nha đầu trước mặt kia bất quá là một cái người bình thường, thế nhưng còn có người chú ý tới nàng. Cần thận xem xét, nữ tử trước mặt, tuổi không lớn, trên mặt còn mạng đậm sắc tính trẻ con, da trắng nõn nà, mi thanh mục tú, trông bình thường không đến nỗi xấu.

“Sao lại làm khó nàng, xem bộ dáng của nàng, bất quá là nô tỳ nhà ai, tuổi không lớn, người làm cho người ta sợ tới mức không biết phải làm thế nào cho phải.” Một nam tử khác ngồi cùng bàn với tổ y cầm sam công tử, cười trêu ghẹo.

Lâm hi thần cười, bỗng nhiên cố ý nói: “Tuy nói là một nô tỳ, nhưng là nô tỳ trong một gia đình giàu có, tiểu nha đầu này chắc cũng không dễ khinh, nàng ta chính là nô tỳ của Hiệp vương phủ.”

“Nô tỳ Hiệp vương phủ?” – “Người nói chuyện”* sững sốt, cẩn thận xem xét hiệp phạm, tiệm rượu ánh nến sáng như ban ngày, ánh sáng chiếu xuống, thấy một tiểu cô nương 18 19 tuổi, tóc đen như gỗ mun, gương mặt như ngọc, đôi mi thanh tú khinh túc, một đôi mắt im lặng thâm thúy, giống như cô đầm thâm tĩnh, vọng không đến để. (sông sâu không nhìn được đến đáy ?! =.=) Mặc một bộ quần áo đơn giản, xem ra không có trang sức gì.

*(sau này sẽ biết danh tính, tạm gọi là người nói chuyện cho đỡ nhầm)

Nếu nhìn sẽ cho rằng là một cái nô tỳ, Hiệp vương phủ làm sao lại có một vị thiên kim tiểu thư đơn giản như thế, nhưng xem khí chất, lại cao quý thanh lịch, trầm tĩnh dịu dàng, một chút khí chất của nô tỳ cũng không có.

“Không nghĩ tới hiệp vương phủ nô tỳ đều xuất sắc như thế, khó trách nhiều người chạy đến hiệp vương phủ cầu hôn như vậy. Nhưng mà, ba vị tiểu thư trong hiệp vương phủ của các người, vị nào xinh đẹp nhất tài hoa nhất.” Người nói chuyện tò mò hỏi.

“Tất cả đều tốt lắm” Hiệp phạm thân nhiên nói.

“Nói xem ai là người tốt nhất đi?” Nam tử đó vẫn không chịu bỏ qua hỏi, chỉ vào người ngồi cùng bàn với chính mình nói, “Vị này con trai cả của đương triều Tể tướng Hà đại nhân, Hà đại công tử. Theo đạo lý mà nói, Hà đại công tử cũng với ba vị tiểu thư nhà người cũng xem như là môn đăng hộ đối, muốn hỏi thăm người một chút, có thêm chút ít thông tin cho vị công tử đây tham khảo.”

“Chỉ sợ là người càng cảm thấy chút hứng thú.” Hiệp phạm lạnh lùng nói, “Ta nói rồi, tất cả đều tốt lắm. Người muốn kết hôn với ai người chính là rất tốt, làm sao có người chịu thú người yếu kém chứ.”

“Người nói chuyện” đỏ mặt lên, thì thào nói: “Nha đầu kia thật là một người chanh chua lợi hại, ta nói không lại nàng. Được rồi, cho dù là ta tò mò, lấy thân phận của ta là Thượng Bạch Nhật ông chủ, và thân phận là nhị công tử hỏi một chút có được hay không?”

“Không được, tuyên thệ là tuyên người làm bạn cả đời, tự nhiên là phải cẩn thận chút, chính là, ở trong mắt ta, ba cái đều là vô cùng tốt, nói không nên lời người nào rất tốt nhất, thật sự là thật có lỗi.” Hiệp phạm vẫn như cũ lạnh lùng nói.

Nàng có từng nghe cha mẹ nói qua người này mấy lần, tiệm rượu Thượng Bạch Nhật là sản nghiệp của Tô bá phụ – bạn thân nhất của cha, người này nếu là tự xưng là Tô gia nhị công tử, hẳn là Tô Thanh Dân, nàng đã gặp qua đại ca hần Tô Thanh Hoài, xem ra bộ dáng có vài phần tương tự, hẳn là sẽ không sai.

Còn cái người ngồi đối diện hần vừa chỉ, Tô Thanh Dân nói hần là đương triều Tể tướng Hà đại nhân Hà đại công tử, chắc chắn chính là tân khoa Trạng nguyên năm nay Hà Gia Thụy. Nhưng Hiệp gia cùng Hà gia quan hệ từ trước đến nay đều không tốt, ở trong triều cũng là tranh đấu gay gắt, chẳng lẽ bây giờ cũng muốn đến cầu hôn ba vị tiểu thư của Hiệp gia sao? Huống hồ, nếu nói là thiên kim vương phủ, trong triều cũng không chỉ có một nhà Hiệp gia, Hà gia sao lại có hứng thú đến tham gia nào nhiệt? Bất quá, xem ra quan hệ cá nhân của Tô Thanh Dân và Hà Gia Thụy rất tốt.

“Thanh dân, cô nương người ta là nô tỳ Hiệp vương phủ, làm sao mà dám bình luận về chủ tử của mình được, đừng làm khó nàng.” Hà Gia Thụy mỉm cười nhìn Hiệp Phạm, ôn hòa hỏi, “Cô nương phải xưng hô thế nào đây?”

Hiệp phạm lại cười cười, nói: “Nói chuyện không thú vị này làm cái gì, không bằng uống rượu.” Nói xong, chính mình lại rót một ly, một ngụm uống xong hết, trên mặt ánh lên chút đỏ ửng, ánh mắt có chút mê ly, nồng đậm ưu thương tựa hồ nhìn không ra như thế nào.

Nàng căn bản không để ý tới ba người này, Lâm Hi Thần hiện đại cũng chỉ coi là bạn bè, mà bạn bè của hần cũng đã làm thương tổn nàng, vì vậy nàng càng thêm tin tưởng không cần kết giao bằng hữu mới.

“Một cô nương nhà gia giáo sao lại uống rượu như vậy hả?” Lâm hi thần nhủ hạ mày, bất mãn nói, “Người uống say, nhưng đừng trông cậy vào ta sẽ đưa người trở về. Thật sự là không có quy củ.”

Hiệp phạm hung hăng trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái, lạnh lùng nói: “Người hoặc là uống rượu, hoặc là ngậm cái miệng lại, gặp phải một người nhảm chán như người, thật sự là không có ý nghĩa.”

Lâm hi thần cứng lại, nửa ngày chưa nói ra nói nên lời, nhìn Hiệp phạm, tức giận nói: “Không phải là uống rượu thôi sao? Người nghĩ người là rượu tiên chăng? Đến, chúng ta cùng nhau uống!”

Hà gia Thụy cùng Tô thanh dân nhìn thoáng qua lẫn nhau, nhưng không có nói gì. Nữ tử này cho bọn hần cùng một loại cảm giác kỳ quái, tuy rằng trông nàng có vẻ ở thể hạ, nàng vẫn mang cái vẻ lạnh lùng, nhưng lại không làm người ta sinh ra suy nghĩ khinh thường, tuy rằng ngồi cùng một nam tử uống

rượu mà lại còn đua nhau uống nhưng không ai có ý chê cười, thật sự là kỳ quái.

Sau khi uống một lúc lâu , Hiệp Phàm cảm thấy đầu có chút váng váng. Nhìn Lâm Hi Thần hình ảnh cũng trở nên mơ hồ, người này thoạt nhìn trông cũng không đến nỗi đáng ghét . Dù sao cũng không phải cùng một người, tuy rằng trùng tên trùng họ, cũng rất giống, nhưng dù sao cũng là một người hiện đại một người cổ đại, chỉ là do trùng hợp thôi.

Lâm hi thần bắt đầu có chút lo lắng , làm thế nào xử lý tiểu nha đầu này, nếu thật sự say rượu , phải đưa trở về như thế nào? Đem nàng công về hay bế về đều không được ? Thật là có chút lo lắng. Hai người ngồi dùng bữa ở bàn bên cạnh đưa ánh mắt sang nhìn, thấy lâm hi thần cả người không được tự nhiên. Tuy rằng chẳng quen chẳng biết, nhưng, đối với người ta nhìn vào thì nó trông giống với ánh mắt đang tán tỉnh nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

“Được rồi, coi như ta sợ ngại, thời gian không còn sớm, chạy trở về nhanh đi.” Lâm Hi Thần không kiên nhẫn khuyên can.

Hiệp phàm căn bản không để ý tới hắn, là hận “người kia”, nhưng thời điểm đối diện với một người cũng tương tự hắn, đáy lòng vẫn mềm nhũn xuống, tựa hồ được ở bên một khác cũng là tốt.

“Đi nhanh!” Lâm Hi Thần thật sự là sợ nàng, hắn alf lần đầu tiên gặp phải một tiểu nha đầu lừa đảo như vậy, không thể nói lý đã bị chặn cứng họng. Hắn nhất quyết cầm lấy cổ tay nàng lôi kéo nàng xuống lầu

“Ai, ngại làm gì nha?” Tô thanh dân lập tức lớn tiếng nói.

“Làm gì? Đưa nàng trở về nhà !” Lâm hi thần không kiên nhẫn trả lời, “Người không thấy nàng uống say sao? Ta cũng chưa muốn bị ghép vào tội lừa bán nha hoàn của Hiệp vương phủ.”

“Người cũng không thể như vậy mang nàng đi nha.” Tô thanh dân mất hứng nói, chỉ là một nô tỳ của Hiệp vương phủ, thế nhưng hắn lại sinh khí, chính hắn cũng cảm thấy rất kì quái. Nhưng nhìn một tiểu cô nương đáng thương bị một đại nam nhân không thương hương tiếc ngọc kéo đi, trong lòng có chút mơ hồ đau lòng, nhất là tiểu cô nương hoàn toàn không có chút cơ hội phản kháng, càng làm cho hắn tâm hắn sinh ra ý tưởng chính nghĩa anh hùng cứu mỹ nhân.

Lâm Hi Thần nhìn Tô Thanh Dân, không thể nề hà cười cười, hỏi lại: “Không như vậy đưa nàng trở về, thì phải như thế nào đưa đây ? Chẳng lẽ muốn ta tìm cái đại kiệu tám người nâng đưa trở về? Hay là ta phải giống như cầm chân châu bảo ngọc mang về ? Là ngại thời gian không còn nhiều, với lại ta không cảm thấy xứng đáng khi mình phải làm việc đó? Thật sự là buồn cười.”

Tô Thanh Dân sừng sốt một chút, nhìn nhìn Hà Gia Thụy, nghĩ không ra phải nói như thế nào.

“Thanh dân, vị công tử này nói không sai, thời gian đã muộn, nàng là một nô tỳ của Hiệp vương phủ mà còn đứng ở đây, chung quy không xem như chuyện tốt, lạng lẽ đưa trở về là tốt rồi.” Hà gia thủy ôn hòa nói, nhìn nhìn Lâm Hi Thần, mỉm cười nói, “Chính là, vị công tử này, có phải ngại đã hơi nặng tay quá hay không, xem vị cô nương này, tuổi hãy còn nhỏ, nếu là làm bị thương, cũng là vô tội.”

Lâm hi thần uốn éo đầu, không để ý tới bọn họ, lôi kéo Hiệp Phàm đi xuống lầu.

Đi xuống lầu, một cơn gió lạnh thổi qua, Hiệp Phàm cảm thấy thanh tĩnh rất nhiều, giật tay ra khỏi tay Lâm Hi Thần, nàng có chút lảo đảo cố gắng đứng vững thân mình, lạnh lùng nói: “Được rồi, ta chính mình tự đi, ở đây này cách Hiệp vương phủ không tính là xa, ta chính mình trở về là được rồi.”

Lâm hi thần nhìn nàng, cau mày, lạnh lùng nói: “Người cho ta thật muốn đưa người về nhà? Tùy tiện, xảy ra chuyện tự chịu trách nhiệm !”

Nói xong, cũng không quay đầu lại, hướng thẳng trước đi thẳng một mạch.

Ở thời điểm hiện đại, cũng là như vậy, Lâm Hi Thần kia không lưu tình chút nào để nàng một thân một mình ở trong mưa gió tuyết tuyết rồi đi. Không lo lắng nàng có thể hay không gặp chuyện không may, mà chỉ luôn oán thán rằng nàng phiền toái, là nàng phiền toái sao? Bắt đầu thời điểm cũng không phải chính mình trêu chọc hắn, là hắn trêu chọc bản thân nàng, như thế nào cuối cùng trở thành lỗi của chính nàng?! Hiện tại cũng là như thế.

Đã muốn mười năm trôi qua thế nhưng vẫn quên không được.

Chậm rãi tiêu sái, dưới chân có chút loạng choạng, ban đêm trên đường thực im lặng, ngẫu nhiên có tuần tra ban đêm hoặc phu khuân vác đi qua, đều tò mò liếc nhìn nàng một cái.

Cảm thấy có nhân đi theo mình, nghe cước bộ không giống như là người có võ công, Hiệp Phàm cố ý đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn lại.

Là Tô Thanh Dân.

Đột nhiên thấy nàng hồi đầu, thế nhưng nhìn mình có chút khó hiểu. Tô Thanh Dân có chút xấu hổ giải thích, “Thời gian quá muộn, ta, ta có chút lo lắng. Sợ người trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Người không cần sợ hãi, ta tuyệt không có ý tứ khác –.”

“Cám ơn.” Hiệp phàm im lặng nói. Tiếp tục đi đường của chính nàng, còn Tô Thanh dân ở phía sau im lặng đi theo.

Nàng về nhà ngủ thẳng một giấc đến khi mặt trời lên cao, nhưng vẫn cảm thấy đầu có chút choáng. Tiểu Liên không dám kêu nàng, xem nàng ngủ ngon lành như thế, dù sao cũng không có việc gì, cứ để cho nàng từ từ ngủ đi.

Lâm Hi Thần mang theo người hầu tới cổng bái phỏng, tuy rằng không có hứng thú với việc lấy tiểu thư của Hiệp gia chỉ là chọn đại lấy một người, nhưng e ngại cha mẹ chi mệnh, cũng nên ứng phó một chút.

Trong hoa viên có một vị nữ tử đang vui vẻ đu dây, quần áo màu hồng, nếu giống một đóa hoa kiều diễm thì đó phải là một đóa hoa vô cùng đẹp, cười, tiếng cười thanh thúy, tựa như châu lạc ngọc bàn, khẩu động lòng người, nghe tiếng nói khiến người ta hoảng hốt. Hé ra mặt, diễm nhược đào lý, màu hồng quần áo che không được một thân phong tình quyến rũ, liền theo đó là đôi môi tươi cười như đóa mầu đơn, mang lộ phù dung.

“Vị này chính là Hiệp vương phủ tam tiểu thư, một chữ độc nhất Tâm.” Đi theo một bên người hầu nhỏ giọng nói, nhìn trên bàn đu có một nữ tử xinh đẹp, giống một chú bướm ngịch ngợm khiêu người ta phải dõi theo ánh mắt.

“Không tệ, có vài phần tư sắc.” Lâm Hi Thần mỉm cười, hướng về nữ tử đang ngồi trên bàn đu dây tươi cười nói: “Là Diệp gia tam tiểu thư sao, quả nhiên là dung mạo quốc sắc thiên hương.”

Hiệp Tâm đang ngồi ở trên bàn đu dây, ngẩng đầu nhìn người nam tử đang đứng cách mình không xa.

Thật là một nam tử ngọc thụ lâm phong, anh tuấn, nhất là thần thái kia nói không nên được hết phong thái vương giả quý khí, vừa nhìn tìm Hiệp Tâm vừa đập thình thịch, so với tiếng trống hoàn toàn giống nhau. Tà tà ánh mắt giống như xuyên qua lớp bảo hộ cuối cùng của nàng, càng nhìn nàng càng nhận không được đồ mật, giống y hệt một cây táo đỏ, càng khiến người khác yêu thích.

Lông mi chớp chớp, Hiệp Tâm cố gắng cầm thẳng dây bàn đu, làm cho chính mình đứng vững chút, mỉm cười ngọt ngào, nhẹ giọng hỏi: “Người là ai nha? Vì sao chạy đến hoa viên này? Là phụ thân bằng hữu sao?”

Lâm hi thần nhẹ nhàng cười một cái, hiệp tâm không còn thấy rõ ràng chuyện gì xảy ra xung quanh nữa, liền cảm giác một cổ áp hơi thở nhào vào trên mặt chính mình, nhìn kỹ, Lâm Hi Thần cùng nàng đang đứng đối diện nhau trên bàn đu dây, bàn đu dây chật hẹp trên đó có hai con người đang đứng sát vào nhau, cơ hồ chính là đứng chung một chỗ còn dán mặt vào nhau. Nàng run run một cái, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Lâm hi thần quàng tay, đem mỹ nhân ôn tồn trong lòng, trêu đùa: “Ta có đáng sợ như thế sao? Hừ cho người kích động như thế?”

Hiệp tâm xấu hổ đến mặt đỏ bừng, ngượng ngùng, lại không dám động, chỉ biết cứng đờng, không biết làm sao lại bị dán vào ngực của Lâm Hi Thần, nghe thấy trong lòng chính mình không khác gì một chiếc trống không ngừng đập thình thịch thình thịch, đập đến mức độ nàng bối rối không chịu được.

Người hầu đứng phía dưới đã nhìn mãi thành thói quen, hẳn chưa từng gặp qua nữ nhân nào chống cự được mị lực của thiếu chủ. Hẳn hương về phía nô tỳ của Hiệp Tâm – Tiểu Hà cười, nhìn thấy tiểu hà về mặt kinh ngạc, ngốc nghếch nhìn hai người đang dán chặt với nhau trên bàn đu dây, ánh mắt như bị cố định tại chỗ bàn đu dây.

Lâm hi thần dắt Hiệp Tâm nhẹ nhàng thả người xuống, mỉm cười buông ra nàng, lễ phép nói: “Quấy nhiễu rồi.”

Hiệp tâm đột nhiên cảm thấy không gian xung quanh đột nhiên sáng lạn, tươi đẹp hơn rất nhiều, nam nhân trước mặt này toả sáng như ông mặt trời cầu trời nàng vậy, nàng sẽ không buông tha. Đột nhiên cảm thấy có khoảng cách, dĩ nhiên là lòng tràn đầy mát mẻ, nhìn Lâm Hi Thần, ánh mắt cũng trở nên có chút si mê.

Lâm hi thần mỉm cười, đang muốn nói chuyện, trong lúc vô tình vừa nhấc đầu, tại một chỗ lầu các rất xa phía trên tầng lầu, một vị tổ y nữ tử đang ngồi sau lan can, nâng má, vẻ mặt biểu tình như đang xem kịch vui phía bên này, trong ánh mắt còn có khinh thường cùng hờ hững.

Quần áo đơn giản, cơn gió thổi qua tiêu diêu bay lượn, mơ hồ còn có hân ngọc trầm. Khuôn mặt sạch sẽ, vẻ mặt lạnh nhạt, tâm tình như u cốc, son gian thanh tuyền.(đại khái là tà em này, thanh đạm trong sạch. Vậy đi)

Là tiểu nha đầu tối hôm qua cùng hắn uống rượu.

Một giọng nữ ôn nhu ở bên tai vang lên: “Tam muội, người lại chạy đến nơi này chơi bàn đu dây, cẩn thận làm cho cha biết, sẽ bị quở trách đó.”

Lâm hi thần thu hồi ánh mắt, nhìn nữ tử trước mặt, ôn nhu đoan trang, nhìn làm cho người ta cảm thấy dễ thân, hẳn là Hiệp phủ đại tiểu thư Hiệp Trà.

Quả nhiên, người hầu nhỏ giọng nói: “Vị này là Hiệp Vương gia đại tiểu thư, một chữ độc nhất Trà, tính cách tối ôn hòa đoan trang, cũng ít nhất tiếng đồn thị phi, là cái tiêu chuẩn nữ tử khuê các.”

“Hiệp đại tiểu thư, nhĩ hảo.” Lâm Hi Thần thân thiện làm một cái chào buổi sáng, ôn hòa tươi cười, lẳng lẳng Hiệp TRà đang đứng trước mặt mình, hé ra vẻ mặt anh tuấn làm cho người ta xem một lần liền khó khăn quên.

Hiệp trà sững sốt một chút, nhìn người trước mặt, có chút do dự. Trong miệng khách khí nói: “Ngài là vị nào vậy? Ta hình như không có gặp qua? Là phụ thân bằng hữu sao? Như thế nào không ai tiếp đón ngài? Thật sự là chậm trễ. Người đâu, tiền vị công tử này tới đại sảnh, phụ thân đang ở đại sảnh cùng khách nhân uống trà. Vị công tử này, mời đi.”

“Cảm tạ –” Lâm hi thần mỉm cười, lễ phép chu toàn tái thi lễ, rồi đi. Đi phía trước, theo bản năng nhìn lại nơi lâu các phía xa xa.

Đạm tử y sam nữ tử vẫn như cũ ngồi ở kia, nhàn nhã tự tại nhìn kịch hay đang diễn ra trước mặt mình. Trên mặt có thần nhiên ý cười, dùng thần hình nhẹ nhàng nói: “Lợi hại!”

Lâm hi thần cố ý làm bộ như không có thấy, đi đường của hắn. Trong lòng lại âm thầm suy nghĩ, nha đầu kia rốt cuộc đang làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoảng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Lập tức có người báo gia thế danh hào Lâm Hi Thần, Hiệp Vương gia lập tức tự mình đi ra phía trước nghênh đón. Ngao lâm son trang, giang hồ đệ nhất son trang, ai không biết, ai không hiểu, cũng đến Hiệp Vương phủ cầu hôn, so với những vương tôn quý tộc kia còn hơn gấp trăm lần, nhắc tới đây làm cho Hiệp Vương gia trên mặt có sáng hơn.

Tuy rằng thanh danh của Lâm Hi Thần có chút không ổn, nhưng cái này cũng không quan trọng.

“Đến, đến, mau mời ngồi. Thứ lỗi lão phu già rồi, nhưng nghĩ đến ta với phụ thân ngươi là cùng một thế hệ, vậy gọi một tiếng thế chất (cháu). Hiệp Vương gia ha ha cười, hân huyên.

Lâm Hi Thần nhìn bình thản, nhưng ánh mắt cất giấu ngạo khí, giờ tay nhắc chân đều lộ ra vương giả khí chất, ngồi xuống, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, cực kỳ tự nhiên hào phóng.” Phụ thân có việc không thể đến, vừa vặn Hi Thần có thời gian, nghe nói Hiệp Vương gia vì ba vị nữ nhi chọn rể, Hi Thần tới đây xem chút náo nhiệt. Vừa mới đến là gặp qua hai vị nữ nhi của Hiệp Vương gia, đại tiểu thư tính cách đoan trang ôn hoà, tam tiểu thư hoạt bát xinh đẹp, quả nhiên là nhân trung phượng, hoa trung quân (cái chỗ này là câu tục ngữ á; đại khái là tài năng). Chính là chưa từng nhìn thấy nhị tiểu thư của quý phủ, có chút tiếc nuối.” Nói xong, mang trà lên chạm một ngụm.

“Úc, khích lệ, khích lệ.” Hiệp Vương gia cười nói, “Con gái út này thuở nhỏ bướng bỉnh, sợ là đang ở vườn hoa đu đủ đây, làm cho thế chất chế giễu rồi.

Lâm Hi Thần mỉm cười, không có nói tiếp.

“Phụ thân.” Hiệp Tâm giống con gió bình thường thổi đến (tức là chạy đến bên cạnh cha), vừa muốn nói chuyện, liếc mắt ở chỗ ngồi nhìn thấy Lâm Hi Thần, mặt đỏ lên, thẹn thùng cúi đầu, phát nhẹ giọng, ôn nhu chậm rãi nói, “Phụ thân, ngài có khách?”

“Đúng vậy, đến đây, vừa mới nghe nói người cũng gặp qua, chính là, chỉ sợ không biết vị công tử này là ai?” Hiệp Vương gia nhìn thoáng con gái út, cười nói, “Vị công tử này là thiếu trang chủ Ngao lâm son trang Lâm Hi Thần.”

Ngao lâm son trang. Hiệp Tâm sững sốt, tuổi trẻ như thế, lại là thiếu trang chủ của Ngao lâm son trang, giang hồ đệ nhất son trang thiếu trang chủ. Thật sự là không thể tin được. Nhưng lại anh tuấn như thế làm cho người ta mê muội. Nàng thẹn thùng cúi đầu, đi đến trước mặt Lâm Hi Thần, thi lễ, ngân nga (!?) nói: “Hiệp tâm gặp qua Lâm thiếu trang chủ.”

“Khách khí rồi.” Lâm Hi Thần mỉm cười nói, “Hiệp tiểu thư đu đủ đây thật là xinh đẹp, tại hạ bội phục, chính vừa rồi đã quấy rầy, xin thứ lỗi.”

Nhớ tới vừa rồi bị người kia ôm, Hiệp Tâm sắc mặt đỏ lên, đứng ở kia, lòng tràn đầy vui mừng, vụng trộm đánh giá Lâm Hi Thần, xem liếc mắt một cái, liền cảm thấy tim loạn nhịp, cũng không biết làm thế nào cho phải.

“Hai vị tỷ tỷ của người đâu?” Hiệp Vương gia nhìn ra tâm tư nữ nhi, nhưng, giả như không có thấy, mà là thuận miệng hỏi.

“Đại tỷ vừa mới còn gặp qua, lúc này hẳn là đang đi gọi nhị tỷ.” Hiệp Tâm một bên trả lời, một bên vụng trộm đánh giá Lâm Hi Thần.

“Đi kêu hai vị tỷ tỷ lại đây, nói trong phủ có khách quý, mời các nàng lại gặp một cái cho phải lễ.” Hiệp Vương gia phân phó cho người hầu lập tức đi mời Hiệp Trà cùng Hiệp Phàm lại đây.

Một lát sau, hai nữ tử cùng từ ngoài cửa đi vào, phía trước là ôn nhu đoan trang nữ tử vừa mới gặp ở vườn hoa, đại tiểu thư Hiệp vương phủ Hiệp Trà. Đằng sau là vị tiểu cô nương áo tím, lúc này mỉm cười thân nhiên, giống như lần đầu thấy Lâm Hi Thần ở trước phòng khách, liền như là một đoá lai lặng lẽ nở rộ lại có chút điềm tĩnh bên trong.

“Đây là đại nữ nhi Hiệp Trà, nhị nữ nhi Hiệp Phàm.” Hiệp Vương gia cười ha ha giới thiệu, ba cái nữ nhi là hần ba cái kiều ngạo.

Hiệp Phàm?!

Lâm Hi Thần lẳng lặng nhìn ánh mắt cất giấu châm chọc của Hiệp Phàm, là nữ tử tối hôm qua cùng hần uống rượu ở tiệm rượu Thường Bạch Nhật. Chính mình thế cho dù nữ nhân trong thiên hạ đều chết hết cũng không lấy nữ tử này.

Lâm Hi Thần lại cảm thấy có chút xấu hổ, dùng ánh mắt hung hăng liếc Hiệp Phàm một cái, ngấm lại, cũng không thể trách người ta, người ta cũng chưa từng nói mình là nha đầu của Hiệp Vương phủ, đều là chính mình tự cho rằng người ta là Hiệp Vương phủ nô tỳ.

”Đến đây, đây là Ngao lâm son trang thiếu trang chủ Lâm Hi Thần.” Hiệp Vương gia tiếp đón một tiếng.

Ngao lâm son trang, Hiệp Phàm sững sốt, chẳng lẽ hần chính là con của sư phụ? Chính là đêm đó nghe sư phụ nhắc tới Ngao lâm son trang, nhưng chưa từng nghe nàng nói qua tên đứa nhỏ của nàng. Lâm Hi Thần có lẽ thực nổi danh, dù sao cũng là Ngao lâm son trang thiếu trang chủ, nhưng, nàng chưa từng nghe nói qua.

Nàng xem Lâm Hi Thần, có vài phần chán chờ hỏi: “Người thật là Ngao lâm son trang thiếu trang chủ?” Nhìn kĩ, dường như cùng sư phụ cũng có vài phần giống nhau.

”Phải, đúng là như vậy.” Lâm Hi Thần thân nhiên nói.

”Nếu thật sự phải, ta có lẽ thật lo lắng, lo lắng xem có phải nên cho người.” Hiệp Phàm nhẹ nhàng nói, ánh mắt lại không hề có ý cười. Thanh âm của nàng không lớn, người khác không nghe được, nhưng Lâm Hi Thần tuyệt đối có thể nghe được, hơn nữa nàng cũng chỉ hi vọng làm cho hần nghe được.

Lâm Hi Thần hơi sững sốt, cảm thấy có vài phần ngoài ý muốn. Nữ hài tử này, lạnh lùng, nhưng khuôn mặt thoát nhìn cũng có một chút ôn hoà thanh tú, đến gần rồi, mới cảm thấy thật ra nàng luôn có chút khoảng cách lạnh lùng. Những lời nàng nói ra, nghe có vẻ hoang đường, nhưng ngữ khí rất nghiêm trang.

Hần nhẹ nhàng cười cười, ôn hoà nói: “Người không phải nói nam nhân trong thiên hạ đều chết hết, cũng sẽ không đem hi vọng đặt trên người ta sao? Vì cái gì lại đột ngột thay đổi chủ ý?”

”Vấn đề là hiện tại nam nhân đều còn vui vẻ, cho nên có thể lo lắng.” (không rõ tư ;)). Ý của chị này là bh nam nhân vẫn còn sống rất nhiều nên cần lo lắng lấy chồng =))) Hiệp Phàm thân nhiên nói, ”Cái đó và cảm tình không liên quan, tính gả cho người, cùng lắm là bởi vì người là Ngao lâm son trang thiếu trang chủ, nếu không phải như vậy, như người là người bình thường, sợ là đã mau mau tránh xa một chút.”

Lâm Hi Thần nhú nhú mi, thế nhưng có chút mơ hồ thất vọng, thoát nhìn giống như thoát tục nữ tử, muốn gả cho hần bất quá lại là vì thân phận của hần, ”Nguyên nhân là vì vậy sao?”

Hiệp Phàm thế nhưng lại nghe ra trong giọng nói của Lâm Hi Thần có chút tịch mịch cùng thất vọng, có chút vô tình nhìn hần, cặp mắt kia lượng lượng, lại lộ ra vẻ bất cần đời, trêu chọc nhìn nàng. Có lẽ là mình nhìn nhầm, một người như vậy, như thế nào lại thất vọng? Đối với nữ tử như nàng, sợ là nhìn thôi cũng cảm thấy mệt mỏi, trên giang hồ mọi người đều hiểu được, Ngao lâm son trang thiếu trang chủ cùng phụ thân giống đều là loại người phong lưu, đa tình, nghĩ đến miên hoa túc liêu cùng lắm cũng là chuyện thường.

“Đúng vậy chính là bởi vì người là Ngao lâm son trang thiếu trang chủ.” Hiệp Phàm khẳng định trả lời.

”Ngao lâm son trang thiếu trang chủ phu nhân cũng không dễ dàng làm như người tưởng tượng.” Lâm Hi Thần thân nhiên, lạnh lùng, bỏ qua chính mình thất vọng, bình tĩnh nói, “Chỉ sợ là người như vậy người, ngay tại trong mắt mẹ ta đã không lọt rồi.”

”Phải không?” Hiệp Phàm nhìn hần, trong lòng nghĩ, sư phụ nói qua, nàng đã mười ba năm không gặp qua con mình, xem Lâm Hi Thần lúc này niên kỉ linh(tuổi), hần là cũng trên hai ba tuổi, hần là không có sai, Ngao lâm son trang chỉ có một vị thiếu trang chủ, việc này mọi người đều biết. Thời điểm sư phụ rời đi, hần hần là đã trên dưới mười tuổi, khẳng định là có thể nhớ được mọi việc, nhưng, nghe ngữ khí của hần, đối với Diệp phu nhân hiện tại tựa hồ gọi là ‘nuong’. “Người là nói vị Diệp phu nhân hiện tại sao?”

“Đương nhiên, Ngao lâm son trang trừ bỏ nuong ta, không còn có nữ nhân khác được gọi là trang chủ phu nhân.” Lâm Hi Thần lạnh lùng trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

“Không có gì, chính là tùy tiện tâm sự.” Lâm Hi Thần thản nhiên nói, “Tại hạ cùng nhị tiểu thư của quý phủ chỉ là tán gẫu vui vẻ.”

“Phải không?” Hiệp Vương gia cười cười, nhìn nhị nữ nhĩ im lặng, chuyển đề tài, nói, “Nếu đã đến đây, vậy hay thật tốt đi thượng ngoạn mấy ngày, kinh thành này có rất nhiều nơi phồn hoa náo nhiệt, nhất định phải cẩn thận xem qua”

Lâm Hi Thần mỉm cười nói: “Đa tạ”. Quay đầu nhìn về phía Hiệp Phàm, tựa hồ như muốn nói cái gì, nhưng lại đối với Hiệp Tâm ôn hoà nói, “Ta mới tới đây, không quen biết ai, không biết Hiệp Tâm tiểu thư có hay không muốn cùng tại hạ đi dạo chung quanh?”

“Tốt.” Hiệp Tâm vui vẻ nói, vừa mới nhìn đến Lâm Hi Thần cùng nhị tỷ nói chuyện phiếm, trong lòng cảm thấy buồn bực, không nghĩ tới Lâm Hi Thần thế nào lại đề nghị muốn cùng nàng đi dạo kinh thành, tự nhiên nàng cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Hiệp Phàm không có biểu tình gì, nàng không thương người trước mặt, nàng yêu là người có cùng với người này bộ dáng, không phải khuôn mặt, mà là thần thái, cho nên không đau cũng không khổ.

Ánh sáng trên núi sáng lạn vô cùng, từ Hiệp vương phủ đến nơi này, rồi đi tiếp tới “Trà Uyển”, kỵ cưỡi ngựa cũng mất thời gian nửa canh giờ.

Nhạc tình mai đang quét tước ở trong vườn, thấy đồ nhi đến đây, cười đón, đồ đệ này là người làm bạn tốt nhất khi chính mình tịch tịch, cùng chính mình đi qua mười năm tối tăm, nhìn nàng từ một đứa trẻ non nớt trưởng thành thành một cô gái xinh đẹp, không thể không cảm khái thời gian vô tình.

“Phàm Nhi, sao hôm nay lại có thời gian đến đây? Trong phủ không có việc gì sao?”

“Sư phụ, Ngao lâm son trang Thiếu trang chủ cũng đến quý phủ cầu hôn, hôm nay vừa mới gặp qua.” Hiệp Phàm nhìn sư phụ, im lặng nói.

Nhạc Tình Mai hơi sững sốt một chút, ngơ ngác nhìn Hiệp Phàm, nói không ra lời. Hơn nửa ngày, mới thì thào nói: “Là hấn sao? Hấn khoẻ không? Hấn còn nhớ ta chứ?”

“Hấn tốt lắm, bộ dáng rất tuấn tú, cùng ngài có chút giống nhau.” Hiệp Phàm mỉm cười nói.

Nhạc Tình Mai đứng ngơ ngác, trong ánh mắt ngẩn lẹ, nhưng, lại không thể nề hà nói: “Chớ gạt ta, hấn khẳng định đã không còn nhớ ta~ Ta là mẹ hấn, làm sao có thể không có một chút cảm được? Bằng cô nương là nữ tử đệ nhất dùng độc trên giang hồ, năm đó, nếu không phải ta lâm trúng mê hồn tán của nàng, làm sao có thể làm ra chuyện hoang đường như thế. Hi Thần nhất định không nhớ rõ ta, nói không chừng, trong cảm nhận của hấn, ta là người tốt ti tiện!”

“Sư phụ, ngài chớ đau buồn.” Hiệp Phàm cúi đầu, cảm tình, vĩnh viễn chỉ để lừa gạt người, chính mình ở hiện đại cũng như vậy si tình yêu một người, cuối cùng chẳng phải bắt quá roi vào một kết cục đáng thương sao? “Phàm nhi gả cho hấn được không?”

“Không tốt!” Nhạc Tình Mai kinh hoàng nhìn đồ đệ của mình, đau thương nói, “Không cần, Phàm nhi, Bằng cô nương kia không phải người đơn giản, hơn nữa thanh danh trên giang hồ của Hi Thần thật sự là không tốt, một kẻ phản nghịch không ai chịu nổi như vậy, không xứng với người. Tuy rằng là ta sinh, ta nuôi hấn mười năm, nhưng nay, sợ là đã không giống như trước kia. Sư phụ không cần người đền ơn sư phụ năm đó cứu người, uống cả một đời của người!”

“Sư phụ! —” Hiệp Phàm khổ sở nói, “Phàm Nhi biết, nhưng là, nếu Phàm nhi gả cho hấn, có lẽ ngài cùng hấn có thể mẫu tử gặp nhau, không cần lại chịu dày vò như thế. Phàm Nhi biết sư phụ nhớ hấn, còn có phụ thân hấn, tuy rằng nói hận, nhưng nếu không yêu, làm sao có hận. Phàm nhi cũng biết là mạo hiểm, nghĩ xem gả cho nam nhân nào không mạo hiểm? Nay, Phàm Nhi cảm thấy mạo hiểm này rất đáng giá, dù sao, hấn là con ngài, sẽ không làm gì thái quá.”

Nhạc Tình Mai lắc lắc đầu, khổ sở nói: “Phàm Nhi, sư phụ biết dụng tâm của người, nhưng sư phụ tuyệt đối không cho phép người lấy cuộc sống của chính mình làm tiền đặt cược, Hi Thần ở trong mắt ta, thế nào cũng đều là đứa trẻ ngoan, nhưng ở trong hiện thực, nếu là gả cho hấn, xem cách hấn làm người cùng xử thế, người nhất định chịu khổ, hơn nữa cũng sẽ không được hấn yêu thương. Hấn nay là kẻ lãnh khốc, nếu không làm sao phải gánh vác độc ác thanh danh như vậy.”

Hiệp Phàm không có hé răng, nhìn sư phụ, một hồi lâu, mới mỉm cười nói: “Sư phụ, chớ lo lắng, chỉ sợ là bảo bối con ngài kia còn không đồng ý lấy ta. Hấn là từng ác độc nói, thiên hạ nữ nhân đều chết hết, cũng không lấy ta.”

Nhạc Tình Mai sững sốt, nhất thời không biết nói gì.

Trở lại khách sạn, phân phó tiểu nhị chuẩn bị cơm, cùng Hiệp Tâm kia đi suốt một ngày, thiếu chút nữa bị phiền chết. Lâm Hi Thần cũng kì quái, rốt cục muốn đánh cuộc cái gì, kỳ thật hấn muốn cùng với Hiệp Phàm làm bạn, nhưng không biết làm vì cái gì, lại cố tình nói với Hiệp Tâm như vậy. Nữ nhân kia! Nghĩ đến, liền cảm thấy căm tức.

Đẩy cửa ra, vừa muốn ngồi xuống, lại sững sờ.

Hiệp Phàm lẳng lặng ngồi ở trước bàn, nhìn lên bàn một quyển sách, lúc hấn đi tùy tay đặt lên bàn một quyển sách cổ, lời nói đơn giản, đạo lý thâm sâu.

“Du ngoạn vui vẻ chứ?” Hiệp Phàm thản nhiên hỏi.

Lâm Hi Thần hừ một tiếng, ôn hoà nói: “Ngươi một người nữ tử, vào phòng ta một người nam tử làm cái gì?”

Hiệp Phàm cũng không để ý, thản nhiên nói: “Nơi này là kinh thành, nói không khoa trương, nếu ta bảo đây là nơi Hiệp Phàm ta ở, tiểu nhị trong khách sạn tuyệt đối không dám nói nửa chữ, tin hay không kêu một người lại đây đến hỏi ngươi, một người nam tử đi vào phòng của ta làm cái gì.”

Lâm Hi Thần kinh ngạc nhìn Hiệp Phàm, một nữ tử thanh thuần đáng yêu như vậy, như thế nào ngày thường như thế ‘không tốt’, bất quá, rất là thú vị. “Được rồi, ta sợ ngươi. Ngươi đợi ta lâu chưa?”

“Hon một canh giờ” Hiệp Phàm cười nhẹ, lảng lảng nói, “Sách của ngươi rất hay, xem một chút, bắt tri bắt giác thời gian liền trôi qua. Đọc được quyển sách hay như vậy (nói đến đây lấy tay đóng quyển sách lại), tạm tha thứ ngươi về muộn. Như thế nào, có mỹ nữ làm bạn, có phải được một ngày rất hài lòng thuận ý?”

Ngồi xuống đối diện Hiệp Phàm, uống chén nước, Lâm Hi Thần cười khổ một chút, nói: “Cũng không phải ta bảo ngươi chờ, như thế nào thành tạm thời tha thứ ta về muộn? Tiểu nha đầu, người thật đúng là không biết nói đạo lý, uống cho ngươi bề ngoài im lặng, khí chất ôn nhu. Đừng nói tới bảo bồi mọi người kia của ngươi, thiếu chút nữa đã bị nàng làm phiền chết.”

“Là ngươi mời người ta, như thế nào thành người ta phiền ngươi.” Hiệp Phàm mỉm cười, nhìn Lâm Hi Thần, trong lòng lại cười khổ, nếu như không phải vì sự phụ, nàng mới không cần phải đối mặt với hắn, thấy hắn cái loại này thần thái, khiến cho nàng muốn hung hăng tát hắn mấy bạt tai.

Lâm Hi Thần khẽ mỉm cười nói, nói thật, thấy Hiệp Phàm, sơ với Hiệp Tâm cùng đại tiểu thư kia hắn thấy thoải mái hơn. “Ngươi chờ ta có chuyện gì? Nói ta nghe một chút, ta vẫn còn lo lắng một chút, cả chuyện ngươi muốn gả cho ta.”

Hiệp Phàm cười, gằn từng tiếng nói: “Lâm Hi Thần, ta muốn ngươi lấy ta làm vợ.”

Lâm Hi Thần bị sặc nước, ho khan hơn nửa ngày, nhìn chằm chằm Hiệp Phàm, nửa ngày nói không ra lời.

“Nha đầu, như thế nào không hợp lý?” Lâm Hi Thần khó hiểu hỏi, “Tại sao đột nhiên nhất định phải gả cho ta mới được?”

“Ta gọi là Hiệp Phàm, không gọi là nha đầu.” Hiệp Phàm sửa chữa, thản nhiên nói, “Lập gia đình nhất định phải có lý do sao? Ta lúc này nhìn rất thuận mắt, hơn nữa mọi người ta còn toàn tâm toàn ý muốn gả cho ngươi, lấy nàng hay là lấy ta hơn”.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Lâm Hi Thần thật vất vả mới ngừng ho khan, nhìn Hiệp Phàm, nửa thật nửa đùa nói: “Hiệp Phàm, ta cũng tính lấy các ngươi bất kì một vị tiểu thư Diệp gia nào, ta chỉ là ứng phó cha mẹ an bài một chút. Nói thật, đối với ngươi, còn có tỷ tỷ cùng muội muội ngươi, ta đều không có xem vào trong mắt (hờ, có tuyệt tình quá không :-?). Thật có lỗi, ba người tỷ muội các ngươi, ai ta cũng không thể lấy.”

“Ta đã định gả ngươi rồi.” Hiệp Phàm im lặng nói, không có tình yêu, sẽ có bình tĩnh, hắn phản ứng như thế nào, cũng đều không làm nàng cảm thấy khó khăn, so với chuyện khó khăn hơn, nàng cũng không phải chưa thấy qua, tại thời điểm còn có cảm tình, làm cho người khác bị thương tích đầy mình, nay, Lâm Hi Thần trong lời nói liền như thạch nhập đại hải (bỏ đá xuống bể: ko có tác dụng), căn bản không dậy nổi một gợn sóng.

Lâm Hi Thần lảng lảng nói: “Trên giang hồ này còn không có kẻ nào kêu ta làm cái gì thì ta làm cái đó. Ngươi muốn gả cho ta là chuyện của ngươi, ta không muốn lấy ngươi là việc của ta. Ngươi đừng mơ mộng hão huyền!”

“Ta nói rồi nơi này là kinh thành, dưới chân thiên tử, chỉ cần ta ở trong phòng kêu một tiếng, người liền không thể giải thích rõ ràng.” Hiệp Phàm im lặng nói.

“Ngươi, bị cái gì thần kinh?” Lâm Hi Thần lạnh lùng nói: “Ngươi kêu, dù sao thanh danh ta không tốt mọi người đều biết, không sợ lại thêm một cái tội danh câu dẫn nhị tiểu thư Hiệp vương phủ.”

“Ta biết, nhưng, lấy địa vị Hiệp vương phủ, cha mẹ ngươi chỉ sợ cũng không dám chọc vào. Nếu không, làm gì cho ngươi đến Vương phủ cầu hôn? Nếu ngươi nói không rõ, cha mẹ ngươi phải thành toàn việc này.” Hiệp Phàm một chút biểu tình cũng không có nói, “Ta nếu quyết định phải gả cho ngươi. Một khi đã như vậy, cần gì phải phiền toái, không bằng mọi người cùng hoà hiệp.”

Lâm Hi Thần không những không giận mà lại cười, nha đầu này thật sự là lòi ra tật xấu. “Ngươi sẽ không bởi vì ngày đó uống nhiều rượu mà chất hồng đầu óc? Chẳng lẽ liền bởi vì ta là Ngao lâm sơn trang thiếu trang chủ, ngươi liền nhất định phải gả ta? Đây là dưới chân thiên tử, có dạng người nào ngươi không thể gả, ngày đó Tô Thanh Dân cũng là lựa chọn không sai. Lúc ấy không biết ngươi là nhị tiểu thư Hiệp vương phủ, nghĩ ngươi chính là cái nô tỳ,

cũng đã theo phía sau đưa người về, không bằng gả cho hắn đi.”

Hiệp Phàm liếc hắn một cái, có chút kỳ quái, theo bản năng hỏi: ” Người là tại sao lại biết?”

Lâm Hi Thần không trả lời vấn đề của nàng.

“Hiệp Phàm, nếu là ta không muốn lấy người, cho dù người dùng hết tất cả biện pháp, ta cũng sẽ không đáp ứng lấy người, cho dù là Thiên Vương cũng không thành.” Lâm Hi Thần thản nhiên nói, “Người không phải nữ tử làm cho ta chán ghét, nhưng gần là cái làm cho ta không chán ghét nữ tử, còn không đến làm cho ta cưới người. Vẫn là quên tâm tư này đi.”

Hiệp Phàm nhìn Lâm Hi Thần, cười nhẹ, không ngại nói: “Nếu là người nhất định không chịu lấy ta, người không đáp ứng, ta cũng coi như hết sức.”

Lâm Hi Thần nghe không hiểu lời của nàng, có chút nghi hoặc nhìn nàng: “Người gọi cái gì là hết sức?”

“Ta muốn gả cho người, nói ra, ở trong mắt người vô liêm sỉ nói ra như thế, từ này không tốt lắm nghe, nhưng là sự thật. Người không chịu. Cho nên ta nói hết sức.” Hiệp Phàm bình thản nói, biểu tình thoát nhìn phi thường đáng yêu, khuôn mặt non nớt như thế, bất quá mới là tiểu cô nương 18, 19 tuổi, thoát nhìn vẫn là bộ dáng phần điều ngọc mài(đại khái là đẹp), lại nói thông thấu như thế, làm cho Lâm Hi Thần có chút cảm động cùng áy náy. Chưa từng có người nào hướng hắn đề nghị như thế, lại còn có chút kỳ quái.

“Nha đầu, kỳ thật người thật sự rất đáng yêu. Đơn thuần, thẳng thắn như thế. Nhưng là, lòng ta sớm đã có ý trung nhân, người vẫn là nên thích người khác đi.” Lâm Hi Thần cười cười nói.

“Ta gọi là Hiệp Phàm, không gọi là nha đầu.” Hiệp Phàm lại giải thích. Hắn trong lòng đã sớm có ý trung nhân? Thật sự là kì quái, cái dạng gì người có thể khiến cho một nam nhân như vậy động tâm? “Nếu trong lòng đã có ý trung nhân, ta tự nhiên sẽ không làm chuyện vô vị. Được rồi, nếu người nhất định không cưới, ta đây cũng không cần gả cho, chỉ cần người sống thật tốt, ta lấy hoặc không lấy chồng không quan hệ.”

Lâm Hi Thần nhìn Hiệp Phàm, hắn thật sự là nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của nàng. Nhưng xem nàng nói, nghe chính mình trong lòng sớm đã có ý trung nhân, biểu tình như thế nào lại có chút thoải mái, chẳng lẽ gả cho hắn đối với nàng là nhất chuyện phiến toái cùng đau đầu sao? Vậy thì vì sao còn muốn gả cho hắn?

“Người thật sự là một người nữ tử kỳ quái.” Lâm Hi Thần không nhịn được cười nói, “Bất quá, thật là thú vị.”

Hiệp Phàm lại không có phản ứng gì, chính là thản nhiên nói: “Người đã không muốn lấy, ta cũng không thể gả, ta sẽ không làm phiền người. Người đi ăn cơm của người. Ta cũng nên quay lại Hiệp Vương phủ. Hy vọng người ở kinh thành chơi vui vẻ.”

Lâm Hi Thần nhìn Hiệp Phàm cũng không quay đầu lại, không hề luyến tiếc rời đi, trong lòng thế nhưng lại có chút mất mát. Mặc mặc quần áo trong tâm mắt càng ngày càng xa, thế nhưng không có quay đầu quá một lần, tuy rằng không biết rốt cục tại sao muốn gả cho hắn, nhưng có thể khẳng định một chút là, nàng căn bản không thích hắn, nàng phải gả cho hắn, nhất định là vì nguyên nhân nào đó!

Trở lại Hiệp vương phủ, nhìn đến thân ảnh một người có chút quen thuộc, hơi nhíu mày, nếu không nhìn lầm, hắn là Tô Thanh Dân, hắn tới nơi này làm cái gì? Thấy hắn giống như đang cùng Tiểu Liên – nô tỳ bên người mình nói chuyện.

“... Không có sao? Không có khả năng nha, ta rõ ràng gặp qua. Nàng lúc ấy mặc một bộ y phục mộc mạc, mi thanh mày tú, ánh mắt, đúng rồi, ánh mắt của nàng thật giống như một viên đá tinh lạnh mà vững chắc, xem cũng không đến, thực sự làm cho người ta ấn tượng quá sâu, quên cũng không thể quên được. Nàng rõ ràng là nô tỳ của Hiệp Vương phủ các người, như thế nào lại không có người như vậy?” Tô Thanh Dân tựa hồ có chút sốt ruột, nhìn chằm chằm Tiểu Liên, ngữ khí có chút khẩn trương.

“Ánh mắt giống như tinh lạnh và vững chắc?” Tiểu Liên do dự một chút, có chút kỳ quái hỏi, “Nếu nghe người miêu tả, thấy giống như nhị tiểu thư nhà của ta, nhị tiểu thư nhà ta ánh mắt cũng thật sự xinh đẹp, thật sự, xem qua, người là có thể rơi vào. Đây là mọi người công nhận. Đều nói nhị tiểu thư nhà ta là cái nữ tử đẹp đến làm cho người ta phải say lòng.”

“Đẹp đến làm cho người ta say lòng?!” Tô Thanh Dân nghĩ nghĩ, vui sướng nói, “Đúng đúng, chính là loại cảm giác này, nàng đẹp thanh khiết, im lặng, điềm tĩnh, thật giống như tối tinh thuần không khí, tối trong suốt nước suối, không phải loại xinh đẹp diễm lệ, càng như là đoá hoa nhỏ trên vách núi, đẹp làm cho người ta nhìn cảm thấy thực thoải mái. Đúng Đúng, người nói ta hình như là nhị tiểu thư nhà người, nàng giờ ở nơi nào? Ta vừa thấy có thể biết đúng hay không.”

“Nàng đi ra ngoài còn chưa trở về.” Tiểu Liên mỉm cười trả lời, ngẩng đầu lên bỗng nhiên thấy Hiệp Phàm, lập tức cao hứng nói, “Vừa nói xong, nhị tiểu thư nhà ta đã trở về. Người nhìn một cái, có phải hay không vị cô nương kia?”

Tô Thanh Dân lập tức quay đầu, liếc mắt một cái thấy Hiệp Phàm, đứng sững sờ.

Hiệp Phàm im lặng đứng, nhìn bọn họ hai người, khuôn mặt trong trẻo, thanh thuần làm cho người ta cảm thấy thoải mái, mi thanh mày tú lộ ra vẻ điềm tĩnh cùng thanh thản.

“Thì ra người là nhị tiểu thư Hiệp Vương phủ.” Tô Thanh Dân vui sướng tiếp đón, vẻ mặt vui vẻ, “Đêm đó vẫn lo lắng, còn sợ người trở về chậm, sẽ bị chủ tử trách cứ, không nghĩ tới, người lại là nhị tiểu thư Hiệp Vương phủ. Ta thật sự rất cao hứng.”

“Cám ơn người đêm đó tiễn ta về.” Hiệp Phàm mỉm cười nói.

Đối với nụ cười này, thật giống như ánh mặt trời ấm áp, Tô Thanh Dân thấy trước mắt tất cả đều trở lên sáng lạn, nói không nên lời vui vẻ. Thật sự kỳ quái. Nụ cười này làm cho hắn vừa nhìn thấy đã không thể quên được, không phải chưa thấy qua nụ cười xinh đẹp, nhưng nàng trong mắt hắn tuyệt đối là người đẹp nhất. Cái loại này vừa nhìn thấy nàng là trong lòng nổi nhạc đều chưa có quá.

”Hôm nay có đến phủ, liền đặc biệt nhớ tới hỏi thăm người một chút, lúc đầu vẫn nghĩ người là nô tỳ trong phủ, không nghĩ tới — khu, thật sự là . . .” Tô Thanh Dân cười to nói, trên mặt tràn đầy vui vẻ, nhìn chằm chằm Hiệp Phàm, kích động đến nói năng lộn xộn.

Nếu là nô tỳ, có lẽ có chút phiền phức, nhưng là, nhị tiểu thư trong phủ, nếu là chính mình muốn tới cầu hôn, cha mẹ nhất định không phản đối, hai nhà coi như là thế giao(kiểu môn đăng hộ đối), chính mình lại luôn luôn ở bên ngoài du ngoạn, chưa từng gặp qua bọn họ, nếu không, đã không làm nháo như vậy khiến người chê cười.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Hiệp Phàm nhẹ nhàng lắc đầu, thần nhiên nói: “Bất quá là cái hiểu lầm nho nhỏ, vô phương. Người là đến một mình, hay là cùng Hoài Thanh ca cùng nhau đến?”

“Cùng đại ca cùng nhau đến, hắn đang ở nhà trước nói chuyện phiếm với Hiệp bá phụ. Ta một mình vụng trộm chuồn ra đây.” Tô Thanh Dân vẫn là vui vẻ, trên mặt chứa đầy vẻ tươi cười sáng lạn.

Tiểu Liên đứng ở một bên cười vụng trộm, trừ phi là đùa ngốc, nhìn không thấy, Tô nhị công tử này khẳng định là thích Hiệp Phàm rồi. Kỳ thật người này cũng không có gì không tốt, bộ dạng anh tuấn, mày rậm mắt to, vẻ mặt chính khí, gia thế cũng tốt, là kinh thành số một số hai phú hào, cùng Hiệp vương phủ quan hệ cũng rất tốt. Nếu gả cho hắn, tiểu thư nhất định sẽ không chịu ủy khuất.

Hiệp Phàm cùng Tô Thanh Dân đi vào nhà trước. Thấy Tô Thanh Hoài cùng phụ thân tán gẫu vui vẻ, hai người tuổi tác hơn kém rất lớn, nhưng lúc tán gẫu với nhau thật giống như đôi bạn cùng tuổi.

“Cha, Thanh Hoài đại ca.” Hiệp Phàm cười chào hỏi.

Trong ba người nữ nhi, Hiệp Vương gia thích nhất là nhị nữ nhi này, trừ bỏ bởi vì nàng cùng thê tử của mình sinh ra, càng bởi vì nàng tính tình thiện lương, trí tuệ, lại còn là người có phúc, rơi vào vách núi đen vẫn có thể còn sống, không những vậy đến một xây xát nhỏ cũng không có. Tướng sĩ (người xem tướng số) từng nói: Nàng tất là người có phúc! Cho nên Hiệp Vương gia thương yêu nàng nhất.

“Phàm nhi,” Hiệp Vương gia yêu thương tiếp đón, tiện thấy được Tô Thanh Dân, mỉm cười nói, “Di, thế chất(cháu), vừa mới còn cùng đại ca nói đến người, bên ngoài du ngoạn nhiều năm, thu hoạch như thế nào? Có việc gì thú vị đến đây nói nghe một chút.”

“Được.” Tô Thanh Dân ánh mắt căn bản không dời người Hiệp Phàm, lúc nói chuyện vẫn mang theo chút vẻ ứng phó.

Tô Thanh Hoài mỉm cười nói: “Như thế nào lại không lễ phép như vậy, Hiệp bá phụ cùng người nói chuyện, thế nhưng người lại không yên lòng. Còn nói cái gì kêu ‘được’. Tiểu Phàm, mấy ngày không gặp người, mấy ngày nay làm cái gì nha? Ngay cả ta đến đây, cũng không cho xem cái mặt?”

Hiệp Phàm mỉm cười, im lặng, trên mặt biểu tình thần nhiên.

Hiệp Vương gia mỉm cười nói: “Hôn qua Tô bá phụ và Tô bá mẫu của người đã tới, cố ý cầu hôn cho người.” Nói xong, nhìn nhìn Tô Thanh Hoài, trong đầu rất là vừa lòng, đứa nhỏ này chính tận mắt mình nhìn thấy khôn lớn, nhân phẩm như thế nào, chính mình rõ nhất. Nay có ý muốn thành thân, hắn cũng là một người thông minh nội liêm, cùng với nhị nữ nhi của mình rất thích hợp.

Hiệp Phàm trên mặt có chút ngượng ngùng, dù sao cũng là nói trước mặt, nàng đoán được, Tô Thanh Hoài hẳn là vị hôn phu phụ thân vì nàng mà tuyển, kỳ thật cho dù là ai cũng không sao cả. Đối với tình hình thân phận hiện tại của hắn, việc hôn nhân chính là cái đầu tiên không được tự do lựa chọn. Cha mẹ đều đã làm mối từ trước, người cô đại chẳng phải đều là như thế sao? Nàng không nghĩ rước thêm phiền toái, cuộc sống chỉ cần có thanh thản, tại sao phải tự tìm thêm phiền nào.

Tô Thanh Dân lại sững sờ, cha mẹ đến cầu hôn? Khi nào vậy? Tại sao hắn lại không biết? Đại ca cùng hiệp phàm vì cái gì lại đến với nhau?

Tô Thanh Hoài lại không biết ý nghĩ trong lòng đệ đệ, hắn mỉm cười nhìn hiệp phàm, ôn hòa nói: “Phụ mẫu ta đối với người rất là yêu mến, muốn hỏi người làm vợ, nay cuối cùng vừa lúc người phải lấy chồng, tự nhiên là muốn cướp trước mặt người khác.”

Hiệp Phàm thật sự có chút ý xấu hổ, không biết nói cái gì mới tốt. Tô Thanh Hoài là người nàng kết giao nhiều nhất ở cổ đại, thời điểm theo bám vào trên

người Tiểu Diệp Phàm chỉ thấy qua, Tô Thanh Dân lúc đó đã sớm theo một vị bà con xa của hắn ra ngoài du lịch, chưa từng gặp qua. Nhưng là, nếu nói hai chữ cảm tình, luôn kém chút, đối với hắn, chỉ giống như là đối với huynh trưởng.

Nhưng là, định thì cũng định rồi, nếu Lâm Hi Thần bên kia không cần nàng tiếp tục lo lắng, có nam nhân tốt gả cho thì liền gả cho. Cảm tình, khi ở hiện đại đã phải trả giá qua, đã không còn khí lực cùng dũng khí để tiếp tục nếm trải.

Tiến bước Tô thị huynh đệ, Hiệp Vương gia và người nhà cùng nhau ăn cơm.

“Phụ thân,” Hiệp Tâm nhìn phụ thân, ngọt ngào nói, “Người xem Lâm thiếu trang chủ kia như thế nào?”

“Người chớ có chủ ý với hắn, người cùng hắn căn bản không phải người giống nhau.” Hiệp Vương gia thần nhiên nói, “Hắn bắt quả là tới ứng phó, căn bản không có ý muốn lấy người.”

Hiệp Tâm cúi đầu, không hé răng.

“Vương gia, ta xem Lâm thiếu trang chủ kia đối Tâm nhi chúng ta vẫn là cứ để bụng, nếu không làm gì lại chọn Tâm nhi của chúng ta làm bạn du ngoạn kinh thành?” Lí thị ôn nhu nói, “Lâm thiếu trang chủ kia là trên giang hồ đệ nhất sơn trang thiếu trang chủ, quyền lực cùng thế lực cũng không kém gì một vương tôn quý tộc trong kinh thành, nếu cùng kết thông gia, đối với Hiệp vương phủ chúng ta mà nói thật sự là một sự kiện rất lớn. Còn nữa, Lâm thiếu trang chủ kia tuổi không lớn, bộ dạng anh tuấn tiêu sái, tuy rằng trên giang hồ có chút lời đồn không hay, nhưng người ở trên cao như vậy làm sao có thể tránh được miệng lưỡi người khác? Vương gia, không bằng ngài thử thái độ của hắn một chút, nếu là có ý, vẫn là đáng giá nhất để kết thông gia.”

Hiệp Vương gia thờ dãi, chậm rãi nói: “Người thật sự là xem thường Lâm Hi Thần kia, hắn làm sao có khả năng để ý tới cô gái mạnh mẽ lại đơn giản như Tâm nhi. Hắn là người trong giang hồ, có dạng người nào chuyện tình nào hắn chưa trải qua? Nếu là thích Tâm nhi, chỉ sợ sẽ không là hắn. Vẫn là nhìn xem trong kinh thành có người nào thích hợp hay không, tuyển cái người ta mà gả cho đi. Hôm nay ta xem đệ đệ của Thanh Hoài Thanh Dân, tuổi còn trẻ, bộ dạng tuấn tú lịch sự, là người rất thích hợp.”

“Người đã đáp ứng đem Hiệp Phàm gả qua, không thể để cô nương nhà chúng ta đều gả sang nhà hắn hết được.” Lí thị không vui nói.

Nghe được một tiếng vang thanh thúy, hình như là thìa rơi trên mặt đất, Hiệp Trà vẻ mặt có chút bối rối nói: “Không có việc gì, không có việc gì, là ta không cẩn thận. Tiểu Ngẫu, mang đi.”

“Trà nhi, ăn cơm phải cẩn thận chút.” Hiệp Vương gia ôn hòa nói.

Hiệp Trà gật gật đầu, khuôn mặt bối rối, cúi đầu, im lặng tiếp tục ăn cơm, nhưng rõ ràng tốc độ rất chậm, vẻ mặt cũng hoảng hốt rất nhiều.

Từ thị nhẹ nhàng thờ dãi trong lòng, nha đầu này, quả nhiên là thích Tô Thanh Hoài, từ bé đã thích Tô Thanh Hoài, đến bây giờ vẫn thích, vẫn là không từ bỏ được. Nhưng, người Tô Thanh Hoài là Hiệp Phàm, điều này mọi người đều nhìn thấy. Từ lúc nhỏ, người Tô Thanh Hoài vẫn luôn cẩn thận che chở chính là hiệp phàm.

Tại quán trọ, lâm hi thần im lặng nhìn cuốn sách, trong lòng đã có chút lo lắng khó hiểu, chính mình cũng không hiểu được là vì cái gì. Đôi ánh mắt xinh đẹp kia, luôn mơ hồ ở trong lòng không đi.

Bên người luôn có nữ nhân, từ nhỏ cùng lớn lên chính là nữ nhi của di Đỗ Nhượng Hân, đó là một tiểu cô nương đáng yêu, có khuôn mặt tinh xảo, cử chỉ tao nhã, là người nhìn lần đầu tiên đã yêu. Mẫu thân nói, nếu là lấy Nhượng Hân làm vợ, là viên mãn nhất.

Nhượng Hân là cái thiện lương nữ tử, ôn nhu, thiện lương, đối với hắn cũng rất toàn tâm toàn ý. Thậm chí đối với hắn cho dù nghe đủ loại tin đồn bên ngoài cũng làm như không nghe thấy.

Có thể, nghĩ đến một người biểu tình ôn nhu và một người biểu tình hồ hững ở chung một chỗ, thần nhiên, như xa như gần. Hiệp phàm, là một cô gái kì quái như thế nào?

Nàng vì cái gì nhất định phải gả cho hắn? Tại sao lúc nghe thấy hắn nói trong lòng sớm đã có ý trung nhân biểu hiện lại thoải mái như vậy?

Kỳ thật rất kỳ quái, vì cái gì mẫu thân một lòng muốn làm cho hắn cưới Nhượng Hân, lại cố tình làm cho hắn đến Hiệp vương phủ cầu hôn? Nếu là cưới Diệp gia tiểu thư, Nhượng Hân phải xử lý như thế nào? Mẫu thân có đôi khi thật sự là kỳ quái, không biết nàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Ngoài cửa sổ một thân ảnh chột lóe, như thực như ảo. Là cái thân ảnh mềm mại, y phục dạ hành màu đen, bao vây lấy đường cong linh lung, đứng ở ngoài cửa sổ, dưới chân chưa đứng vững, đã bị một cây quạt đặt trên cổ, nhẹ nhàng nhưng đủ nặng để ấn vào tử huyệt

“Hi Thần ca ca, là ta.” Đỗ Nhược Hân lập tức nói, biết võ công của Lâm Hi Thần, bất quá chỉ cần hơi dùng sức ở tay là có thể đưa người ta vào chỗ chết

“Biết là ngươi, nếu không, làm sao còn đứng đây nói chuyện được với ngươi.” Lâm hi thần lười biếng nói, mở cây quạt ra, mỉm cười, “Nhược Hân, ngươi chạy đến nơi này làm cái gì? Tại sao không ở Ngao lâm sơn trang cùng đi?”

“Hi thần ca ca, ta nhớ ngươi.” Đỗ Nhược Hân cúi đầu nói, nam tử này từ nhỏ luôn theo nàng lớn lên, là toàn bộ sinh mệnh của nàng, “Mẫu thân nói đi cho ngươi đi ra là có sự tình, không cho ta quấy rầy ngươi, có thể, ta thật sự rất nhớ ngươi, ngươi không ở ngao lâm sơn trang một chút ý nghĩa cũng không có. Cho nên ta vụng trộm chạy đến đây.”

“Ngươi gạt mẫu thân cùng đi?” Lâm Hi Thần có vài phần bất ngờ, mỉm cười nói, “Nhược Hân, nếu mẫu thân biết được, nhất định sẽ không tha cho ngươi, là gan của ngươi bây giờ thật lớn. Chỉ sợ là lúc này Ngao lâm sơn trang đã loạn thành một đoàn, ngươi mất tích, đi sao lại bỏ qua, ngươi vừa tới đây, chỉ sợ là trên giang hồ lúc này đã nổi lên sóng gió.”

Đỗ Nhược Hân cúi đầu, không dám hé răng. Nàng nghe lén đi cùng dự định nói chuyện, thật sự là tò mò, bởi vì đi cùng dự định nói chuyện trong đó liên tiếp nhắc tới Hiệp vương phủ, Diệp gia ba vị tiểu thư, Lâm Hi Thần. Tuy rằng mẫu thân không chịu nói, nhưng nàng đoán việc này nhất định liên quan tới hôn sự của Lâm Hi Thần, chẳng lẽ trừ bỏ nàng, đi còn có thể làm cho Lâm Hi Thần nạp thiếp sao?

“Vào đi, ta sẽ nghĩ biện pháp mau chóng thông báo cho mẫu thân cùng đi, cho các nàng khỏi lo lắng, lại làm ra một chút sự tình, khiến giang hồ không thể bình an.” Lâm Hi Thần cười cười, nói, “Đội ta kêu tiểu nhị trong nhà trọ sắp xếp một phòng, ngươi nghỉ ngơi một chút đi, nghĩ như thế nào lại mặc y phục dạ hành như vậy, thực sự muốn bản thân trở thành giang hồ sao?”

Đỗ Nhược Hân đỏ mặt lên, có chút bất an gật gật đầu.

Sáng sớm ánh mặt trời vừa chiếu vào gian phòng, Hiệp Phàm chợt nghe đến trong viện từng đợt tiếng động ồn ào, nghe được ra hoảng sợ cùng bất an, trong không khí có phảng phất mùi máu.

Nàng sững sờ một chút, theo trên giường nhảy dựng lên, mở cửa sổ ra, mùi máu xông thẳng vào mũi, ở trong không khí bất an truyền khắp.

“Tiểu thư tiểu thư.” Tiểu Liên vẻ mặt hoảng sợ chạy tiến vào, thở phì phò, sợ hãi nói: “Tiểu thư, đã xảy ra chuyện, không biết cái gì khiến cho, trong một đêm, trong phủ những thứ có sinh mệnh, trừ bỏ người, ngựa, chó, gà, hết thảy đều bị vận gãy cổ, chảy máu mà chết. Không biết là người nào làm.” Nói xong, nhẹn không được run run một chút.

Hiệp phàm lập tức mặc xong quần áo, lao ra cửa phòng, chạy tới Mã Bàng, chỗ nàng để con ngựa mình yêu thương nhất, những lúc phụ thân săn thú, nàng đã cưỡi nó theo cùng, ôn thuần, nhưng tốc độ cực nhanh, là con ngựa tốt nhất được tuyển chọn trong hàng ngàn con ngựa quý.

Ở hiện đại bởi vì nàng yếu đuối, không thể không nhẫn nhịn chịu rất nhiều ủy khuất, thậm chí ở trong tình yêu trở thành thứ cho người ta tiêu khiển lúc nhàn chán, nàng từ bỏ nhảy xuống vách núi tự sát ngoài ra không còn phương pháp nào khác. Nhưng tại cổ đại, nàng tập võ mười năm, lại sinh ở bên trong vương phủ, làm thế nào có khả năng đi lại như người chưa biết gì, tất cả biểu hiện của nàng đều là bất đắc dĩ. Nàng không cần cho người khác biết, nàng cần phải sống trong im lặng. Không thuận theo phụ tử cho bất kì kẻ nào, cũng không chịu khuất phục dưới chân bất kì ai.

Nàng lẳng lẳng tọa kỵ của mình, không hề có dấu hiệu của sinh mệnh nằm ở kia, cổ bị chặt đứt, vô lực rũ xuống, lấy tay vuốt ve, thế nhưng còn có dư chút ấm áp. Máu tươi nồng đậm kích thích hai mắt của nàng, nàng trừng mắt, ánh mắt ngây ngốc nhìn, là ai, tàn nhẫn như vậy, con ngựa cũng là sinh mệnh, vậy mà vận gãy cổ nó, làm cho nó từ từ chảy máu mà chết, nếu là biết là ai làm, nhất định tự tay giết chết hắn, nàng mới có thể giải hận!

“Tiểu thư,” Tiểu liên cơ hồ sắp nôn mửa nôn mửa, nhưng chịu đựng, đi theo phía sau Hiệp Phàm, nhỏ giọng nói, “Tiểu thư, lão gia muốn ngài qua đó.”

Hiệp phàm gật gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Đã biết, ta lập tức liền tới đó.” Phần nộ làm cho nàng cảm thấy có chút mệt mỏi, cả người giống như tảng đá trống rỗng rơi xuống (hư thoát bàn), cực khó chịu.

Tại phòng khách, Hiệp Vương gia ngồi, chau mày.

Lí thị khóc không ngừng, “Vương gia, ngài phải mau mau nghĩ biện pháp, Tâm nhi bây giờ đang ở đâu, chúng ta không biết, nếu nàng xảy ra chuyện, thân thiếp cần phải sống như thế nào?”

“Tiểu Hà, nha đầu bên cạnh Tâm nhi, tại sao lại không biết nàng đi nơi nào? Tối hôm qua còn thấy nàng đứng ở trong nhà, như thế nào hôm nay tìm không thấy?” Hiệp Vương gia nổi giận dưng dưng hướng về phía tiểu Hà hô.

Tiểu Hà đáng thương sợ tới mức cả người lui thành một nhúm, run run, đứt quãng khóc nói, thanh âm có chút hàm hồ, “Nô tỳ thật sự, thật sự, không biết, tiểu thư chính là, tiểu thư chính là, chính là nói, nàng phải, nàng phải đi khách sạn, đi khách sạn gần kia, cái kia, cái gì, cái gì sơn trang, thiếu, trang chủ..... Nô tỳ, nô tỳ muốn ngăn cản, nhưng mà, nhưng mà, tam tiểu thư, nàng, nàng căn bản không nghe, nô tỳ, nô tỳ bị nàng khóa trái ở trong phòng, ra, ra không được.....”

“Tâm nhi này, thật sự là nhiều chuyện, Lâm Hi Thần kia có thể để nàng trêu chọc hay sao, ngao lâm sơn trang như thế nào lại có thể để cho một nữ tử không biết gì như nàng gả vào, hần nhắc tới đây, cùng lắm là làm cho Hiệp vương phủ tăng chút mặt mũi, thật đúng là muốn kết hôn nàng không thể

được!” Hiệp Vương gia tức giận vạ phần nhìn Lí thị, oán hận nói, “Đều là tại người dạy bảo, nó mới không biết trời cao đất rộng như thế!”

Lí thị run run, không dám cãi lại.

“Phụ thân.” Hiệp Phàm nhẹ giọng nói, “Nếu đã muốn như thế, nghĩ đến, nếu là bây giờ tìm không thấy tiểu muội, nhất định là cùng người của Ngao lâm son trang có liên quan, không bằng, chúng ta đi tìm Lâm thiếu trang chủ hỏi một chút, có lẽ có thể biết chút tin tức, nếu là có cái gì hiểu lầm, cũng có thể giải thích rõ ràng. Tuy rằng Hiệp vương phủ là đại phú hộ trong kinh thành, nhưng ở trong mắt người giang hồ, cũng chỉ là nơi được nhắc tới bao nhiêu đó thôi. Chỉ hy vọng tiểu muội không trêu chọc làm ra thị phi gì, không đem tính tình tiểu thư dùng ở bên ngoài là tốt lắm rồi.”

Hiệp Vương gia gật gù đầu, cường chế lửa giận, nói: “Trước mắt đây cũng là biện pháp duy nhất có thể làm, ta đi tới khách sạn Lâm Hi Thần ở nhìn xem, hy vọng có thể hỏi thăm ra chút tin tức. Người tới, đem hết thấy những thứ gì đã chết ở trong sân tẩy rửa sạch sẽ, lấy nước dội trôi hết đi rồi tìm nước hoa xức vào cho khử mùi, nhất là không để lộ tin ra ngoài, nếu là bị người bên ngoài đã biết, cũng lắm là làm cho người ta chế giễu, nếu là kinh động Hoàng Thượng, chỉ biết sẽ xảy ra lắm thị phi!”

Phụ thân đi rồi, nơi Hiệp Phàm muốn đi nhất chính là chỗ sư phụ “Trà uyển”, có một số việc nàng muốn hỏi sư phụ một chút. Nếu thật sự là Ngao lâm son trang nhân làm, thủ pháp như vậy, thật sự là làm cho người ta bất an, không kinh động cao thủ bên trong phủ lại có thể tàn nhẫn xuống tay như thế, nếu thật sự là đồ thành là người trong phủ, định là hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Bởi vì ngựa trong phủ đều đã chết, nàng cần phải tìm xe ngựa đi tới gần nơi núi rừng sư phụ tu luyện, sau đó đi bộ lên núi. Bởi vì vẫn là sáng sớm, dọc theo đường đi còn có sương sớm, trên cành cây còn đọng hơi sương, đi được một hồi, gấu vầy liền bị ướt.

Nhạc Tinh Mai không ở, nhìn đến trên núi kia ẩn nấp sơn động cửa đóng đóng, Hiệp Phàm biết, lúc này sư phụ nhất định đang bế quan tu luyện, nếu là như thế, chỉ sợ mười ngày nửa tháng sẽ không đi ra, nếu xông vào, không phải nàng bị thương, chính là sư phụ bị thương. Không thể mạo hiểm.

Ngẫm lại, chỉ cần quay trở lại trong thành, đi khách sạn Lâm Hi Thần ở nhìn xem.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoảng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Chưa tới cửa khách sạn, liền nhìn thấy cách đó khoảng năm mươi thước, cứ mười bước chân lại có một nữ tử áo tím đứng. Tầm mạng che kín khuôn mặt, bên hông đeo kiếm

Không biết phụ thân như thế nào ? Có phải xảy ra chuyện gì ngoài muốn hay không ?

Trừ bỏ từ y nữ tử ra thì không còn ai khác

Đột nhiên, có nhân nhẹ nhàng lôi kéo nàng, thấp giọng nói: “Hiệp cô

nương, người tại sao lại chạy đến đây ? Nơi này rất nguy hiểm, chúng ta đến nơi khác nói chuyện.

Là Tô Thanh Dân, vẻ mặt hần khẩn trương nhìn nàng.

“Là ai ở trong đó vậy, vì sao người lại im lặng như thế hả ???” – Hiệp Phàm khó hiểu hỏi

Tô Thanh Dân không nói gì, lôi kéo nàng vội vàng rời đi, đến một nơi cách xa khách sạn, tìm một tiệm rượu, đi lên tầng hai, xa xa có thể thấy được tình huống ở khách sạn, ngồi xuống, rót chén trà.

Đến đây hần mới chậm rãi nói: “Là muội muội của Ngao Lâm son trang Trang chủ phu nhân, Bách độc môn đệ tử Bằng Tử Y. Nghe nói là vì nữ nhi của nàng nên mới đến đây, trên giang hồ thề rằng tha nguyện đắc tội quan phủ cũng không dám đắc tội người của Bách Độc Môn. Người của Bách Độc Môn từ trước tới nay chuyên dùng độc, tàn nhẫn trứ danh. Thật không hiểu vì sao Ngao Lâm son trang chủ lại lấy Bách Độc Môn làm thê, mặc dù không phải là chính tà lưỡng lập (phe chính đối phe tà) nhưng cũng coi như hai môn phái không có quan hệ với nhau bao giờ, thế mà thành vợ thành chồng”

Hiệp Phàm thân nhiên hỏi: “Chuyện này quan hệ gì tới ta ? Bất quá là muốn tới nhìn qua phụ thân một cái, phụ thân là vì lễ nghĩa muốn đi đáp lễ Lâm thiếu trang chủ, thật không biết hẳn ở nơi nào ta ????”

“Hiệp bá phụ đi đến khách sạn đó ?” Tô Thanh Dân kinh ngạc hỏi “Nhưng là, cho tới nửa canh giờ gần đây không ai ra vào, thời điểm ta tới, cùng đại ca tới Hiệp phủ một chuyến, Hiệp phủ các người đóng cửa giống như là từ chối tiếp khách, đại môn đóng chặt, ngay cả đại ca cũng bị cự tuyệt đứng ở ngoài cửa.”

“Thật sao ???” Hiệp Phàm vẫn như cũ thân nhiên nói, “Hôm qua trong phủ có mấy con ngựa nổi chứng, biến sân vườn nhà ta hồng bết, cho nên sáng sớm hôm nay nô bộc vội vàng dọn dẹp, phu thân vừa vận nhân cơ hội này ra ngoài đáp lễ Lâm trang chủ, chẳng lẽ là đi nơi khác đi.”

Tô Thanh Dân gật gù đầu.

Hiệp Phàm nhìn khách sạn cách xa tầm mắt.

Ở xã hội hiện đại, phụ mẫu của nàng là một đôi ích kỷ, mỗi ngày chỉ vì tiền mà không ngừng khắc khổ, nàng cũng có ca ca cùng tỷ tỷ nhưng họ cũng sớm rời nhà đi ra ngoài làm công, ca ca từ lúc học hết đại học cũng không có trở về nhà một lần, mà chính nàng cũng không có tham gia thi đại học nên chọn cách tự sát, ngấm lại, sợ là cha mẹ không khỏi khổ sở.

Mà ở cổ đại, nàng có phụ mẫu cực kỳ yêu thương nàng, ít nhất là từ khi nàng ngã từ trên vách núi đen xuống, sau khi trở lại vương phủ, chính là ngày mà nàng được sủng ái cùng yêu qu. Nàng yêu cha mẹ của thời đại này, cho nên lo lắng. Nàng không nghĩ phụ thân của mình gặp chuyện không may, nàng muốn hân hân hào hào sống sót.

“Hiệp cô nương, người... người...” Tô Thanh Dân do dự nhìn Hiệp Phàm, tựa hồ có rất lớn quyết tâm mới hỏi “Người có phải rất thích ca ca của ta?”

Hiệp Phàm sững sờ nhìn nhìn Tô Thanh Dân không biết trả lời như thế nào.

“Ta hỏi vấn đề này thực buồn cười có phải không?” Tô Thanh Dân đột nhiên có chút cười khổ nói, “Ta kì thật không nên hỏi vấn đề này, ta hỏi vấn đề này thực sự là ngu xuẩn mà, đại ca ta hẳn thật sự thích người, người cũng nhất định là thích đại ca đi, các người là cùng nhau từ nhỏ lớn lên. Đại ca nói bản thân hẳn được nhìn người lớn lên... thật sự rất hạnh phúc.”

“Ta muốn hỏi vương phủ.” Hiệp Phàm không trả lời vấn đề của hắn, nàng không biết phải trả lời hắn như thế nào, thích hay không thích, có đôi khi thật sự kho dung lời nói để diễn tả được. Nàng có yêu, nên biết cái loại tư vị này, nhưng, từ trước đến nay Tô Thanh Hoài vẫn luôn luôn che chở cho nàng, chiều cố nàng, nàng cảm thấy như vậy cũng tốt lắm. Nàng nghĩ được hồi sinh không bằng sống tốt một lần.

Tô Thanh Dân nhìn Hiệp Phàm, trong lòng thực sự mâu thuẫn. Từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nàng đã ở lại tông lòng hắn, một nữ tử thanh thuần như thế, một nữ tử không chứa loại tạp chất gì, một nữ tử lạnh lùng, lại áp áp, lần đầu tiên nhìn thấy, đã khắc sâu ở trong lòng. Nhưng nàng lại muốn thành đại tẩu của hắn, trong đầu rồi rẫm tâm đau đớn.

“Người làm sao vậy?” Hiệp Phàm có chút khó hiểu hỏi.

“A...Úc, không có gì, không có gì, chính là đột nhiên trong lòng có chút rối rắm khó giải quyết” Tô Thanh Dân cố gắng mỉm cười, “Người vừa mới nói cái gì?”

“Ta muốn trở về nhà, ta nghĩ nhìn xem phụ thân có quay trở về hay chưa.” Hiệp Phàm mỉm cười nói.

“Hảo, ta cũng người đi.” Tô Thanh Dân mong chờ, có thể đứng cạnh nàng một phút đồng hồ cũng là tốt lắm rồi. Nếu nàng thực gả cho ca ca, thì sẽ không còn có thể tự do ở cùng một chỗ nói nói cười cười nữa rồi.

Hiệp Phàm nghĩ hẳn trong nhà đã thu dọn xong rồi, nếu bây giờ mà đuổi không cho hắn đi cùng, sợ trong lòng hắn sẽ sinh ra ngờ vực vô căn cứ, không bằng cho hắn theo về cùng đi. “Được thôi a.”

Trở lại vương phủ, trong không khí thoảng thoảng mùi được liệu, sân vườn đã được cọ rửa sạch sẽ, thơm mát thật cảm giác dễ chịu sáng khoái. Nhưng, không biết là tác dụng tâm lý, hay bản cảm, Hiệp Phàm vẫn cảm thấy trong không khí có mùi huyết tính làm nàng không thoải mái chút nào.

Nàng nhịn không được nhíu hạ mày.

“Tiểu Liên cha ta có về qua nhà không ???” Nàng nhìn nha đầu của mình hỏi.

Tiểu Liên lắc lắc đầu. “Từ lúc đi ra ngoài vẫn chưa thấy trở về lần nào, phu nhân rất là sốt ruột.”

Tâm Hiệp Phàm lo lắng càng ngày càng nặng. Rốt cuộc tiểu muội gây ra chuyện phiền toái gì, mà làm cho Ngao Lâm son trang cảm tức như thế, lại còn cái người của Bách Độc Môn ra mặt, Bách Độc Môn phân nhân sắc theo từng cấp độ, đồ vàng cam lục lam chàm tím, bảy cái cấp bậc, y phục màu tím là cấp bậc thấp nhất trong số đó, nhưng đã muốn ngoan độc đến tận đáy, nếu là y phục màu đỏ còn không biết như thế nào cho vừa? Trang chủ phu nhân hiện tại của Ngao Lâm son trang là lục y của Bách Độc Môn, nàng năm đó chính là dùng được làm hại Nhạc Tĩnh Mai, làm nàng vướng phải tội danh bị lưu xuất khỏi gia môn rơi xuống vách núi sâu, người có thể qua mắt Ngao Lâm son trang trang chủ, đã đủ hình dung nàng dùng được tình diệu đến mức độ nào.

Phụ thân có phải đã gặp chuyện không may hay không?

“Hiệp cô nương làm sao vậy? Sao tự nhiên bất an như thế chứ? Có phải hay không bá phụ có việc gì?” Tô Thanh dân thân thiết hỏi, “Bá phụ chính là đi thăm, đáp lễ Lâm Hi Thần, hẳn là không có việc gì đi. Tuy rằng Bách Độc Môn là môn phái trong giang hồ, nhưng dù sao cũng là phạm vi triều đình quản lí, bọn họ sẽ không làm quan viên triều đình khó xử đâu.”

Hiệp Phàm miễn cưỡng gật gù đầu, nhưng trong lòng thì âm thầm lắc đầu, nếu thật sự như thế thì tốt rồi, sẽ không sinh ra mối nhục như của sự phụ vào

lúc ấy.

Mãi cho đến hoàng hôn, phu thân cũng không có trở về. Hiệp Phàm thật sự rất sốt ruột, thật vất vả chờ Tô Thanh Dân cáo từ, nàng quyết định chính mình đi khách sạn xem một chuyến, tên Lâm Hi Thần kia lại dở trò ngoan độc gì, chắc cũng không vì một cái lão nhân mà xuống tay, huống chi là một quan viên triều đình cùng hắn không thù không oán, ngay cả Bách Độc Môn có kiêu ngạo như thế nào, cũng ngại gây phiền toái với quan phủ.

Sợ mẫu thân biết sẽ lo lắng, Hiệp Phàm lặng lẽ ly khai vương phủ, tiến đến khách sạn.

Trên đường ánh mặt trời đã muốn tắt dần, ven đường cửa hàng đã muốn đóng cửa hoặc sáng rọi ánh nến. ánh sáng đó lọt ra tạo nên cảm giác mật mờ không thoải mái.

Còn chưa đến gần khách sạn, mới chỉ cách chỗ các nữ tử áo tím đứng mười thước, Hiệp Phàm đã cảm giác được một cỗ sát khí. Nữ tử áo tím trên người lộ ra một loại âm hàn khí không thêm che dấu, làm nàng cực kì không thoải mái. Nhưng nàng chịu đựng, hiện tại nàng chỉ là một nữ tử bình thường.

Nếu luận võ nghệ, nàng tuy là đồ đệ của Nhạc Tinh Mai, nhưng võ nghệ của nàng tuyệt đối ở phía trên sư phụ, kỳ thật có nhiều thời điểm sư tổ còn chịu thua nàng. Sư tổ từng nói, bởi vì chuyện cảm tình của sư phụ rối loạn nổi lòng, mất bình tĩnh, không thích hợp tu luyện võ nghệ, còn nàng ngược lại, tâm tình đơn thuần, bình tĩnh nhàn淡, học ít mà làm được nhiều, cho nên sư tổ dốc hết lòng truyền võ nghệ cho nàng, sư tổ từng hay nói giỡn, nếu là thật sự động thủ, sư phụ ở trong tay nàng cũng không quá được ba chiêu. Bởi vì, chỉ có nàng nắm giữ sự thật của bộ kiếm pháp mà trên giang hồ chỉ nghe đồn cho xuôi tai ! Thậm chí sư tổ mới nắm giữ được phân nửa sự thâm hậu trong đó, duy nhất nàng, có thể thoải mái nắm giữ toàn bộ.

Nhưng nàng lại không nghĩ biểu lộ ra ngoài, có đôi khi, quá mức rêu rao, là một loại phiền toái. Nàng trầm nghĩ im lặng, làm loại người mà chính mình hay làm hằng ngày, không nghĩ phiền toái, không nghĩ phức tạp, không nghĩ trở thành trung tâm chú ý của người khác. Chỉ cần phụ thân vô sự, như thế là tốt lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoảng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

“Người nào?” Câu hỏi của nữ tử áo tím lộ ra hương vị không cần phân rõ phải trái, không cần phải hỏi, căn bản chính là nghi ngờ.

Hiệp Phàm áp chế lửa giận trong lòng, im lặng, rất giáo dưỡng, nhẹ giọng lời nói nhỏ :“Ta là Hiệp vương phủ nhị tiểu thư Hiệp Phàm, phu thân hôm nay qua thăm hỏi Lâm thiếu trang chủ, đến nay chưa về, Hoàng Thượng truyền chỉ mau gọi phu thân vào triều đình nghị sự, đã qua nhiều canh giờ, cho nên, ta đến đây thỉnh phu thân trở về. Phiền toái cô nương thông báo một tiếng.”

“Không được!” Nữ tử áo tím không hề thương lượng thẳng thừng nói lời từ chối.

Hiệp Phàm ôn nhu cười, vẫn như cũ nhẹ giọng nói nhỏ :“Hiệp Phàm thật sự là không có cách nào, nếu là không có ý chỉ của Hoàng Thượng, chủ nhân nhà ngươi muốn cùng phu thân ta nói chuyện đến bao giờ đều có thể, nhưng hôm nay Hoàng Thượng ra í chỉ, cũng đã được mấy canh giờ, Hoàng Thượng quả trách phụ thân chỉ là chuyện nhỏ, vạn nhất làm cho Hoàng Thượng sinh lòng nghi ngờ cho chủ nhân nhà ngươi, chuyện lại thành lớn. Nhà ngươi chủ nhân là người trong giang hồ, nói năng thẳng thắn, tự do tự tại. Mà chuyện trong triều thì có nhiều chỗ lộn xộn, phải cẩn thận mới tốt. Cô nương vẫn nên đi bẩm báo với gia chủ của ngươi một tiếng, Hiệp Phàm chờ tại nơi này, nếu là chủ nhân nhà ngươi cảm thấy không cần để ý sự nghi của Hoàng Thượng, vậy Hiệp Phàm sẽ ngay lập tức rời đi, nếu mà chủ nhân nhà ngươi cảm thấy khách có chuyện, không muốn làm Hoàng Thượng phân tâm, tự nhiên sẽ an bài sắp xếp. Việc này, sợ là cô nương làm không thể chủ đi?”

Nữ tử áo tím sừng sốt một chút, nói nghe thập phần hòa hòa khí khí, nhưng ý tứ lại tuyệt không hòa khí, nói đơn giản chính là, nếu nghĩ muốn mọi người đều vô sự, phải đi thông báo, nếu mà muốn mọi việc không yên, thì đừng đi thông báo, chính mình gánh lấy rắc rối.

Lại liếc mắt một cái nhìn Hiệp Phàm, bóng tối bao trùm lấy người nàng, đường cong nhu hòa, biểu tình ôn nhu, mỉm cười thân nhiên, chính là một người nữ tử cao quý thanh lịch khuê các, tuổi không lớn lắm, ôn trọng hào phóng, tự nhiên bình thản, cuộc sống cùng hoàn cảnh gia đình tạo nên khí chất phú quý cùng cử chỉ lạnh nhạt.

“Người làm sao có thể chắc chắn phu thân ngươi ở trong khách sạn?” Nữ tử áo tím có chút do dự hỏi,“Nếu ta nói hắn không có ở đây, ngươi còn muốn đi vào sao?”

“Phu thân tất nhiên là có ở đây,” Hiệp Phàm vẫn giữ nguyên bộ dáng vừa nãy, trong đầu lo lắng thật, nhưng ngoài mặt vẫn biểu lộ bình thản, ôn nhu, ngữ điệu tinh tế, nghe không ra có gì không ổn,“Nếu là không ở đây, cô nương sẽ không tự nhiên bật thốt lên hai chữ ‘không được’, mà là trực tiếp nói rõ hai chữ ‘Không ở’ mới đúng. Cô nương vốn là có hảo tâm, Hiệp Phàm sao có thể không tạ ơn.”

Nữ tử áo tím hơi hơi sừng sốt, có chút thương hại nhìn Hiệp Phàm, nhẹ giọng nói:“Chủ nhân chỉ sợ là sẽ..... ngươi nhất định phải đi vào sao?”

Hiệp phàm thân nhiên cười, nhẹ nhàng nói: “Đa tạ tỷ tỷ hảo tâm, không thấy phụ thân, ta sao có thể yên tâm trở lại. Chính là làm phiền tỷ tỷ đi thông báo một tiếng, chuyện còn lại, Hiệp Phàm tự nhiên sẽ cẩn thận ứng phó, hơn nữa chỗ này vẫn là ở bên trong Kinh thành, dưới chân thiên tử, chủ nhân nhà người cũng sẽ không làm chuyện quá mức khó xử, nếu không làm sao lại có một ‘sứ giả áo tím’ tốt thế này?”

Nữ tử áo tím gật đầu, trong lòng âm thầm nói, cô nương này so sánh với vị cô nương kêu Hiệp Tâm kia xuất sắc hơn, tuy rằng đều là hiệp vương phủ tiểu thư, nhưng người này còn hơn gấp trăm lần người kia. Gọi là Phàm, lại tuyệt không ‘Phàm’, chỉ nhìn lời nói khí chất, liền phi tục nhân. (ko phải người thường).

“Được rồi, người chờ một lát, ta đi vào thông báo một tiếng.” Nữ tử áo tím khôi phục ngữ khí lạnh lùng chuyên dùng giải quyết việc chung nói, “Nhưng ta cũng không dám cam đoan chủ nhân của nhà ta nhất định sẽ tiếp kiến người, hoặc người có thể mang phụ thân người đi đầu đấy!”

Hiệp Phàm mỉm cười gật đầu, trong lòng bàn tay ẩn ẩn ra một chút mồ hôi, nếu nói không khản trương, là giả. Mặc dù thân nàng có võ nghệ, mặc dù cũng đủ đảm đương tất cả, nhưng, nhưng từ khi đến thời đại này cho tới bây giờ, nàng cũng chưa từng gây sự đánh nhau với ai bao giờ. Ở hiện đại, nàng chỉ là một nữ tử nhát gan, từ bé đến lớn đều luôn luôn cẩn thận, tuy rằng nàng rất sợ phiền toái, cuối cùng có thể ‘Dùng cảm’ tự sát, cũng chỉ do xúc động nhất thời mà ra.

Bất quá, nói đến may mắn, cuộc sống hiện nay của nàng tốt hơn hiện đại, nàng tuyệt đối không hối hận vì sự lựa chọn lúc đó. Chính là, có đôi khi cũng cảm thấy buồn chán, như hiện tại được sống lại là còn may mắn, nếu là thật sự là chết, chẳng phải thật ừ khuất bản thân sao, nếu cho nàng đổi sự lựa chọn, có lẽ sống ở hiện đại sẽ nhiều thứ thú vị hơn. Nếu dùng tâm trạng hiện tại để nghĩ, nàng nhất định sẽ chọn hảo hảo sống sót ở hiện đại, học tập để thi lên đại học, bắt đầu một cuộc sống mới. những người không thương nàng mặc kệ, ông trời có mắt, chẳng lẽ không có một nam nhân nào thiệt lòng yêu nàng sao? Vì cái gì lại nghĩ không có hân mình không sống được?!

Hiện tại nghĩ lại, chỉ có một từ để hình dung đó là..... buồn cười!

Một lát sau, nữ tử áo tím đi ra, biểu tình trên mặt giấu sau tấm khăn che, thấy không rõ, nhưng mơ hồ thấy sát khí của cô ta đã giảm đi rất nhiều, tựa hồ có chút ôn hòa rất khó hiểu, giống như chỉ có thể ở trong mơ mới thấy được. “Hiệp cô nương, thỉnh đi. Lâm thiếu trang chủ cùng chủ nhân của nhà ta đang chờ ngài ở trong.”

“Cảm tạ!” Hiệp phàm mỉm cười nói lời cảm ơn, trong lòng bất an không yên rạo rực, cố gắng ổn định cảm xúc của chính mình một chút, đi theo sự dẫn đường của nữ tử áo tím, hướng tới khách sạn đi vào.

Trong khách sạn ánh nền chiếu sáng rõ như ban ngày.

Một nữ nhân ngồi chễm chệ bên trong, mặc quần áo tím, mặt không che, mắt phượng mày ngài, lộ ra sát khí, mắt phượng híp lại, mơ hồ ý quyến rũ (q/rũ ai? Hiệp Phàm ư? haha), tâm cao khí ngạo. Lạnh lùng đánh giá nữ tử đi vào, Ý nghĩ ngạo mạn và khinh thường không thêm che dấu.

Nữ tử vừa vào tuổi cũng không lớn, cũng chỉ khoảng trên dưới mười bảy tuổi, dáng người thon thả, mặc một bộ quần áo màu hồng phấn đơn giản, tóc đen mượt mà, gió thổi qua làm mấy sợi tóc hơi hơi phiêu động, mặt như hoa như ngọc, mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, khẽ mỉm cười, lộ ra khí chất ôn nhu thanh lịch, nhắc tay nâng chân cũng toát ra vẻ cao quý. Chỉ vừa bước vào, thế những làm sát khí hoàn toàn tiêu biến.

Nữ tử này cùng Hiệp Tâm quả thật là hai người khác nhau.

Lâm Hi Thần ngồi im lặng, nhìn như thờ ơ, nhưng trong lòng lại ẩn ẩn nổi lên lo lắng. Đỗ Nhược Hân ngồi ở bên cạnh hắn, bất an nhìn nữ tử trước mặt, không biết vì sao, nữ tử này làm nàng cảm thấy một loại nguy hiểm không nói thành lời, một loại cảm giác chỉ nữ nhân với nhau mới có, giống như đối mặt với nữ nhân nào nàng không thể chiến thắng.

Nữ tử này rất mỹ lệ, tươi mát thoát tục.

Nhưng không phải chỉ có vậy, mà nữ tử này từ trong chỗ sâu nhất của tâm hồn toát ra khí chất bình thản một cách tự nhiên, làm người ta nhìn tự tâm sinh kính ý không dám dờ dẫm.

“Nghe Thiên Tổ nói, người muốn tới mang phụ thân người trở về!” Bằng Tử Y lạnh lùng hỏi, ngữ khí tràn ngập ác ý thậm chí còn hơn cả nữ tử tên Thiên Tổ vừa rồi, nàng ta nói nghe còn vào tai hơn, nghe lời vừa nói thật chói tai, chỉ là một câu hỏi dạng bình thường, nhưng nghe lại đầy ý chất vấn.

Hiệp Phàm lại im lặng gật đầu, không nói.

“Thật là cái nha đầu chanh chua.” Đùng từ y lạnh lùng nói, “Vừa nãy những gì người nói với Thiên Tổ ở ngoài cửa, từng câu từng chữ ta đều nghe được, trong lòng ta cực kì kinh ngạc, thật là nghĩ không ra một nha đầu không biết gì như Hiệp Tâm lại có một tỷ tỷ có khả năng như vậy.”

“Nguyên lai cả tiểu muội cũng ở đây.” Hiệp phàm mỉm cười nói, “Còn tưởng rằng nàng đi nơi nào chơi, làm cả nhà phải lo lắng. Nếu tại đây, nhất định là chọc phụ nhân mất hứng, chẳng biết ta có thể trông thấy nàng được không?”

“Hừ,” Đùng Tử Y lạnh lùng nói, “Người không phải lo lắng phụ thân người sao? Như thế nào lại quan tâm đến cả muội muội. Kia nha đầu ta rất chán ghét ả, ta thấy liền tức giận, nàng ta dám chủ ý câu dẫn cháu ngoại ta, đúng là một nha đầu ngu ngốc!”

Hiệp phàm cười nhẹ, lẳng lặng nói: “Tiểu muội trong nhà nhỏ tuổi nhất, luôn được người trong nhà chiều chuộng, khó tránh khỏi tính tình ích kỷ, để cho các người phải chế giễu rồi. Nếu là có chỗ đắc tội, xin phụ nhân niệm tình tha thứ, dù sao nàng tuổi còn nhỏ, chưa hiểu sự đời, so ra không thể bằng một

góc của phu nhân. Bất quá chỉ là cái tiểu hài tử, nếu nói hăm mộ một người giang hồ tự do tự tại như Lâm thiếu trang chủ còn đúng, chứ nếu nói có chủ í câu dẫn hần, chỉ sợ tiểu muội chưa đủ trưởng thành để biết đến việc đó. Lâm thiếu trang chủ là một nhân vật như thế nào, trong giang hồ đâu ai không hăm mộ, không hướng tới, so ra hành vi của tiểu muội cũng bình thường như mọi người thôi, nếu là thấy Lâm thiếu trang chủ một lần mà không để lại ấn tượng gì, điều đó mới là kỳ quái.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Bằng Tử Y sừng sốt, tuy rằng nói rất có lý, nhưng nghe ở trong lòng vẫn cảm thấy không được tự nhiên. Trùng mắt liếc nhìn Hiệp Phàm một cái, mở lời chuyên đề tài : “Không lo lắng phụ thân ngươi sao?”

“Đương nhiên là lo lắng.” Hiệp Phàm im lặng nói (Im lặng mà nói kiểu gì nhỉ !!! Chịu thôi, một kiểu nói mới chẳng :-?) , ngữ khí vẫn bình thản như cũ, không có nổi một gợn sóng, nghe ra được có phần giáo dưỡng cùng lễ phép, thậm chí còn không có nghe thấy nửa điểm oán giận cùng lo lắng. “Nhưng là, nghĩ đến, lấy thân phận cùng địa vị của ngươi, làm sao có khả năng cùng một viên quan triều đình gây xích mích ? Tuy rằng thân là người trong giang hồ, nhưng từ trước đến nay vẫn là đối với triều đình nước sông không phạm nước giếng, nay ta chỉ là một nữ tử bình thường, lại mượn uy danh quan viên triều đình chất vấn, chỉ sợ là đã coi khinh ngươi. Chỉ nghĩ, hần là Lâm thiếu trang chủ cùng gia phụ tán gẫu vui vẻ, nhất thời quên thời gian, cho mới đến đây thúc giục hần trở về, so với Lâm thiếu trang chủ hần không thể tự do tự tại như vậy được, thân là quan viên triều đình, hưởng lộc của vua phải gánh vác san sẻ lo âu cùng vua (câu gốc là Thực quân phụng lộc đàm quân ưu), Hoàng Thượng truyền thánh chỉ giục hần đi nghị sự, nếu hần không đi, chính là kháng chỉ không tuân, nhất định lại phải nghe đôi ba câu giáo huấn.

Lâm Hi Thần nghiêng ngẫm nhìn Hiệp Phàm, biểu tình sâu không lường được, nhìn không ra hi nộ.

“Mang nha đầu Hiệp Tâm ra đây!” Bằng Tử Y lạnh lùng phân phó. “Tiện thể đem Hiệp Vương gia ra cùng, hần chắc cũng đã tỉnh, uống thành cái bộ dáng gì, thật sự là không thú vị.”

Một lát sau, có người đem Hiệp Tâm dẫn lên, vẻ mặt kinh hoảng, vẫn mang theo khí chất của thiên kim trong Vương phủ, nhưng sợ hãi thì lộ rõ trên mặt.

“Tiểu muội, đã gây vào chuyện gì—” Hiệp Phàm trong lời nói có hơi răn dạy, ngẩng đầu nhìn Tử Y, ôn hoà hỏi, “Nói nửa ngày, cũng không biết nên xưng hô như thế nào?”

Bằng Tử Y lạnh lùng nhìn Hiệp Phàm, không kiên nhẫn nói: “Gia phụ họ Đỗ”

Hiệp Phàm gật gật đầu, lại hướng Hiệp Tâm nhìn, tiếp tục nói: “Làm cho Đỗ phu nhân cảm tức như thế, cả đêm không ngủ, trong một đêm đem tất cả gia súc trong Vương phủ tập hợp lại, làm hại Vương phủ từ trên xuống dưới bận rộn cả ngày mới dọn dẹp sạch sẽ?”

Lâm Hi Thần nhin không được cười lên một tiếng, nhìn thoáng qua di, khó trách cả buổi sáng hôm nay thấy mặt nàng mang vết thâm quầng, thì ra đêm qua đi Vương phủ, chỉ sợ lại là vận gãy cổ gia súc, Nhược Hân đến đây, hần liền đoán được, khẳng định là có nơi không được yên ổn. Không nghĩ tới, cư nhiên là Hiệp Vương phủ, kỳ thật thật sự vô tội.

Chính là, việc tàn khốc như thế, tại sao Hiệp Phàm lại nói thành buồn cười như thế?

“Nha đầu, lời nói này của ngươi vì sao nghe không lọt tai?” Bằng Tử Y thiếu chút nữa xông lên vặn gãy cổ Hiệp Phàm, tại nói như thế nào nghe cũng không được tự nhiên, nói cái gì mà, làm cho nàng cảm tức đến cả đêm không ngủ, lại tập hợp tất cả gia súc Vương phủ?! Quả thực đáng giận!

Hiệp Phàm làm vẻ mặt vô tội, nhìn Bằng Tử Y, lẳng lặng nói: “Đỗ phu nhân, ta là giáo huấn tiểu muội, lời này là nói cho tiểu muội nghe thôi, ngươi tức giận làm gì?”

“Ngươi!—” Bằng Tử Y nuốt tức giận xuống, đương nhiên không thể cùng một tiểu nha đầu so đo, oán hận nói, “Ngươi nên hỏi bảo bồi muội muội của ngươi một chút, lúc hoảng hôn hôm qua đã làm việc gì vô si!”

“Đúng vậy, tiểu muội, Đỗ phu nhân hỏi ngươi tối qua đã làm chuyện gì.” Hiệp Phàm nhìn Hiệp Tâm, nhỏ giọng nhẹ nhàng hỏi, cố ý lược bỏ hai chữ “Vô si”. Ngẩng đầu, nhìn phụ thân đi ra từ phía sau, trên mặt còn có chút hoảng hốt, tựa hồ không biết đã xảy ra việc gì. Thấy hần hết thấy đều vô sự, Hiệp Phàm trong tâm có chút an ủi, xem ra, Lâm Hi Thần cũng không làm cho phụ thân chịu khổ gì, cùng lắm chỉ là trúng mê được linh tinh mê man một ngày.

“Ta, ta làm sao làm cái gì, ta, ta—” Hiệp Phàm nhỏ giọng nói, “Ta chỉ là tới khách sạn để gặp, gặp, Lâm thiếu trang chủ.”

“Sau khi trở về, ta nhất định phải báo với phụ thân dạy bảo lại thị vệ trong phủ một chút.” Hiệp Phàm thoáng đề cao chút thanh âm, “Một cái thiên kim vương phủ, thế nhưng vì muốn biết chuyện của người trong giang hồ, không có việc gì lại chạy tới khách sạn gặp người trong giang hồ. Thật không có quy củ. Ngươi thật đúng là muốn biết chuyện bọn thị vệ trong Vương phủ nói có phải là thật hay không mà tò mò đến như thế sao? Bọn họ cả ngày đều

đứng trong Vương phủ, làm sao biết được chuyện chốn giang hồ, bất quá là nghe người ta đồn, nói cho người nghe để giải buồn, không ngờ người lại làm thật. Khó trách Đồ phu nhân tức giận, còn không mau giải thích.”

Hiệp Tâm có chút sợ hãi vị tỷ tỷ này, tuy rằng ngày thường bình thân, nhưng lúc thật sự tức giận, cũng làm cho chính mình không dám tranh luận. Khi đó đây nàng rơi xuống vách núi đen, thế nhưng nàng vẫn còn sống, bắt đầu từ lúc đó, trong lòng không hiểu vì sao sinh ra sợ hãi, lúc nào cũng lo lắng nàng sẽ nói ra chính mình cố ý đẩy nàng xuống vách núi đen, tuy rằng nàng chưa bao giờ nhắc qua, nhưng Hiệp Tâm biết, Hiệp Phàm nhất định biết chính mình cố ý, tuy rằng lúc đó không quá bảy tám tuổi, chính mình cũng nhớ rõ, Hiệp Phàm đương nhiên cũng nhớ rõ. Hơn nữa nàng là chính thể sinh ra, còn mình là thiếp sinh ra so về khí thể vẫn kém một chút.

Nhìn thoáng qua Hiệp Phàm, Hiệp Tâm kiên trì, đối với Bằng Tử Y run run nói: “Thực xin lỗi, ta, ta, ta không phải cố ý đắc tội Đồ tiểu thư, lúc ấy, lúc ấy chính là, chính là hiểu lầm, cho nên, cho nên—”

“Hừ, bất quá chỉ là một cái Vương phủ tiểu như, thế nhưng lại can rở muốn giáo huấn nữ nhi của ta, thật sự là không biết trời cao đất rộng!” Bằng Tử Y lại có một chút hận ý nổi lên, vừa nói đến lời này, trông rõ ràng cho Hiệp Tâm hai cái tát, oán hận nói, “Người cũng không hỏi một chút, Hân nhi là như thế nào của Hi Thần, lại còn dám chất vấn nàng, nếu không phải Hân nhi tính tình lương thiện, sớm đã đưa người đi Tây Thiên, người giờ này còn có thể đứng ở đây nói chuyện sao!”

Hiệp Tâm bụm mặt, nước mắt chảy dài trên má, ủy khuất muốn chết, cũng không dám hé răng. Nữ nhân đứng trước mặt này, cũng đã giáo huấn nàng quá vài lần, nàng không thể nào trốn.

Hiệp Phàm giả vờ làm như không thấy, Bằng Tử Y thân thủ không kém, khó trách có thể trong một đêm giặt sạch toàn bộ gia súc của Hiệp Vương phủ. Bản thân cũng là thiếu kinh nghiệm giang hồ, cũng không có phát hiện gì, nếu luận thân thủ, Hiệp Phàm tự tin chính mình tuyệt đối không dưới nàng, khuyết thiếu chính là kinh nghiệm.

“Lời nói của Đồ phu nhân cần phải hảo hảo ghi tạc trong lòng.” Hiệp Phàm thân nhiên nói, “Miễn cho lần sau lại khiến cho người ngoài giáo huấn.”

Hiệp Tâm trừ bỏ liên tục gạt đầu, thật đúng là không hiểu được làm như thế có chỗ nào tốt hay không nữa.

Bằng Tử Y vẫn cảm thấy trong lời nói của Hiệp Phàm có chút chói tai, lại nói không nên lời có chỗ nào không ổn, nhìn chằm chằm Hiệp Phàm hơn nửa ngày, lại không nói được cái gì.

Lâm Hi Thần thân nhiên nói : “Đủ rồi, thời gian cũng không sớm, để cho bọn họ trở về đi.”

Bằng Tử Y còn muốn ngăn trở, nhưng nhìn thoáng qua Lâm Hi Thần, nhẫn xuống. Nàng tuy là người của Bách Độc môn, nhưng đối với Ngao Lâm son trang mà nói, cấp bậc của nàng thật đúng là không đủ, nhất là đối với Lâm Hi Thần.

Vừa rời khỏi khách sạn, Hiệp Tâm lập tức thay đổi khẩu khí, cúi gập nhìn Hiệp Phàm, oán giận nói: “Người vì sao lại khi dễ ta như vậy! Đừng tưởng rằng người giúp ta thì ta sẽ tạ ơn người, người bất quá chỉ là từ khách sạn đem ta trở về, ta không tất yếu phải tạ ơn người!”

Hiệp Phàm mặt không đổi sắc.

“Hiệp Tâm! Ngừng ngay cái kiểu nói vô lễ của người lại!” Hiệp Vương gia lớn tiếng trách cứ, “Nếu không phải có tỷ tỷ người ra mặt, hôm nay người làm sao có khả năng hồi phủ. Ở nơi này, nếu không phải tỷ tỷ người can thiệp xoay sở, làm sao đem người trở về!”

Hiệp Tâm muốn cãi lại, nhưng có chút e ngại phụ thân, đành phải nhịn.

Một hàng ba người trở lại Vương phủ, trấn an mọi người, ném qua com chiều, thật khuya mới tự mình trở về phòng nghỉ ngơi. Hiệp Vương phủ mới chính thức khôi phục về yên bình ngày xưa.

Trở lại phòng mình, Hiệp Phàm cảm thấy quá mệt mỏi, mới phát hiện nội y có chút xộc xệch. Nếu nói không sợ hãi, đó là giả, bởi vì biết Bách Độc môn lợi hại, sự phụ cũng là cái ví dụ rõ ràng, cho nên mới cảm thấy sợ hãi, cũng bởi vì sợ hãi mới có thể cẩn thận ứng phó (đây là cái lý luận gì a~). Đây là thời kì cổ đại, lần đầu tiên thật sự đối mặt tác chiến, đúng vậy, chính là tác chiến. Không có kinh nghiệm, không có tham khảo, tất cả đều dựa vào phản ứng bản năng. Nếu may mắn, sẽ vô sự.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoảng Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Đứng trước gương ngắm người, gương đồng phản chiếu hình ảnh một nữ tử vẻ mặt mờ mịt

“Nha đầu, ăn trứng cái gì mà ngây ngô đứng ở đây?” Có một âm thanh lười biếng đột nhiên vang bên tai, có vài phần vui sướng, vài phần trêu chọc, vài phần ôn hoà.

Hiệp Phàm giật mình một cái, quay đầu nhìn.

Lâm Hi Thần im lặng đứng sau lưng nàng, cười như không cười nhìn nàng, ngữ khí có phần vắn vỏi vui đùa, cười nói: “Còn tưởng rằng ngươi không sợ trời không sợ đất mới dám tới Bách Độc môn đòi người, thì ra cũng là sợ hãi, lại còn bị dọa thành bộ dáng thế này, ngay cả ta tiến vào cũng không biết. Chắc chắn, nhìn như vậy thật không dám tưởng tượng bộ dáng thông minh dũng cảm của ngươi hôm nay.”

“Ngươi đừng nghĩ rằng ta và ngươi giống nhau nha, Ngao Lâm sơn trang thiếu trang chủ, tuổi còn trẻ liền dương danh giang hồ, trong nháy mắt đã trở thành một đại cao thủ uy trấn võ lâm?!” Hiệp Phàm nhìn thấy Lâm Hi Thần, tâm tình bình tĩnh hơn rất nhiều, ngữ khí cũng dịu đi rất nhiều, “Ta bắt quá là cái nữ tử từ khuê các, tự nhiên là sợ, có gì đáng tò mò, nếu là ta không sợ, chính là các ngươi sợ.”

“Quả nhiên chanh chua a!” Lâm Hi Thần mỉm cười nói, cũng không tức giận.

“Có việc gì mời nói, không việc gì xin rời đi.” Hiệp Phàm thản nhiên nói, “Lén lút chạy đến khuê phòng ta, ngươi cảm thấy thú vị, ta cảm thấy lo lắng, ta không muốn hy sinh thanh danh của mình chỉ vì ngươi.”

“Tất nhiên là có việc, không có việc chẳng tự nhiên đến đây.” Lâm Hi Thần mỉm cười ngồi xuống, làm như lơ đãng nói, “Ta đang lo lắng, có phải hay không nên nhận thỉnh cầu của ngươi, thật sự lấy ngươi làm vợ.”

“Cảm tạ.” Hiệp Phàm nhíu mày cũng không chớp một chút, thản nhiên nói, “Ngươi đã có nữ nhi Đổ gia, ta cũng đã có hôn sự định đoạt, mọi người về sau nên an phận mới tốt.”

“Nhanh như vậy đã có?” Lâm Hi Thần tò mò hỏi, “Là công tử nhà ai nha? Chắc không phải là cái người kêu Tô Thanh Dân kia? Nếu là hắn, vậy cũng tốt, ta thấy hắn đối với ngươi là thật lòng, hắn là sẽ không đối xử tệ với ngươi.”

“Lâm thiếu trang chủ, nếu không còn việc gì, xin rời đi được không?” Hiệp Phàm có chút không kiên nhẫn, nhìn Lâm Hi Thần, lạnh lùng nói, “Hiệp Tâm nhiều chuyện tới chỗ ngươi, đã làm cho Vương phủ trong một đêm tất cả gia súc đều chết hết. Nếu là biết ngươi chạy tới nơi này, chỉ sợ là hoa hoa cỏ cỏ trong Vương phủ đều phải nhổ tận gốc. Tha cho ta đi.”

“Ngươi không phải vẫn muốn gả cho ta sao?” Lâm Hi Thần không có một chút ý tứ muốn đi, ngược lại ngồi xuống, nhìn Hiệp Phàm, hỏi, “Vì sao thấy ta đến đây, cũng là không kiên nhẫn như thế? Ta còn thật hoài nghi thành ý của ngươi.”

Hiệp Phàm cảm lấy một quyển sách, cúi đầu đọc sách, thật giống như trước mặt không tồn tại người tên Lâm Hi Thần này.

Nàng quả nhiên không thương hắn.

Lâm Hi Thần đột nhiên có mơ hồ thất vọng. Nói không rõ vì cái gì. Hắn đứng lên, thể nhưng có chút không cam tâm, hy vọng Hiệp Phàm có thể lưu hắn lại nói mấy câu như hẹn gặp lại. Nhưng, Hiệp Phàm thùy chung không nói gì, im lặng ngồi ở kia, nhìn quyển sách trên tay, vẻ mặt bình tĩnh cùng hồ hững.

Hắn đành phải rời đi. Bên ngoài ánh trăng như nước, khí lạnh đập vào mặt.

Mãi cho đến khi Lâm Hi Thần đi được rất xa, Hiệp Phàm mới ngẩng đầu lên, nàng không muốn chêu chọc vào thứ phiền toái này, Lâm Hi Thần không phải là người thích hợp làm trọng phu, hắn không thể cho nàng cuộc sống an ổn. Tuy rằng hắn anh tuấn, võ nghệ siêu quần, gia thế hiển hách, nhưng, đây cũng không là điều kiện có thể an ổn sống cả đời, ngược lại chỉ biết mang đến rung chuyển cho nàng.

Nàng lúc đầu muốn gả hắn, nguyên nhân cũng chỉ có hai điều, một là vì sự phụ, hai là vì hắn lớn lên giống một người, không, chính xác là rất giống một người.

Nhưng, nàng yêu người kia, chứ không phải người trước mặt có thần thái cùng khuôn mặt giống nhau này.

Đột nhiên có chút xuất thần.

Khi đó, nàng còn là một học sinh cấp II, bề ngoài bình thường, hình tượng bình thường, lại đụng phải nam sinh nổi bật nhất trong trường để ý, lí do bởi vì mọi người biết được hắn cùng nàng có ngày sinh giống nhau, cho nên, trở thành vật hi sinh bị đặt cược.

Bọn họ là đám người hoàn hảo, có tiền lại rảnh rỗi, thành tích tốt, là học trò được các giáo viên yêu quý, thần tượng của các bạn học. Có thể, những điều này đâu có quan hệ cùng nàng? Chỉ có thể nói chính số nàng không tốt, chính cái thời điểm vừa lúc đi ngang qua, sau đó, hắn nói: “Hi, có thể làm quen với ngươi được chứ?” Nàng liền bị nụ cười sáng lạn tươi cười của hắn bắt lấy, thực nghĩ muốn bay lên trời luôn quá, cũng không biết được, bắt quá là một hồi trò chơi mà thôi.

Hắn cùng nàng chào hỏi, quen nàng, gần là bởi vì hắn cũng một cô gái hay nói giỡn, thuận miệng một cái đặt cược tiền, một tuần hắn có thể làm cho một nữ sinh vì hắn tìm cái chết! Sau đó, lựa chọn nàng, nàng lại cũng thật nghĩ là thần tình yêu bất trúng. Thật sự bản thân rất ngốc nha!

Tình yêu, thật sự tồn tại sao? Có lẽ chỉ trong sách mới có, tình yêu là bóng dáng của văn chương, không phải sự thật hiển nhiên như ánh sáng mặt trời chiếu xuống.

Ngán ngán vài ngày, cải biến số mệnh của nàng. Nàng thật sự nghĩ đến mình là người hạnh phúc nhất thế giới, hẳn lại tiếp tục cố ý tổ chức một bữa tiệc, trước mặt các bằng hữu, hẳn hướng nàng tỏ vẻ ‘Tình yêu’, sau đó vạch trần sự thật. Nàng lúc ấy thật sự hận là không có cái lỗ để chui vào.

Nàng vĩnh viễn không thể quên bọn họ cười đến biến dạng khuôn mặt, làm cho nàng không thể nhìn thẳng vào ánh mặt trời, làm cho nàng một người nguyện ý tránh ở trong bóng tối, thà rằng chưa bao giờ đến cái thế giới này!

“Tiểu thư, đêm đã khuya, nghỉ ngơi đi.” Tiểu Liên nhẹ nhàng đi đến, thấy Hiệp Phàm ngồi một mình ngẩn người, có chút kỳ quái, nhẹ giọng nhắc nhở.

Hiệp Phàm bật thẳng dậy, giống như đột nhiên mới tỉnh lại, nhìn Tiểu Liên, che dấu cảm xúc của mình, mỉm cười, nói: “Mãi nghĩ lung tung, thế nào mà quên thời gian, ta đi nghỉ trước, ngươi cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Tiểu Liên đáp ứng, hầu hạ Hiệp Phàm rửa mặt chải đầu. Mơ hồ như có tiếng sáo truyền đến, nghe không rõ, cẩn thận nghe, nghe không được, lơ đãng lại tựa hồ như hư như thực. Hiệp Phàm hơi hơi sững sốt, nhìn ngoài cửa sổ, người nào, có vẻ như đầy u sầu cõi lòng?

Khách điểm, Bằng Từ Y cúi đầu, đứng.

Một thiếu phụ quyền rũ, đứng đối diện nàng, trên mặt biểu tình lạnh lùng, tức giận, oán hận nói: “Từ Y, ngươi chừng nào thì mới học được kiềm chế? Tại sao lúc nào cũng mang phiền toái đến? Được được, ngươi đi trêu chọc quan viên triều đình làm cái gì? Bất quá là một cái tiểu nha đầu có chút tình ý với Hi Thần, thế mà ngươi lại gây chiến như thế sao?!”

“Hi Thần là người Nhục Hân yêu nhất, làm sao có thể để cho nữ nhân khác nhúng chàm?” Bằng Từ Y bất mãn hỏi lại.

“Nhục Hân là cô nương tốt, nhưng, nàng cũng không thích hợp làm thê tử Hi Thần, nếu là có thể thành công, tự nhiên sẽ cho nàng cả đời vinh hoa phú quý, nhưng hiện tại, nàng thật sự là kham không nổi thân phận bạn đời của Hi Thần.” Thiếu phụ thân nhiên nói, “Nhục Hân là ta nuôi lớn lên, nàng như thế nào, ta so với ngươi còn hiểu rõ hơn, nhưng, nàng quả thật không thể gả cho Hi Thần. Ta muốn Hi Thần lấy chính là nữ nhi của trọng thần triều đình, Hiệp Vương phủ đang tuyển rể. Mà Hiệp Vương gia là thân tín Hoàng thượng, là sự lựa chọn thích hợp nhất cho chúng ta.”

“Vậy Nhục Hân làm sao bây giờ?” Bằng Từ Y không chịu bỏ qua hỏi.

“Nàng—” Thiếu phụ thở dài, thân nhiên nói, “Từ Y, có một số việc, không phải ta và ngươi có thể lo hết được. Huống chi, cho dù Hi Thần cưới, cũng sẽ không yêu, ngươi cũng biết, hẳn cùng Nhục Hân thanh mai trúc mã, cho dù hẳn có nữ nhân khác, cũng bất quá là công cụ lợi dụng mà thôi. Ngươi lo lắng làm gì.”

“Tuyệt đối không thể cưới nha đầu Hiệp Phàm kia.” Bằng Từ Y thốt ra.

“Vì sao?” Thiếu phụ im lặng hỏi.

“Ta cũng không biết vì sao.” Bằng Từ Y cau mày, do dự nói, “Chính là cảm thấy, nữ tử này quá mức thông minh, ở trước mặt nàng, nếu không cẩn thận, tuyệt đối không thể che giấu. Hơn nữa, ta có chút lo lắng, đối mặt với nữ tử như vậy, Hi Thần có thể động tâm hay không?!”

“Thật không? Đến là thú vị.” Thiếu phụ thân nhiên nói, “Bách Độc môn Từ Y sử giả lại có chút sợ hãi cùng lo lắng sao. Hiệp Phàm kia, rốt cuộc là như thế nào lại có thể làm người bắn khoăn như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Bằng Từ Y nghĩ nghĩ, lắc lắc đầu, nhẹ giọng hoang mang nói: “Nghĩ không ra, có loại cảm giác này, nhưng không cách nào dùng ngôn ngữ để diễn tả được, chính là cảm giác rất kì lạ. Tỷ tỷ, nếu là ngươi thấy, có lẽ sẽ hiểu được. Dù sao cũng cảm thấy không ổn.”

Lâm phu nhân mỉm cười một chút, nhìn muội muội vẻ mặt hoang mang, trong lòng lại có chút động, là một cái nữ tử như thế nào, lại có thể làm cho kẻ vốn dĩ trong mắt không tồn tại người khác như muội muội mình kiêng kị đến thế?! Bên người Hi Thần không phải lần đầu tiên xuất hiện nữ tử xa lạ, muội muội không phải chưa từng tức giận qua, nhưng, lúc này đây lại tỏ ra lo lắng, chẳng lẽ còn có người so với Nhục Hân còn hấp dẫn hơn?

Nhục Hân, tuổi trẻ như vậy, lại là nữ tử xinh đẹp, từng làm cho bao nhiêu người trong giang hồ mong nhớ ngày đêm? Còn có nữ tử nào có thể có mệnh như Nhục Hân?

“Hi Thần đâu?” Lâm phu nhân đột nhiên mở lời đổi đề tài, hỏi.

“Đại khái là đang ở cùng Hân nhi.” Bằng Từ Y thuận miệng nói.

Tiệm rượu Thường Bạch Nhật. Hương rượu thoảng qua mũi. Mặc dù đã là đêm khuya, nhưng vẫn có mấy người ngồi uống rượu nói chuyện phiếm, bên cạnh cửa sổ, Lâm Hi Thần ngồi, độc斟 độc ẩm (tự rót tự uống)

Nghe thấy người ngồi bên cạnh nói chuyện.

“Làm gì bây giờ, mọi chuyện đã thành như vậy, cũng không thể cứng rắn đoạt người khác mang đi?” Âm thanh này rất quen thuộc, Lâm Hi Thần không cần quay đầu, cũng biết, hẳn là người đã gặp đêm trước – Hà Gia Thụy, thanh âm trầm ổn, “Huống chi, đối phương lại là ca ca ngươi. Bọn họ thù nhỏ cùng nhau lớn lên, coi như là thanh mai trúc mã, vốn là trời đất tạo nên một đôi, ngươi vẫn du lịch ở bên ngoài, bây giờ trở về, cho dù tiếp tục gặp mặt, cũng không thể tiếp tục sinh ái mộ ở trong lòng nữa.”

“Ta biết!” Là thanh âm của Tô Thanh Dân, mờ mờ, bất đắc dĩ, khổ sở, “Ta biết lời ngươi nói rất có đạo lý, chính là, thân bất do kỷ (không thể kiểm soát), tâm không dứt được! Ngày trước, thời điểm cùng ngươi uống rượu gặp được nàng, lúc ấy thực nghĩ nàng là một cái tiểu nô tỳ của Hiệp Vương phủ, bộ dáng thanh cao như vậy, không tô son trát phấn, không kiêu căng không nũng nịu, nhìn nàng làm cho người ta cảm thấy thân thiết, không khỏi liên sinh yêu mến trong lòng. Một lòng đi tìm, thế nhưng khi biết được nàng là Hiệp Vương phủ nhị nữ nhi, thật sự là mừng rỡ như điên, thầm nghĩ yêu cầu cha mẹ tiến đến cầu hôn, giữ làm của riêng cả đời, lại không nghĩ rằng, nàng dĩ nhiên là người trong lòng đại ca, là đại tẩu tương lai, — biết rõ như thế, lại không buông tay được!”

Lâm Hi Thần sững sờ, hẳn là nhìn ra Tô Thanh Dân thích Hiệp Phàm, nhưng không biết thích đến sâu đậm, đến không buông tay được như thế. Chẳng lẽ Hiệp Phàm thực sự tốt vậy sao? Làm cho một người lần đầu gặp nàng sẽ không buông tay được?

Chẳng lẽ, cũng là bởi vì nàng, mới thấy uống rượu vô vị như thế?

“Thanh Dân, như vậy không tốt.” Hà Gia Thụy nhẹ giọng khuyên bảo, “Hiệp cô nương là cô gái tốt, nhưng không nhất định là chỉ có mỗi mình nàng. Hiệp gia không phải có Tam tỷ muội sao? Nghe nói tỷ tỷ cùng muội muội của nàng đều rất được, nhất là tỷ tỷ nàng, một vị tiểu thư đoan trang dễ gần, vì sao không nhìn thử xem có thể lấy về nhà hay không?”

Tô Thanh Dân lắc lắc đầu, thở dài, khổ sở nói: “Trong lòng có nàng, làm sao có khả năng tiếp tục dung nạp người khác, nhắm mắt lại đều thấy ánh mắt sáng tỏ, thanh cao kia, im lặng ôn hoà nhìn ta như vậy, cho dù chết thật sự cũng đáng. Đền, uống rượu!”

Lâm Hi Thần trong lòng thầm cả kinh, nhìn không được lên tiếng chửi rủa, bưng chén rượu lên, một lần cạn hết, nhìn ngoài cửa sổ, đêm sâu thăm thẳm chỉ còn lại có ánh trăng như nước, tịch mịch lạnh lùng.

Ba người trên hai cái bàn cách xa nhau, nhiều tâm tư, ai cũng không có chú ý chỉ uống rượu của chính mình, nói được là cái thống khoái. Vừa uống vừa nghĩ ngợi, thế nhưng ba người đều uống rượu, say đến không nhận thức rõ đối phương là ai, say đến trong ánh mắt đều có lệ, không biết vì sao mà rơi.

Tia sáng buổi sớm mờ mờ, Lâm Hi Thần bước chân lảo đảo, lắc lư lắc lư trở lại khách sạn, vừa mới bước chân vào gặp phải Đỗ Nhượng Hân, vẻ mặt lo lắng cùng bất an. “Hi Thần ca ca, ngươi cả đêm qua chạy đi đâu, làm ta lo chết.”

Lâm Hi Thần cười cười, trong men say có chút mông lung, thực thực giả giả nói: “Nhượng Hân, ngươi yêu ta sao? Hẳn là vậy đi, ngươi cũng biết ta không yêu ngươi? Trên đời thật sự có tình yêu sao? Hay là gạt người? Bất quá, hôm nay ta thật sự đã thấy loại người si tình, ha ha, thú vị, thú vị, cuộc đời có người có thể làm cho rượu vô vị như thế lại vẫn vui sướng!”

“Hi Thần ca ca, ngươi, ngươi làm sao rồi?” Đỗ Nhượng Hân vẻ mặt kích động, không biết nói làm sao, “Hi Thần ca ca, ngươi rốt cuộc làm sao rồi? Mẫu thân, mẫu thân, ngài mau tới xem một chút a, Hi Thần ca ca, hẳn, hẳn bị làm sao rồi?”

Thanh âm kia đã mang theo vài phần muốn khóc.

Lâm Hi Thần trong lòng chút không đành, cố gắng mỉm cười nói: “Không sao, không sao, xem ngươi bị dọa thành bộ dáng thế này, ta cùng lắm chỉ là uống chút rượu, nói chút lời say, đừng nghĩ là thật. Không cần kinh động tới đi, để cho nàng làm to chuyện, ta nghĩ ngơi một lúc thì tốt rồi.”

Bằng Tử Y cũng đã theo ra phòng khách, thấy bộ dáng Lâm Hi Thần, sững sờ một chút, khẽ cau mày, trách nói: “Hi Thần, lại đến nơi nào uống rượu giờ này mới về, làm hại Hân nhi một đêm không ngủ, gánh chịu một đêm tâm.”

Lâm Hi Thần thần nhiên nói: “Làm sao tới nhiều vấn đề như vậy, bất quá chỉ đi uống chén rượu, làm gì để ý như thế. Ta muốn nghỉ ngơi một chút, có việc gì nói sau.”

“Hi Thần!—” Bằng Tử Y bất mãn nói.

Bước chân Lâm Hi Thần vẫn như cũ có chút lảo đảo hướng về phòng mình đi tới, cũng không quay đầu lại, vẫn đưa lưng về phía Bằng Tử Y cùng Đỗ Nhượng Hân khoát tay áo.

Lâm phu nhân không biết từ khi nào đứng ở phía sau các nàng, nhìn Lâm Hi Thần đi vào phòng, mới nhẹ nhàng nói: “Làm gì chọc tới hẳn, ngươi cũng không phải không biết tính cách hẳn, người nào có thể quản được hẳn, từ ngày xưa hẳn đã hay như vậy rồi, vẫn là đánh chết cái nết không chưa, mặc kệ hẳn đi, đừng tiếp tục nói, các ngươi làm sao có thể quản nổi hẳn? Đam mê quá chẳng để ý đến cái gì.”

“Tỷ tỷ.” Bằng Tử Y nhìn tỷ tỷ mình, có chút không cam lòng, “Chẳng lẽ cứ để hẳn tùy ý như vậy, làm hỏng đại sự.”

“Việc này người không cần lo lắng, Hi Thần là đứa nhỏ thông minh bình tĩnh, đôi khi có chút bướng bỉnh, là bình thường, dù sao hắn bắt quá mới hai mươi ba tuổi, lại đã trải qua nhiều chuyện tình như vậy, trong lòng có chút đau đớn cũng là bình thường.” Lâm phu nhân thân nhiên nói, nhìn thoáng qua Đỗ Nhược Hân, trong ánh mắt có chút thương hại, “Chính là, ta vẫn lo lắng Nhược Hân, chỉ sợ —”

“Dì, người lo lắng Nhược Hân cái gì?” Đỗ Nhược Hân miễn cưỡng hỏi.

“Không có việc gì.” Lâm phu nhân mỉm cười nói, “Ta lo lắng đến lúc đó chỉ sợ là Hân nhi quản giáo không được Hi Thần, phải chịu chút ủy khuất.”

Đỗ Nhược Hân mặt ửng hồng lên, có chút ngượng ngùng, lại giấu không được vẻ vui mừng.

Thật sự là uống nhiều lắm. Lâm Hi Thần nghĩ trong lòng. Cảm thấy toàn thân thực khó chịu. Tửu lượng của mình rất cao, khi nào thì, rượu này lại có thể làm cho mình khó chịu như thế? Từng cùng một vị người trong giang hồ uống rượu, uống đến chẳng còn biết trời đất, cũng không khó chịu như thế, lúc ấy uống rượu so với tối hôm qua còn nhiều hơn, lại là cùng nhau uống rượu, nhưng chỉ cần nghỉ ngơi một hai ngày là hết, vì sao, uống rượu này lại cảm thấy phiền muộn?!

Nằm ngã vào trên giường, nhắm mắt lại, lại là khuôn mặt lạnh nhạt cùng ôn hoà đan vào kia, nhắm nhụi điềm tĩnh, tựa hồ vươn tay liền có thể chạm vào, lại xa đến vĩnh viễn không thể cảm giác đến.

“Hiệp Phàm!” Lâm Hi Thần thì thầm nhớ kỹ tên này, thờ dài một tiếng, bất lực.

Hiệp Phàm hắt xì một cái, mới sáng sớm, đã xảy ra chuyện gì mà nàng luôn cảm thấy cái mũi ngứa, lại hắt xì vài cái. Sờ sờ đầu mình, không nóng, chắc là không phải cảm mạo, người xưa thường nói, đây ước chừng là đang có người nhắc tới. Là ai nhắc rồi không có việc gì, mới sáng sớm nhắc tới mình? Làm hại mình thiếu chút nữa đem nước muối súc miệng nuốt xuống, bị sặc ho khan nửa ngày.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

“Tiểu thư, tiểu thư—” Tiểu Liên vội vàng tiến vào.

“Khụ, khụ,— Tiểu Liên, người làm ta sợ nhảy dựng cả lên này, có chuyện gì, sao lại hô to như thế?” Hiệp Phàm không thể nề hà nhìn Tiểu Liên, nha đầu này mọi mặt đều tốt, chỉ có khuyết điểm là rất dễ bị kích động, hi vọng ai ở tất cả đều thể hiện trên mặt, giấu cũng không giấu được.

“Là tam phu nhân, nàng, nàng mang theo tam tiểu thư đi khách sạn tìm, tìm cái gì ... cái gì Lâm thiếu trang chủ kia cầu hôn!” (mặt có chút dày, đi “khách sạn” cầu hôn *hắc hắc*) Tiểu Liên biểu tình kích động nói, thoát nhìn giống đứa trẻ trong phim hoạt hình. “Lão gia sắp tức điên rồi, đang phát hỏa ở tiền sảnh, phu nhân gọi người qua xem một chút.”

Hiệp Phàm chớp mi, khẽ hừ nhẹ, Lý thị này, cứ luôn cho nữ nhi của mình là tốt nhất thiên hạ, lại không biết rằng, người trong giang hồ ghét nhất là những loại người phiền phức thế này, chắc chắn là đi thì chỉ thêm rắc rối lấy nhục.

Rửa mặt, chải đầu chỉnh tề, Hiệp Phàm cùng Tiểu Liên đi tới tiền sảnh, thật xa đã thấy nô bộc trong nhà đứng cúi đầu, lặng ngắt như tờ. Xem tình hình này, chắc chắn là phu nhân đang phát hỏa đúng đúng, nếu không người làm trong nhà sao đều run như cây sậy thế kia.

Chưa vào nhà, chợt nghe thanh âm cực kì tức giận của phu nhân, một tiếng quát lớn: “—Cút! Một đám phế vật vô dụng, có phải cảm thấy ngày ngày nhàn hạ quá đối, nhất định phải làm ra cái việc như thế này, lấy danh hào của Vương gia đi ra cưỡng ép người khác!? Lập tức phái người đem các nàng tìm trở về cho ta!—”

“Phụ thân.” Hiệp Phàm nhẹ giọng cắt đứt lời phu nhân, từ từ đi vào trong phòng, nhưng lại đột nhiên lại cảm thấy có chút kì lạ, phụ thân ở hiện đại lúc trước từng uống rượu rồi năng năng, nói năng biến đi, mà bây giờ bản thân ở thời đại xa lạ này cũng phải chứng kiến cảnh đấy, gương mặt có vài phần không tin nổi, ở hiện đại bản thân nàng đã phải đối mặt với chuyện như thế này đến hơn chục năm, nay lại phải đối mặt với những chuyện hỗn loạn như thế ở nơi này. Không phải nàng thấy chuyện này nhàm chán, mà là, nàng yêu cha mẹ nàng bây giờ, không muốn bọn họ vì việc gì mà phải phiền não.

“Tiểu Phàm.” Hiệp Vương gia sắc mặt xanh mét, cường chế lửa giận, nhìn nữ nhi của mình.

“Nữ nhi vừa mới nghe Tiểu Liên nói chuyện của Lý di nương cùng tam muội, bây giờ đã như vậy, cũng không cần phải tức giận, cùng lắm là làm cho người trong Ngao Lâm son trang chê cười một chút, nếu bây giờ phái người đi gọi, sẽ trở thành câu chuyện truyền đi truyền lại cho xem. Vạn nhất rơi lọt tới lỗ tai của Hoàng Thượng, sẽ đoán cha cùng người trong giang hồ có quan hệ, nhất là còn đề cập đến Bách Độc môn, chỉ sợ càng không ổn.” Hiệp Phàm nhẹ nhàng nói, “Nữ nhi cũng là nghe thị vệ trong phủ nói, Ngao Lâm son trang chủ phu nhân này là người của Bách Độc môn, Bách Độc môn từ trước vẫn luôn bất hoà với triều đình, không nên trên chộc thì tốt hơn.”

Hiệp Vương gia thờ dài, bắt đầu đi nói: “Không phải vì phụ thân muốn trêu chọc bọn họ, thật sự là có muốn trêu chọc bọn họ cũng không nổi, hai người mẹ con các nàng ấy lại có tình không chịu thua kém, nhất định phải làm cho ra ngô ra khoai mới bằng lòng bỏ qua. Hiệp Tâm nha đầu kia, không biết làm sao lại có ý với hần, cố tình phải gả cho Lâm Hi Thần, mà đối với nhân phẩm tính cách của nàng ta làm sao có khả năng Lâm Hi Thần để ỉ tới?! Bất quá là tự rước lấy nhục!”

Hiệp Phàm không có hé răng, kỳ thật nàng cũng từng nghĩ tới gả cho Lâm Hi Thần, nhưng, nàng cũng không phải bởi vì thích hần, mà là quả thật xuất phát từ mục đích nào đó (“mục đích nào đó” ! Tỷ phải tự biết chứ, tại sao lại “nào đó” *hÚ*), nghĩ lại, nếu yêu hần, thực sự chính là ngu ngốc, lại giống như chính mình ở hiện đại, nếu không ngu ngốc, tại sao lại trở thành vật hi sinh cho người khác vui đùa?!(tại tâm hồn thiếu nữ lần đầu yêu, nhầm, lần đầu đứng trước mỹ “lam” có chút ngây thơ, mơ mộng ý mà :>)

“Phụ thân, cũng không nên trách tiểu muội, có lẽ nàng thật sự thích Lâm thiếu trang chủ, nếu bảo xứng hay không xứng, cũng thật khó nói.” Hiệp Phàm mỉm cười nói, “Với lại, Lâm thiếu trang chủ này cũng không phải nam tử tướng mạo tầm thường, lại là Ngao Lâm sơn trang thiếu trang chủ, danh tiếng như thế, bề ngoài như thế, nữ nhi thấy, tiểu muội ái mộ cũng là chuyện bình thường. Phụ thân tức giận làm gì, tiểu muội có ánh mắt này cũng nói nên nàng không phải người tầm thường.”

Hiệp Vương gia nhìn thoáng qua nhị nữ nhi của mình, trong lòng thở dài một tiếng, nếu cả ba nữ nhi đều thông minh dễ gần như thế thật tốt.

Bữa sáng trôi qua trong bầu không khí nặng nề, mọi người đều cúi đầu ăn cơm, không biết được nên nói cái gì mới tốt. Hiệp Vương gia nhìn cơm trước mặt, vẫn nhăn chặt mày, chưa ăn một miếng.

“Ngao Lâm sơn trang Lâm phu nhân mời Hiệp Vương gia cùng Hiệp Phàm cô nương tới khách sạn uống nước.” Bên ngoài có người đến, từ y, mặt mang từ sa (mạng che mặt màu tím, nói chung từ là tím), nói chuyện lạnh lùng không mang theo nửa phần tình cảm, là Thiên Tổ.

Hiệp Vương gia sững sờ, theo bản năng hỏi: “Hai người mẹ con các nàng đâu?”

Thiên Mộc đạm mạc (bình tĩnh), lạnh lùng, thanh âm có chút không vui hoàn toàn không che dấu, nói: “Các nàng đang ở khách sạn, các người đến thì sẽ thấy. Lâm phu nhân dặn dò kỹ, Hiệp Vương gia nhất định phải mang theo quý phủ nhị tiểu thư Hiệp Phàm cô nương. Nếu không có Hiệp Phàm cô nương cùng đi, vậy một lúc sau đem xác chết tam phu nhân cùng tam tiểu thư mang về.”

Hiệp Vương gia biến sắc, nói không ra lời, lại nhìn về phía nữ nhi mình, trong lòng dâng lên một loại cảm giác lo lắng cùng chút ảm u u nói không nên lời, vì sao lại chỉ đích danh muốn gặp nhị nữ nhi của mình?!

Bách Độc môn hoàn toàn không để ý bản thân rất rêu rao, toàn bộ khách sạn lớn nhất trong kinh thành cứ như vậy bị đám từ y nữ tử quản lý. Cách mỗi mười thước, hai bên trái phải đều có từ y nữ tử tuổi tầm hai mươi đứng, từ y, từ sa, mang theo một cỗ sát khí nói không nên lời, làm cho những người đứng xem gần đây tâm sinh khiếp sợ (trong lòng sinh khiếp sợ). Đây là ở dưới chân thiên tử, lại ngang nhiên như thế, muốn làm gì thì làm, khiến cho ngoài khách sạn trăm mét không người nào dám đi qua.

Hiệp Vương gia trong lòng không yên, cực bất an, không hiểu vì sao Ngao Lâm sơn trang Lâm phu nhân muốn mời theo nhị nữ nhi của mình? Biểu tình trên mặt cũng vì thế càng thêm u buồn, lo lắng.

Hiệp Phàm cũng thấy được có điểm kì quái. Nàng chưa từng gặp mặt qua Lâm phu nhân, chính là nghe sư phụ từng nói về người này. Lâm phu nhân vốn là họ Bằng, là Bách Độc môn Lục y, so với Bằng Từ Y cao hơn hai cấp bậc, cũng là nữ nhi trưởng môn Bách Độc môn Hồng y. Dung mạo quyến rũ, võ nghệ cao siêu, là người cẩn thận, tâm kế kín đáo. Năm đó chính nàng tự tay chôn vùi sư phụ khi còn sống. (khiếp >.<’)

Duy nhất làm nàng cảm thấy kỳ quái là, chưa bao giờ nghe nói Lâm phu nhân này ngược đãi con của sư phụ, lại còn phi thường yêu thương, chiều chuộng phi thường chu đáo. Hơn nữa, xem thái độ của Lâm Hi Thần, hẳn đối với mẹ kế này cũng tốt lắm, gọi nàng là ‘nương’

Lâm phu nhân cùng Bằng Từ Y là tỷ muội ruột thịt, nhưng tính cách hai người này hoàn toàn khác nhau. So sánh ra thì Lâm phu nhân này càng thần bí càng trầm ổn hơn chút.

Tới trước khách sạn, còn chưa đứng vững, Hiệp Phàm lập tức liền cảm giác được có ánh mắt lạnh lùng đang tìm tòi nghiên cứu gì đó trên người nàng, ánh mắt đó làm cho nàng cảm thấy cực kì không thoải mái. Nếu đoán không sai, nhất định là Ngao Lâm sơn trang Lâm phu nhân.

Bằng Lục Y, cũng chính là Ngao Lâm sơn trang chủ phu nhân Lâm phu nhân, từ lúc Hiệp Phàm bước vào khách sạn ánh mắt đó vẫn luôn dõi theo, ánh mắt này vốn chưa từng rời khỏi người Hiệp Phàm. Nàng ta luôn luôn chăm chú nhìn Hiệp Phàm, nhìn nhất cử nhất động của Hiệp Phàm, nhìn chuyên chú mà lạnh khốc. Giống như là đang xem kỹ một kiện vật phẩm, không có chứa đến một tia tình cảm.

“Người chính là Hiệp Phàm.” Giống như người của Bách Độc môn, hỏi, đều dùng ngữ khí khẳng định, không biết dùng thương lượng, hoặc ngữ khí nghi vấn. Trong lời nói của Bằng Lục Y nói ra cũng hờ hững như thế.

Hiệp Phàm gật gù đầu, thần nhiên nói: “Phải”

Lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn nữ nhân trước mặt. Một thân lục y, làn da có chút xanh nhạt, khuôn mặt ôn nhu trầm tĩnh, nhẵn nhụi mà nhu hoà. Lộ ra khuôn mặt so với Bằng Từ Y có chút giống nhau, mắt phượng quyến rũ ở giữa có một cỗ khí sắc bén, nhìn vào, như là không thể che giấu chính mình. Ánh mắt lạnh lùng trầm tĩnh như nước, tựa hồ cho dù phát sinh chuyện gì cũng không làm cho nàng ta thất thố.

Đây là một nữ nhân như thế nào. Hiệp Phàm nghĩ trong lòng, nàng ta cùng sư phụ là hai loại người hoàn toàn khác nhau, sư phụ là nữ nhân nhẵn nhụi ôn nhu, thậm chí còn có chút yếu ớt, mà nữ nhân trước mặt này cứng cỏi, bình tĩnh, độc lập tự chủ.

Bảng Lục Y đánh giá Hiệp Phàm.

Hiệp Phàm cùng cái nha đầu Hiệp Tâm kia quả thực chính là một trời một vực. Nếu luận tư sắc, Hiệp Tâm tựa hồ đẹp hơn một chút, giống một đoá mầu đơn nở rộ, kiều diễm động lòng người. Mà Hiệp Phàm lại càng như là đoá hoa nhỏ trong sơn cốc tịch mịch, nói không nên lời một cái tên, nhưng phong tư trác tuyệt, xem chỉ vong tục (tức là nhìn vào người ta có cảm giác như tiên nữ trên trời, không vướng bụi trần), nhã lệ như tiên. Ngũ quan tinh xảo, lại tự nhiên điềm tĩnh, nhìn cực kỳ thoải mái.

Nếu so sánh cùng Nhưộc Hân, công bằng mà nói, Hiệp Phàm càng làm người ta khó quên. Nhưộc Hân hoặc là Hiệp Tâm, đẹp động lòng người, có thể làm người ta động tâm cũng không cách nào làm người ta tâm động.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Bảng Lục Y chợt khẽ lay động thân mình, Hiệp Phàm liền cảm thấy một luồng khí lạnh bức người. Phản xạ muốn tránh đi, nàng tin tưởng rằng lấy võ công của mình muốn né một chiêu này là cực kì đơn giản, nhưng, không biết vì cái gì, nàng lại tình nguyện lựa chọn không nhúc nhích. Nhẹ nhàng “A” một tiếng ngã xuống bên cạnh người Nhưộc Hân.

“Mẫu thân!” Lâm Hi Thân hô lên, một chiêu này có thể đoạt mạng người ta, trên giang hồ rất ít người có thể đỡ được, vì sao mẫu thân lại muốn dùng nó tấn công Hiệp Phàm? ” Hiệp Phàm không có võ công! Nàng có thể bị thương!”

Hiệp Phàm vẫn đang bất động, bày ra bộ dáng không biết chuyện gì xảy ra.

Khuôn mặt lạnh lùng, Bảng Lục Y bỗng nhiên cười nhẹ, im lặng nói: “Người quả nhiên không có võ công. Bất quá, cũng có vài phần đảm lược” (mình nghĩ cái này là can đảm)

Tâm lý Hiệp Phàm run lên một chút, vừa nãy nếu mình hành động, chỉ sợ Bảng Lục Y sẽ không bỏ qua, hơn nữa, sau khi biết quan hệ giữa mình và Nhạc Tinh Mai, có lẽ Nhạc Tinh Mai sẽ không còn những ngày thanh nhàn.

“Lâm phu nhân nghi ngờ ta có võ công trong người?” Hiệp Phàm mỉm cười, thản nhiên nói, “Quả nhiên lo lắng chu đáo, không biết Hiệp Tâm làm ra chuyện gì lại khiến phu nhân nghi ngờ như thế? Chẳng lẽ tiểu muội lại đem mấy chiêu công phu mèo quào học được của thị vệ trong phủ ra làm cho ngài chê cười?”

Bảng Lục Y thản nhiên nói: “Nha đầu kia, ta không biết, cũng không muốn nói tới nàng, nói về người đi. Ta thực sự rất tò mò, nữ tử làm cho muội muội ta đau đầu, đến tột cùng đáng sợ như thế nào.”

Hiệp Phàm mặt không đổi, im lặng đứng, lạnh nhạt đối mặt Bảng Lục Y.

Nàng, cùng lắm mười bảy, mười tám tuổi, khuôn mặt vẫn mang nét trẻ con, màu da trong suốt như ngọc, mi thanh mục tú, đôi mắt trong sáng điềm tĩnh, thâm thúy. Nhìn không ra nàng đang suy nghĩ cái gì, cũng nhìn không ra chút trưởng thành chín chắn nào, chỉ giống một nữ tử khuê các chưa lấy chồng. Thế nhưng vì sao lại khiến cho lòng nàng cảm thấy rất nghi ngờ, thậm chí còn mơ hồ có chút bất an.

Đột nhiên, Lâm phu nhân hướng tới Hiệp Vương gia mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Hi Thần là đứa con ta thương yêu nhất, bây giờ cũng nên cưới vợ, tuyển lâu như vậy mà vẫn chưa chọn được đối tượng thích hợp, không biết, Hiệp Vương gia có nữ bỏ đứa con mình yêu thích, đem nàng gả cho Hi Thần.”

Hiệp Vương gia vẻ mặt kinh ngạc, nửa ngày nói không nên lời. Lúc sau mới thì thào: “Việc này..., thật khó xử, Phàm nhi đã hứa gả cho người ta, Tô gia cũng đã đưa sinh lễ tới, mấy ngày nữa cũng sẽ tới rước dâu, làm sao có thể một nữ gả hai chồng?”

“Thật không?” Bảng Lục Y thản nhiên, lạnh lùng, không hề thương lượng nói, “Vậy từ hôn nhà kia. Cô nương này ta đã nhìn trúng, trừ Lâm gia của chúng ta, nếu gả cho người khác, gả cho nhà ai, ta liền diệt nhà người đó.”

Hiệp Phàm bỗng thản nhiên nói: “Lâm phu nhân, Hiệp Phàm là người rõ ràng, vì sao ngài không hỏi xem ý kiến của ta? Hỏi ta có yêu con ngài hay không, có nguyện ý gả cho hân hay không?”

“Việc đó không quan trọng, yêu hay là không yêu, không phải do người, nếu là ta nhìn trúng, người trừ bỏ nghe theo không có lựa chọn khác.” Lâm phu nhân lạnh lùng nói, “Không yêu, có thể thử yêu, nếu thật sự vẫn không yêu, vậy chỉ có thể chấp nhận số mệnh thôi.”

Hiệp Phàm ngẩn người, muốn nói cái gì đó, nhưng do dự một chút, lại nuốt vào.

“Ta sẽ không lấy nàng.” Lâm Hi Thần lạnh lùng nói, “Ta đối với nàng không có chút cảm tình, cũng có không hứng thú. Với lại, ta đã có Nhược Hân, không muốn tiếp tục lấy nữ nhân nào nữa.”

“Nếu ngươi không cưới, ta đây sẽ giết nàng.” Lâm phu nhân thân nhiên nói, “Nha đầu kia ta đã nhìn trúng, gả cho người khác, ta thấy không được tự nhiên, nếu ngươi thật sự không muốn lấy, ta đây cũng chỉ đành làm cho nàng im lặng rồi đi.”

“Tuỳ ngươi.” Lâm Hi Thần không kiên nhẫn nói.

“Được!” Lâm phu nhân đáp ứng rõ ràng, nhấc tay hướng Hiệp Phàm tung ra một luồng, luồng khí lạnh xẹt qua trong nháy mắt.

Hiệp Phàm thậm chí cả thời gian do dự cũng không có, cứng rắn nhắm mắt lại, trong lòng hung hăng mắng mình ngu ngốc, chẳng lẽ còn muốn giao tính mạng của mình cho một kẻ mà nàng không quen biết sao? Tại sao, khi đối mặt với người này, trong lòng luôn thấy rối loạn.

Trong lúc hoảng hốt, Lâm Hi Thần nắm được cổ tay nàng, kéo nàng tránh khỏi phạm vi của luồng chưởng lực kia, chiếc ghế Hiệp Phàm vừa ngồi vờ thành vài miếng, nghe được âm thanh răng rắc kêu lên, Hiệp Vương gia hết hồn, trong nháy mắt trái tim tựa như ngừng đập.

“Tuy rằng không muốn lấy, nhưng dù sao nàng cũng là một mỹ nữ, thật sự đáng tiếc, không bằng lưu lại làm đồ đệ cho ngươi đi.” Lâm Hi Thần lười biếng nói, “Ngươi không phải vẫn luôn ca thán vì không tìm được đồ đệ thích hợp sao? Bây giờ, ta thấy nha đầu kia bằng tuyệt thông minh, bình tĩnh ôn hoà, hay là cứ để nàng đi theo ngươi, ngươi vừa bớt thấy buồn chán lại truyền thụ cho nàng vài chiêu tuyệt kỹ võ công.”

Lâm phu nhân đột nhiên cười lớn, không nhịn được, nói: “Hi Thần, ta làm nương ngươi lâu như vậy, chút tâm địa gian xảo ấy ta còn không biết sao, cái gì mà mỹ nữ giết thì đáng tiếc, cái gì mà bớt thấy buồn chán, chẳng qua là mềm lòng. Nha đầu kia, có lẽ ngươi thật sự không thích, nhưng nương muốn ngươi lấy một nữ tử mình không thích, miễn cho ngươi không bị tình cảm chi phối, một Nhược Hân đã quá đủ rồi, nhưng bây giờ, nương lại càng hy vọng một nữ tử cẩn thận, trầm ổn đến chăm sóc ngươi, để ngươi an tâm xử lý chuyện của mình.”

Đỗ Nhược Hân đứng một bên sắc mặt biến đổi, đau thương nhìn đi, không biết nên nói gì mới tốt, nàng không hiểu, vì sao di bất Hi Thần ca ca phải lấy nữ tử này? Cái gì mà “Một nữ tử cẩn thận trầm ổn đến chăm sóc ngươi, để ngươi an tâm xử lý chuyện của mình”? Nàng thật sự không hiểu, không phải chính môm đi từng nói đồng ý nàng gả cho Hi Thần ca ca sao?

“Không cưới!” Lâm Hi Thần lạnh lùng nói, “Mẫu thân, con đối với nàng trong lòng một chút cũng không thích, thật sự là không hứng thú, xin đừng ép con làm chuyện mình không muốn.”

Lâm phu nhân dường như rất vừa lòng đáp án này, tựa hồ con mình không thích Hiệp Phàm, thì nàng ngược lại càng hy vọng con mình cưới Hiệp Phàm. “Hiệp Vương gia, nếu không chê, xin mời lệnh thiên kim ở lại khách sạn, ta muốn cùng nàng tâm sự. Ngươi có thể đem Tam phu nhân cùng Tam nữ nhi của ngươi mang đi, chờ ta với Hiệp Phàm tán gẫu xong sẽ để nàng trở về.”

“Nhưng, quả thật Tiểu Phàm đã hứa gả cho Tô gia, nàng chẳng qua chỉ là một nữ tử bình thường, so với nàng, trong kinh thành còn có nhiều nữ tử tốt hơn, Lâm phu nhân có thể tiếp tục từ từ chọn lựa, không nhất định cứ phải là Tiểu Phàm.” Hiệp Vương gia khổ sở nói.

“Tô gia?” Lâm phu nhân thân nhiên nói, “Hân là quý phủ nên từ hôn. Nếu còn nghĩ cho bạn cũ một chút, nên để cho gia đình bọn họ sau này có thể sống bình an. Thiên Tố, đưa Hiệp Vương gia cùng thê nữ của hắn rồi đi.”

Hiệp Phàm vừa muốn cử động, Lâm phu nhân lập tức nắm cổ tay nàng, thân nhiên nói: “Đến đây, hai chúng ta vào phòng ta tâm sự.”

Vừa mở cửa phòng, Băng Lục Y lập tức buông cổ tay Hiệp Phàm ra, chỉ chỉ chiếc ghế dựa bên cạnh bàn, thân nhiên nói: “Ngồi đi.”

Hiệp Phàm không hề giãy dụa, biểu tình lạnh nhạt ngồi xuống ghế, im lặng nhìn Băng Lục Y, cũng không mở miệng hỏi vì sao, tuy rằng trong lòng nàng có hơn một ngàn một vạn câu hỏi vì sao.

“Ngươi là một người khá phức tạp.” Lâm phu nhân cũng ngồi xuống, bưng chén trà trên bàn, uống một ngụm nước trà, đột nhiên im lặng nói, “Tình hình đã như thế này, ngươi vẫn có thể tiếp tục giữ biểu tình im lặng, thực sự không quan tâm hơn thua được mất. Biết ta vì sao bắt Hi Thần lấy ngươi chứ?”

“Ta không phải ngươi, sao có thể biết ngươi nghĩ gì.” Hiệp Phàm bình tĩnh nói.

“Được.” Lâm phu nhân bỗng nhiên mỉm cười, nói “Nhìn phản ứng của ngươi kia, chẳng lẽ những điều ta ép buộc ngươi vừa nãy không làm người cảm thấy sợ hãi sao?”

“Sợ.” Hiệp Phàm thân nhiên nói, “Nhưng, sợ cũng không bắt buộc phải biểu hiện ra ngoài, nếu đã sợ, làm sao kịp biểu hiện ở trên mặt.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

“Ngươi thật sự không thích Hi Thần?” Lâm phu nhân nghi ngờ hỏi, từ lúc bắt đầu nói chuyện cùng Hiệp Phàm, nàng luôn quên hỏi những vấn đề quan trọng, hơn nữa hoàn toàn dùng câu nói mang sắc thái nghi vấn, cái này hoàn toàn không giống với tác phong của nàng, “Trên giang hồ, nữ nhân không thích Hi Thần căn bản không tồn tại. Ngươi, chẳng lẽ ngươi là một ngoại lệ?”

“Không thích chính là không thích, làm gì có nguyên nhân.” Hiệp Phàm hoang mang nhìn Lâm phu nhân, cuối cùng hỏi, “Ngươi vì sao lại đoán ta không thích hần mà không phải là ta thích hần? Ta thật sự không thích hần, hần cũng thật sự không thích ta, ngươi làm gì phải phiền toái ép buộc hai người căn bản không thích nhau ở cùng một chỗ? Nếu là cái người kêu Đỗ Nhượng Hân cô nương kia đối với con ngài vốn rất sâu đậm, bọn họ ở cùng một chỗ đương nhiên là càng thích hợp.” (RỒI !!!/ triế t học)

“Điều ta muốn là một nữ nhân biết nghe lời.” Lâm phu nhân nói, “Ngươi không thích Hi Thần, Hi Thần không thích ngươi, nhưng ngươi biết nghe lời, nữ nhân biết nghe lời, nếu gả cho hần, cả đời lòng cũng không đổi. Cho nên người thích hay không thích cũng không quan trọng, ngươi gả cho ai cũng sẽ có yêu người đấy, đây là số mệnh của ngươi.”

Hiệp Phàm nhìn Lâm phu nhân, một lúc lâu không nói được câu nào, hơn nửa ngày, mới chậm rãi mở miệng: “Hiệp Phàm hiểu được, ngài cần một người toàn tâm toàn ý với Lâm Hi Thần, cũng không để ý chia sẻ hần cho Đỗ Nhượng Hân. Cho nên, ngài lựa chọn ta, bởi vì, ngài cảm thấy Hiệp Phàm là nữ tử ngoan ngoãn, gả cho Lâm Hi Thần, ngày cả không thích cũng sẽ an tâm ở bên hần cả đời, thậm chí còn có thể yêu thương Lâm Hi Thần, nhưng Lâm Hi Thần có Đỗ Nhượng Hân, tuyệt đối sẽ không tiếp tục yêu nữ nhân khác.” (nói dài như thế cuối cùng là muốn tìm một nữ nhân cam chịu, thủ tiết cả đời bên chồng cho dù chồng có yêu ai đi chăng nữa)

Lâm phu nhân gật gật đầu, tán thưởng nói: “Quả nhiên là nữ tử băng tuyết thông minh, không uổng công ta xem trọng ngươi như thế. Tuy rằng ngươi không có khả năng đạt được cảm tình của Hi Thần, nhưng ta có thể dạy ngươi võ nghệ của Bách Độc môn coi như bồi thường.”

“Ngươi thật sự tin tưởng như vậy?” Hiệp Phàm thần nhiên nói, “Nếu ta gả cho hần, ta sẽ làm cho hần toàn tâm toàn ý chỉ yêu một người. Vụ đặt cược này, ngài có cho rằng rất hay không?”

Lâm phu nhân sững sờ, nhìn Hiệp Phàm, trong ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc. Từ từ đánh giá nữ tử trước mặt, im lặng, thanh lệ. Một nữ tử như vậy, Hi Thần thật sự cả đời không động tâm sao? Nếu động tâm, Nhượng Hân phải làm như thế nào?

“Ta sẽ làm cho hần không yêu ngươi,” Lâm phu nhân khẳng định nói.

“Nếu ta gả cho hần, ta nhất định phải làm cho hần chỉ yêu một mình ta.” Hiệp Phàm cũng không yếu thế trả lời, “Ngài cược lợi thế cả đời, ta cả đời hạnh phúc. Ngài dám hay không dám cược?!”

Lâm phu nhân có chút kinh ngạc, nhưng vẫn kiên định nói: “Ta có thể cược cùng ngươi, Hi Thần và Nhượng Hân là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, ngươi chẳng qua chỉ là một nha đầu đột nhiên xuất hiện giữa bọn họ, có vài phần tư sắc mà thôi, làm sao có thể thắng hơn mười năm cảm tình? Hần tuyệt đối sẽ không yêu ngươi!”

Hiệp Phàm cười nhẹ, nói: “Cảm tình cùng thời gian dài ngắn có quan hệ sao? Nếu Lâm thiếu trang chủ yêu Đỗ cô nương, ngài việc gì phải lo lắng? Còn nữa, ngài đã nhất định Hiệp Phàm phải gả cho Lâm thiếu trang chủ, Hiệp Phàm cũng chắc chắn cố gắng hết sức, làm cho Hiệp Phàm trở thành người duy nhất trong lòng Lâm thiếu trang chủ. Trừ phi ngài bỏ đi tính toán hoang đường của mình, để cho Lâm thiếu trang chủ cùng Đỗ cô nương sống an ổn cả đời, cũng buông tha Hiệp Phàm, cho Hiệp Phàm bình thân cả đời.”

“Không!” Lâm phu nhân hoàn toàn không thương lượng nói, “Nếu ta đã quyết định như vậy, tuyệt đối không thay đổi. Vạn nhất Hi Thần thật sự yêu ngươi, ta có thể làm cho ngươi hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này. Người đâu, đưa Hiệp cô nương tới phòng của nàng nghỉ ngơi, ngày mai, nàng sẽ theo, chúng ta cùng trở về Ngao Lâm sơn trang.”

Hiệp Phàm một câu cũng không nói, nói cũng vô dụng, có thể thấy được, Lâm phu nhân là người nói một không nói hai. Kỳ quái, Trang chủ Ngao Lâm sơn trang vì sao từ bỏ một Nhạc Tinh Mai ôn nhu thiện lương lựa chọn nữ tử cứng cỏi thế này? Người này thực sự không thích hợp làm thê tử, có lẽ làm lãnh đạo hần là tốt hơn.

Lâm phu nhân thay Hiệp Phàm lựa chọn một căn phòng ngay bên cạnh phòng Lâm Hi Thần, bên trái phòng Lâm Hi Thần là Hiệp Phàm, bên phải là phòng Đỗ Nhượng Hân.

Ngồi ngây ngốc trước bàn, đẩy cửa sổ ra, nhìn những thân hình đi lại trên đường. Trải qua những chuyện ở hiện đại, Hiệp Phàm thật sự chỉ muốn làm một người bình thường, không bị mọi người chú ý, nếu muốn tung hoành thiên hạ, trở thành tiêu điểm trong mắt người khác, chỉ sợ đã sớm không ở chỗ này, không từ mà biệt, chỉ nói thân phận hiện tại của nàng, còn có một thân võ công của nàng, nếu muốn hành tẩu giang hồ, nếu muốn thành danh, thật sự rất đơn giản. Nhưng, nàng thật sự chỉ muốn làm một người bình thường, sống những ngày bình thường. Lòng của nàng đã quá mệt mỏi, đã không muốn tiếp tục ép buộc.

Hiệp Vương gia mang theo Lý thị cùng Hiệp Tâm trở lại Hiệp Vương phủ, trong lòng tức giận không thể tả, vừa mới tiến vào cửa, lập tức phân phó người: “Người đâu, đem Lý thị cùng Hiệp Tâm canh chừng kỹ, không có mệnh lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không thể tới thăm! Sau đó kêu phu nhân tới thư phòng gặp ta!”

Biết được tin, Tô gia lập tức kêu Tô Thanh Hoài cùng Tô Thanh Dân tới Hiệp Vương phủ, thương lượng đối sách.

“Bá phụ, tại sao có thể như vậy?” Tô Thanh Hoài vẻ mặt thất sắc nhìn Hiệp Vương gia, “Tại sao lại đột nhiên muốn từ hôn? Có phải Thanh Hoài có chỗ nào không tốt?”

Lam thị cúi đầu xuống, cảm xúc phức tạp. Nữ nhi bị hai nhà tranh nhau hỏi cưới, một nhà là thủ phủ kinh thành, một nhà là danh gia giang hồ, hai nhà đều tốt, một người thì tao nhã, chính mình chứng kiến hấn trưởng thành; một người là nhân tài mới xuất hiện trên giang hồ, anh tuấn tài giỏi. Làm mẫu thân như nàng, thật sự khó có thể lựa chọn. Nàng không hề rầy, chờ phu quân trả lời.

“Thật sự là việc ngoài ý muốn.” Hiệp Vương gia áy náy nói, “Đều do Hiệp Tâm nha đầu nhiều chuyện, nàng vừa ý Lâm Hi Thần, muốn gả cho hấn, cho nên năn nỉ mẫu thân nàng tới giúp nàng cầu hôn, không nghĩ tới, trêu chọc Ngao Lâm son trang Trang chủ phu nhân, bị bắt tại đó. Phàm nhi theo giúp ta mang hai nàng trở về, lại bị Trang chủ phu nhân nhìn trúng, thăm hỏi muốn chọn làm con dâu. Ta cũng đã nói rõ, Phàm nhi đã hứa gả cho người ta, nhưng Lâm phu nhân không chịu, nói người mà nàng đã nhìn trúng, không được gả cho người khác, nếu gả cho người nào người sẽ giết cả nhà người đó. Ta chỉ đành quay lại nói tạ lỗi với người.”

“Bá phụ, Lâm phu nhân hiện tại ở đâu, Thanh Hoài muốn đi gặp nàng.” Tô Thanh Hoài vội vàng nói, “Thanh Hoài muốn tự mình nói rõ việc này với nàng.”

“Nàng hiện tại ở khách sạn Tê Phụng.” Hiệp Vương gia nhẹ giọng nói.

“Đó là sản nghiệp Hà gia.” Tô Thanh Hoài nhìn đệ đệ, “Thanh Dân, người cùng Đại công tử Hà gia vẫn quan hệ tốt, có thể thông qua hấn tới khách sạn Tê Phụng được hay không?”

“Nghe Hà đại ca nói, khách sạn Tê Phụng bây giờ đã bị Ngao Lâm son trang bao toàn bộ, người bình thường căn bản không vào được.” Tô Thanh Dân sắc mặt ngưng trọng nói, “Hơn nữa, Ngao Lâm son trang vốn không quan tâm đến pháp luật Triều đình, Ngao Lâm son trang Trang chủ phu nhân là người của Bách Độc môn, chỉ sợ có nói cùng vô ích, nếu Lâm phu nhân nhìn trúng Hiệp muội, sẽ rất khó thay đổi chủ kiến, chưa nói là không có khả năng.”

“Vậy cứ để mặc mọi chuyện như thế sao?!” Tô Thanh Hoài bất mãn nói, “Tiểu Phàm là nữ tử yếu đuối, làm sao có thể sống được ở Ngao Lâm son trang? Một nữ tử khuê các như thế sao có thể sống cùng nhân sĩ giang hồ cả đời, hai người không cùng chí hướng, làm sao trở thành bạn đời được?!”

Tô Thanh Dân kỳ thật cũng u sầu đầy cõi lòng, không biết ứng phó như thế nào, nghe đại ca nói vậy, lòng lại càng nóng (uầy đọc cái chỗ này mình bị méo mồm, mình đọc “nóng” thành “lóng”). “Vậy, chúng ta đi xem xem, xem xem có biện pháp giải quyết hay không.”

“Bá phụ, ta cùng Thanh Dân đi khách sạn xem có biện pháp giải quyết hay không, trước hết ngài không nên gấp gáp, bây giờ, dù sao cũng ở dưới chân thiên tử, bọn họ tuy là nhân sĩ giang hồ, nhưng đến cùng vẫn cùng Triều đình nước sông không phạm nước giếng, nếu vẫn coi trọng mặt mũi Thánh thượng, hấn còn có một chút hy vọng.” Tô Thanh Hoài an ủi Hiệp Vương gia, nhưng cũng không che dấu nỗi lo lắng, mất đi cái bình thân trầm ổn của ngày xưa, “Nếu không được, tiếp tục nghĩ biện pháp khác.”

“Được rồi, nhưng nhất định phải cẩn thận.” Hiệp Vương gia biết rõ Lâm phu nhân là người có võ nghệ, lo lắng Tô Thanh Hoài chịu thiệt, luôn miệng dặn hấn phải cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Đến buổi trưa, Thiên Tổ mời Hiệp Phàm đi ăn cơm, trong lòng thầm nghĩ, Hiệp Phàm chắc hẳn là sẽ không ăn, nhất định sẽ tuyệt thực để kháng nghị. Những nữ tử bình thường bị ép buộc tới Bách Độc môn, biện pháp thường dùng nhất chính là khóc nháo hoặc tự sát, cuối cùng là tuyệt thực. Dường như đó là phản ứng rất bình thường mà nàng gặp mỗi lần. Chính vì vậy mới mãi nghĩ biện pháp, nếu Hiệp Phàm này cũng như thế, nên xử lý thế nào, dùng lời lẽ ngon ngọt khuyên bảo hay cưỡng ép nàng đi tới tiền sảnh ăn cơm?

“Hiệp cô nương, Lâm phu nhân mời ngài tới tiền sảnh ăn cơm.”

Hiệp Phàm đang ngăn người, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, là buổi trưa nên cảm giác muốn biếng nhác, nàng thậm chí thấy được Tô Thanh Hoài và Tô Thanh Dân cách đó không xa, bọn họ đang đứng trước cổng nhà trọ đôi co cùng mấy nữ tử áo tím canh cửa, cuối cùng cũng không được đi vào, đành phần nọ rời đi.

Tuy rằng không thấy rõ được biểu hiện của hấn, nhưng xem thái độ của hấn với những ngày trước không giống nhau, nhất định là đang rất sốt ruột. Trong lòng Hiệp Phàm có vài phần cảm động, có thể nàng không gả được cho người này, thế nhưng vẫn được hấn quan tâm, hơn nữa là thật tâm, cũng coi như là có phúc. Thật ra, nàng cũng biết đại tỷ rất thích Tô Thanh Hoài, so với nàng chỉ có hơn chứ không kém, từ nhỏ tỷ tỷ dường như đã mù quáng sùng bái Tô Thanh Hoài, nếu bản thân mình không gả được cho hấn, mà chuyện của đại tỷ với hấn lại thành như vậy thì thật là tốt biết bao.

Nghe thấy thanh âm của Thiên Tổ, Hiệp Phàm nghiêng đầu mỉm cười, thản nhiên nói: “Đã biết, người đợi một chút ta ra liền.”

Thiên Tổ sùng sốt, không nghĩ rằng Hiệp Phàm lại có thái độ như thế, giống như không vì bị giam lỏng mà tức giận cùng sợ hãi, thái độ ngược lại rất ôn hoà có vài phần lạnh lùng xa cách.

Đi theo Thiên Tổ xuống lầu, đến tiền sảnh, nàng liền thấy Lâm phu nhân, Lâm Hi Thần, Đỗ Nhược Hân cùng Bằng Tử Y đều ở đây, bên cạnh Lâm phu nhân để một chỗ trống, bên cạnh chỗ trống đó là Đỗ Nhược Hân, bên kia Lâm phu nhân là Lâm Hi Thần.

Thấy nàng tiến vào, tất cả mọi người đều không có thái độ gì, chỉ có Lâm phu nhân chỉ chỉ vị trí bên cạnh, thản nhiên nói: “Ngồi đi.”

Hiệp Phàm im lặng tiêu sái (thanh cao) đi qua, đang chuẩn bị ngồi xuống, lại cảm thấy dưới chân mơ hồ có một tia khí lạnh thổi qua, cũng không rõ ràng lắm, nàng hơi hơi sùng sốt một chút, trong lòng khẽ tính toán, gia vờ là lơ đãng dùng chân hơi hơi huých về phía sau thăm dò, ghế dựa không còn ở vị trí chân nàng có thể đứng tới chứng tỏ đã bị người đẩy ra xa.

Loại xiếc này, lúc học Trung học, bạn bè của Lâm Hi Thần kia từng trêu chọc nàng quá nhiều lần, mỗi lần đều làm cho nàng không cẩn thận ngã trên mặt đất, bộ dạng chật vật. Bây giờ, nàng có thể không phải ngã trên mặt đất nữa, nàng làm bộ như là vô tình đưa tay kéo ghế lại gần như cũ, bình yên ngồi xuống.

Bằng Tử Y sùng sốt, hơi hơi hoài nghi nhìn Hiệp Phàm, nhưng chỉ nhìn thấy khuôn mặt Hiệp Phàm tỏ ra lạnh nhạt, không có một chút nao núng. Nàng chắc là không biết vừa rồi mình dùng nội lực đẩy ghế dựa ra xa, thật sự, muốn mọi người xem bộ dạng chật vật ngã trên mặt đất của nàng.

Nếu tỷ tỷ nhất định ép Hi Thần cưới nha đầu kia, vậy thì mình cũng phải lưu lại trong ấn tượng của Hi Thần hình ảnh xấu xí của nàng ta. Nhưng mà, vì sao lại thất bại chứ? Chẳng lẽ có người giúp nàng ta? Nhìn Lâm phu nhân, lại nhìn nhìn Hi Thần, không người nào trên mặt biểu lộ rằng bọn họ biết hay tham dự việc này. Chẳng lẽ, mình thật sự thất bại ?

Bữa cơm này, mỗi người đều mang tâm tư phức tạp, nhưng, Hiệp Phàm lại ăn rất ngon lành, việc gì phải suy nghĩ nhiều, nếu mọi chuyện đã như thế, không bằng mặc kệ số phận, nàng không tin rằng mình không thể sống được.

“Sáng nay, có người của Tô gia tới muốn đem người trở về, người biết không?” Lâm phu nhân đột nhiên nhìn Hiệp Phàm, hỏi. Hiệp Phàm im lặng làm cho nàng có một loại cảm giác không thoải mái nói không nên lời, nàng thấy Hiệp Phàm hẳn là ăn không ngon ngủ không yên mới đúng chứ. Một tiểu thư nhà quan, đột nhiên bị ép buộc gả cho người trong giang hồ, làm sao có khả năng bình thản như thế?

Hiệp Phàm chậm rãi nuốt đồ ăn xuống, đợi cho trong miệng không còn đồ ăn, mới nói: “Biết, đứng ở trước cửa sổ thấy được, thủ vệ có vẻ không cho phép bọn họ lại đây, bọn họ cũng đi rồi, chỉ sợ là lại về nhà nghĩ biện pháp khác.”

Không biết vì sao Lâm Hi Thần uống một chút nước, liền ho khan vài tiếng (Sặc nước chứ sao), nhìn Hiệp Phàm, muốn cười cũng không dám cười, nghĩ không cười lại không nhịn được. Cuối cùng phải nói: “Hiệp Phàm, làm sao người lại có bộ dạng như cùng những người vừa nói không có chút quan hệ nào vậy?”

“Không có gì. Ăn cơm đi.” Hiệp Phàm thản nhiên nói, tiếp tục cúi đầu ăn cơm, giống như tất cả mọi thứ quanh đây đều không có quan hệ với nàng.

Lâm Hi Thần trong mắt hiện lên vẻ thương thức, nữ tử này thật là ý tứ, lấy vào cửa, nhất định sẽ không cảm thấy buồn chán.

“Người cùng Đại công tử Tô gia là thanh mai trúc mã sao?” Đỗ Nhược Hân đột nhiên nhẹ giọng hỏi.

Hiệp Phàm không nói một tiếng, im lặng ăn đồ ăn của mình, sáng sớm đã không được ăn, chỉ gặm nhấm duy nhất một đồng tâm sự, nàng không muốn giữa trưa lại tiếp tục gặm nhấm những vấn đề chán chường đầy nữa.

“Hân nhi đang hỏi người, người không nghe thấy sao?” Bằng Tử Y mất hứng hỏi, buông chiếc bát trong tay xuống.

Hiệp Phàm vẫn nuốt cơm trong miệng xuống như cũ, đợi cho trong miệng không có cơm, mới buông bát, nhẹ nói: “Ta ở chỗ này để ăn cơm, không phải để nghe những vấn đề này. Người làm gì lớn tiếng như thế? Nếu luận vai vế, ta là con dâu mà Lâm phu nhân đã xem trúng, bất luận người xuất phát từ nguyên nhân nào, nếu người đã kính trọng Ngao Lâm sơn trang, đối với ta tương lai là Thiếu phu nhân Ngao Lâm sơn trang người cũng phải có vài phần lễ phép chứ? Còn về Đỗ cô nương, đợi cho đến khi ta thực sự đứng trên đầu nàng, người tức giận cũng không muộn.”

“Người!... Nha đầu thôi, thật sự chanh chua, ta...” Bằng Tử Y thật sự tức giận, bị một tiểu bối trêu chọc như thế, làm cho nàng cảm thấy rất nhục nhã.

“Tử Y.” Lâm phu nhân đột nhiên lên tiếng ngăn cản, thản nhiên nói, “Diệp cô nương nói không sai, nàng quả thật là đứa con dâu mà ta nhìn trúng, hơn nữa nàng vẫn là nữ nhi của Hiệp Vương gia trọng thân đương triều, không thể không lễ phép như vậy.”

Lâm Hi Thần thản nhiên cười cười, im lặng ăn cơm. Hắn không nghĩ ra được, vì sao mẫu thân rõ ràng thích Nhược Hân, lại cố tình ép hắn cưới Hiệp Phàm. Nhưng mà, chính hắn cũng không hiểu được mẫu thân trong lòng của mình, hẳn thật sự không phản cảm quyết định của mẫu thân.

Vừa mới ăn được một chút cơm, Bằng Tử Y đã ăn đầy một bụng hỏa khí, cứ nhìn bộ dạng thiết thòi của nữ nhi mình lại thấy đau lòng, tuy rằng trước mặt tỷ tỷ khó mà nói cái gì, nhưng trong lòng đã “ăn cần hỏi thăm” 18 đời tổ tông nhà người ta. (ta nhận, chỗ này ta tự chế. Nhưng ý của tác giả cũng thế mà :>)

“Hiệp Phàm, người chớ có đắc ý, đừng tưởng Thiếu trang chủ phu nhân Ngao Lâm sơn trang dễ làm.” Cuối cùng nhịn không được, Bằng Tử Y đã mở

miệng, nếu không nói, chỉ sợ buồn bực rồi tổn hại bản thân, hơn nữa, cũng không thể để cho nữ nhi của mình chịu thiệt thòi, dựa vào cái gì mà để một người ngoài bắt nạt nữ nhi của mình, trở thành thê tử Hi Thần?! Tuy rằng tỷ tỷ có tính toán của mình, cũng không nhất định phải nghe theo, nếu Hiệp Phàm gả cho Hi Thần, Bằng Từ Y thực muốn cả đời nàng ta không thể ưỡn ngực làm người!

“Hiệp Phàm rất hiểu.” Hiệp Phàm vẻ mặt thản nhiên, ngữ khí thản nhiên, có lễ phép, có khoảng cách, nghe mười phần có đạo lý: “Ngao Lâm son trang là giang hồ đệ nhất đại trang, những người dóm ngó là nhiều vô kể; Lâm phu nhân và Lâm thiếu trang chủ trong lòng đều yêu thích Đồ cô nương, lấy ta có lẽ chỉ là vì thân phận địa vị Hiệp Phàm có ích đối với các người. Người cần gì nhất thời nóng giận, chỉ sợ đến một lúc nào đó, không cần người để nghị, Lâm phu nhân cũng sẽ để Đồ cô nương thay thế ta. Phải không, Lâm phu nhân?”

Bằng Lục Y sùng sốt, vì sao sự thật tàn khốc như thế trong miệng Hiệp Phàm nói ra lại như chấp nhận một lời sai khiến bất đắc dĩ? Nàng đúng là muốn Hiệp Phàm biết thân biết phận mà chấp nhận nhưng Hiệp Phàm chấp nhận lại làm cho trong lòng nàng mơ hồ có chút không đành lòng, cái loại cảm giác này, thật giống như Hiệp Phàm trong lòng rơi lệ ngoài mặt lại cười yếu ớt. Chẳng lẽ bởi vì nàng muốn mọi người thấy mình là khuê nữ, hiểu được kim nét cảm xúc là thế nào? Hay là còn nguyên nhân nào khác?

Nàng đoán không ra được tâm tư của nữ tử trước mặt này. Sau sự bình tĩnh kia đến tột cùng là cái gì.

“Người thật thông minh,” Bằng Lục Y chỉ có thể cố gắng bình tĩnh nói ra những lời này.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Hiệp Phàm cười thản nhiên, càng cười trông càng bất đắc dĩ, trong lòng bi ai, ngay cả chính mình có một thân võ nghệ, có gia thế tốt, nhưng mà ở thời đại này, có năng lực thì như thế nào? Nếu lúc nàng ở hiện đại cũng xinh đẹp như vậy, gia thế tốt như vậy, vậy Lâm Hi Thần kia còn thể đem nàng trở thành đối tượng giải khuây của hân khi nhảm chán sao? Nhưng mà bây giờ, nàng có tất cả rồi thì Lâm Hi Thần này thích cũng là một cô nương xinh đẹp động lòng người.

Bản thân vĩnh viễn chỉ có thể là vai phụ [chẳng phải tỷ đang làm vai chính đó sao :)). Ở hiện đại, nàng vĩnh viễn là đối tượng cười nhạo của Lâm Hi Thần cùng bạn bè hân. Ở cổ đại, nàng cũng chỉ là kẻ không quan hệ cùng phối hợp diễn với hân, gả cho thì sao, rồi sẽ có một ngày bị Đồ Nhược Hân thay thế. Bây giờ Lâm phu nhân lựa chọn nàng, nhất định có nguyên nhân không thể cho ai biết, nói trắng ra là hiện tại nàng còn có giá trị lợi dụng. Nàng không thể yêu, cũng không thể làm cho Lâm Hi Thần yêu nàng, chỉ có thể trở thành nữ nhân chống đỡ sau lưng Lâm Hi Thần, vĩnh viễn không thể quang minh chính đại.

“Nếu ta ngu đốt, có lẽ sẽ càng chấp thuận.” Hiệp Phàm thản nhiên trả lời, ánh mắt có chút ướt át, lặng lẽ cúi đầu, không thém nhắc lại.

“Hi Thần, ăn cơm xong cùng Diệp cô nương trở về, đến Hiệp Vương phủ thỉnh an nhạc phụ nhạc mẫu tương lai của người.” Lâm phu nhân nghiêm trang nói, vẻ mặt nghiêm túc, không giống đang nói một chuyện đáng mừng, mà là giải quyết việc chung, “Về phần sinh lễ, cùng với đồ cưới của Diệp cô nương, phiền toái nói cho Hiệp Vương gia, chúng ta là nữ nhân giang hồ, không quan tâm những thứ này, liền miễn đi.”

“Không được.” Hiệp Phàm lạnh lùng nói, “Nếu muốn ta gả, sẽ quang minh chính đại gả, đồ sinh lễ không thể thiếu, đồ cưới cũng không thể thiếu, phòng ngừa chuyện xảy ra sau này, bây giờ, Lâm thiếu trang chủ muốn kết hôn, phải được biết là thật lòng muốn lấy.”

“Đừng vội đặt điều kiện với ta!” Lâm phu nhân lạnh lùng nói, “Nếu đã biết lấy người chẳng qua là vì mục đích nào đó, người sẽ không nghĩ từ nay về sau mình thật sự chính là Ngao Lâm son trang thiếu trang chủ phu nhân! Tuy lúc ta đều có thể lấy mạng của người.”

“Đó là chuyện sau này.” Hiệp Phàm cũng không nhượng bộ, thản nhiên nói, ngữ khí cũng không kích động, “Người khiến cho cha mẹ ta không thể không từ hôn với Tô gia, mặt mũi này phải bồi thường như thế nào? Điều không phải là ta Hiệp Phàm vì Lâm Thiếu trang chủ mà không lấy chồng, cũng không phải vì Hiệp Vương phủ muốn nữ nhi của mình gả vào Ngao Lâm son trang. Nếu nói rõ, ta chẳng qua chỉ là người tồn tại vì cái mục đích nào đó, thân ta đây chính là lợi thế lớn nhất, bây giờ người cũng không thể giết ta, nhưng điều kiện của ta chính là đề vào lúc này. Không nói sau này như thế nào, nếu bây giờ ta đã gả cho, ta chính là Ngao Lâm son trang Thiếu trang chủ phu nhân.”

“Người!... là gan thật sự không nhỏ, tỷ tỷ, người tuyệt đối không thể để nàng làm vậy được!” Bằng Từ Y oán hận nói.

“Đồ phu nhân, bây giờ là Hiệp Phàm cùng mẹ chồng tương lai đặt điều kiện, người chẳng qua là người ngoài, xin đừng nhiều chuyện.” Hiệp Phàm lạnh lùng nói, thanh âm vẫn không cao như cũ, nhưng nghe xong làm trong lòng người ta căng thẳng.

“Được.” Lâm Hi Thần cười lạnh lạnh, đột nhiên mở miệng nói, “Được, Lâm Hi Thần ta liền quang minh chính đại lấy người vào cửa, cho người về sau cho dù không cam lòng cũng phải tính nguyện.”

“Đa tạ”. Hiệp Phàm thản nhiên nói, biểu tình trên mặt vẫn phong thanh vân đạm (không vui không buồn), nhìn không ra là trong lòng bốn bề đã dậy

sống.

Lâm phu nhân nhìn thoáng qua Lâm Hi Thần, không hề rằng. Coi như ngầm đồng ý. Chung quy về sau cũng phải áy náy cho nữ tử này, vậy để cho nàng vui vẻ một chút, miễn cho năm đó giống như chính mình, có một số việc, đau khổ, chỉ có thể nuốt xuống.

Lâm phu nhân không nói, Bằng Tử Y dường như muốn nói cái gì, lại bị tỷ tỷ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn. Đỗ Nhược Hân về mặt mờ mịt, trong mắt hàm chứa lệ, ở cũng không được mà không ở cũng không được, nhìn những người trước mặt vui vẻ mà ngăn người, tiếng khóc dường như tuy lúc có thể phát ra.

Nhìn nàng một cái, Bằng Lục Y nhẹ nhàng thở dài trong lòng, đứa nhỏ này, dù sao cũng là mình chăm sóc từ nhỏ đến lớn, không có gì không tốt, chẳng qua, tính cách nàng đơn thuần như thế làm sao có khả năng chịu đựng sóng gió?

Nhưng mà, nếu sự thành, đứa nhỏ này nhất định phải thay thế Hiệp Phàm trở thành người duy nhất trong lòng Lâm Hi Thần.

Lâm Hi Thần quả nhiên nói được làm được.

Vì thế, hai ngày sau, chính thức mời người tới cầu hôn Hiệp Vương phủ, sính lễ đều là những tranh chữ trên bảo vô giá mà ngay cả Hiệp Vương gia cũng chưa gặp bao giờ, cho Hiệp Vương gia một chút mặt mũi.

Khắp cả kinh thành người nào không biết người nào không hiểu, nhị nữ nhi của Hiệp Vương gia phải gả cho Ngạo Lâm son trang Thiếu trang chủ, người kia anh tuấn phóng khoáng, trên giang hồ là người trẻ tuổi tuần kiệt số một số hai – Lâm Hi Thần Lâm thiếu trang chủ.

Đối mặt với nhân vật như thế, Tô gia cuối cùng lựa chọn im lặng, tuy rằng là một thủ phủ trong kinh thành, nhưng nếu so với Ngạo Lâm son trang, đều không thể sánh được. Hơn nữa, đối phương là người trong giang hồ, nếu chọc vào, sợ là toàn phủ không được bình an. Huống hồ, Hiệp Vương gia xuất phát từ áy náy, chủ động đem Đại nữ nhi Hiệp Trà gả cho Tô gia, coi như là có chút bồi thường.

Mấy người sung sướng mấy người sầu?

Tô Thành Hoài rủ Tô Thanh Dân cùng hắn uống rượu giải sầu, Hiệp Trà ở trong khuê phòng mà khóc.

Hiệp Vương gia không muốn nữ nhi thiệt thòi, tự mình chọn mua đồ cưới, mọi thứ đều là đồ xa xỉ, chỉ hận không thể để nữ nhi đòi đòi kiếp kiếp đều không buồn, nếu phu quân không yêu, cũng không cần lo áo cơm.

Nhưng mà, đến ban đêm, lại vẫn không nhận được ưu sầu, không phải không biết, Lâm Hi Thần kia không yêu nữ nhi của mình, chẳng qua là vì mục đích nào đó, hắn không biết, cũng không muốn biết, chỉ thấy đáng thương cho nữ nhi bị liên lụy, trở thành một vật hi sinh chính trị!

Mặc dù là trọng thần triều đình, cũng không có cách nào cứu nữ nhi, lòng tràn đầy bất lực cùng bi ai. Lam thị lúc này cũng chỉ biết lắc đầu bất đắc dĩ, chính là, có người nào mà không phải gả, vận mệnh nữ nhi đã như thế, âu cũng là do ý trời đã định, từ lúc sinh ra nàng, Lam thị đã biết, nhất định có một ngày đứa con này sẽ rời xa nàng. Cho nên, bây giờ đi, Lam thị ngược lại thản nhiên thừa nhận.

Hiệp Phàm vẫn đứng ở khách sạn, Lâm Hi Thần phân phó người giám sát, không được để cho nàng rời khỏi khách sạn nửa bước, hơn nữa phải cẩn thận chăm sóc. Hiệp Phàm vốn muốn về nhà nhìn xem, nhưng một khi đã như vậy, cũng nhận thức, ngày ngày đứng ở trong phòng đọc sách, trừ ăn cơm, không ra khỏi phòng, có Thiên Tổ canh giữ ở cửa, nghe mệnh lệnh của Lâm Hi Thần, không cho bất luận kẻ nào tới gần, đã giảm đi rất nhiều phiền toái.

Cũng không biết vì sao, Bằng Tử Y cùng Đỗ Nhược Hân rời khỏi khách sạn trở về Ngạo Lâm son trang trước, Bằng Lục Y cũng không lộ diện, mỗi ngày đều quá thanh nhàn, hai ngày vội vàng trôi qua.

Trước khi đi một đêm, Lâm Hi Thần đột nhiên cho phép Hiệp Phàm về nhà, cho phép nàng ở nhà buổi tối cuối cùng, sáng sớm ngày mai xe ngựa sẽ đón nàng.

Vừa mới gặp mặt, Tiểu Liên gọi một tiếng “Tiểu thư”, trong lòng Hiệp Phàm run lên, khuê phòng vẫn sạch sẽ, đơn giản như trước, vẫn là cảm giác quen thuộc như 10 năm qua. Là toàn bộ trí nhớ sau khi đến thời đại này. Bây giờ nghĩ lại, chung quy vui vẻ một chút.

Đã không kịp cáo biệt với sư phụ, có thể, sau khi sư phụ bế quan xong, không thấy mình quay lại, khẳng định sẽ lo lắng.

Đêm đã khuya, Hiệp Phàm không thể yên tâm sư phụ, lặng lẽ chuẩn bị chuẩn khỏi Vương phủ. Cha mẹ căn dặn không cho bất kì kẻ nào quấy rầy nàng, vì muốn để cho nàng ngày cuối cùng ở nhà được nghỉ ngơi, việc này ngược lại có lợi cho nàng lặng lẽ rời đi.

Lại thấy có một cái bóng chột loét, hướng tới phòng Hiệp Phàm mà đến, , mơ hồ có một mùi hương nhẹ nhàng xoẹt qua chớp mũi, hơi hơi quen thuộc. Hiệp Phàm sững sờ, lặng lẽ lắc mình chạy tới khuê phòng Hiệp Tâm núp nào. Người này, chính là người gần đây nàng có chút quen biết.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Hiệp Tâm trốn ở trong phòng khóc một mình, khóc thật thương tâm thật tuyệt vọng, rõ ràng là nàng thích Lâm Hi Thần, vì sao Hiệp Phàm lại được gả cho hắn ?!

“Thật là không có tiền đồ, khóc có thể giải quyết vấn đề sao?” Người vừa tới lạnh lùng nói, một chiếc khăn che lại khuôn mặt nhìn không rõ dung nhan, “Cứ khóc như vậy, chỉ sợ đến chủ nhân cũng không giúp được ngươi.”

“Ngươi, ngươi, ngươi là ai ?” Hiệp tâm lập tức nhảy dựng lên, sợ hãi hỏi.

“Ta là ai không trọng yếu.” Người vừa tới thanh âm lạnh lùng nói, còn có xen lẫn khinh thường, “Bất quá, Từ Y Môn Từ y sử giả đã chọn ngươi, muốn nhận ngươi làm đồ đệ, ngươi thật là có phúc tu mấy đời mới được đó, mệnh ngươi thật sự rất tốt.”

“Mệnh tốt cái đầu ngươi.” Hiệp tâm oán hận mắng, nàng cũng có lúc nổi nóng, có lúc bất chấp cả thân phận tiểu thư của mình.

Hình như ngươi không muốn, dừng một chút, sau lại thần nhiên nói: “Chủ nhân của chúng ta muốn thu ngươi làm đồ đệ, ngươi không phải thích Lâm thiếu trang chủ sao? Chỉ tiếc Lâm phu nhân nhìn trúng tỷ tỷ của ngươi, không phải ngươi, nhưng mà, nếu ngươi theo chủ nhân chúng ta học võ nghệ, muốn báo thù sẽ không phải việc khó.”

“Học võ nghệ ?” Hiệp Tâm sùng sốt, bất mãn nói, “Ngươi muốn ta học mấy thứ mà bọn thị vệ trong vương phủ phải học sao ? Mấy thứ đó ta làm sao mà học được ? »

Người vừa tới cười lạnh một tiếng, “Mấy thứ đó mà cũng được coi là võ nghệ sao ? Quả thực là buồn cười. Thật không hiểu của chúng ta nhìn trúng ngươi ở điểm nào, lại muốn ngươi học võ nghệ của nàng ta?”

“Được rồi, để ta suy nghĩ, ta suy nghĩ.” Hiệp tâm không cam lòng nói.

Người vừa tới đánh « ba » – một cái tát lên mặt Hiệp Tâm, lạnh lùng nói: “Ngươi học cũng là học, không muốn học cũng phải học. Mấy ngày hôm nữa, chủ nhân chúng ta sẽ phái người tới đây, lấy thân phận là nô tỳ của ngươi sau đó ẽ dạy ngươi võ công, ngươi đó có thể coi là sự phụ tạm thời của ngươi.”

Hiệp Phàm tránh ở trong bóng tối, lẳng lặng nhìn Thiên Tổ rời đi.

Thân thủ của Thiên Tổ cũng không kém, nhưng cũng không thể phát hiện được Hiệp Phàm đang đứng cách nàng trong gang tấc, tuy rằng đây là lần đầu tiên Hiệp Phàm nghe lén người khác nói chuyện, nói đúng hơn, là lần thứ hai, trước có lần đầu là nghe Lâm Hi Thần cùng người hầu của hắn nói chuyện, nhưng lại bị Lâm Hi Thần phát hiện, còn lúc này đây, tuy rằng tìm nàng đập rất hăng, nhưng lại không bị phát hiện.

Bằng Từ Y lại muốn thu Hiệp Tâm làm đồ đệ, sau đó đối phó với nàng, Bằng Từ Y này đúng là nêu cao tinh thần đệ tử Từ Y Môn của Bách Độc Môn, mà tỷ tỷ của nàng mới là Lục Y Môn, đúng thật nàng ta rất thiếu kiên nhẫn, rất dễ dàng xúc động.

Bước ra khỏi đại môn Vương phủ, liếc mắt một cái nhìn thấy, cách cửa lớn một trăm mét có rất nhiều Từ Y Môn đứng, bọn họ đứng trước cổng phủ y chang như đứng trông công ở khách điểm, như thế này sẽ không ai dám tùy tiện đi vào. Màn đêm buông xuống làm cho người ta có một loại cảm giác bất an kì bí, thực sự không thoải mái.

Hiệp Phàm khe khẽ thở dài, bọn họ thật sự nghĩ là nàng sẽ vụng trộm bỏ trốn sao ? Làm gì có khả năng, mặc kệ mấy trăm mạng gười trong vương phủ, nàng không làm được. Nhất là, trong phủ còn có cha mẹ nàng yêu, dù có chuyện gì, cũng không chấp nhận có bất kì kẻ nào xúc phạm họ, nàng nhất định phải làm cho bọn họ có cuộc sống thật tốt, cũng vì cảm tạ bọn họ đã cho nàng sống mười năm sáng lạn hạnh phúc.

Nhưng, né tránh bọn họ, lặng lẽ chuồn ra ngoài, đối với nàng mà nói, là chuyện quá đơn giản, chẳng qua là nàng có muốn trốn hay không thôi. Nhưng nàng nhất định phải lưu lại vài lời cho sự phụ đã.

Sắc trời ngày càng tối, Hiệp Phàm lặng lẽ né tránh thủ hạ của Từ Y Nhân nhanh chóng đi về hướng đường cái không còn bóng người.

Xa xa, có người đang hát, tiếng hát bi thương, mê muội.

Là Tô Thanh Hoài!

Từ nhỏ đến lớn, Hiệp Phàm lần đầu tiên nhìn thấy hắn thất thố như thế. Trên đường cái không có một bóng người, cước bộ hắn lao đảo, đi lại gian nan, cả gương mặt mê mẩn, không giống như Tô Thanh Hoài ổn trọng đoan trang hàng ngày, một Tô Thanh Hoài còn trẻ đã làm chương quản toàn bộ sự nghiệp của Tô gia.

Bước ra khỏi chỗ tối, Hiệp Phàm không biết phải đối mặt với hắn thế nào, không biết phải giải thích tại sao, thật sự bất đắc dĩ, nhưng tâm tư lại không thể nói rõ được. Cũng bởi vì, Lâm Hi Thần cùng nam nhân đã làm cho nàng phải nhảy núi tự tử kia, có chút giống nhau.

Đối với Tô Thanh Hoài, nàng luôn mang cảm giác áy náy.

“Đại ca, được rồi, đừng uống nữa, người đã uống nhiều lắm rồi.” Tô Thanh Dân hào tâm khuyên bảo, nhưng cũng có thể nhìn ra, hần cũng say đến mờ hồ rồi, tuy rằng nói an ủi vậy, nhưng khả năng đã đau khổ muốn chết.

“Hừ, say?! Say rất tốt, say sẽ không còn nghĩ được gì nữa, sẽ không còn đau khổ!” Tô Thanh Hoài lạnh lùng nói, lắc lắc lắc lắc, “Nói thật là dễ nghe, chấp nhận hôn ước, nhưng lại gả Hiệp Trà cho ta. Ha ha, biết rõ rằng trong lòng ta chỉ có Tiểu Phàm, làm sao có khả năng chấp nhận thêm người khác, Hiệp Trà kia gả cho ta thì làm thế nào, làm thế nào trong lòng chỉ có Tiểu Phàm, lại còn có thể ôm lấy nữ nhân khác?! Tiểu Phàm bất quá chỉ là một nữ tử chân yếu tay mềm, nàng từ nhỏ đến lớn, đều là nữ tử thiện lương làm người khác phải yêu mến, nàng làm sao chịu được cuộc sống giang hồ khó khăn?”

“Đại ca, việc đã đến nước này, người đừng quá đau khổ, nói không chừng, Lâm Hi Thần kia cũng sẽ đối xử tốt với Hiệp muội muội.” Tô Thanh Dân kiên trì nói lời an ủi, nhưng chính mình lại cảm thấy đầy miễn cưỡng, nghe chỉ thấy càng thất vọng và đau khổ.

“Tên Lâm Hi Thần kia là cái quái gì chứ? Hần đừng tưởng ta không phải người trong giang hồ thì không biết gì, ở trên giang hồ, tên hần có thể làm cho người ta run rẩy! Tâm ngoan thủ lạt, hái hoa ngắt cỏ (í nói tàn bạo, lăng nhăng), Tiểu Phàm rơi vào trong tay hần, làm sao còn những ngày tháng yên lành vui vẻ nữa?!” Tô thanh hoài bi ai nói, “Ta lại chỉ có thể đứng nhìn mà không thể giúp nàng, người làm điều nể nể đau trong lòng ta?!”

“Ta làm sao mà không biết được!” Tô thanh dân oán hận nói, “Ngày ta trở lại kinh thành, nữ tử đầu tiên ta gặp chính là nàng, nàng thanh cao như vậy, diễm tình như vậy, xinh đẹp như vậy, làm cho ta động tâm, nhưng, nàng lại là đại tẩu tương lai của ta. Ta cũng từng hận như thế, hận không thể đoạt nàng khỏi tay người, ta còn có thể làm thế nào? Nay, nàng phải gả cho Lâm Hi Thần, chúng ta có thể làm thế nào?”

Tô thanh hoài lẳng lẳng nhìn đệ đệ của mình.

Tô thanh dân bi ai nói: “Người cho rằng ta không đau lòng, không nóng giận? Nhưng mà, nàng phải gả cho Lâm Hi Thần nhất định là do bất đắc dĩ, nàng nhất định là không muốn những người khác chịu thương tổn. Bách Độc Môn là môn phái kiểu gì, người có thể không biết, nhưng ta biết. Đó là môn phái khó đối phó nhất trên giang hồ, môn phái độc ác nhất! Nếu là nàng không lấy Lâm Hi Thần, Bách độc môn Lục y sử giả Lâm phu nhân, có thể bỏ qua sao? Nàng ta nhất định dùng Hiệp Gia cùng Tô gia uy hiếp nàng, cho nên mới bất đắc dĩ gả đi. Chúng ta còn có thể làm gì? Người nói cho ta nghe xem, chúng ta rốt cuộc có thể làm gì?”

Tô thanh hoài rơi lệ, nhìn đệ đệ, lời nói tắc lại trong cổ họng, không thể thốt ra.

“Người cưới Hiệp Trà, có lẽ vẫn tìm được hạnh phúc.” Tô thanh dân thản nhiên nói, “Hiệp Trà của cũng là nữ nhi của Hiệp bá phụ, nghe nói là một người dịu dàng, hơn nữa tính cách ngoan ngoãn trầm tĩnh, nếu cưới, không hẳn là truyện không tốt. Còn ta, lang thanh đây đó, tình nguyện đợi, nếu nàng có thể hạnh phúc, thì ta sẽ từ bỏ, còn nếu nàng không thể hạnh phúc, ta sẽ đợi thời điểm nàng được buồn tha, im lặng mang nàng rời đi, giang hồ to lớn thế này, nơi nào không có chỗ dung thân? Chỉ cần có thể tìm được địa phương đem lại cho nàng hạnh phúc cả đời là được.”

“Thanh dân –” Tô thanh hoài cười khổ nhìn đệ đệ mình, “Không nghĩ tới, trong lòng người lại có í tưởng này. Đáng tiếc ta không phải người, nếu là người, thật tốt!”

Nhìn huynh đệ hai người càng lúc càng xa, Hiệp Phàm cảm thấy trên mặt bỗng mát lạnh, khẽ vuốt, mới phát hiện nước mắt đã ướt đầm hai gò má. Có người vương bạn nàng như thế, cũng là hạnh phúc.

Muốn đi tiếp, lại phát hiện thêm, sắc trời đã có vài tia sáng, lúc này mới giật mình, thời điểm nàng đi đã là nửa đêm, thời gian chậm trễ thế này, chỉ sợ là không kịp tới được chỗ sư phụ, nét Lâm Hi Thần tới đón, phát hiện nàng không ở nhà, phải ứng phó thế nào?

Do dự một lúc, nàng đành buông xuôi, nàng gả cho Lâm Hi Thần, trong kinh thành đã truyền bá dào dạt, sư phụ tự nhiên sẽ nghe được biệt được, hơn nữa, Lâm Hi Thần là Ngạo lâm sơn trang Thiếu trang chủ, nếu đã tuyên bố cưới nàng, người trên giang hồ làm sao không biết được? Nói vậy, không cần nàng tới thông báo, sư phụ cũng nhất định hiểu được.

Nàng chỉ có thể trấn an mình như thế, sau đó lặng lẽ quay về Hiệp vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoảng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

May mắn không ai phát hiện, mà lại còn rảnh rỗi một hồi, làm cho nỗi lòng lo lắng của nàng chậm rãi ổn định dần, nàng suy nghĩ liệu tiền đồ sắp tới phải vượt qua như thế nào?

Một đêm thiếu ngủ, vẻ mặt nàng có chút xanh xao.

Ngâm mình trong nước ấm, mệt mỏi thờ dài, trong khói nước tiềm ẩn áp lực cùng bất an, chỉ hy vọng thời gian có thể dừng lại. Nàng không muốn sống

cuộc sống bị quá nhiều người chú ý, chỉ hi vọng có thể thảnh thơi sống qua từng ngày. Lấy một nam nhân thật sự yêu thương nàng, sống những ngày tháng bình thản mà hạnh phúc. Nhưng nay, giống như có hàng ngàn mũi tên hướng tới, muốn lui cũng lui không được.

Chẳng lẽ thời điểm bị Lâm Hi Thần hiện đại thương tổn, cả đời này liền bị hấn làm khó sao ?

Nhưng mà, Lâm Hi Thần hiện đại cùng Lâm Hi Thần cổ đại không hề có quan hệ, không phải kiếp trước, không phải kiếp sau, chỉ là một kiểu xuyên qua không hiểu nổi, từ hiện đại chạy tới địa phương không hiểu ở đâu. Làm sao lại thế, thờ gian mười năm, nhưng cũng không thể quên được nam nhân đã làm cho nàng bị thương !

Sáng sớm gió hiu hiu thổi, Hiệp vương phủ trần ngập không khí bí ảm.

Hiệp Vương gia cùng Lam thị, ánh mắt giấu không được sự mỗi một cùng lo lắng, nhìn nữ nhi của mình, lẳng lặng đi về hướng xe ngựa ngoài cổng, từng bước từng bước đi càng làm tim họ thêm run rẩy, giống như gặp phải trời lạnh. Lam thị theo bản năng nắm chặt bàn tay, móng tay găm thật sâu vào thịt.

Hiệp Phàm, một thân tâm nương phục, hồng ảm áp.

Hiệp Phàm cũng cảm thấy thích loại màu sắc này một cách kì quái, quần áo là Lâm Hi Thần phái người đưa tới, màu sắc rất được. Trên cửa dán chữ song hi đỏ chói, một bầu không khí quái dị không nói nên lời, làm cho người ta run sợ, không biết phải làm sao.

Mái tóc đen dày rủ xuống, một thân hồng y, khí chất lan toả, dịu dàng như ngọc, thanh lệ thoát tục, xem chi vừa ý. Lâm Hi Thần lẳng lặng nhìn Hiệp Phàm bước từng bước về phía mình, mỗi bước đi giống như phải dùng hết khí lực toàn thân mới có thể tiến về phía trước, nhìn thấy vậy hấn đột nhiên có chút đau lòng.

Trên gương mặt, không có lệ ý, nhưng lại mang ưu thương mơ hồ, biểu hiện này càng làm cho hấn thêm khổ sở. Nữ tử thông minh này, tại sao lại chấp nhận số mệnh như thế, nếu như nàng liều chết kháng cự, hấn có lẽ sẽ không làm nàng khổ xử, làm nàng bị đẩy vào tình thế khổ sở bất an như bây giờ.

Có lẽ là do ích kỷ đi, hấn biết rõ nàng không thương hấn, nhưng lại nhất định muốn cưới được nàng, giống như vật mới cảm thấy an tâm. Thà rằng làm cho nàng rơi lệ, mặc dù nước mắt nàng làm cho lòng hấn hung hăng đau.

Hiệp Phàm lẳng lặng bước tới gần chiếc xe ngựa đỗ trước cổng, tai nghe tiếng pháo « phanh phanh » như thúc giục nàng, cả cỗ xe ngựa một màu đỏ chói, nàng nhìn muốn quáng mắt. Vậy là nàng chuẩn bị thành nữ nhân có chồng sao ?

Nói lời từ biệt với cha mẹ, nàng tận dụng hết khả năng để nước mắt không chảy ra, nàng không muốn làm cho mẹ lo lắng, nàng hy vọng cha mẹ tiễn nàng đi có thể an tâm càng nhiều càng tốt. Nàng biết trong lòng phụ thân rất khổ sở, không muốn gả nàng cho người giang hồ, nhưng không lấy chồng còn có thể làm gì ?

Cổ dận mình phải cứng rắn, nàng bước lên xe ngựa, đầu hơi hơi ngẩng cao, làm cho nước mắt không chảy ra. Nàng không thể khóc, không thể khổ sở, không thể thương tâm, tối thiểu là vào lúc này, thời điểm cha mẹ vẫn còn nhìn thấy nàng, không thể rơi lệ.

Xe ngựa chậm chậm tiến về phía trước, nghe thấy tiếng vang của bánh xe chạy trên đường, âm thanh pháo mừng cũng xa dần, cảm giác cô đơn, lạnh thấu tâm can. Rốt cục, ở bên trong xe ngựa, Hiệp Phàm nước mắt rơi như mưa, rơi không hề vướng bận, ướt đầm quần áo.

“Gả cho ta, nàng không cam lòng thế sao ?” Lâm Hi Thần lạnh lùng hỏi.

Hiệp Phàm vẫn rơi lệ, không để ý tới Lâm Hi Thần, hơn nữa hấn nói như vậy, Hiệp Phàm cảm giác uỷ khuất càng thêm rõ ràng, nhin không được khóc thành tiếng. Lâm Hi Thần có chút tức giận, liền đứng dậy ra bên ngoài xe ngựa ngồi, không thèm để ý tới Hiệp Phàm. Hiệp Phàm rốt cuộc nhin không được khóc càng to hơn, kỳ thật nàng cũng không hiểu mình uỷ khuất cái gì.

Thời điểm ở hiện đại, nàng đã từng vì Lâm Hi Thần mà khóc như vậy, vì sao, hôm nay gả cho một người cũng tương tự hấn, lại cảm thấy uỷ khuất không chịu nổi, phải khóc mới thoải mái?

“Được rồi, đừng khóc nữa !” Bên ngoài xe truyền tới thanh âm lạnh như băng của Lâm Hi Thần.

“Ta biết rồi.” Hiệp Phàm nghẹn ngào nói, nước mắt vẫn rơi lã chã, nhưng mà tiếng khóc đã dứt hẳn, là nàng cứng rắn nuốt lại vào trong cổ họng, nhưng ở trong lòng mờ mịt rơi lệ.

Thương tâm cùng mỗi một làm Hiệp Phàm chống đỡ không nổi, hơn nữa xe ngựa vẫn vững vàng tiến về phía trước, nếu như ở hiện đại, Hiệp Phàm có thói quen dễ dàng ngồi gập trên xe ô tô, nay lại một mỗi như vật, nàng dễ dàng chìm vào giấc ngủ. Bắt đầu là dựa vào thành xe, sau đó chậm chậm ngủ.

Lâm Hi Thần ngồi ở bên ngoài xe ngựa, nhìn cảnh vật hai bên lao qua vun vút, bỗng cảm thấy thật đơn điệu, phong cảnh bên đường nhạt nhòa trôi qua, giống như cảm xúc lo lắng. Nước mắt của Hiệp Phàm làm hấn khó chịu không nói nên lời, không biết vì cái gì, nữ nhân này bị thương luôn làm hấn khổ sở một cách khó hiểu.

Từ lúc nghe được tiếng Hiệp Phàm khóc, hấn quát lớn một tiếng. Hiệp Phàm lại thật sự thu hồi tiếng khóc của mình, tuy rằng không nghe được tiếng khóc của nàng nữa, nhưng bỗng dưng lại cảm thấy lòng nàng tràn đầy khổ sở cùng bất lực. Sau lại, không nghe thấy gì nữa.

Nhẹ nhàng vén rèm lên, hấn nhìn thấy Hiệp Phàm đang lẳng lặng ngủ.

Bây giờ đã là cuối mùa thu, thời tiết bắt đầu trở lạnh, tuy rằng bây giờ đã gần tới buổi trưa, ánh mặt trời chiếu xuống sáng lạn, cảm giác ấm áp . Có thể đang ngủ không tránh khỏi có cảm giác lạnh, Hiệp Phàm vô thức ôm chặt hai vai.

Lâm Hi Thần nhìn bộ dáng Hiệp Phàm ngủ, đôi môi mím chặt, lông mày hơi nhíu, trong lòng bỗng dâng lên nỗi thương tiếc, nhin không được nhẹ nhàng đi vào trong, thay nàng đắp áo choàng lên.

Mẫu thân lựa chọn nàng, trên thực tế chính là muốn lợi dụng thân phận nữ nhi của Hiệp vương gia đặc thù của nàng, vì thế mà sự tình từ nay về sau sẽ đơn giản đi rất nhiều, kế hoạch có thể không gây chú ý tới bất kì ai, cứ yên lặng mà tiến hành. Mà tất cả kế hoạch khó khăn này đều không lưu tình dừng lại trên người của nữ tử vô tội này, cũng chỉ bởi vì nàng là nữ nhi sủng thần của Hoàng Thượng.

Hiệp Phàm ngủ cũng không an ổn, giống như gặp ác mộng gì đó, đôi môi mấp máy như nói gì đó, Lâm Hi Thần theo bản năng nghiêng tai lắng nghe, mơ hồ nghe thấy hình như là “Lâm hi thần, tại sao ngươi lại đối xử với ta như vậy, nếu ngươi không thương ta, tại sao lại trêu chọc ta ?”

Lâm hi thần sững sốt, lại thấy khoé mắt Hiệp Phàm lấp lờ rơi lệ, trên mặt biểu tình đau khổ mờ mịt, có chút bất lực cùng thương tâm, thân thể run nhẹ, càng thêm cuốn chặt mình vào trong áo choàng, như là sợ lạnh.

“Tiểu Phàm—” Lâm Hi Thần gọi thử một tiếng.

Lại nghe thấy Hiệp Phàm nhẹ nhàng buông tiếng thở dài, mơ mơ hồ hồ thì thào nói:“Nếu biết như thế, lúc đó quen biết làm gì ? Cứ coi nhau như người lạ đi —”

Lâm Hi Thần nhìn Hiệp Phàm, mày nhẹ nhàng nhíu lại , tự nhiên đau thương, nhin không được nhẹ nhàng thở dài một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc Hiệp Phàm :“Ngươi hãy yên tâm,ta nhất định sẽ sử dụng hết khả năng để thương tổn của ngươi ít nhất.”

Nhìn phong cảnh bên ngoài xe ngựa phơng qua thật nhanh, Lâm Hi Thần nhin không được lại thở dài, nếu không có chuyện xưa kia thì thật tốt biết bao, có thể tự do tự tại sống, có lẽ năm tay nữ nhân này đi hết cuộc đời là một chuyện thú vị biết chừng nào.

Đột nhiên, con ngựa hí dài một tiếng, xe ngựa mạnh mẽ dừng lại, thân hình Lâm Hi Thần chợt thoát, đã ra đến bên ngoài, Hiệp Phàm không cẩn thận đụng vào thành xe, lập tức bừng tỉnh, mờ mịt không biết đã xảy ra cái gì, lại nghe thấy bên ngoài có tiếng người ồn ào.

“Hi Thần, ta đã chờ ngươi ở đây rất lâu!” Là một giọng nữ uyển chuyển.

“Đã lâu không thấy, ta rất nhớ ngươi nha.” Lâm Hi Thần thanh âm trầm trầm, nghe có vẻ không để ý, nhưng vào trong lỗ tai Hiệp Phàm, lại giống như Lâm Hi Thần kia đột ngột xuất hiện trước mặt mình, bất giác thụt lùi thân mình vào trong góc xe, nàng vẫn không thể tránh cho vết thương cũ đau đớn.

“Bên trong xe là tân nương của ngươi ?” Trong giọng nữ kia có ghen tuông,tựa hồ muốn xông vào bên trong xe, nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi tiến về phía xe ngựa.

“Xem nàng làm gì, không bằng xem ta.” Lâm Hi Thần mỉm cười, thân hình chắn trước mặt nữ tử, hai tay cản lại, nữ tử kia cậy thế dựa luôn vào trong lòng hắn, hay tay nhẹ nhàng ôm hắn một chút.

Hiệp Phàm đưa hai tay bịt chặt lỗ tai lại, nước mắt không thể không chế chảy ra, vì sao lại tiếp tục như vậy, chẳng lẽ đến thười địa này cũng trốn không thoát sao? Khi đó, Lâm Hi Thần của cũng là như vậy, trước mặt của nàng, trong lòng ôm một nữ tử khác, một nữ tử mà nàng vẫn luôn tin tưởng là người bạn tốt, thế nhưng, tất cả mọi chuyện đều là một trò vui đùa nhảm chán

Nếu chỉ là trò chơi, vì sao lại đụng chạm tới nàng, lại chọn nàng để trêu chọc ?

Nàng, không hận Lâm Hi Thần hiện tại, cho dù không thương, nếu đã cưới nàng cũng nên hào hào đối đãi, vì cái gì lại ở trước mặt nàng tàn nhẫn nữ nhân khác ?!

Quả thực là đáng giận!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoảng Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22

Nhẹ nhàng xốc tấm màn xe ngựa lên, thấy Lâm Hi Thần ôm một nữ tử xa lạ trong lòng, nữ tử bên cạnh đó, dáng dấp cũng đầy phong tình vạn chủng. Những người đi theo dường như đã tập thành thói quen, người đứng vẫn đứng, bọn họ nếu cứ tiếp tục như vậy, người lái xe cũng vẫn tiếp tục im lặng đứng một bên, chờ.

Hiệp Phàm hơi hơi chau mày, thật sự là đáng giận, nàng cũng không có tâm tình cùng đoàn người xem Lâm Hi Thần và nữ nhân khác ân ái.

Ngồi bên ngoài xe, Hiệp Phàm vung roi, nhẹ nhàng dừng ở trên người con ngựa, bề ngoài, nàng tuy rằng là một nữ tử yếu đuối, nhưng Hiệp Vương gia cũng là trọng thân tay cầm binh quyền, trong phủ ngựa tốt vô số, tuy rằng không ai biết võ công của nàng như thế nào, nhưng mỗi người đều biết, tài nghệ cưỡi ngựa của nàng thậm chí so với Hiệp Vương gia cũng không kém.

Con ngựa cảm giác được roi nhẹ nhàng dừng ở trên người, có ý thúc giục, hí lên một tiếng, thả người đi trước. Mọi người sùng sốt, xe ngựa đã muốn chạy như bay.

Lâm Hi Thần sùng sốt, cổ trần tĩnh lại, một phen đẩy nữ nhân trong lòng ra, thả người nhảy lên lưng một con ngựa khác, vỗ thân ngựa, phóng về phía trước đuổi theo. Mọi người lập tức sửa sang lại xe ngựa đuổi theo sau, nàng kia cũng giao phó cho người của mình đuổi theo.

Xe ngựa phía trước càng đi càng xa, Lâm Hi Thần trong đầu lo lắng muốn chết, nha đầu kia không biết võ công, nếu là con ngựa này bỗng dưng nổi chứng, không biết chạy đến chỗ nào, phải như thế nào mới tốt?

Ngựa kéo xe là con ngựa tốt nhất trong đội ngũ, tốc độ cực nhanh, ngay cả là kèm theo giá xe ngựa, Lâm Hi Thần vẫn là đuổi theo không hơn. Trong lòng không khỏi thầm mắng nữ nhân vừa đến kia, lúc nào không xuất hiện, lại cố tình xuất hiện lúc này, thật sự là đòi mạng!

Xe ngựa phía trước tốc độ càng lúc càng nhanh, nhưng không giống như là do ngựa nổi chứng, hình như có người điều khiển, Lâm Hi Thần trong lòng nổi lên nghi vấn, xe ngựa cuộn cuộn nổi lên bụi đất, dần dần nhìn không thấy bóng dáng.

Lâm Hi Thần dọc theo dấu vết xe ngựa lưu lại, vẫn đuổi theo ước chừng mười dặm nữa, mới xa xa thấy xe ngựa dừng một chỗ gần con sông, con ngựa nhàn nhã ăn cỏ, một hồng y nữ tử ngồi trên bờ, nhàn nhã nướng cá.

Lâm Hi Thần thở dài một hơi, xuống ngựa, đến trước mặt Hiệp Phàm.

Cá nướng phát ra mùi vị mê người, trên mặt Hiệp Phàm lộ ra biểu tình nhân nhã, vui tươi hơn hờ nướng cá của nàng, cùi lửa là ngọn lửa ấm áp, bập bùng bập bùng làm ấm lòng người.

“Ngươi không sao chứ? Làm ta sợ nhảy dựng.” Lâm Hi Thần tới gần bình tĩnh nói, nhưng trên mặt có chút sợ hãi tiết lộ rằng hắn đang lo lắng.

Hiệp Phàm con tức sớm đã tiêu, lúc này tâm tình rất tốt, vui vẻ trả lời: “Không có việc gì, rất tốt. Vừa mới gặp một ông lão câu cá, liền hỏi hắn một chút, hắn thuận tiện lại sống ở gần đây, cố ý đưa tới một ít đồ gia vị, vì thế ta liền nướng cá. Nhìn ngươi kinh hoàng như thế, chắc là lo lắng an nguy của ta, xin mời ngươi ăn, xem như cảm ơn ngươi đã lo lắng.”

“Ngươi thật sự không có việc gì? Cũng không sợ hãi?” Lâm Hi Thần lo lắng hỏi.

“Ngươi xem ta có sợ hãi sao?” Hiệp Phàm mỉm cười nói, “Tình hình lúc ấy, sợ là ngay cả thời gian sợ hãi đều không có, nhưng mà, cũng tốt, con ngựa nhu thuận, chạy thẳng một đường, thực vững vàng.”

“Như vậy là tốt rồi.” Lâm Hi Thần thật sự nhẹ nhàng thở ra, mới cảm thấy có chút mệt, ngồi xuống bên cạnh Hiệp Phàm, duỗi đôi chân dài, nhàn nhã nói, “Những người đi theo chỉ sợ phải tìm một đoạn thời gian rồi.”

Hiệp Phàm cười mà không nói, biểu tình thân nhiên, nhìn làm cho người ta thích.

Cá nướng rất khá, hương vị rất thơm. Lâm Hi Thần cùng Hiệp Phàm dường như một khắc này đây đã không còn ngăn cách, hai người sống vai ngồi ở bờ sông, ăn cá nướng.

“Tiểu Phàm, kỳ thật ngao lâm son trang là một nơi rất mỹ lệ.” Lâm Hi Thần đột nhiên mỉm cười nói, “Không có khủng bố như mọi người trên giang hồ đồn đại. Ngao Lâm son trang phân làm hai nơi, cha mẹ ta ở một chỗ, bản thân ta một mình ở một chỗ, ngươi đến đó, cũng không hẳn mỗi ngày đều nhìn thấy cha mẹ ta, ta vốn ở một nơi tĩnh lặng, ngươi nhất định thích.”

Hiệp Phàm nhìn nước sông, ánh mặt trời trên mặt sông hình thành xinh đẹp lấp lánh, nhìn hoa mắt.

“Ngao Lâm son trang dựa vào một bên sông, cảnh trí tuyệt đẹp.” Lâm Hi Thần bình tĩnh nói, “Kỳ thật là nơi dễ sống, người trong son trang cũng thiện lương, không hề hung tàn như ngoại nhân đồn.”

“Ừm.” Hiệp Phàm thân nhiên ứng thanh, “Hình như là những người đó đuổi theo, ta ra sau xe, ngươi đi ứng phó với hồng nhan tri kỷ của ngươi đi.”

Lâm Hi Thần sùng sốt, nhìn Hiệp Phàm im lặng đi vào trong xe ngựa, vội vàng đánh xe ngựa chậm rãi lên đường lớn, biểu tình thực bình tĩnh, giống như thật sự không ngại cái sự kiện vừa mới phát sinh.

“Tiểu Phàm—” Lâm Hi Thần hô một tiếng, lại do dự không biết nên nói cái gì.

“Không có việc gì, ngươi mang của ngươi đi.” Hiệp Phàm thân nhiên nói.

Thượng Tú Lệ lập tức nhảy xuống, chạy đến trước mặt Lâm Hi Thần, cau giận nói: “Hi Thần, nàng kia liên quan trọng như thế sao? Ngươi thế nào lại bỏ

roi ta để đuổi theo nàng như vậy?!”

Lâm Hi Thần cười cười, nói:“Ngươi nói ta phải làm như thế nào? Nàng là con dâu mà mẫu thân ta tự mình lựa chọn, nếu xảy ra việc ngoài ý muốn, ta như thế nào hướng cha mẹ cùng Hiệp Vương gia giải thích?”

Thượng Tú Lệ ngẩn người, gượng cười nói:“Được, ta đây phải đi Ngao Lâm sơn trang uống chén rượu mừng.”

“Tùy ngươi.” Lâm Hi Thần thần nhiên nói.

Đoàn người tiếp tục đi đến trấn gần nhất, tìm một tửu lâu sạch sẽ dừng lại ăn cơm, đã qua giờ Ngọ (hình như là 12h trưa), mọi người cũng đều đói bụng.

Hiệp Phàm đi xuống xe ngựa, lập tức gặp phải ánh mắt lạnh lùng của Thượng Tú Lệ. Hiệp Phàm im lặng nhìn lại nàng, một nữ tử xinh đẹp quyến rũ, nhìn mặt thực là quen mắt, nếu đổi thành quần áo hiện đại, cùng vị ‘Bằng hữu’ kia của mình thật sự là thập phần giống nhau.

Lông mi đen dài, đôi mắt thật to, sống mũi cao thẳng, đôi môi hồng hồng, khuôn mặt trắng nõn, thật là vô cùng xinh đẹp cùng hấp dẫn.

“Ngươi có một hồng nhan tri kỉ thật xinh đẹp.” Hiệp Phàm mỉm cười đối với Lâm Hi Thần ngồi bên cạnh nói, ngữ khí nghe rất bình thản, không có gì ý tứ tức giận.

“Nàng họ Thượng, tên Tú Lệ, là nữ tử xinh đẹp số một số hai trên giang hồ” Lâm Hi Thần hồ hững trả lời,“Chỉ là tính tình hơi mạnh mẽ một chút, cũng không phải là người xấu.”

“Thượng Tú Lệ?” Hiệp Phàm mỉm cười, tên này thật giống với người kia, nghĩ đến có chút khủng bố , nàng không muốn nghĩ tới cái gì mà kiếp trước kiếp này linh tinh, nhất là về Lâm Hi Thần. < ý chị ấy là chị ấy không muốn nghĩ rằng bản thân đang ở kiếp trước của mình >“Tên này thật hợp với bề ngoài.”

Lâm Hi Thần cười cười,“Nếu nói xinh đẹp, ta lại thấy ngươi hơn Lệ một phần.”

Hiệp Phàm sững sốt, biết rõ chỉ là lời khen tặng xã giao, trong lòng cũng không khỏi cao hứng, khó trách nữ nhân không thể tránh được lời ngon tiếng ngọt của nam nhân.

“Những lời ngon tiếng ngọt này ngươi nên nói cho Thượng cô nương nghe thì hơn, ta thấy nàng hiện tại hận không thể một ngụm nuốt sạch ta.” Hiệp Phàm mỉm cười, nhẹ nhàng nói.

Nụ cười này, giống như gió xuân quét vài mặt, làm cho lòng Lâm Hi Thần thấy thoải mái, ngẩn người, lời khen tặng của hắn cũng không phải giả dối, Hiệp Phàm là một nữ hài tử xinh đẹp, mi mục như họa, môi hồng răng trắng, khí chất tao nhã cao quý, làm cho người bên cạnh thấy yên bình. Nhất là ánh mắt cùng nụ cười, thanh tịnh mà dịu hoặc, giống như tiên quả bày trước mặt, khiến người ta hận không thể cắn một phát.

“Chỗ nào không ổn sao? Ta thấy ngươi có vẻ bất an.” Hiệp Phàm khó hiểu hỏi.

Lúc này Lâm Hi Thần mới lưu luyến thu hồi ánh mắt của mình, mỉm cười nói:“Tú sắc trước mặt, tâm trí hướng về...”

Hiệp Phàm mặt ửng hồng, không hề để ý tới Lâm Hi Thần, nhấc chân vào tiệm rượu, nhẹ nhàng lướt qua Thượng Tú Lệ.

Lâm Hi Thần đón lấy ánh mắt oán giận của Thượng Tú Lệ ở phía trước, nắm lấy tay nàng, Thượng Tú Lệ uốn éo đầu, che dấu giọt lệ trong mắt, tức giận nhìn Hiệp Phàm đi ngang qua trước mặt, giống trận gió thổi qua, khiến tâm Hiệp Phàm hơi hơi rung động. Nữ tử này yêu Lâm Hi Thần như thế, mắt thấy nam nhân mình thấy cưới người khác, lòng phải đau khổ như thế nào. Nghĩ vậy, có chút đau lòng thay nữ tử này, trước đây chẳng phải bản thân cũng từng nuốt lệ vào tim sao?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

“Ồ trên giang hồ, ngươi có bao nhiêu hồng nhan tri kỉ vậy?” Hiệp Phàm nhẹ giọng hỏi,“Thấy các nàng khổ sở như thế ngươi không đau lòng sao? Các nàng đặt tất cả kì vọng của mình vào ngươi, yêu ngươi, nhớ ngươi, ngươi lại phụ bạc các nàng.”

Lâm Hi Thần hơi hơi sững sốt, nghi hoặc nói:“Yêu? Nếu ta nói ta không biết yêu là gì, ngươi có tin không?—các nàng nhìn thì thấy đáng thương, khi các nàng nói thích ta, ta cự tuyệt, các nàng liền muốn sống muốn chết, đâu phải ta chưa nói qua với các nàng, ta không có khả năng cưới các nàng, bây giờ, cũng chỉ biết thương thay cho các nàng, nhưng, ta không có năng lực thay đổi?”

Hiệp Phàm nhìn thoáng qua Lâm Hi Thần, thờ dài,“Chỉ sợ đến khi ngươi vì tình mà đau khổ, mới biết rõ yêu là cái gì. Nếu có một ngày Đỗ cô nương

cũng tiêu tụy như thế, người có cảm thấy khó chịu hay không? Nàng chính là thanh mai trúc mã người yêu từ nhỏ.”

“Nhược Hân?” Lâm Hi Thần sững sốt một chút, nửa ngày mới thân nhiên nói, “Thật ra, ta chỉ mong nàng ấy trở thành muội muội mình, chẳng qua, từ lúc nàng ấy xuất hiện, mẫu thân đã hy vọng nàng ấy trở thành thê tử của ta, cho nên, nàng nghiễm nhiên là thiếu trang chủ phu nhân trong mắt mọi người.”

Hiệp Phàm một chớp mắt, kinh ngạc nói: “Thật sự là kỳ quái, người đường đường là một giang hồ tuấn kiệt, thế mà lại không biết yêu đương như thế nào? Người sẽ không ngại thơ như vậy chứ?”

“Ngại thơ?” Lâm Hi Thần mỉm cười, “Từ này thực mới mẻ.”

Hiệp Phàm ngồi xuống ghế, nhìn những món ăn phong phú ở trên bàn, mỉm cười nói: “Nói đúng hơn là tính người thực sự rất trẻ con, ta không thể tin nổi một nhân sĩ giang hồ đã 23 tuổi, lại không biết tình yêu là cái gì? Hơn nữa chưa từng yêu bất kì ai?”

Lâm Hi Thần bất đắc dĩ cười, “Thật sự là như thế, giang hồ là nơi hiểm ác, làm gì có người nào thật sự đơn thuần, cũng giống như ở triều đình, phụ thân người có từng nói qua bên trong triều đình sạch sẽ như nước?”

Hiệp Phàm lắc lắc đầu, cười nói: “Việc này thật sự là không thú vị, không bằng xử lí đồng đồ ăn đáng yêu trước mặt này, tuy rằng đã ăn cá nướng bên bờ sông, người hẳn là vẫn đói. Ta không muốn bàn luận gì nữa, ta muốn ăn cơm rồi.”

Lâm Hi Thần đột nhiên cảm thấy rất là ảm áp, không biết vì cái gì, nhìn nữ tử thanh tú đáng yêu trước mặt này, khuôn mặt non nớt, khí chất trầm ổn, liền cảm thấy an tâm.

Thượng Tú Lệ căn bản ăn không vô, nhìn món ngon đầy bàn, lại một chút khẩu vị cũng không có. Nàng ngờ ngác nhìn Hiệp Phàm vui vẻ ăn cơm, nghĩ mãi cũng không hiểu được, tâm tình nữ nhân này tại sao lại tốt như vậy? Sự tồn tại của mình không hề ảnh hưởng đến nàng sao?

“Sự tồn tại của ta thật sự không ảnh hưởng một chút nào tới tâm tình của người?” Thượng Tú Lệ thật sự là nhin không được, “Người đối với Lâm Hi Thần thật sự nắm chắc như vậy?”

“Ta đang ăn cơm, không nghĩ tới mấy cái vấn đề đó.” Hiệp Phàm thân nhiên nói, trong đầu hiện lên bản thân mình khi còn ở hiện đại, lúc đó, nàng dường như mất hết vị giác, cái gì cũng nuốt không trôi, cái gì cũng giống như nước lã. “Ta không phải thần tiên, ta không thể biết trước sự tình từ nay về sau, ta chỉ có thể nắm chắc hiện tại, cũng chính là ăn cơm, ta muốn ăn cơm, chứ không phải ăn một bụng vấn đề. Lâm Hi Thần là con người có tri giác, người, ta, hay cho dù là bất cứ ai khác, cũng không có khả năng nắm chắc hẳn. Cho nên, ta không muốn nghĩ tới.”

“Người đã là thê tử của hắn, nhìn thấy phu quân mình ôm một nữ nhân khác, người không cảm tức trong lòng sao?” Thượng Tú Lệ kiên trì hỏi.

Hiệp Phàm nhìn thoáng qua Thượng Tú Lệ, trong lòng thấy hơi kì quái, thời đại này, làm gì có nữ nhân nào cảm thấy việc ba vợ bốn nàng hầu là có vấn đề? Một nam nhân có nhiều nữ nhân, ở thời đại này là cực kì bình thường, sao nàng phải để ý như thế?

“Ta là thê tử của hắn, nhưng không phải duy nhất của hắn.” Hiệp Phàm bình thân nói, “Hắn có Đỗ cô nương, ta, chẳng qua là một thê tử lâm thời >, nếu lựa chọn nữ nhất duy nhất cả đời bên cạnh hắn, khẳng định không phải ta.”

“Nhưng, ta nhất định phải là người duy nhất trong lòng hắn.” Thượng Tú Lệ không chịu buông tha, kiên quyết nói, “Cho dù hắn đã kết hôn, cưới thê tử, ta cũng có thể tranh thủ, khiến trong lòng hắn mãi mãi chỉ tồn tại mình ta.”

Hiệp Phàm thờ dãi, bất cần nói: “Nếu người nhất định có ý như thế, tùy người, chẳng liên quan tới ta, người thương lượng với hắn. – ta ăn no, đi dạo trong viện một chút, ngắm phong cảnh, tiêu hóa những thứ vừa ăn. Các người từ từ ăn, ta chờ các người ở trên xe.”

Khi sắc trời sẫm tối, đoàn người đã chạy tới một thị trấn phồn hoa, trên đường treo đầy đèn lồng, người người động đực.

Chọn một khách sạn sạch sẽ, dừng lại nghỉ ngơi một đêm.

Lâm Hi Thần lựa chọn cùng Hiệp Phàm ở một gian phòng, đây là việc bình thường, dù sao bọn họ trước mắt coi như đã là vợ chồng, ngoại trừ việc chưa cử hành hôn lễ ở Ngao Lâm sơn trang, còn đâu nàng đã được xem như nữ nhi Hiệp Vương phủ gả ra ngoài, ở trên danh nghĩa mà nói, nàng đã là người của Lâm Hi Thần.

Hiệp Phàm cũng không muốn cùng Lâm Hi Thần nghỉ ngơi một phòng, nhưng mà, nhìn đến biểu tình không cam lòng của Thượng Tú Lệ, nàng thật sự không muốn phiền toái, có Lâm Hi Thần ở chung, hẳn là sẽ không xảy ra việc ngoài ý muốn, hơn nữa, cho dù là có việc, cũng có thể từ Lâm Hi Thần giải quyết, không cần làm phiền nàng ra mặt.

Ném qua cơm chiều, Hiệp Phàm trở lại phòng mình.

Lâm Hi Thần thậm chí không để Tiểu Liên đi theo, Hiệp Vương gia vốn dĩ muốn Tiểu Liên làm nha hoàn của hồi môn, dù sao nàng cũng chăm sóc Hiệp Phàm từ nhỏ tới lớn, hẳn là thân thiết hơn bình thường, nhưng Lâm Hi Thần lại nói, Ngao Lâm sơn trang người hầu không thiếu, đến nơi tự nhiên sẽ sắp xếp, cực tuyệt yêu cầu. Hiệp Phàm hoàn toàn là một mình rời Hiệp Vương phủ gả tới Ngao Lâm sơn trang.

Rửa mặt chải đầu xong, Hiệp Phàm trải lại đệm giường, thay quần áo ngủ, nằm lên giường nghỉ ngơi. Thổi tắt ngọn nến, ánh trăng như nước lẳng lẳng chiếu vào phòng gian.

Lâm Hi Thần cũng không tiến vào, Hiệp Phàm thấy hơi kỳ quái, đoán rằng, phía sau, Lâm Hi Thần hẳn là cùng một chỗ với Thượng cô nương. Như vậy không có gì không tốt, nàng cũng không yêu hắn, cho nên cũng không muốn trở thành thê tử của hắn, nếu là có nữ nhân từ giữa làm khó dễ, cũng có thể cho nàng mừng rỡ vì được thanh tịnh.

Một đêm vô sự, Hiệp Phàm vừa cảm giác ngủ thẳng hừng đông.

Suốt một đêm, Lâm Hi Thần đều không có xuất hiện, thậm chí cũng không nói một tiếng gì.

Sáng sớm, ngoài cửa sổ có sương mù dày đặc, sau khi ăn qua loa điểm tâm, đoàn người tiếp tục đi, Lâm Hi Thần thoạt nhìn vẻ mặt có chút nhợt nhạt, giống như cả đêm đều không có ngủ.

Ngồi trong xe ngựa, Hiệp Phàm lẳng lặng dựa vào một chiếc đệm mềm, vây quanh áo choàng ấm áp, dương dương tự đắc nhìn quyền sách. Lâm Hi Thần an vị ở đối diện nàng, nàng thật giống như coi hắn không tồn tại.

“Tôi hôm qua ngủ ngon chứ?” Lâm Hi Thần mỉm cười hỏi.

“Cám ơn, rất tốt, không tồi.” Hiệp Phàm thân nhiên nói.

“Thượng Tú Lệ không có phiền toái người?” Lâm Hi Thần thân thiết hỏi, “Thủ vệ của ta nói, tối qua nàng lên lút ngoài phòng người, nhưng vẫn không có tiến vào.”

Hiệp Phàm sừng sốt, có chút kỳ quái theo bản năng hỏi: “A, người nói thật kì quái, tối hôm qua không phải người ở cùng Thượng cô nương sao? Sao lại không biết nàng làm cái gì? Nếu ở cùng người, nàng làm gì lên lút trước phòng ta? Chẳng lẽ, người không ở trong phòng nàng?—”

Lâm Hi Thần cười khỏ một chút nói: “Ta có không chịu được như thế sao? Cười người, lại ngủ ở bên người nữ nhân khác? Nói với người ngoài ta cùng người chung một phòng, chỉ là không muốn Thượng cô nương phiền toái người, làm gì có chuyện nàng chịu dễ dàng dừng tay, biết ta ở trong phòng người, kiểu gì cũng có chút cổ kị. Tối hôm qua ta có việc ra ngoài, sáng nay mới vội vàng trở về.”

“À,” Hiệp Phàm có chút ngượng ngùng, nhẹ nhàng lên tiếng, khó trách hắn vẻ mặt hơi tái nhợt, chuyện gì, khiến cho hắn một đêm không ngủ, mang đến bây giờ? Nhưng hắn không nói, Hiệp Phàm cũng không có tiếp tục hỏi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

“Người đang ghen.” Lâm Hi Thần trêu chọc, “Người nghĩ rằng tối qua ta ở trong phòng Thượng Tú Lệ, cho nên sáng nay khi thấy ta vẻ mặt người rất lạnh nhạt, có phải hay không?” Nói xong, nhẹ nhàng tiến lên, hơi thở ấm áp phả vào khiến khuôn mặt Hiệp Phàm đỏ bừng.

Hiệp Phàm theo bản năng chới bay chới biến, trong miệng nói, “Nói hươu nói vượn, ai thêm ăn dấm chua của người. Ta chỉ là không muốn nói chuyện— được rồi, người không cần tiếp tục dí sát vào mặt ta, ta cũng không thể chạy đâu được, người cứ tiếp tục như vậy, ta không chắc là mình sẽ không kêu Thượng cô nương lại đây.”

Lâm Hi Thần không lùi mà tiến tới, dựa vào thân thể Hiệp Phàm, lười biếng nói: “Tốt, kêu đi, dù sao người là lão bà của ta, ta không sợ người xem, tùy tiện.”

Hiệp Phàm đỏ mặt lên, tức giận đến đẩy Lâm Hi Thần ra, oán hận nói: “Đi, ngồi qua một bên, ta cũng không phải là gối đầu, nếu một đêm không ngủ, tự mình nằm sang một bên mà nghỉ ngơi, đừng ở chỗ này phiền ta. Có nghe hay không?—”

“Nghe được, nhưng chỗ này thoải mái hơn, ta không muốn rời đi.” Lâm Hi Thần âm điệu lười biếng, đầu liền gối lên đùi Hiệp Phàm, nhắm mắt lại, quyền quyền nói, “Ta thật sự mệt mỏi, muốn nghỉ rồi, tối hôm qua không được cùng người, hôm nay bù, được không?”

Hiệp Phàm cảm lấy sách, giả như không có nghe thấy lời nói của Lâm Hi Thần, không hề mở miệng.

Lâm Hi Thần mỉm cười, không ngờ ánh mắt như thế, gối vào chân Hiệp Phàm, thân thủ nhẹ nhàng cầm một bàn tay của nàng, rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Hiệp Phàm muốn rút tay về, nhưng Lâm Hi Thần nắm thật sự nhanh, cho dù đang ngủ vẫn giữ chặt. Cái tay kia lẳng lặng nắm tay của nàng, có một phần ấm áp, có một phần kiên định. Hiệp Phàm hơi cúi gập bản thân, vì cái gì, dưới đáy lòng vẫn là quyền luyện loại cảm giác này như thế, vì cái gì luôn luôn đem hắn thật sự trở thành Lâm Hi Thần trước kia?! Thậm chí—

Càng đi về phía trước dân cư càng thưa thớt, trên đường rất khó gặp được phòng trọ.

“Đoạn đường này không dễ đi, phải cẩn thận một chút.” Lâm Hi Thần không biết đã tỉnh lại khi nào, xốc màn xe lên cùng lái xe nô bộc nói, “Đi tới Thanh Long sơn tiếp tục nghỉ ngơi.”

Hiệp Phàm cảm thấy hơi lạnh, thời tiết bên ngoài hình như đã thay đổi, nàng ôm chặt áo choàng trên người, nhìn xuyên qua cửa xe hướng ra phía ngoài mặt nhìn nhìn, hình như sắp có bão, lá cây đều bị thổi bay lên.

“Hơi lạnh, phải không?” Lâm Hi Thần sờ sờ tay Hiệp Phàm, đóng cửa xe và cửa sổ lại, “Nơi này cách Ngạo Lâm sơn trang một khoảng ngắn nữa thôi, đêm nay chúng ta nghỉ lại Thanh Long sơn trại một ngày, sáng mai lại đi. Thanh Long sơn trại chủ là một vị bằng hữu của ta, tính cách hào sảng, người nhất định sẽ thích.”

Hiệp Phàm mỉm cười.

“Người không cần sợ hãi.” Lâm Hi Thần mỉm cười, nhẹ giọng nói, “Người lúc nào cũng tỏ ra không thích nói chuyện, luôn thản nhiên, có tâm sự gì đều để ở trong lòng, như vậy không tốt, nhất là đối thân thể càng không tốt. Mẫu thân là người Bách Độc môn, hơn nữa giỏi dùng dược, ta cũng biết một chút. Nếu có chuyện gì, bất luận tốt, hay xấu, đều phải nói cho ta biết, dù sao nay chúng ta đã là vợ chồng.”

Hiệp Phàm tâm lý thờ dãi một tiếng. Trước kia nàng, tuy rằng không xinh đẹp bằng hiện tại, nhưng mà tính cách cũng là hoạt bát đáng yêu, chính là từ khi gặp Lâm Hi Thần kia, nàng bắt buộc bản thân thu liễm tính cách lại, tình nguyện trầm mặc, tránh ở trước tầm mắt mọi người. Ngay cả là mười năm sống ở thời đại này, trong lòng vẫn còn bóng đen sợ hãi, luôn luôn nghĩ đến, lời nói năm đó, trước mắt mọi người bị trắng trợn ruồng bỏ, nàng liền cảm thấy sợ hãi.

Nếu không, sao nàng phải tự sát, vì, chính là không bao giờ nữa muốn gặp những người đó.

“Nha đầu, người có được bao nhiêu tuổi đâu, sao lại nhiều tâm sự như thế?” Lâm Hi Thần mỉm cười phát phát tóc Hiệp Phàm, “Về sau cho dù như thế nào, chỉ cần có ta ở đây, nhất định khiến người mỗi ngày cười tươi như hoa, sống thật vui vẻ.”

Hiệp Phàm ngẩn người, nhẹ nhàng hỏi: “Người có thể hứa ta cả đời này sao? Biết rõ ta chỉ là vị khách qua đường, một ngày nào đó, người cùng Đỗ cô nương sống bên nhau, ta đã trở thành người xưa rồi.”

Lâm Hi Thần lắc lắc đầu, vẻ mặt có chút ngưng trọng, nhìn Hiệp Phàm, nhẹ nhàng nói: “Có một số việc quả thật thân bất do kỷ, nhưng, nếu nói cô phụ, Hi Thần tuyệt đối không dám, tuy rằng nói lấy người là do nhận lệnh của cha mẹ, nhưng nếu trong lòng ta thật sự không muốn, bọn họ cũng không thể ép buộc được ta. Ta không phải một người danh tiếng trong sạch, có rất nhiều chuyện xưa vẫn đang dây dưa không rõ, nhưng mà, đối với người, ta không hề có lòng lợi dụng, lấy người, chỉ là vì trong lòng đối với người có phần cảm xúc khó hiểu.”

Hiệp Phàm lặng lặng nhìn Lâm Hi Thần, trong lòng sớm loạn như tơ vò.

“Thật ra, người cho ta cảm giác thật sự là rất kỳ quái, thế nhưng không buông xuôi được.” Lâm Hi Thần mỉm cười, “Giống như chỉ có lúc nào cũng nhìn thấy người, mới an tâm.”

“Cám ơn.” Hiệp Phàm cúi đầu, lại cảm thấy hốc mắt có chút ướt át.

“Thiếu chủ, gió lớn rồi, hình như trời sắp mưa, ngài cùng thiếu phu nhân ngồi cẩn thận một chút, chỉ sợ là bây giờ phải tăng tốc.” Nô bộc lái xe ở bên ngoài nói cao giọng.

“Đã biết.” Lâm Hi Thần ứng thanh, đối với Hiệp Phàm cười, “Yên tâm, hẳn là người đánh xe giỏi nhất trong sơn trang, cho dù đường có khó đi hơn cũng không làm hấn nao núng.”

Xe ngựa một đường chạy như điên, nghe thấy bên ngoài đã bắt đầu mưa gió, xe ngựa cũng thoáng có chút lay động, mưa rơi xuống thân xe phát ra tiếng vang, nghe thật là vui tai.

“Có muốn mời Thượng cô nương cùng vào hay không?” Hiệp Phàm nhẹ giọng nói, “Bên ngoài dường như trời mưa, lại lớn như thế, Thượng cô nương kia chỉ sợ sẽ ngã bệnh.”

Lâm Hi Thần lắc lắc đầu, nói: “Không

cần, đằng sau còn có mấy chiếc xe ngựa, nếu trời mưa, trừ bỏ con ngựa, những người khác đều có thể trốn bên trong xe trú mưa, người không cần lo lắng. Nàng sẽ không ngốc đến nỗi gặp mưa, chỉ sợ là lúc này đã vào chiếc xe nào đó trú mưa rồi.”

“Người sao lại không biết thương hương tiếc ngọc như thế, Thượng cô nương kia càng là vì cái gì càng yêu mến người, thật sự là kỳ quái.” Hiệp Phàm mỉm cười, trêu chọc nói, “Nếu nàng không giống như lời người nói đã trú mưa trong xe, có tình ngã bệnh để người thương tiếc, người phải làm sao?”

“Vậy để nàng ở Thanh Long sơn trại.” Lâm Hi Thần không cho là đúng nói.

“Chỉ sợ là lời ta đoán là thật.” Hiệp Phàm nhẹ nhàng đẩy cửa xe ra một chút, nhìn bên ngoài, dấu hiệu sắp mưa đã càng ngày càng đậm, từng hạt mưa rơi xuống tạo thành bụi bặm, có thể nơi đây đã lâu chưa từng có mưa, cho nên mới tạo ra tình cảnh như thế.

Thượng tú lệ thật sự không trốn bên trong xe trú mưa, một mình ngồi trên lưng ngựa, hiên ngang đi. Vài người tùy tùng của nàng cũng phải tránh đi trước.

Nhìn thấy khuôn mặt quật cường của Thượng Tú Lệ, Hiệp Phàm khe khẽ thở dài, quay đầu nhìn Lâm Hi Thần, lẳng lặng nói: “Thượng cô nương thật sự không có trốn bên trong xe trú mưa, nếu người không mời nàng vào trong, trong lòng nàng vốn dĩ đã tức giận, hơn nữa mắc mưa, chỉ sợ là thật sự bị bệnh.”

Lâm Hi Thần đang muốn nói chuyện, bất ngờ kéo Hiệp Phàm từ trong xe ra ngoài, Hiệp Phàm chỉ cảm thấy bỗng nhiên một cổ gió lạnh đập vào mặt, cái ẩm ướt của một cơn mưa sắp đến tức khắc tạt vào mặt, tai nghe một tiếng động rách tả tơi, xe ngựa bọn họ vừa mới ngồi nhảy mất nổ thành mảnh nhỏ, đồng thời người lái xe cũng kịp kìm dây cương, nhảy lên lưng con ngựa.

Lâm Hi Thần ôm thắt lưng Hiệp Phàm, mang theo nàng vững vàng rơi trên mặt đất, Hiệp Phàm bị bất ngờ, nhìn không được run run một chút, theo bản năng đem thân mình hướng trong lòng Lâm Hi Thần nhích lại gần.

“Không có việc gì, không cần sợ.” Lâm Hi Thần mỉm cười nói, “Có ta ở đây, chỉ là một chút mưa nhỏ, nơi đây cách Thanh Long sơn trại không xa, đến đó rồi thay quần áo, nghỉ ngơi một hồi.”

“Thiếu chủ, ngựa!” Có người hô một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Lâm Hi Thần ôm Hiệp Phàm thả người nhảy lên con ngựa trước mặt, đem áo choàng vây kín Hiệp Phàm ở bên trong, hơn nữa Lâm Hi Thần còn lấy nhiệt độ cơ thể mình để sưởi ấm, Hiệp Phàm nhất thời không còn biết đến cái giá lạnh bên ngoài. Thế này mới thấy rõ, trước mặt có vài bóng dáng Hắc y nhân nhanh nhẹn, toàn thân đều là màu đen, ngay cả trên mặt cũng che vài màu đen, chỉ lộ ra đôi mắt.

“Lâm Hi Thần! Hôm nay người hẳn phải chết không thể nghi ngờ!” Người dẫn đầu hét lớn, trong âm thanh tràn ngập sát khí, thanh âm không cao, nhưng đầy vẻ nguy hiểm.

Lâm Hi Thần cười nhẹ, giống như đang nghe một câu chuyện tiêu lâm, thần nhiên nói: “Người là thủ hạ của Diêm Vương hử, sao lại biết rõ sinh tử kỳ của ta? Nói tên họ ra cho ta nghe xem nào, ta không muốn giết một con quỷ vô danh.”

Những người này cũng không nói nhiều, đồng loạt xông lên.

Tay trái Lâm Hi Thần đột nhiên bịt kín mắt Hiệp Phàm, Hiệp Phàm chỉ nghe thấy tiếng đao kiếm va chạm nhau, mơ hồ một mùi máu tanh thổi qua, bốn phía tĩnh lặng không một tiếng động.

Thanh kiếm này thật sự rất tốt, Hiệp Phàm thầm nghĩ, kiếm có kiếm thanh, lắng nghe kĩ, giống như từng cơn gió nhẹ thổi qua, lạnh lạnh vang lên, thật không hổ danh hai chữ “Thanh Phong”.

“Ta không giết các người, không phải do Lâm Hi Thần ta nhân từ, chẳng qua muốn các người chuyển lời cho chủ tử mình, chuyện này chẳng thú vị chút nào.” Lâm Hi Thần lạnh lùng nói, “Ta không động tới hắc mã là may mắn lắm rồi, nếu hẳn cảm thấy sống đã quá lâu rồi, rảnh rỗi đi trêu chọc vào Ngạo Lâm sơn trang, chúng ta tất phải ra mặt, nếu đã thế hẳn đừng hòng mong yên ổn.”

Tiếng người thừa dạ liên thanh vang lên.

Lâm Hi Thần phóng ngựa đi trước, ước chừng được rồi một dặm, mới bắt đầu buông bàn tay che mắt Hiệp Phàm hồi này, mỉm cười nói: “Trận mưa này cùng lắm là một canh giờ, mà nhanh nhất thì nửa canh giờ nữa sẽ tới Thanh Long sơn trang, nơi đây một đường hoang vắng, không thể tìm được trú mưa.”

“Tốt thôi.” Hiệp Phàm cười nhẹ, nói, “Quả nhiên lời đồn không sai, kiếm một khi rút ra khỏi vỏ, chỉ cần một chiêu. Võ công lợi hại như thế, khó trách thế nhân hâm mộ.”

Lâm Hi Thần tận lực tựa sát thân mình vào Hiệp Phàm che khuất mưa gió, ghé vào bên tai nàng nhẹ giọng trêu đùa: “Nếu nói tới cái đó đó < Sắc dụ >, phu quân của người cũng rất cao minh.”

“Biến!” Hiệp Phàm mặt đỏ đến nóng lên, muốn đẩy Lâm Hi Thần ra, nhưng Lâm Hi Thần ôm nàng rất nhanh, dẩy dựa một hồi cũng chỉ tốn sức. “Đừng đem mấy lời ngon tiếng ngọt này nói với ta, tốt nhất là để dành mà nói với hồng nhan tri kỷ của người đi”

“Ta nói như thế vẫn chưa đủ rõ ràng?” Lâm Hi Thần nắm cả thắt lưng Hiệp Phàm, cười hỏi, “Kỳ thật chỉ là một chuyện bình thường, lại bị giang hồ đồn đại như thế. Nếu ta thật sự là kẻ hay đi tìm hoa hồng liễu, làm sao có thời gian quan tâm chính sự? Tuy rằng không phải chính nhân quân tử gì, nhưng cũng

không đến nỗi tồi tệ như thiên hạ đồn đại, việc này, người có thể yên tâm”

Vừa nói chuyện, vừa giữ cho tốc độ chậm lại, chỉ cảm thấy hai bên tiếng gió vù vù, thỉnh thoảng gió cũng tạt vào mặt, có chút đau.

May mắn Lâm Hi Thần cẩn thận che chắn, cho nên vừa rồi mới vô sự. Hiệp Phàm nhẹ nhàng thở ra, trong lòng thiếu chút thấp thỏm lo âu, lúc này Lâm Hi Thần là người hoàn toàn xa lạ, không phải cùng một người với Lâm Hi Thần trước kia, hà tất sợ < sao phải xoắn >.< >.

Ngựa vừa tiến vào Thanh Long sơn trại, Lâm Hi Thần nói với người tới nghênh đón:“Nói cho chủ nhân nhà người phân phó người đưa phu nhân nhà ta rửa mặt chải đầu thay quần áo, đi một đường gió lạnh, sợ nàng chịu đựng không được.” Sau đó cúi đầu hướng Hiệp Phàm nói,“ Người xuống ngâm nước ấm, cho cơ thể bớt lạnh, ta đi gặp trại chủ, rồi lập tức qua chỗ người, trại chủ nơi này là bạn tốt của ta, không có việc gì đâu, cứ an tâm đi.”

Hiệp Phàm gật gù đầu.

Lâm Hi Thần ôm nàng xuống ngựa, lập tức có người mang nàng đi ra phía sau.

Mất thấy Hiệp Phàm rời đi, Lâm Hi Thần tiến đến tiền đình, nói chuyện một hồi, cũng đi rửa mặt chải đầu thay quần áo, lại trở về đến tiền đình, Lanh Long sơn trại trại chủ La Mậu cùng La Thịnh sớm đã chờ lâu ngày, bạn tốt gặp lại, tự nhiên là vui mừng cười nói rôm rả.

La Mậu lập tức phân phó thủ hạ chuẩn bị đồ ăn, hào sảng cười nói:“Huynh đệ thật có điểm phúc, lại có thể khiến cho vị mỹ nữ nhất nhì trên giang hồ như Thượng cô nương theo tới đây, phu nhân tương lai của người thật không tệ, xem ra người phải tu thân dưỡng tính không ít rồi. Cũng không uổng Thượng cô nương si tình vì người.”

Lâm Hi Thần mỉm cười, thản nhiên nói:“Đại ca cũng không nên nói đùa như vậy, nay huynh đệ thật sự là phải tu thân dưỡng tính một chút. Huynh đệ quả thật là đã đính hôn, chính vì vậy sao có thể có quan hệ cùng với Thượng cô nương, huynh đệ sẽ cưới Hiệp Vương gia nhị nữ nhi Hiệp Phàm làm vợ, đang chuẩn bị trở về Ngao Lâm sơn trang, làm lễ đám hỏi, chính là vợ chồng cả đời rồi.”

“Ồ, là nghe người ta đồn, nói người muốn kết hôn, có người đang rục rịch tới Ngao Lâm sơn trang dự lễ cưới, thì ra là sự thật.” La Mậu kinh ngạc hỏi,“Là cô gái như thế nào có thể khiến cho người giai nhân tới tận cửa không biến sắc như Lâm thiếu trang chủ động phạm tâm? Nếu không phải là Thượng cô nương, vậy nàng vì sao một đường theo tới đây, hơn nữa, xem ra nàng đang rất tức giận?”

“Chỉ là tùy hứng một chút mà thôi.” Lâm Hi Thần vẻ mặt thản nhiên,“Một đường theo đến.”

“Hiệp Vương gia nhị nữ nhi?” La Thịnh ở một bên tò mò hỏi,“Là cô gái như thế nào? Sao có thể làm cho ca ca động tâm?”

“Một người phi thường, thật không biết nói như thế nào thì tốt,—” Thần sắc Lâm Hi Thần không khỏi dịu xuống, nhẹ giọng nói,“Là một nữ tử phi thường làm cho ta động lòng.”

“Nàng ta so với Thượng cô nương thì như thế nào? Thượng cô nương chính là một đại mỹ nhân trên giang hồ đó nha.” La Thịnh tò mò hỏi.

“Nếu luận mỹ mạo, nàng cùng Thượng cô nương hoàn toàn không giống nhau, cũng không thể so cao thấp, chẳng qua Thượng cô nương mặt mày thanh lệ một chút, mà nàng thì nhiều phần ý vị. Hoặc là nói, ta xem nàng còn đẹp hơn nhiều cô gái khác.” Lâm Hi Thần mỉm cười nói, đáy mắt đuôi lông mày tất cả đều là trong lúc vô ý lộ ra ôn nhu,“Nàng làm cho lòng ta tăng thêm một phần quý trọng.”

“Ha ha, thú vị!” La Mậu một bên vui tươi hơn hớn nói,“Huynh nói như vậy khiến ta đối với vị đệ muội chưa từng gặp mặt này rất tò mò. Nàng hiện tại ở đâu?”

“Ta kêu hạ nhân mang nàng đi thay quần áo rồi, ca ca nói nàng một đường mắc mưa, sợ nàng bị cảm lạnh, cho nên ta sai một số nha đầu đi hầu hạ đại tâu.” La Thịnh một bên nói,“Cứ tưởng là Thượng cô nương, thấy nàng một thân quần áo ướt sũng.”

“Hào! Hào!” La Mậu cười nói,“Lâm huynh đệ cao hứng, nhân tiện lại có việc vui như thế, lại hiếm khi tới Thanh Long sơn trại của ta, hôm nay nhất định phải uống cho say.”

“Đó là đương nhiên. Rượu này ta nhất định phải uống cho say.” Lâm Hi Thần cười nói.

Thượng tú lệ từ bên ngoài đi đến, lẳng lặng nhìn Lâm Hi Thần.

Lâm Hi Thần đã thay quần áo sạch sẽ, tổ y cẩm phục, như ngọc thụ lâm phong, làm cho người ta nhìn vào mà tâm động, đàm tiếu, ánh mắt gian< tà > anh khí bức người. Càng nhìn lòng nàng lại càng đau, nam nhân này, toàn bộ là của nàng, nay lại nở nụ cười nói cùng nàng không quan hệ giống như một trò đùa.

Nàng thật sự không cam tâm, cả đời này chỉ biết có mỗi hắn, đổi lại được kết quả như vậy.

Hiệp Phàm kia có cái gì tốt, có thể khiến nam nhân đó động tâm?

Có lẽ thật là một cô gái xinh đẹp, nhìn vào khiến người ta cảm thấy yên lòng, nhưng chỉ có như thế, là có thể làm cho duyệt tẫn thiên hạ sắc đẹp Lâm Hi Thần động tâm sao? Nàng thật là khó hiểu.

“Thượng cô nương?” La Mậu thấy Thượng cô nương đứng ở cửa đại sảnh, vội vàng tiếp đón một tiếng,“Bên ngoài gió lớn, mau vào đây đi.”

Thượng Tú Lệ khề ừ, tiến vào, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Lâm Hi Thần, có chút ai oán nhìn thoáng qua hắn.

La Mậu một bên nhìn thấy, đang muốn nói cái gì, nghe được bên ngoài có người cười nói:“Diệp cô nương, khó trách Lâm huynh đệ cười ngơoi, quả nhiên là nữ tử khiến người ta phải thương yêu.” Nghe thanh âm là thê tử của mình, khó được nghe nàng khen ngợi nữ tử khác.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Thấy một nữ nhân bước vào cùng thê tử mình. La Mậu hơi sừng sốt, luận về dung mạo, tự nhiên là một nữ tử xinh đẹp nhưng mà, càng làm cho người ta sáng mắt, là khí chất thanh cao thoát tục, dịu dàng như ngọc. Nàng mặc bộ váy lam nhạt, mái tóc đen nhánh búi gọn, thoát nhìn rất tinh tế trang nhã, làm cho người đối diện thấy thực thoải mái.

Khó trách Lâm Hi Thần động tâm.

< Ta đã cắt nguyên cái đoạn ông La Mậu khen ngợi Phạm tỷ rồi, có quá nhiều từ lặp... >

Lâm Hi Thần lập tức đứng dậy bước tới, mỉm cười kéo nàng vào lòng, nhẹ giọng hỏi:“Có sao không? Dọc đường đi đều bị mắc mưa, làm ta thực sự lo lắng, sợ ngươi không khỏi.”

“Không có việc gì.” Hiệp Phạm mỉm cười, đôi môi nhếch lên nhợt nhạt lại càng xoáy sâu vào lòng người, biểu tình lẳng lẳng cùng ngữ khí thản nhiên lại có chút ấm áp,“Thê tử của bằng hữu ngươi chiếu cố ta rất chu đáo, ta còn phải cảm ơn mới đúng.”

“Tốt, cảm ơn đại tẩu.” Lâm Hi Thần mỉm cười nói, ôm lấy Hiệp Phạm ngồi xuống loạt ghế đối diện Thượng Tú Lệ, nhìn La Mậu nói,“Hiếm khi được đại tẩu cẩn thận chiếu cố Tiểu Phạm như thế, ta thật sự phải cảm ơn rồi.”

“Cần gì phải nói cảm ơn. Ta vốn rất thích Diệp cô nương này.” La Phu nhân là nữ tử cá tính hào sảng, nhìn Lâm Hi Thần, cười nói,“Nghe giang hồ đồn đại ngươi là hoa hoa công tử rốt cục phải kết hôn thành gia lập thất, ta vốn rất tò mò, không biết nữ tử nhà ai bị ngươi ngắm trúng, còn cảm thấy khổ sở thay nàng. Nay thấy Diệp cô nương, thật sự là, khó trách ngươi lại động tâm.”

Lâm Hi Thần cười lạnh lạnh, nói:“Lâm Hi Thần ta có khi nào nhìn nhầm người?”

La Mậu cũng cười ha ha nói:“Tốt, tốt, thật sự là thật quá tốt! Nay huynh đệ cũng có nữ tử trong lòng, nếu không lại lo lắng ngươi tới tìm—”

La Phu nhân một bên huých nhẹ trọng phụ, kịp thời ngăn lại câu nói kế tiếp, mỉm cười nói:“Diệp cô nương, đừng nghe bọn hắn nói huou nói vượn, Lâm huynh đệ là người không tồi, mặc dù lúc trước có một ít tin đồn, nhưng ngươi vị tất phải để trong lòng, hắn là kẻ cứ nghe tới hai chữ ‘kết hôn’ liền nhảy dựng lên, nay lại cưới ngươi, nhất định là trong lòng rất coi trọng ngươi, nếu không, ai có thể ép buộc được hắn?”

Hiệp Phạm cười nhẹ, giả vờ như không thấy sự chật vật trong mắt Lâm Hi Thần, mỉm cười nói:“Mượn lời đại tẩu cát ngôn, Hiệp Phạm cả đời cát tường hạnh phúc.”

La Mậu ngồi một bên lại cười ha ha hai tiếng, lảng tránh câu lơ lơ vừa rồi, tiếp đón mọi người cùng nhau ăn cơm.

Cơm chiều chấm dứt, Lâm Hi Thần cùng La Mậu, La Thịnh huynh đệ hai người đều uống rượu, uống hoàn toàn vui sướng, uống xong rồi, huynh đệ ba người lại cùng nhau đến sân đình ngồi nói chuyện phiếm. Hiệp Phạm thật là nhìn không ra, Lâm Hi Thần lại có thể hào sảng, thân thiết với bằng hữu như thế. Nhìn kỹ, Lâm Hi Thần càng có vẻ vẫn nhược tiêu sái.

“Diệp cô nương, có thể nói chuyện với cô một chút được không?” Thượng Tú Lệ bỗng nhiên đến gần Hiệp Phạm, có chút ai oán hỏi.

“Có thể.” Hiệp Phạm mỉm cười nói, nhìn mưa bên ngoài, trong lòng vui sướng.

“Ngươi hiểu Lâm Hi Thần sao?” Thượng Tú Lệ im lặng hỏi,“Cũng biết hắn là nam nhi như thế nào? Ngươi có hay không tin tưởng bởi bên cạnh hắn cả đời?”

Hiệp Phạm không trả lời, chỉ im lặng nhìn Thượng Tú Lệ.

“Hắn không phải người thoải mái phóng khoáng như ngươi thấy.” Thượng Tú Lệ nói thẳng vào mục đích,“Có lẽ ngươi không biết, Ngao Lâm sơn trang cùng đương kim Hoàng đế quan hệ cực kì khấn trương. Ngao Lâm sơn trang cho đến nay, có thể nói ở trên giang hồ là nhất hô bách ứng, đối với đương kim Hoàng Thượng vô hình chung là uy hiếp không nhỏ. Nay Hoàng Thượng cũng không phải minh quân chân chính, tự nhiên là thâm hận Lâm gia. Cưới

ngươi, ở Ngao Lâm sơn trang mà nói, bất quá là tránh Hoàng Thượng nhiều chuyện. Phụ thân ngươi – Hiệp Vương gia là trọng thân thân tín của Hoàng Thượng, nắm giữ quyền lực trong triều, cũng coi như là một người hết sức quan trọng, có ngươi ở Ngao Lâm sơn trang, có thể làm cho Hoàng Thượng an tâm một chút, đồng thời cũng có thể hạn chế binh sĩ thù hằn của Hoàng Thượng đối với Ngao Lâm sơn trang có bất mãn.”

“Ngươi đã biết ta chẳng qua là một quân cờ, việc gì phải để ý.” Hiệp Phàm thân nhiên nói, “Đã là quân cờ, tồn tại hay không tồn tại, không phải do ta. Chính là, cho dù không có ta, cũng sẽ có người khác, Lâm Hi Thần không có khả năng sẽ lấy một nữ tử giang hồ như ngươi, ngươi với hắn mà nói, cũng bất quá là khách qua đường.”

“Nhưng hắn chung quy vẫn là cưới ngươi.” Thượng Tú Tệ mờ mờ nói.

Hiệp Phàm có chút bi ai, nhìn mưa bên ngoài, nhẹ nhàng cười khổ một chút, nói: “Cùng một nam nhân chỉ vì lợi ích mà cưới mình ở chung một chỗ, ngươi nghĩ ta rất vui về sao? Nếu là trong tình yêu đầy những tạp chất, ta lấy lý do gì để vui về? Hắn cũng không phải bởi vì ta là Hiệp Phàm mà lấy ta, mà bởi vì ta là Hiệp Vương gia nhị nữ nhi, cho nên lấy ta, kỳ thật đó là 1 loại bi ai.”

“Nhưng mà ngươi có thể cùng một chỗ với hắn.” Thượng Tú Lệ cũng bi ai nói, “Chỉ cần có thể cùng một chỗ, với ta chính là hạnh phúc, ta thật hâm mộ.”

“Ta không yêu hắn, hắn không yêu ta, cùng một chỗ chính là sai lầm, ta không nghĩ mình hạnh phúc, ngươi cũng không phải hâm mộ ta, cho dù ta cùng với hắn làm vợ chồng, ngươi cũng có thể như trước yêu hắn, cùng hắn lui tới, ta, bất quá là khách qua đường.” Hiệp Phàm lạnh lùng nói.

“Ngươi không yêu hắn?!” Thượng Tú Lệ kinh ngạc nhìn Hiệp Phàm, “Ngươi như thế nào có khả năng không yêu hắn? Ngươi –”

“Ta vì sao lại không thể không yêu hắn?” Hiệp Phàm cười nhẹ, bất đắc dĩ nói, “Ngươi yêu hắn cũng không có nghĩa là ta cũng yêu hắn, ta quả thật là không yêu hắn.”

Thượng Tú Lệ mờ mờ nhìn Hiệp Phàm, nữ tử này khiến nàng cảm thấy tò mò.

Dọc theo suốt đoạn đường đi, số lần hai người gặp mặt không nhiều, nàng vẫn ngồi trong xe ngựa, luôn tạo ra 1 cảm giác nàng chỉ là một nữ tử bình thường, ít lời, thậm chí chẳng bao giờ trách mắng người nào, có đôi khi giống như không hề tồn tại. Nàng gả cho kẻ mà bất kỳ nữ tử nào cũng đều muốn lấy – Lâm Hi Thần, thế nhưng lại không hề để ý, thậm chí nói, nàng không yêu Lâm Hi Thần. Rốt cuộc nàng đang nghĩ gì?

“Cho dù không yêu chỉ có thể ngày ngày canh giữ ở bên cạnh hắn, cũng là hạnh phúc.” Thượng Tú Lệ xuất thần nhìn phía trước, “Ta yêu hắn, cả đời này chỉ cần 1 mình hắn nhưng mà hắn chưa từng để ta vào trong mắt, ta không bằng người, tuy rằng không yêu, vẫn là có thể bên cạnh hắn.”

(Nàng này bị điên rồi)

Hiệp Phàm cười khổ, không hề để ý tới Thượng Tú Lệ, không yêu, ở bên cạnh hắn cả đời làm cái gì, chẳng qua là 1 tràng bi kịch bất đắc dĩ.

Bên ngoài mưa lắng lặng rơi xuống, lòng Hiệp Phàm cũng ảm ảm rơi lệ.

Cũng vào thời gian này, nàng từng là một tân sinh, bắt đầu nhập học, trong trường học có một nam sinh rất đẹp trai, là người nổi bật nhất trong trường, gia thế tốt, cha mẹ là luật sư, ở biệt thự, tiền nhiều lại hăng hái

Người đó, tên là Lâm Hi Thần, không chỉ tuấn tú, thành tích lại tốt, là bạch mã hoàng tử trong lòng tất cả nữ sinh.

“Hài, nữ hảo!” Lâm Hi Thần mỉm cười nhìn nữ sinh trước mặt.

Hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của mình, cùng bạn bè đánh đồ, làm cho nữ sinh thứ mười tám mà mình nhìn thấy yêu mình.

Vì thế, liền đếm tới nữ sinh này.

Dáng hơi gầy, đeo kính, hé ra gương mặt nhỏ nhỏ, tóc ngắn cũng tạm coi là gương mặt sáng sủa, xinh xắn. Trên mặt còn mang theo nụ cười sáng lạng hoạt bát, từ vườn trường đi tới, nhẹ nhàng thanh thoát, giống một gốc cây cỏ nhỏ, tuy rằng không thu hút, nhưng cũng không làm người ta chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Hiệp Phàm kinh ngạc nhìn nam sinh cực kỳ tuấn tú trước mặt, cảm thấy hơi bất ngờ, nàng biết nam sinh này, hắn chính là người đẹp trai nhất, hấp dẫn nhất trong trường, là người tình trong mộng của tất cả các nữ sinh.

Bên cạnh hẳn còn có một nữ sinh cũng xinh đẹp không kém, cùng búp bê giống nhau vô cùng đáng yêu, ánh mắt to tròn long lanh, mi dài cong vút, đôi môi hồng đào mọng nước < giống trái cherry > làm người khác nhìn vào thật muốn cắn 1 miếng, mái tóc dài uốn nhẹ qua vai, mặc một bộ váy xếp tầng cực kỳ bắt mắt.

Nàng không mặc đồng phục chính vì như vậy mới không làm mất đi nét quyến rũ động lòng người

“Nhĩ hảo.” Hiệp Phàm hơi hơi ửng thanh, mở to hai mắt nhìn nam sinh trước mặt, ngượng ngùng nở nụ cười, cảm giác được những nữ sinh xung quanh dùng ánh mắt ghen tị như muốn ăn tươi nuốt sống nhìn nàng .

Lâm Hi Thần trên mặt mang theo nụ cười sáng lạn ôn hoà như ánh mặt trời, nhìn Hiệp Phàm, lễ phép nói:“Em tên là gì?”

“Hiệp Phàm.” Hiệp Phàm hơi xấu hổ, nàng không có thói quen nói chuyện như vậy với nam sinh, đặc biệt lại là dưới ánh mắt ghen tị của vô số nữ sinh cùng trường.

Bọn họ đứng trên hành lang, bên ngoài, mưa đang rơi tí tách, những giọt mưa rơi xuống đất phát ra âm thanh cực kì dễ nghe. Hiệp Phàm cảm thấy, lớn như vậy, lần đầu tiên phát hiện ra tiếng mưa lại hay đến vậy.

“Hiệp Phàm?” Lâm Hi Thần nhẹ nhàng cười cười, dịu dàng nói,“Tên rất hay, anh có thể gọi em Tiểu Phàm được không?”

Hiệp Phàm thật sự không biết làm sao , Lâm Hi Thần vì sao đối tốt với nàng như thế, nàng không ngừng gật gật đầu, lần đầu tiên nàng cảm thấy tên mình thật đáng yêu, không phải như lúc cha mẹ gọi ‘Tiểu Phàm’ bằng một giọng thét chói tai, thật đáng ghét.

“Tốt, Tiểu Phàm, em có muốn làm bạn gái anh không?” Lâm Hi Thần chân thành nói, nhìn không ra một chút giả tạo nào.

Hiệp Phàm cảm thấy tim mình như sắp nhảy ra ngoài, trời ạ,—

“Nha đầu, làm sao vậy?” Lâm Hi Thần mang theo men say, nắm cả vai Hiệp Phàm, cười hi hi hùi,“Sao tự đứng lại ngăn người ra như vậy?”

Hiệp Phàm đột nhiên bùng tỉnh, từ trong kí ức trở lại hiện thực, nhìn thấy mặt Lâm Hi Thần hơi phỉm hồng, cùng hương rượu thoang thoang đập vào mặt, trong lúc nhất thời lại thấy hoảng hốt một cách khó hiểu, phân không rõ thực cùng giả, người trước mặt, vô cùng giống người kia... .

Lần này quen biết, cũng giống như trước không phải tình yêu, chỉ là vì mục đích nào đó, ngay cả lời ngon tiếng ngọt cũng như trước, chỉ làm lòng nàng càng thêm buồn bã bất lực.

“Nha đầu, sao lại khóc? Ai bắt nạt nàng?” Lâm Hi Thần nhìn thấy trong mắt Hiệp Phàm có lệ, bất lực, nữ tử này không hề thích dùng từ ngữ biết đạt, bình thường là trầm mặc, cho dù có tâm sự gì cũng giấu kín, làm cho hắn càng thêm đau lòng.

Hiệp Phàm lắc lắc đầu, cố gắng mỉm cười, nâng tay lau đi lệ nơi khóe mắt.

Lâm Hi Thần lại nắm lấy bàn tay nàng, mượn men rượu, cúi đầu hôn nàng thật sâu.

Hiệp Phàm mờ mịt, nghe thấy tiếng tim đập của Lâm Hi Thần, cứng người, ngơ ngác , không biết làm sao .

Thời đại trước kia nàng cùng Lâm Hi Thần cũng đã từng ‘thân’ qua, chẳng qua chỉ là chuồn chuồn lướt nước ở hai gò má. Thế mà nàng lúc ấy thiếu chút nữa ngất xỉu.

Nay, nàng đem nụ hôn đầu của mình mờ mịt giao ra. Lại cảm thấy rất bình tĩnh, nàng đã không thể tin nổi cái gì gọi là ‘chân tình’. Lâm Hi Thần cười nàng, không phải là bởi vì một mục đích nào đó sao? Cho dù hắn nói hắn thích nàng, chẳng qua là vì cảm giác mới mẻ.

Nay nàng, có khuôn mặt xinh đẹp, gia thế tốt, hẳn thích nàng, chẳng qua cũng là chuyện bình thường.

“Nha đầu, nàng là của ta, vĩnh viễn là của duy nhất một người Lâm Hi Thần ta.” Lâm Hi Thần ngẩng đầu lên, nhìn Hiệp Phàm, mặc dù vẫn có men say, đôi mắt lại chân thành trong suốt,“Chỉ cần ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để nàng chịu ủy khuất”

Thượng Tú Lệ tránh ở một góc, nước mắt như mưa, nam nhân này, còn một chút gì quan tâm đến nàng sao?

Lâm Hi Thần mang theo Hiệp Phàm trở lại trong phòng. La Phu nhân cực kì cẩn thận, thu dọn một phòng ở sạch sẽ, thay hầu hết đồ mới, nhất là đệm chăn, còn có nhàn nhạt mùi hương, đường may tinh mịn.

Hiệp Phàm có chút khấn trương, không biết ứng phó tình trạng trước mắt như thế nào, nàng còn chưa muốn trở thành thê tử của Lâm Hi Thần. Tuy rằng nhận mệnh, cũng không nguyện ý dễ dàng giao ra tình cảm cùng sinh mệnh của mình.

“Nha đầu, không cần sợ hãi, ta sẽ không ở trên đường muốn nàng, ta muốn mang nàng trở về nhà chúng ta, lúc đó ta mới.....” Lâm Hi Thần nhìn ra sự khấn trương của Hiệp Phàm, trêu đùa nói,“Ta sẽ mang nàng đến nơi tốt nhất _ Ngạo Lâm sơn trang ,yếu người”

Hiệp Phàm thầm thở phào trong lòng, không dám thể hiện trên mặt, nếu nói ngượng ngùng, tự nhiên là khó tránh khỏi, nam nhân này, luôn làm cho người khác hoang mang.

Bỗng nhiên, nghe thấy tiếng người ồn ào từ bên ngoài truyền đến, cùng tiếng ngựa hí, mơ hồ trộn với tiếng la hét.

Cửa bị đẩy ra một cách thô bạo, La Mậu xông vào, lo lắng nói: “Huynh đệ, vừa rồi Thượng cô nương cưỡi một con ngựa chạy ra ngoài, hiện tại trời đang mưa, đường núi ghồ ghề, rất dễ gặp chuyện không may, hơn nữa nhìn ra được, tâm tình Thượng cô nương ấy hiện giờ không tốt. Người trong sơn trại ngăn trở, bị nàng dùng roi đánh bị thương vài cái, không ngăn được nàng, người xem bây giờ phải làm thế nào?”

“Bây giờ nàng đi đâu?” Lâm Hi Thần chau mày, buông cánh tay vừa ôm Hiệp Phàm, có vài phần tức giận nãy, “Cho tới bây giờ tính tình vẫn không thay đổi nữa phần!”

“Hắn là không có lựa chọn nơi đi, tùy ý chọn ngựa rồi xông thẳng ra ngoài, cho đến khi người trong sơn trại phát hiện, nàng sớm đã chạy tới bên ngoài. Thanh Long sơn trại địa thế phức tạp, nàng là một cô nương, chỉ sợ có việc không hay!” La Mậu lo lắng nói.

“Được rồi, ta đi nhìn xem— Lâm Phong, chuẩn bị ngựa!” Lâm Hi Thần mặt trầm như nước, hướng ra bên ngoài hô một tiếng, rồi chạy ra cùng La Mậu.

Hiệp Phàm đứng một chỗ, cảm thấy bả thân rất là dư thừa.

Đi tới cửa, Lâm Hi Thần đột nhiên nhớ tới cái gì, xoay người đối diện Hiệp Phàm ôn hòa nói: “Nàng nghỉ ngơi trước đi, ta đi rồi trở về.”

Hiệp Phàm chỉ ngốc nghếch gật gật đầu.

La Mậu lúc này mới phát hiện mình hơi liều lĩnh, trước mặt thê tử Lâm Hi Thần, lại kêu Lâm Hi Thần đi tìm nữ nhân khác, có chút xấu hổ, ngượng ngùng hướng Hiệp Phàm cười cười, than thở một tiếng: “Đệ muội, người cũng nghỉ ngơi đi, ta theo Lâm huynh đệ đi xem, Thanh Long sơn trại địa thế phức tạp, sợ Thượng cô nương không tìm thấy đường về.”

Hiệp Phàm nhìn bộ dáng hần sốt ruột giải thích, nhin không được cười cười, lại nghĩ đến lúc này mà cười thì có vẻ không ổn lắm, cổ kéo khoé miệng xuống, chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu, dặn thanh: “Các người cẩn thận chút.”

Lâm Hi Thần hướng Hiệp Phàm cười dịu dàng, xoay người vội vàng rời đi.

Từ cửa sổ nhìn thấy thót ngựa chạy như bay, nháy mắt lướt qua, bao phủ ở trong mưa gió.

Hiệp Phàm có chút lo lắng cho Thượng Tú Lệ, nữ tử kia là thật lòng thích Lâm Hi Thần, chỉ là cùng hắn không có duyên phận, phải nhìn người mình yêu cưới nữ tử khác, nắm tay nữ tử khác, dùng lời ngon tiếng ngọt che chở nữ tử khác, trong lòng nhất định rất đau đớn!

Cảm thấy hơi mệt mỏi, Hiệp Phàm thổi tắt ngọn nến, mặc luôn y phục nằm lên trên giường, mơ mơ màng màng ngủ, loáng thoáng nghe được tiếng mưa sa gió giật ngoài cửa sổ, càng ngày càng tăng.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài lại có tiếng động ồn ào, Hiệp Phàm lập tức bật dậy, chạy đến phía trước cửa sổ, hướng ra phía trước thăm dò, trong viện lúc này đèn đuốc sáng trưng, một đám người từ bên ngoài vội vàng chạy trở về.

Lâm Hi Thần trong lòng ôm một người, Hiệp Phàm thấy được Thượng Tú Lệ mặt hơi hơi tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, vô lực nằm trong lòng Lâm Hi Thần.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Bản thân cũng không hiểu đến cùng là tại sao.

La Mậu không sắp xếp cho Thượng Tú Lệ ở gần phòng của Lâm Hi Thần và Hiệp Phàm, mà là một chỗ khác khá xa, cho nên Hiệp Phàm không nghe được tình hình cụ thể, chỉ biết là, mãi cho đến hừng đông, Lâm Hi Thần cũng không hề lộ diện.

Mưa gió một đêm chưa dứt, đến sáng sớm, vẫn có tiếng mưa rơi tí tách bên tai, không biết tình trạng hiện tại của Thượng Tú Lệ ra sao, làm cho mọi người xem nhẹ sự tồn tại của Hiệp Phàm, mãi cho đến khi Hiệp Phàm đi ra khỏi cửa phòng mình, La thị huynh đệ còn quên mất phải phái người hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu.

Đi tới một đoạn hành lang thật dài, mơ hồ nghe thấy có người nhẹ giọng nói chuyện, thân ảnh Hiệp Phàm chột lóe, tránh ra sau một toà núi giả, phía trên có cây đại thụ đại thụ, vừa vịn che khuất giọt mưa, những toà núi giả được sắp xếp trùng điệp, người ngoài căn bản sẽ không chú ý tới phía sau đó có người.

Hắn là tiếng của La Phu nhân, được đề xuống thật thấp, nhẹ nhàng nói: “Việc này còn muốn gặt Diệp cô nương, nếu để nàng biết, chỉ sợ—”

“Chỉ cần người không nói, Diệp cô nương sẽ không biết chuyện tối hôm qua, dù sao, lúc ấy cũng là bắt đầu dĩ, lấy quan hệ của hai người bọn họ, hắn là không đủ.” Lúc này đây là tiếng của La Mậu.

Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, khiến vợ chồng hai người bọn họ như thế? Hiệp Phàm hơi nghi hoặc, tiếp tục ngừng thở, nghiêng tai lắng nghe.

“Nhưng, dù sao Lâm huynh đệ đã muốn cưới Diệp cô nương, hành vi của hắn tối hôm qua, nếu để Diệp cô nương biết nhất định sẽ rất đau lòng.” La Phu nhân có chút khô sở nói.

La Mậu thờ dài, cúi đầu nói: “Người cũng biết đấy, Lâm huynh đệ cưới Diệp cô nương, cũng chỉ là vì Diệp cô nương là nhị nữ nhi Hiệp Vương gia – vị trọng thần của đương kim hoàng thượng, hắn làm sao có khả năng toàn tâm trả giá, nếu đã như ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi, mà vẫn nhớ tình bạn cũ, vẫn là bình thường.”

<đoạn này="" ta="" không="" hiểu="" la="" mậu="" nói="" gì="">

“Haizz, nam nhân các người, thật sự không biết quý trọng, Diệp cô nương kia, thông minh sáng sủa, trầm tĩnh nội liễm, kỳ thật là người vô cùng tốt, so với những nữ tử bên người Lâm huynh đệ mà nói, thật là cực phẩm rồi, còn muốn như thế nào?” La Phu nhân một bên thầm oán, một bên đi theo La Mậu đi qua núi giả.

“Người đó, thật sự là tóc dài, kiến thức ít. Người cũng không phải không hiểu được, Lâm huynh đệ hắn—” La Mậu thờ dài, thanh âm càng lúc càng xa, chỉ mơ hồ nghe thấy một hai chữ, “— thân phận— đặc thù— cuối cùng có một ngày—”

Hiệp Phàm lặng lẽ đợi cho bọn họ đi xa, mới lặng lẽ tiêu sái bước ra.

Từ hành lang tiếp tục đi về phía trước, qua khúc rẽ, nhìn thấy phía trước có một căn phòng sạch sẽ, cửa mở, Lâm Hi Thần vừa lúc đi ra từ bên trong, hướng nô tỳ bên ngoài nói: “Dọn dẹp sạch sẽ, hầu hạ Thượng cô nương cẩn thận.”

Nhìn hắn quần áo không chỉnh tề, cũng chưa rửa mặt chải đầu, vẻ mặt có chút mệt mỏi. Không thấy Hiệp Phàm đứng tránh ở một bên, nói xong, lại xoay người đi vào.

Nghe thấy nô tỳ bên ngoài hướng một nô tỳ bưng nước nói: “Lâm công tử thật sự là cẩn thận, chiếu cố suốt đêm, một tắc cũng không rời, chẳng uống công Thượng cô nương yêu hắn.”

“Thượng cô nương kia cũng là, dù sao cũng là cô nương gia trẻ tuổi, sao có thể làm như vậy— nghĩ lại thật sự làm cho người ta đỏ mặt.” Một nô tỳ nhẹ giọng nói, bưng nước cất bước đi vào trong phòng.

“Nhỏ giọng chút, nếu để Lâm công tử nghe được, sợ là sẽ rất tức giận, không nghe phu nhân lúc đi dặn dò sao, vạn vạn không thể để phu nhân của Lâm công tử biết chuyện xảy ra tối hôm qua, hai người bọn họ như thế nào, không liên quan tới chúng ta, chỉ cần hầu hạ cô nương ấy cho tốt.” Nô tỳ phía trước nhỏ giọng trách cứ, nhìn ngó xung quanh, bước vào phòng cùng nô tỳ bê nước.

Hiệp Phàm trong lòng suy nghĩ một chút, tối hôm qua thể xảy ra chuyện gì chứ? Khiến cho mọi người cẩn thận kiêng dè không muốn để cho nàng biết như thế?

Thuận đường cũ lộn trở lại, thấy La Phu nhân vừa vặn từ phòng nàng đi ra, trên mặt mang theo biểu tình bất an, nàng lập tức đi đến bên cạnh tiểu đình gần đó, ngồi xuống, giả như đang ngồi xem phong cảnh, đưa lưng về phía La Phu nhân.

“Diệp cô nương, thì ra người tại đây? Làm ta giật cả mình.” La Phu nhân nhìn ngó xung quanh, trong lúc vô ý thấy Hiệp Phàm ngồi ở tiểu đình, lập tức đi tới, tiếp đón một tiếng.

Hiệp Phàm nhẹ nhàng xoay người lại, nhìn La Phu nhân, dịu dàng nói: “Nhàn rồi không có việc gì làm, ra đây ngắm phong cảnh một chút, cứ thế rồi ngồi luôn ở đây, không ngờ dọa tý tý rồi, thật sự là ngượng ngùng. Tỷ tỷ làm gì kinh hoàng, ta có thể chạy đi đâu.”

La Phu nhân có chút ngượng ngùng cười cười, che dấu nói: “Là ta sợ ý, quên lưu lại nha đầu chăm sóc người, đột nhiên nhớ tới, thật sự là thất lễ.”

Hiệp Phàm cười nhẹ, lắc lắc đầu, “Son trại nhiều việc, không có gì. Đứng rồi, tối hôm qua đã tìm được Thượng cô nương chưa? Sáng nay còn không gặp được nàng? Hắn là không có việc gì chứ?”

“À, nàng tốt lắm, không có việc gì, chỉ là tối qua dính chút mưa, trong người không thoải mái, La Mậu và Lâm huynh đệ đang cùng đại phu xem bệnh cho nàng.” La Phu nhân mỉm cười nói, trong đầu có chút bất an, nàng vừa cùng trượng phu đi qua tiểu đình này, không hề nhìn thấy Hiệp Phàm, tại sao bây giờ nàng lại xuất hiện ở đây, vừa mới, nàng đi nơi nào?

Hiệp Phàm gật gật đầu, không thèm nhắc lại.

La Phu nhân trong lòng càng thêm hoài nghi, nhìn thế nào, Hiệp Phàm cũng là vẻ mặt bình tĩnh như nước, không thấy có tâm sự hay bất mãn gì, mỉm cười cũng là thản nhiên, rất xa, thật giống như những hạt mưa đang rơi xuống, trong trời lạnh lùng mà xa xôi.

“Tối hôm qua, Lâm huynh đệ hắn— hắn đã trở lại chứ?” La Phu nhân mở miệng nói, lại đột nhiên cảm thấy vấn đề này hỏi thật sự là ngu xuẩn.

“Không có.” Hiệp phàm mỉm cười, nhẹ nhàng trả lời, “Hôm qua, sau khi hấn và La đại ca rời khỏi đây, ta cảm thấy hơi mệt, liền sớm nghỉ ngơi, hấn là không có trở về, cho nên mới muốn hỏi người, tình hình Thượng cô nương ra sao? Như thế nào, có cái gì không ổn sao?”

“Không có, không có.” La Phu nhân đỏ mặt, không biết vì sao, nhìn Hiệp Phàm, lại cảm thấy lừa gạt là một chuyện rất đáng buồn cười, dường như cái gì cũng đều không thể gạt được, cứ tự cho rằng mình có thể dấu giếm được nàng. Hiệp phàm, thật sự cái gì cũng không biết sao?

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người đều không có nói chuyện, không khí có chút ngưng đọng.

Vừa may lúc này có nô tỳ tới mời các nàng đi ăn điểm tâm. La Phu nhân dùng hết khả năng khôi phục bình thường, nhìn Hiệp Phàm, mỉm cười hỏi: “Sợ là cũng đói bụng rồi, chúng ta tới phía trước ăn cơm đi. Chắc La đại ca người cùng Lâm huynh đệ đã ở đó.”

Hiệp phàm cười yếu ớt, gật đầu, trong lòng lại lạnh lạnh, chung quy chính mình chỉ là người ngoài.

Rất từ xa, Lâm Hi Thần đang đi cùng Thượng Tú Lệ tới cùng một chỗ, Thượng Tú Lệ mặc dù sắc mặt tái nhợt nhưng vẻ mặt đầy hạnh phúc, ánh mắt quyến rũ hoàn toàn không thêm che dấu.

La Phu nhân lập tức nhìn về phía Hiệp Phàm, lại chỉ thấy ánh mắt Hiệp Phàm có phần u buồn, bất lực cùng bi ai, dung hợp với dáng người nhu nhược nhỏ yếu, không tự chủ, lại làm cho La Phu nhân càng căng thẳng, mơ hồ muốn rơi lệ.

Nữ tử này, có thể ẩn nhẫn như thế.

“Thượng cô nương, nàng, coi như là từ nhỏ đã quen biết Lâm huynh đệ.” La Phu nhân không đành lòng, nhẹ giọng giải thích, “Nàng – nên nói như thế nào nhỉ, đối Lâm huynh đệ coi như là cuồng si, thời buổi này, ba vợ bốn nàng hầu cũng không kỳ quái,” Nói xong, lại ngừng, trong lòng mắng chính mình, nhiều chuyện cái gì, muốn khuyên giải Hiệp Phàm, không phải có ý nhắc nhở nàng phải biết điều mà nhường cho Thượng Tú Lệ sao?

“Ta biết.” Hiệp phàm nhẹ nhàng nói, mơ hồ hít một tiếng, đem ánh mắt từ trên hai người kia dời đi, hướng La Phu nhân cười nhẹ, cười đến nhàn nhạt ưu thương, “Khi gã cho hấn, Lâm phu nhân sớm dặn qua ta.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

La Phu nhân sững sờ, muốn nói gì đó, đã thấy Hiệp Phàm lẳng lặng tiêu sái đến cạnh bàn, ngồi xuống, trên mặt không một biểu tình, nhìn sang Lâm Hi Thần vẫn còn chưa phát hiện ra Hiệp Phàm đã tới, La Phu nhân nhẹ nhàng ho khan một tiếng, cười nói: “Ồ, Lâm huynh đệ, Thượng cô nương, tới rồi.”

Lâm Hi Thần đỡ Thượng Tú Lệ ngồi xuống, Thượng Tú Lệ không chịu buông tay Lâm Hi Thần ra, ai oán nhìn Lâm Hi Thần, Lâm Hi Thần vỗ vỗ tay nàng, ôn hòa nói: “Tốt, không có việc gì, ta ngồi ngay bên cạnh người.”

“Đến, đến, muội muội, ném thử xem tay nghề vị đầu bếp này của chúng ta như thế nào, ăn được chứ?” La Phu nhân lập tức vội vàng mở lời, trong lòng oán trách Lâm Hi Thần quá mức chuyển tâm vào Thượng Tú Lệ, cho dù là cảm kích, cũng không đến mức lúc này vẫn không nhìn tới sự tồn tại của Hiệp Phàm như thế chứ.

“Cám ơn tỷ tỷ.” Hiệp Phàm mỉm cười nói, biết La Phu nhân sợ nàng xấu hổ, trong lòng cảm tạ sự quan tâm của nàng, lời nói càng trở lên dịu dàng.

“Cám ơn.” Thượng Tú Lệ đồng thời lên tiếng.

La Phu nhân có chút ngoài ý muốn nhìn hai nữ tử trước mặt, nàng vốn là cùng Hiệp Phàm nói chuyện, không nghĩ tới Thượng Tú Lệ lại tưởng mình đang nói với nàng, trong phút chốc không biết tiếp theo phải nói cái gì.

Nghe được thanh âm của Hiệp Phàm, Lâm Hi Thần mới nhìn sang Hiệp Phàm đang ngồi ở một bên, trên mặt là nụ cười thản nhiên yếu ớt, ánh mắt lại trong trẻo mà lạnh lùng.

Đang muốn nói gì, tay lại bị Thượng Tú Lệ nắm, dừng một chút, âm thầm thở dài, biểu tình hồ hững của Hiệp Phàm lại làm cho hấn cảm thấy hơi nhục nhã, nàng căn bản không thích hấn, ngay cả thấy hấn cùng nữ nhân khác thân mật như thế cũng chẳng thêm nhũn mày một cái.

Lâm Hi Thần cũng chỉ nhẹ nhàng nói: “Sao rồi? Đêm qua ngủ ngon chứ?”

Nghe Lâm Hi Thần hỏi, thanh âm cũng cực kì bình tĩnh, Hiệp Phàm thật sự là cảm thấy bản thân cứ ngồi ở chỗ này thật vô vị, chỉ muốn nhấc chân chạy lấy người, nhưng miệng lại nhẹ nhàng đáp: “Cám ơn, đêm qua ngủ vô cùng tốt, một giấc cho đến hừng đông. Thượng cô nương khỏe chứ?”

La Phu nhân cùng La Mậu nghe thấy hai người đối thoại với nhau rất lịch sự, khuôn phép thì sừng sốt, vốn tưởng rằng Hiệp Phàm sẽ khóc, hay ít nhất cũng rơi lệ < đây ý là nghĩ rằng Phàm tử sẽ bù lu bù loa lên hay ít nhất cũng khóc trong lặng câm > , nhưng, nàng lại chẳng có bất kì biểu hiện gì. Chẳng lẽ, thật là biết điều, biết chính mình chỉ là vật hi sinh vì lợi ích chính trị? La Phu nhân âm thầm thờ dài.

Lâm Hi Thần trong lòng rất khó chịu, cũng không biết vì cái gì, tuy rằng chuyện tối hôm qua là bất đắc dĩ, nhưng nhìn thấy Hiệp Phàm, vẫn cảm thấy áy náy trong lòng, thế mà, Hiệp Phàm lại hồ hững như thể làm hắn bị đá kích không nhỏ, có lẽ nàng căn bản không ngại, trong lòng nàng chỉ có một mình Tô Thanh Hoài, nam tử thanh mai trúc mã lớn lên cùng nàng!

Lâm Hi Thần đột nhiên rút tay mình ra khỏi bàn tay của Thượng Tú Lệ, đến gần Hiệp Phàm, ngồi ở giữa nàng và Thượng Tú Lệ, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa, để sát vào lỗ tai Hiệp Phàm, lạnh lùng thì thầm: “Nha đầu, ngươi nhớ kĩ cho ta, ngươi là của ta, sống là người của ta, chết là người của ta, nếu trong lòng còn hoài niệm tới Tô Thanh Hoài nọ, chớ trách ta tâm ngoan thủ lạt.”

Hiệp Phàm chớp mắt, lòng nói, liên quan gì tới Tô đại ca đây! Trong miệng lại ôn nhu nhẹ giọng trả lời: “Cảm tạ, trừ phi ngươi bóp nát trái tim ta.” Từng từ rõ ràng.

Lâm Hi Thần trên mặt biến đổi, nhưng vẫn tiếp cao giọng, ôn hòa nói: “Tốt, ngươi thật sự là một nữ tử thông thư đạt lễ, nếu có thể thể chấp nhận Thượng cô nương, thật sự không uổng công ta thích ngươi.”

“Hong nhan tri kỉ của ngươi liên quan gì tới ta.” Hiệp Phàm cũng ôn hòa cao giọng, thản nhiên nói, “Nếu ngươi thích, ngươi cứ tùy tiện đi, chỉ cần đừng ở trước mặt ta là tốt rồi. Đã thực thích ta, thì để yên cho cái tai ta được thanh tĩnh.”

La Mậu vội vàng nói: “Đến đến, nhanh lên ăn cơm, nếu không ăn sẽ nguội mất.”

Hiệp Phàm mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn La đại ca.” Nói xong, cúi đầu ăn cơm, biểu tình bình tĩnh làm cho Lâm Hi Thần hận không thể cắn thượng một phát để xả giận!

La Mậu cùng thê tử cùng nhau nhìn thoáng qua, vẻ mặt mờ mịt. Lâm Hi Thần cứng rắn buộc mình cúi đầu, đem cơm trước mặt nuốt xuống như đang uống thuốc.

Trước khi đi, La Phu nhân nắm tay Hiệp Phàm, tránh ở một bên, nhẹ giọng nói: “Muội muội, tỷ tỷ có một câu muốn nhắc nhở ngươi, lạnh lẽ ghi tạc trong lòng. Ngao Lâm son trang là nơi cái ngựa hồ tàng long, tuy ngươi là quan gia thiên kim tiểu thư, chỉ sợ cũng phải chịu chút thiệt thòi. Trong son trang có Đỗ cô nương là con gái của di Lâm huynh đệ, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cũng là nữ tử Lâm phu nhân yêu thương nhất, chỉ sợ sau này sống ở đó, còn phải xem sắc mặt nàng. Còn có, Thượng cô nương này, ngươi — ngươi đừng để ở trong lòng, có một số việc, lúc này nhất thời khó nói rõ. Hai ngày nữa, ta và La đại ca ngươi cũng phải đi Ngao Lâm son trang một chuyến, đến lúc đó tỷ muội chúng ta sẽ nói rõ.”

Hiệp Phàm lẳng lặng gật gật đầu, vốn thầm nghĩ sống thanh bình, lại phải tới chỗ như vậy, thật chẳng thú vị chút nào.

Nếu chưa từng gặp Lâm Hi Thần thật tốt, gả cho Tô Thanh Hoài, nhất định sẽ có những ngày bình thường mà hạnh phúc. Nàng thật là muốn sống cuộc sống đơn giản như cha mẹ trước đây, nhất là Tô Thanh Hoài là từ nhỏ quen biết, đối xử với nàng vô cùng tốt.

Từ Thanh Long son trại của La thị huynh đệ, Lâm Hi Thần mang theo đoàn người tiếp tục đi, Thượng Tú Lệ ngồi trong một chiếc xe ngựa khác, Hiệp Phàm một mình nằm trong xe ngựa, nghe tiếng bánh xe ngựa lăn trên đường, Hiệp Phàm khó nhọc nhắm mắt lại.

Tương lai ra sao? Nàng không biết, nàng cảm thấy quá mệt mỏi, muốn trốn tránh.

Cầm sách trong tay, lại nghĩ tới bộ dạng của Lâm Hi Thần, Lâm Hi Thần của thời đại kia cùng hắn đều là cùng một loại người, ở trước mặt nàng cùng một nữ sinh khác thiên miền. Nữ tử kia giống như một con búp bê xinh đẹp, là người luôn được nam sinh trong trường thâm thương trộm nhớ.

Mạnh mẽ lắc lắc đầu, Hiệp Phàm cố gắng muốn quên đi cái cảnh tượng lúc đó, cảnh tượng khiến nàng phải lựa chọn tự sát, người đó ở sinh nhật của nàng, người đó ở sinh nhật của nàng vạch trần tất cả mọi bí mật, người đó nói ra đáp án làm nàng hận không thể chui xuống lỗ.

Một cổ hương thơm dịu dịu, như có như không, Hiệp Phàm theo bản năng ngửi một chút, lập tức cảm thấy không ổn, bọn họ đang đi trên đường, sao lại xuất hiện mùi hương ngọt ngào như vậy. Giống mùi hoa hoè nở rộ vào mùa xuân thơm ngát, nhân nhạ mà say lòng người.

Nhất định không ổn rồi, nàng lập tức ngừng thờ, những người này cũng quá coi khinh nàng, thật sự cho rằng nàng là thiên kim đại tiểu thư tay trái gả không chặt? Nhưng, nàng vẫn giả vờ hôn mê bất tỉnh. Nàng muốn nhìn một chút, chủ nhân của cổ hương thơm này có mục đích gì!

Người nào có thể không coi Lâm Hi Thần vào đâu lại muốn gây bất lợi cho nàng, cho dù Lâm Hi Thần không yêu nàng, cũng sẽ phải nghĩ tới mặt mũi của mình.

Có một thân ảnh tựa như gió tiến vào bên trong xe, lẳng lặng ngồi ở đối diện Hiệp Phàm, cổ hương thơm nhẹ nhẹ kia càng trở nên chân thật, giống như hơi thở của bông hoa hoè thơm ngát nở rộ vào mùa xuân, nếu đoán không sai, hẳn là nữ. Trong hơi thở ấm áp kia làm cho người ta có cảm giác lười nhác mệt mỏi.

Là một thanh âm cực ôn nhu, ngọt ngào, mềm mại, làm bầm lầy bầu não nói: “Đúng là một nữ tử không tề, mặt mày thanh tú sáng sủa, khí chất ôn hòa trầm tĩnh. Khó trách tiêu tử Lâm Hi Thần kia lại bỏ qua Tú Lệ, nhưng mà, nếu trên khuôn mặt này lại được điểm thêm vào món trang sức xinh đẹp, có lẽ tiêu tử kia cũng phải hồi tâm chuyển ý thôi.”

Cảm giác được cái móng tay lạnh lạnh đang chạm trên mặt nàng, trong đó có mùi đậu khấu nhàn nhạt. Hiệp Phàm vẫn tiếp tục ngừng thở, bất động.

Người vừa tới nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt Hiệp Phàm, trong miệng chặc chặc liên thanh: “Đáng tiếc cho khuôn mặt xinh đẹp như vậy mà... Nhưng là, vì Tú Lệ, thật đáng tiếc —”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoảng Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Móng tay của nàng vừa mới chạm vào làn da Hiệp Phàm, đang muốn dùng sức, có một cái gì đó làm cho nàng cực kì không thoải mái dừng ở huyết vị của nàng, yên tĩnh, có gì đó không ổn, lại khiến nàng không động đậy được, người im lặng ngồi ở kia, làm nàng có cảm giác buồn cười. Ngẩng đầu lên, trước mặt nàng hiện lên khuôn mặt với nụ cười nhẹ nhàng. Ôn hòa nhìn nàng.

“Ngươi và Thượng cô nương có quan hệ thâm giao như thế nào, muốn để ngươi xuống tay với ta?” Hiệp Phàm nhẹ nhàng hỏi, trên mặt nhìn không ra có chút tức giận nào.

“Ngươi, ngươi —” Người tới vẻ mặt hoảng sợ, “Ngươi, ngươi như thế nào, ngươi như thế nào có khả năng biết võ công? Ngươi, chẳng lẽ ngươi không phải thiên kim Hiệp vương phủ?”

“Đương nhiên không sai, nhưng mà, Hiệp vương phủ thiên kim chẳng lẽ không thể biết võ công?” Hiệp Phàm lẳng lặng nói, “Nếu ta động thủ, khuôn mặt xinh đẹp này của ngươi cũng chỉ sợ phải thấy thật đáng tiếc rồi.”

“Không cần!” Người tới thật sự sợ hãi, nàng thậm chí không biết Hiệp Phàm xuất thủ như thế nào, sao có thể không bị mùi hương của nàng tác dụng, loại hương trên người nàng có thể khiến cho người hít phải say mê, chưa từng có người nào tránh được, Hiệp Phàm làm sao thoát khỏi, lại làm sao có thể xuất thủ điểm huyết nàng? “Ngươi không cần —”

Hiệp Phàm thân nhiên cười, nhẹ nhàng hỏi: “Vì sao không cần? Ngươi có thể, vì sao ta lại không thể? Cho ta một cái lý do thích hợp.”

“Ta là sư tỷ Tú Lệ. Ta gọi là La Thanh Nhi.” Người tới thấp giọng nói, nghe thấy tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài, tiếng vó ngựa động đờn dập.

Hiệp Phàm vẫn ngồi lẳng lặng như cũ, kéo lại chiếc áo choàng ấm áp trên người. Tựa hồ là lơ đãng hỏi: “Nói về vị Tú Lệ cô nương này ta nghe một chút, nếu chỉ là giang hồ nữ tử bình thường, sao lại làm như thế?”

“Nàng, nàng cũng chỉ là cái giang hồ nữ tử bình thường.” La Thanh Nhi nhẹ giọng nói, không dám lớn tiếng, sợ người ở xe đằng sau nghe được.

Hiệp Phàm không rên một tiếng, chỉ im lặng ngồi.

“Không phải là thích tiểu tử Lâm Hi Thần kia sao? Chẳng lẽ giang hồ nữ tử lại không thể thích hán sao?” La Thanh Nhi chu mỏ, không vui nói.

“Vậy khối ngọc bên hông nàng thì giải thích như thế nào?” Hiệp Phàm lạnh lùng hỏi, “Khối ngọc bội đó chỉ có trọng thần triều đình công lao hiển hách mới có, một giang hồ nữ tử như nàng sao lại có được? Nếu nói nàng trộm, chỉ sợ làm nhục danh dự của nàng.”

La Thanh Nhi sừng sốt, ngơ ngác nhìn Hiệp Phàm.

“Không cần ta ép ngươi đã mở miệng, như vậy mới thật sự là không thú vị.” Hiệp Phàm lạnh lùng nhìn La Thanh Nhi, “Như vậy không bằng rõ ràng nói, ngươi càng muốn lừa gạt thì chỉ càng làm cho ta thêm nghi ngờ mà thôi.”

“Nàng —” La Thanh Nhi có chút bất đắc dĩ, nữ tử trước mắt cũng không nhu nhược bất lực như vẻ bề ngoài, nàng biết, đối phương có thể trong lúc nàng hoàn toàn không phát hiện điểm huyết nàng, cũng liền có thể trong lúc nàng không biết lấy mạng nàng. “Nàng là hậu bối của Thượng tướng quân trấn thủ biên quan, năm đó, Thượng tướng quân bởi vì một hồi chiến dịch đại bại, bị Hoàng Thượng trật đầu xử quyết, nàng liền lưu lạc trên giang hồ, bị sự phụ ta thu làm đệ tử.”

Cổ Hà đại chiến?! Hiệp Phàm hơi hơi nhíu một chút mày, Thượng tướng quân chính là trong trận chiến kia đại bại trở về, Hoàng Thượng tức giận, lập tức hạ lệnh chém hán để thị chúng, mọi người trong nhà cũng đều hoặc bị giết hoặc lưu lạc khắp nơi, chẳng lẽ Thượng Tú Lệ này chính là hậu duệ của Thượng tướng quân?

Lâm Hi Thần hẳn là biết thân thế của nàng, như vậy thì tại sao cùng nàng tới lui, chẳng lẽ hẳn không để ý nàng là tội nhân chi nữ? Lâm Hi Thần cười mình, bởi vì thân phận của mình Hiệp vương phủ thiên kim, phụ thân là trọng thần của Hoàng Thượng. Nếu như thế, hẳn hẳn là sẽ không cùng Thượng Tú Lệ có lui tới mới đúng!

Lúc ấy trong Thượng phủ người có thể đào thoát đều là nô tỳ vô dụng, tất cả hậu nhân chân chính của Thượng tướng quân đều phải bị diệt hết, tại sao có thể có người còn sống sót? Hơn nữa, nàng và Lâm Hi Thần quen biết rất sớm, nếu xem tuổi lúc này của nàng, hẳn là cháu gái Thượng tướng quân, khoảng cách Cổ Hà chiến dịch đến nay đã hơn mười năm, nàng có thể sống sót, hơn nữa là lưu lạc trên giang hồ bị người thu lưu — Tâm Hiệp Phàm mãnh liệt căng thẳng.

Năm đó, Thượng tướng quân đại bại sau bị gán tội danh bán nước —

“Sư phụ người là người Bắc quốc?” Hiệp Phàm nhìn La Thanh Nhi, trong ánh mắt có sự bén sắc, nếu sư phụ nàng biết rõ thân phận của Thượng Tú Lệ mà vẫn dám thu lưu, nhất định cùng đối thủ trong trận chiến dịch kia có liên quan.

“Đúng vậy.” La Thanh Nhi gật đầu.

Hiệp Phàm không hề hé răng. Bách Độc môn là người Bắc quốc. Ngạo Lâm sơn trang cũng là người Bắc quốc. Như vậy tự nhiên, bọn họ lấy nàng thật sự chỉ là có liên quan tới mục đích nào đó không thể cho ai biết. Bọn họ nhất định cùng với đối thủ trong trận chiến dịch kia có quan hệ mật thiết.

“Người đi đi.” Hiệp Phàm thần nhiên nói.

La Thanh Nhi thậm chí không có thấy rõ Hiệp Phàm động thủ như thế nào, chỉ cảm thấy trên huyết vị kia nhẹ nhàng buông lỏng, thân mình lập tức có thể hoạt động. Nàng nhìn Hiệp Phàm, muốn nói cái gì đó.

Hiệp Phàm lại khoát tay áo, thần nhiên nói: “Đi thôi, nếu để Lâm Hi Thần phát hiện, việc này liên quan tới mặt mũi của hân, may mắn cho người sư muội người thân thể không khỏe, nếu không, người căn bản không có khả năng có cơ hội ngồi ở đây.”

Đẩy cửa xe ngựa ra, ngênh đón một trận gió lạnh thổi vào, Hiệp Phàm nhìn không được run run một chút, nhìn đến nô bộc lái xe cả người đã cứng ngắt, dường như có chút đại ra, chắc là trúng được của La Thanh Nhi còn chưa tỉnh lại. Điều khiển xe ngựa đi nhanh về phía trước, xóa bỏ mùi hương bên trong xe đi, vịn nhất Lâm Hi Thần vào đây, ngủ được mùi trong xe, nhất định sẽ nghỉ ngơi.

Người nọ, từng nghe phụ thân có nói qua một lần, nhưng đến giờ vẫn thấy mặt mờ.

Người nọ cùng phụ thân của đương kim Hoàng Thượng vốn là bạn tri giao, hai người tình như thủ túc, tung hoành thiên hạ, đánh chiếm một mảnh thiên địa, mới có quốc gia bây giờ. Nhưng, trước khi triều đại được thành lập, hai người lại trở mặt thành thù, tiền hoàng phái người đuổi giết cả nhà hân, năm đó cũng là thảm án nhất cộc.

Người nọ ở Bắc quốc, xây dựng trang viên, máu tươi xuống đất ba thước, phạm vi trăm dặm cũng không hết.

Người nọ lại may mà vừa vặn không ở trong nhà, cho nên tránh thoát một kiếp, vì thế tạo thành một đội ngũ, đối kháng đương kim Hoàng Thượng, vì thế mà có Cổ Hà chiến dịch. Lúc ấy Thượng tướng quân thất bại thảm hại, Hoàng Thượng hoài nghi hân cùng với người nọ cấu kết, lấy tội thông địch chém đầu. Sau phải bình đến thanh trù, người nọ bất vô âm tín, nghe đồn là đã chết trận.

Hơn mười năm, người nọ thật không xuất hiện lần nào nữa, hơn nữa hậu nhân hân cũng dường như không tồn tại, dòng họ hân lúc này gần như hoàn toàn biến mất.

Lâm Hi Thần cùng người nọ có quan hệ gì?

Hoặc là

Lâm Hi Thần là con của sư phụ, tuyệt đối không có khả năng có quan hệ với người nọ, trừ phi Lâm trang chủ là thuộc hạ của người nọ. Hơn nữa Ngạo Lâm sơn trang cũng rất nhiều người Bắc quốc, cho nên, nếu hoài nghi bọn họ cùng người nọ có quan hệ, cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.

Lấy nàng, có lẽ chỉ là vì làm cho Hoàng Thượng không hề chú ý Ngạo Lâm sơn trang, dù sao mười mấy năm qua, Ngạo Lâm sơn trang ở trên giang hồ đã hình thành một phạm vi thế lực không nhỏ, có thể coi là nhất hô bách ứng, đối với Hoàng Thượng mà nói, thủy chung là cái tai họa ngầm.

Qua một con sông lớn, con đường phía trước dần rộng rãi hơn, bên đường lại có rất nhiều cây cối, rậm rạp xanh um, cho dù đã là mùa thu, lại vẫn xanh tươi mon morn.

Tuy rằng mưa đã nhỏ lại, bên ngoài cũng rất sạch sẽ, trời vẫn âm u như trước, Hiệp Phàm cảm thấy thông thoáng hơn rất nhiều.

Nơi này rất giống với chỗ ông bà nội từng ở, mặc dù cha mẹ nàng không tốt lắm, nhưng ông bà nội lại rất hiền lành lương thiện. Bọn họ ở nông thôn, sống trong một thôn nhỏ hoang vắng xa xôi trong núi, có núi có sông, có thôn dân tốt bụng, ông nội là người duy nhất biết chữ trong thôn, thường xuyên giúp người ta viết câu đối xuân.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Nghĩ vậy, Hiệp Phàm đột nhiên cảm thấy vui lên một chút, có lẽ, nói không chừng, đây rất có thể là nơi mà ông bà nội từng sống nhiều năm về trước.

“Đi nửa này nữa, là có thể đến Ngao Lâm sơn trang rồi.” Lâm Hi Thần không biết khi nào đột nhiên xuất hiện, nhìn phía trước, mỉm cười nói.

Những con ngựa ở đây đều đi ngàn dặm một ngày, trừ thời gian nghỉ ngơi thì đều chạy không ngừng < đây là điều đương nhiên rồi == >, nhanh như điện chớp, nhưng không ngờ là đã chạy được nhiều như vậy rồi.

“Thượng cô nương ổn chứ?” Hiệp Phàm nhẹ giọng hỏi.

“Ổn rồi.” Lâm Hi Thần không ngồi trên xe ngựa, “Hiện tại đang ngủ. Đêm đó đi ra ngoài, cũng bị người ta nói này nọ, nếu không phải bởi vì ta, nàng đã không bị như vậy.”

Hiệp Phàm làm bộ như lơ đãng hỏi: “Thượng cô nương thoát nhìn không giống người giang hồ, có vài khí chất như quan gia tiểu thư, nhìn ngôn ngữ cử chỉ của nàng, hẳn là nữ nhi nhà giàu.”

Lâm Hi Thần có chút kinh ngạc nhìn Hiệp Phàm, trong giọng nói lộ ra vài phần ngoài ý muốn: “Người đoán đúng thật, vị Thượng cô nương này xuất thân nhà quan, chỉ là trong nhà gặp phải biến cố, nàng mới phải lưu lạc giang hồ.”

“Ta nghe phụ thân nói qua, trong triều vốn có một vị họ tướng quân họ Thượng, vẫn trấn thủ biên quan, sau này, trong một hồi chiến dịch thất bại, bị Hoàng Thượng xử quyết, người nhà của hắn cũng đều bị xử tử. Chẳng lẽ vị Thượng cô nương là hậu nhân của Thượng tướng quân?” Hiệp Phàm sắc mặt bình tĩnh, mang chút tò mò nói.

Lâm Hi Thần dường như cũng không muốn giấu diếm Hiệp Phàm, gật gật đầu, nói: “Không sai, Thượng cô nương là cháu gái Thượng tướng quân, Thượng gia cả nhà cao thấp hơn trăm người, chỉ một mình nàng may mắn sống sót.”

Hiệp Phàm gật gật đầu, thờ dãi nói: “Thật sự là mệnh đại, tại triều làm quan, có khi đại họa lâm đầu không biết cũng là tự nhiên.”

“Chỉ là, cha người có vẻ thân thiết với Hoàng Thượng.” Lâm Hi Thần thần nhiên nói.

“Không sai, phụ thân là người ngay thẳng.” Hiệp Phàm cũng thần nhiên nói, kỳ thật trong lòng muốn nói là, phụ thân trong tay nắm binh quyền, nếu thật sự có bất hoà, Hoàng Thượng cũng muốn cân nhắc một chút.

“Người cảm thấy đương kim Hoàng Thượng như thế nào?” Lâm Hi Thần nhìn Hiệp Phàm hỏi.

Hiệp Phàm lắc lắc đầu, thần nhiên nói: “Ta là nữ tử, đối quốc gia đại sự không có hứng thú. Hơn nữa thuở nhỏ phụ thân đã dạy, họa là từ miệng mà ra, không nên nhiều chuyện.”

Cách Ngao Lâm sơn trang thượng chừng hai dặm, đã thấy trên đường những chiếc đèn lồng đỏ đỏ sáng ngời, khi tới Ngao Lâm sơn trang đã là đêm khuya, tạnh mưa rồi, nhưng sắc trời vẫn có phần âm u.

Tiến vào cửa lớn của sơn trang, liền thấy Đỗ Nhược Hân đứng ở trước, hoàn toàn không để ý tới sự tồn tại Hiệp Phàm, chạy đến trước mặt Lâm Hi Thần, nhào vào trong lòng hắn, nước mắt lưng tròng nói: “Hi Thần ca ca, Nhược Hân rất nhớ huynh.”

Lâm Hi Thần mỉm cười, xoa xoa tóc nàng, ôn nhu nói: “Ta cũng rất nhớ muội, mấy ngày nay không có việc gì chứ?”

“Không có, chỉ là muội rất rất nhớ huynh.” Đỗ Nhược Hân ủy khuất nói.

Lâm phu nhân và Lâm trang chủ cùng nhau đi ra.

Nhìn Lâm trang chủ, nam nhân này, là người sư phụ ngày ngày nhớ nhung. Khuôn mặt anh tuấn, thân thể cường tráng, mày rậm mắt to, mũi thẳng khẩu phượng, cả người một vẻ chính khí. Mặc nhất bộ áo tím, trầm ổn rộng lượng, là con người rắn rỏi.

Nói thật, Lâm Hi Thần dường như có phần giống sư phụ hơn, Lâm Hi Thần tuấn lãng, không giống Lâm trang chủ thô khoáng.

Lúc này, Lâm trang chủ ôn hoà nhìn Hiệp Phàm.

Nữ tử trước mặt, tuổi không lớn, cũng chỉ trên dưới 17, 18 tuổi < sự thật là Phàm tỷ đã là bà cô 30, tỷ ý chỉ giới lứa tình thôi ;)) >. Khuôn mặt thanh tú, đôi mi thanh tú, cặp mắt thanh tú, cái mũi thanh tú, chiếc miệng thanh tú, cả người đều có khí chất thần tiên. Mặc một bộ váy đỏ, màu sắc rực rỡ nhưng ở trên người nàng lại người ta cảm thấy tinh thuần như nước.

Lâm trang chủ nhìn kĩ ánh mắt cũng không phải là nghiêm khắc, ngược lại rất ôn hòa. Hắn không chán ghét nữ tử này, so với Nhược Hân, nữ tử trước mặt càng thêm tinh minh, càng thêm làm lòng người thoải mái. Tuy rằng vẻ mặt thần nhiên, ngôn ngữ cũng thần nhiên, nhưng, nhìn lại khiến người ta

thích.

“Người chính là Hiệp Phàm?” Lâm trang chủ mỉm cười hỏi.

Hiệp Phàm gật gù đầu, nam tử trước mặt là người sư phụ thích, không thể quên được, ngay cả bị hấn bỏ rơi, trong lòng vẫn nhớ mãi không quên, nàng mỉm cười nói: “Gặp qua Lâm trang chủ.”

“Ha ha, bây giờ nên đổi xưng hô thôi, người cứ gọi ta là cha giống Lâm Hi Thần đi.” Lâm trang chủ cười ha ha nói, “Thật kỳ quái, Hi Thần sao lại có thể đồng ý kết hôn, như vậy xem, con mắt Hi Thần cũng không tồi.”

Hiệp Phàm có chút ngượng ngùng, nhìn không được đồ bùng mặt.

Lâm phu nhân mỉm cười đến gần Hiệp Phàm, nắm tay nàng, đang đi trước, nhìn âm áp thân thiết, lại nghe thanh âm thân nhiên lạnh lùng: “Diệp cô nương, người nhưng là cùng ta đánh cược, nhưng mà trên đường tới đây, sao ta lại nghe được, Hi Thần muốn nạp Thượng cô nương?”

Hiệp Phàm thân nhiên cười, nhìn Lâm Hi Thần cùng Thượng Tú Lệ đang đi ở gần đó, Thượng Tú Lệ sắc mặt vẫn đang còn có chút tái nhợt, vẻ mặt mệt mỏi. Không nói gì.

“Vì sao không nói lời nào?” Lâm phu nhân tò mò hỏi.

“Bây giờ ta đang chiếm lợi thế, người sẽ học được không cần trêu chọc ta, nếu là ta nóng nảy, vậy thì mọi kế hoạch của người đều hỏng rồi.” Hiệp Phàm thân nhiên nói, “Nạp hay không nạp Thượng cô nương này, sợ là chỉ cần ta gật đầu, cho nên chớ khảo nghiệm lực nhẫn nại của ta.”

Lâm phu nhân không có hé răng, Hiệp Phàm nói không sai, bây giờ, Hiệp Phàm có lợi thế rất lớn, chỉ nàng mới có khả năng hoàn thành kế hoạch. “Ta sắp xếp cho người ở cùng với Hi Thần.”

Hiệp Phàm gật gù đầu, nhưng nàng cảm giác được những ánh mắt thiếu thiện cảm từ người xung quanh, tại Ngạo Lâm sơn trang, mình tuyệt đối không được hoan nghênh.

Thượng Tú Lệ nhẹ nhàng liếc mắt Hiệp Phàm một cái, trong đó có vài phần châm chọc, nàng đã sớm nhìn ra được sự cố ý xa lánh từ ánh mắt của những người xung quanh. Ở đây, Đỗ Nhược Hân là công chúa, đừng nói đến Hiệp Phàm có thể sống được, chỉ sợ mỗi ngày phải nơm nớp sợ hãi.

“Diệp cô nương, ở đây, người cần phải cẩn thận rồi.” Thượng Tú Lệ mỉm cười, nhu nhược nói.

Hiệp Phàm gật đầu, cũng mỉm cười, trong đầu không có khả năng không sợ hãi, mười bảy mười tám tuổi, sao có thể vẫn thân nhiên như không, chẳng qua nàng cố gắng biểu hiện thật bình tĩnh. Sống ở Hiệp vương phủ, Hiệp Vương gia tự tay dạy dỗ, không phải chưa thấy qua sóng gió, triều đình là chỗ bình an sao, cho nên, tình hình bây giờ nàng cũng không quá để ý.

Chỉ là, trong lòng nhớ kỹ lời phụ thân chính mồm dặn dò trước khi đi, gặp phải khó khăn cũng bình tĩnh, trên đời ai cũng phải trải qua, cho dù như thế nào, nàng tuyệt đối để bản thân làm hỏng thanh danh và uy tín cả đời của Hiệp Vương gia.

“Nha đầu, người đi trước, ta xử lý xong chuyện bên này sẽ qua đó.” Lâm Hi Thần nhẹ giọng nói, thật vất vả thoát khỏi Đỗ Nhược Hân, vẫn còn cảm giác được ánh mắt nhiệt tình đang gắt gao nhìn theo.

Hiệp Phàm cười, chưa nói cái gì.

Lâm phu nhân kêu một nô bộc mời Hiệp Phàm đến bờ sông đi thuyền, trong miệng dặn: “Các người trước mang theo Diệp cô nương tới nơi Hi Thần ở, trên đường đi cẩn thận một chút. Diệp cô nương từ kinh thành đến, không quen hoàn cảnh, đừng để nàng đi lạc đường. Đến chỗ, dặn Tuyết Liên và Kiều Hà cẩn thận chiếu cố.”

Đỗ Nhược Hân ở bên cạnh cũng ôn hòa dặn dò, “Diệp cô nương mới đến, không thể bắt nạt người ta, phía trước phải qua sông, dặn dò người lái thuyền phải cực kỳ cẩn thận.”

Hiệp Phàm tiếp tục cười nhẹ, trong lòng cảm giác có điềm xấu.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoảng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Lâm phu nhân nói xong tránh ra, Hiệp Phàm tiếp tục đi theo nô bộc về phía trước, đến bên sông, cạnh bờ có rất nhiều cây cối, trên cây đều treo đèn

lồng, lác lư trong gió, cảnh sắc tuyệt đẹp. Nhưng phải lên thuyền để đến nơi ở của Lâm Hi Thần.

Lâm Hi Thần cũng không đi theo, hẳn phải an trí Thượng cô nương, cho nên tùy những người khác đi trước, có nô bộc cẩn thận nâng Thượng Tú Lệ.

Hiệp Phàm suy nghĩ trong lòng, Thượng Tú Lệ này cũng không giống như lần đầu tiên tới chỗ này, từ Đỗ Nhược Hân mà nhìn biểu tình hờ hững của nàng, cùng với lời nói ôn hòa vừa rồi, cũng biết nàng đã tới qua nơi này nhiều lần, hơn nữa tuyệt đối không được Đỗ Nhược Hân hoan nghênh nhưng không ai dám trêu chọc vào.

Lên thuyền, thuyền phu là nam tử trẻ tuổi trên dưới hai ba, bộ dạng tạm coi là sáng sủa, chỉ là Hiệp Phàm thấy ánh mắt có gì đó là lạ.

Con sông cũng không chảy xiết, rất êm đềm, trên mặt sông có gió thổi thoảng qua, làm vài nhánh tóc đen phát lên hai gò má, Hiệp Phàm cảm thấy thật thoải mái.

Lồng đèn lác lư hai bên sông, lấp lánh, thật đẹp mắt.

Thuyền đến giữa sông, thân thuyền đột nhiên nhoáng lên một cái, Hiệp Phàm đang đứng trên mũi thuyền ngắm phong cảnh bất ngờ không cẩn thận, lập tức rơi xuống sông, nghe thấy trên thuyền thuyền phu cao giọng hô: “Người đâu tới mau, thiếu phu nhân ngã xuống nước rồi!”

Hiệp Phàm rất là căm tức, trong lòng vốn đang vô cùng thoải mái, thế mà bị người ta trêu đùa, thật đáng giận, nước sông êm ả như thế, sao có khả năng thân thuyền chộp lên, làm cho bản thân không cẩn thận rơi xuống nước chứ? Nếu như vậy, liền dọa chết bọn họ, để xem tên nô bộc này, còn dám ‘Trêu đùa’ nàng hay không.

Nghĩ, Hiệp Phàm một đầu chìm vào trong nước, toàn bộ mặt sông nhất thời không còn chút dấu vết nào của nàng, ở hiện đại, nàng chính là một vận động viên bơi lội giỏi, cùng ông bà nội ở chỗ kia vài năm, cả một mùa hè của nàng hầu như đều ngâm mình trong nước, thậm chí có thể ở trong nước nhìn thờ một lúc lâu.

Cho nên lúc tự sát nàng lựa chọn nhảy núi, không có lựa chọn nhảy sông.

Nàng đi đến một nơi cực kì cao, sau đó nhảy xuống, bởi vì như vậy nàng mới không thể tự cứu.

Đột nhiên không thấy thân ảnh của nàng, thuyền phu vô cùng hoảng hốt, nàng ta hẳn phải gãy dựa trong nước một hồi, tại sao, tại sao,— lại đột nhiên chìm xuống?

“Mau, người đâu tới mau, thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, không thấy rồi!” Thuyền phu sợ tới mức thanh âm thay đổi, một mặt nhảy xuống nước, khăn trương đến nỗi chân đều muốn rút gân, nếu Hiệp Phàm thực sự xảy ra chuyện gì, hẳn cũng sẽ sống không yên. Sớm biết vậy đã không nghe Đỗ cô nương phân phó, nếu lần này mà có việc gì, thật thật là hối hận muốn chết rồi. < cái này gốc là thật hối hận muốn uống nước miếng... =)) >

Chung quanh căn bản không có thân ảnh của Hiệp Phàm, thuyền phu uống phải một ngụm nước lớn, lập tức đem đầu ngoi lên mặt nước, thần sắc kích động lớn tiếng kêu: “Người đâu tới mau, khụ, khụ,— mau lên, thiếu, thiếu phu nhân, nàng, nàng thật sự, khụ, khụ, khụ, khụ,— thật sự không thấy, mau— nha —” Thuyền phu thanh âm có chút biến điệu, thậm chí có tiếng khóc. < chết, ai bảo chú nghịch dại quá, giờ thì sướng rồi *Cười hiểm*>

Nghe thấy trên mặt sông có thanh âm kêu loạn, còn có thể nghe được trong đó đầy sự bất an cùng khủng hoảng sợ, bọn họ mới thực sự tin là không thấy nàng.

Kỳ thật, nàng vẫn còn ở đó, nhưng lại rất tốt.

Đứng ở trên đất bằng, nhìn một mảnh hỗn loạn ở mặt sông

Dựa vào cái gì chỉ có bọn họ mới bắt nạt được nàng, chẳng lẽ nàng không thể trêu đùa bọn họ một chút?

Nàng mỉm cười, nếu ngày đã rất tịch mịch, sao lại không biến nó trở nên náo nhiệt hơn. Bây giờ bản thân nàng có lợi thế trong tay, Ngạo Lâm son trang không muốn người ta biết cái mục đích gì gì đó, dựa vào cái gì nàng phải ngoan ngoan nghe theo?

Nàng mới không cần!

Quần áo trên người còn ẩm ướt. Nàng vừa mới bơi một hồi từ thuyền lên bờ, nơi này nghe Lâm Hi Thần tả thì phi thường xinh đẹp, về sau phải ở lại lâu dài.

Gió đêm thổi qua, có vài phần lạnh lẽo, nàng quyết định đầu tiên phải tìm một nơi để thay quần áo sạch sẽ, về phần lũ người đang điên cuồng tìm kiếm nàng trên sông, cứ để bọn họ tìm một hồi đi. Cô tình muốn trêu chọc nàng sao, thật sự vô vị.

Thuyền phu thật sự đã sợ muốn khóc, hẳn không biết là chuyện gì xảy ra, Hiệp Phàm rút cuộc chạy đi đâu, rơi xuống sông, bị nước sông đưa tới nơi nào rồi, sao lại không thấy dấu vết, nếu để Lâm Hi Thần biết, còn không phải một đao kết liễu hẳn.

Đều là tại Đỗ Nhược Hân đưa ra chủ ý xấu ra này, hẳn lại ngốc nghếch hồ đồ đồng ý. Ai bảo tiểu thư lại làm cho người trong son trang yêu mến như vậy, mọi người đã sớm coi nàng là thiếu phu nhân tương lai, đột nhiên ở đâu lòi ra một cái Diệp nha đầu, đương nhiên không chào đón.

Nhưng là, hẳn đã làm chuyện gì đây hả?!

“Có chuyện gì?” Lâm Hi Thần vội vàng tới hỏi, nhìn thuyền phu đang run run thành một đoàn, trầm giọng hỏi, “Gi Minh, Hiệp Phàm đâu?”

“Nàng, nàng, nàng rơi xuống sông rồi.” Gi Minh rơi nước mắt, tội nghiệp nói, chỉ vào mặt sông êm ả không một gợn sóng, sắc mặt tái nhợt nói, “Nô tài không biết, nàng, nàng, nàng tại sao vừa rơi xuống sông đã không thấy tăm hơi. Nô tài, nô tài vừa rồi xuống tìm, không, không có, bóng dáng thiếu phu nhân.”

“Lập tức đi tìm kĩ lại, nàng từ kinh thành đến, nhất định là không biết bơi, tự nhiên sẽ chìm xuống rất nhanh. Nàng rơi vào giữa sông, không có giấy dựa sao?” Lâm phu nhân hoang mang hỏi.

“Nô tài, nô tài cũng thấy kỳ quái, thiếu phu nhân, rơi vào giữa sông sau đó đột nhiên không thấy nữa.” Gi Minh thật sợ hãi, cảm thấy trên đầu mình nóng lên, sợ là đã tiêu ra quần.

Lâm Hi Thần nhìn nước sông, Hiệp Phàm là nữ tử ở kinh thành, thuở nhỏ sinh hoạt trong Hiệp vương phủ, kinh thành rất ít sông có thể bơi lội, huống chi lại là một thiên kim tiểu thư, không thể biết bơi được, chỉ sợ là vừa rơi xuống, sẽ lập tức chìm vào trong nước rồi.

Nghĩ, Lâm Hi Thần tự mình nhảy xuống nước, nước sông có chút man mát, làm cho hắn không khỏi.

Lâm phu nhân sững sốt, Lâm Hi Thần tự mình nhảy xuống sông, thật sự là ngoài dự liệu của nàng, chẳng qua là một nữ tử hữu dụng một chút, không có cảm tình, không có tình yêu, sao lại để ý như thế, hơn nữa nước sông êm ả, đương nhiên người không chết đuối được, chỉ sợ không biết trôi tới đâu. Vấn đề là, nàng cảm thấy rất kì lạ, nước sông cũng không hề chảy xiết, sao lại có thể biến mất không thấy đâu?

Những người có kỹ năng bơi tốt nhất trong sơn trang đều nhảy xuống tìm kiếm, trong khoảng thời gian ngắn, phía trên con sông cực kì náo nhiệt. Đền được sáng trưng như ban ngày.

Hiệp Phàm lặng lẽ tiến phòng ở.

Là một tiểu đảo xinh đẹp, bốn phía có nước bao quanh, ba mặt có sườn núi vây bủa, ngẩng đầu có thể thấy được thương khung như cung, cúi đầu có thể thấy được lưu thủy như họa, thật sự là cực kì xinh đẹp.

Từ nay về sau, đây là nơi nàng phải sống lại lâu dài, nhưng, không hề có chút ảm áp.

“Nghe nói thiếu phu nhân mới tới bị rơi xuống sông.” Có một giọng nữ nhẹ nói, “Toàn sơn trang mọi người tìm kiếm ở giữa sông, ngay cả thiếu trang chủ cũng tự mình nhảy vào trong nước tìm kiếm, không biết có thể tìm được hay không.”

Một cái thanh âm cũng nhẹ nhàng nói: “Vốn tưởng Đồ cô nương sẽ làm thiếu phu nhân của chúng ta, không nghĩ tới lại là cái thiên kim Diệp vương phủ, thật thấy tiếc thay cho Đồ cô nương, một tiểu thư xinh đẹp đáng yêu như thế, sao lại bị bại bởi một nữ tử như vậy. Nhất định phải thay Đồ cô nương giáo huấn một chút, nhất định đi chết Diệp nha đầu nọ.”

“Ngươi thật lắm mồm.” Giọng nói nữ ôn nhu trước đó khuyên can.

“Tuyệt Liên tỷ, tỷ thật sự quá nhân từ rồi.” Giọng nữ sau đó bất mãn nói, “Diệp nữ tử kia là thiên kim vương phủ, nhất định là rất xảo quyết bốc đồng, đến đây, còn không biết phải trừng phạt chúng ta như thế nào. Ngươi sao phải đối với nàng một lòng thiện ý.”

“Ngươi đó, luôn không chịu nhận thua.” Nữ tử kêu Tuyệt Liên nhẹ nhàng cười cười nói, “Nói không chừng cũng là nữ tử ôn nhu dễ gần. Ta nghe mấy thủ vệ trong sơn trang nói, là một nữ tử xinh đẹp dễ gần.”

“Ánh mắt tiểu tử kia bị gì vậy, chỉ sợ vừa nhìn thấy nữ tử đã không biết gì rồi.” Nữ tử còn lại giọng bất mãn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoảng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Hiệp Phàm thanh âm tựa gió thoảng qua: “Đừng vậy không, khó trách bắt ta phải đến gặp các ngươi trước, thì ra những người chưa từng gặp mặt này đều đàm luận về ta. Đều nói phải đối phó ta như thế nào.”

“A!—Hai người đồng thời hô lớn, ngẩng đầu lên, dưới ánh sáng mờ hồ, dường như có một thân ảnh tinh khiết lạnh lùng đứng đó, trên người còn vương chút ẩm ướt, mái tóc tựa một dòng suối nhỏ dài tới thắt lưng, khuôn mặt thanh tú mềm mại như ngọc, đứng trong ánh sáng xanh xanh mờ ảo từ hồ hắt tới khiến người ta hâm mộ không thôi, “Ngươi, ngươi, ngươi là người là quý?!”

Các nàng không thể tưởng được Hiệp Phàm biết bơi, lại còn xuất hiện đột ngột không một tiếng động, thật là khiến cho các nàng nghĩ tới bản thân gặp quỷ!

“Các ngươi nói đi?” Hiệp Phàm hiểu bọn họ không biết nàng có võ công, chỉ biết nàng là một thiên kim đại tiểu thư, cho nên nàng thoáng dùng chút khinh công, làm cho bóng dáng thoát nhìn phiêu phiêu, không phải chân thật, người của Ngao Lâm son trang khẳng định đều có võ công, nhưng là, bọn họ tuyệt đối không thể sánh được với nàng, hơn nữa không cùng môn phái, tự nhiên sẽ không bị phát hiện, cho nên, nàng mừng rỡ dọa dọa các nàng, để cho các nàng phải tự thu liễm tính tình, miễn cho về sau nhiều chuyện.

Tuyết Liên đột nhiên xuất thủ, ý muốn bắt được Hiệp Phàm, lại cảm thấy trên mặt chợt lạnh, Hiệp Phàm tại chỗ chưa động, bản thân lại mặc danh kì diệu chạy tới phía bên kia của nàng ta.

“Tuyết Liên tỷ, nàng nàng, nàng sẽ không thật là quỷ chứ, người, người như thế nào có thể từ trong thân thể nàng, nàng xuyên qua?!” Nữ tử còn lại sợ tới mức mặt trắng bệch, thanh âm cũng trở nên run run.

Hiệp Phàm đột nhiên cảm thấy cực kỳ thú vị, thì ra võ công không chỉ để giết người, mà còn có thể trêu chọc người, thật thú vị, chiêu Phong Phát Liễu này kì thật chỉ là chiêu thức đơn giản nhất trong khinh công mà nàng nắm giữ, chẳng qua là nháy mắt làm cho thân thể người ta chớp lên một cái xuyên qua không trung, người ngoài nhìn vào, còn tưởng là xuyên qua thân thể.

Nhìn nàng kia khuôn mặt kinh hoàng, nàng thật sự cảm thấy hảo ngoạn (chơi vui). Dù sao nàng cũng là cô nương 17 tuổi, tính trẻ con chưa bỏ. Bất luận hiện đại hay là cổ đại. Nàng đều chỉ có mười bảy tuổi.

Địa điểm như thế, tình cảnh như thế, không biết vì sao, trong lòng lại vui sướng rất nhiều. Có một số việc không nhất định chấp nhất, Lâm Hi Thần lấy nàng không phải vì tình yêu, nhưng nàng sao lại phải vì hành vi đó mà không vui? Chẳng qua chỉ là một người có khuôn mặt, có danh tự giống kẻ từng thương tổn nàng mà thôi.

Nếu vì hấn mà rối loạn nổi lòng, thật sự không đáng giá.

Tuyết Liên cũng không biết vừa rồi đã xảy ra cái gì, chỉ cảm thấy hơi lạnh lạnh, giống như xuyên qua từ nước lạnh bình thường, cảm giác khủng bố nói không nên lời. Thiếu phu nhân không phải vừa mới rơi vào trong nước sao? Chẳng lẽ thật sự thành quỷ rồi? Nếu không phải, vì sao trong nháy mắt xuyên qua kia, có cảm giác rơi vào trong nước?—

Ở Ngao Lâm son trang, mỗi người đều có võ công trong người, nàng, cũng không phải kẻ yếu, nhưng, nàng thật sự không thể tiếp thu nổi chuyện Hiệp Phàm là người có võ nghệ, cho dù là khinh công, ít nhất phải có chút cảm giác, nhưng vừa mới, nàng trừ bỏ cảm thấy hơi lạnh lạnh, ngoài ra không thấy gì khác.

“Đồ cô nương tốt vậy sao? Đáng giá để các ngươi đối phó ta như thế?” Hiệp Phàm mỉm cười, mềm lòng xuống, dù sao cũng không nghĩ khiến các nàng một đêm mất ngủ.

Nhưng là, nụ cười này của nàng, lại càng làm cho hai nữ tử trước mặt sợ hãi, cười đến nắn động lòng người, tựa như tiên tử, ở trong bóng đêm lại càng trở lên không thực, tựa hồ giống như không khí phiêu phiêu, khó nhận ra là người hay là quỷ.

“Được rồi, không cần sợ hãi như thế, phiền toái đi chuẩn bị cho ta chút nước ấm, ta muốn tắm rửa sạch sẽ một chút, có lẽ có thể hoàn dương rồi.” Hiệp Phàm thân nhiên nói, đồng thời bước vào trong phòng, đến cửa, đột nhiên quay đầu nói, “Bây giờ ta là chủ tử của các ngươi, chớ để cho ta tức giận, mấy người trên sông kia, chỉ sợ vẫn còn vội vàng tìm kiếm, cứ để kệ bọn họ một lúc đi.”

Tuyết Liên ngây ngốc gật gù đầu, không biết nói cái gì mới tốt. Cùng nô tỳ vừa rồi đi chuẩn bị nước ấm, hai người ngay cả tâm nói chuyện đều không có, thậm chí mau mau chóng chóng làm xong mới tốt. Thiếu phu nhân kia, sao lại kì quái như vậy?

Xinh đẹp mà tĩnh lặng, trong lời nói bình thản đã có một tầng khoảng cách không thể vượt qua.

Ngâm mình trong dòng nước ấm áp, thật sự là thoải mái cực kì, Hiệp Phàm đột nhiên cảm thấy trong đầu rất là vui sướng, nhìn những cánh hoa di động trên mặt nước, lại nhìn hơi nước bốc lên, nàng nhìn không được mỉm cười, hoàn cảnh như vậy, Hiệp Phàm nào dám mơ tưởng.

Đột nhiên nhớ tới một câu nói ở hiện đại của một hài đồng trong thôn: Núi này do ta mở, cây này do ta trồng, nếu muốn đi ngang qua, phải lưu lại tiền tài!

Những lời này hẳn là hảo hán Lương Sơn hay nói đi, bây giờ, đặt ở hoàn cảnh này, đúng là không sai nửa phần.

Nghĩ đến đây, Hiệp Phàm nhìn không được cười lên một tiếng, cười đến như hoa xuân nở rộ.

Nụ cười này, khiến cho Tuyết Liên bị mê hoặc, không biết vì sao nàng cười, càng là cười đến xinh đẹp, càng là cảm thấy không giống với người thực, mà giống với linh hồn xinh đẹp. “Thiếu phu nhân, ngài còn gì sai bảo sao?”

Hiệp Phàm chớp mi, mỉm cười, thân nhiên nói: “Chỉ cần nhớ rõ chớ ở sau lưng ta nói này nọ, bây giờ là các ngươi nói ta, tiếp theo sẽ là người khác nói các ngươi.”

Tuyết Liên cùng Kiều Hà không rên một tiếng, ngơ ngác đứng, nhìn tiên tử xinh đẹp Hiệp Phàm ở trong sương mù, trong lòng âm thầm kêu khổ, thực hận không thể biến chính mình một chút.

Mọi người cơ hồ là bị chinh một đêm, toàn bộ Ngao Lâm sơn trang treo đèn lồng sáng rực, tất cả đều rơi vào trạng thái mệt mỏi, Gi Minh ngay cả tử tâm cũng không còn muốn nguyện ý, nhận định chính mình chết chắc rồi.

Thiếu phu nhân này rốt cuộc chạy đi đâu, hảo hảo, con sông này lại không chảy xiết, sao lại không thấy tăm hơi đâu, ngay cả tư thế gãy dựa cũng không có, nói không thấy đã không thấy! Thật sự là kỳ lạ. Nàng có thể hư không tiêu thất (tan biến) sao?!—

Sáng sớm thần sắc dần dần trở lên rõ ràng, trong núi sương mù mờ mờ, cây cối nhuốm màu xanh lá mạ, nắng sớm ở lá cây toát ra như vũ (múa). Không khí mới mẻ có mùi hương nhẹ nhẹ.

Lâm Hi Thần phái người chung quanh tìm kiếm, con sông được rà soát cẩn thận, Gi Minh ủ rũ đi theo sau Lâm Hi Thần, chân đã mềm nhũn ra. “Chủ tử, người giết ta đi.”

Lâm Hi Thần lạnh lùng nhìn phía trước, không nói lời nào, trong lòng đang suy nghĩ, Hiệp Phàm có thể chạy đến chỗ nào chứ? Hảo hảo, sao lại có khả năng biến mất? Con sông ngày cũng không chảy xiết, mặc dù mực nước sâu, nhưng cho dù chìm đến đáy nước, cũng phải tìm được xác chết chứ? Sao có khả năng không tìm thấy? Trừ phi nàng có bản lĩnh đột nhiên biến mất.

“Là ai kêu ngươi làm vậy?” Lâm Hi Thần lạnh lùng nói, “Theo ta nhiều năm như vậy, ngươi không thể nào có tâm cơ và can đảm như thế.”

Gi Minh không dám nói ra là Đỗ Nhược Hân chỉ thị hãm hại, nói là chết, không nói cũng là chết, sao phải nhiều chuyện rồi liên lụy tới Đỗ Nhược Hân “Vô tội”, Đỗ cô nương là nữ tử xinh đẹp ôn nhu, như thế nào vì một ngoại nhân mà thương tổn người đáng yêu như nàng chứ? Huống hồ nàng cũng là người mà chủ tử thích, bây giờ nói ra, cùng lắm là trách mắng một chút, qua đoạn thời gian liền quên, còn bản thân mình lại đắc tội hai người, không bằng không nói!

Thấy Gi Minh không hé răng, Lâm Hi Thần thật sự có chút căm tức, nhưng là đoán được việc này khẳng định cùng người trong sơn trang có liên quan, nếu không sao Gi Minh hẳn không dám không nói.

“Chủ tử, chủ, chủ, chủ tử!” Gi Minh giọng run run, nhìn phía trước, thanh âm tựa hồ nghẹn trong cổ họng, phun không được, nghe cực kỳ buồn cười.

Lâm Hi Thần có chút kỳ quái, ngẩng đầu nhìn, phía trước là một rừng cây nhỏ, nắng sớm, đám sương, tạo cảm giác mát mẻ nhẹ nhàng. Không có điểm gì đặc biệt. Nhìn nhìn Gi Minh, thấp giọng trách cứ: “Có chuyện gì mà kích động như thế?”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Gi Minh trên trán đổ mồ hôi, sao có khả năng, hẳn thấy được, chủ tử lại không thấy, rõ ràng, rõ ràng chính là thiếu phu nhân kia. Mặc tố y (áo trắng), tóc đen dài quá thắt lưng, mỉm cười nhẹ nhàng, giống như gần ngay trước mắt lại xa ngoài ngàn dặm. Khả, khả (có thể), vì cái gì chủ tử cũng không thể thấy. Ánh mắt hẩn hẩn (lặng) đến cực hạn. Thân ảnh kia lại tựa như mơ hồ ngay tại trước mắt.

Hắn thậm chí có thể cảm giác được độ ấm của nàng, lại không thể chân thật nắm chắc.

Nhắc đầu một lần nữa, một thân ảnh xinh đẹp như gió thoảng ở trong tầm mắt mỉm cười nhìn hắn, tựa hồ đang hỏi: “Ngươi vì sao lại hại ta như thế, hại ta rơi xuống nước?”

“Không, không phải ta, là Đỗ cô nương, là nàng, là nàng, muốn ta, ta không phải cố ý hại ngươi, không phải, tuyệt đối không phải —” Gi Minh cơ hồ sắp điên mất rồi, hẳn là người có võ công, cũng không có thể xác định người nọ là quý hay là người? “Ta chỉ là muốn hù dọa ngươi. Không có ý hại chết ngươi —”

Lâm Hi Thần có chút khó hiểu nhìn Gi Minh, đây là tùy từng theo mình nhiều năm, tính cách hiền lành, chẳng bao giờ có ý xấu gì. Có một thân võ nghệ tốt, nhưng cho tới bây giờ chưa từng động thủ với người khác, Đỗ Nhược Hân có thể nói là thiên y bách thuận, đối chính mình lại trung tâm không hai lòng, hôm nay sao lại đột nhiên như thế?

“Ngươi sao rồi?”

Gi Minh ngốc hề hề nhìn Lâm Hi Thần, đáng thương hề hề nói: “Là, là thiếu phu nhân, ta vừa thấy nàng, nàng hỏi ta vì cái gì phải hại nàng.”

Lâm Hi Thần sững sờ một chút, giương mắt nhìn xung quanh, cái gì cũng không có, chỉ có không khí mới mẻ của buổi sớm, lộ ra những chiếc lá đỏ tía cùng hương cỏ xanh thơm mát.

“Không nên trù ẻo nàng!” Lâm Hi Thần lạnh lùng nói, “Bây giờ còn chưa thấy xác của nàng, ta sẽ không tin tưởng nàng đã chết, có lẽ là bị nước sông

cuốn tới nơi khác, trăm dặm nơi này đều là địa bàn của Ngao Lâm sơn trang, chỉ cần còn trong phạm vi này, nàng sẽ có việc gì.”

Gì Minh lập tức gật đầu, miệng nói:“Đúng vậy, đúng vậy, thiếu phu nhân cát nhân thiên tướng, nhất định không có việc gì, chủ tử —”

Gì Minh trong thanh âm đã run rẩy muốn khóc, hẳn thật sự là bị dọa, giương mắt nhìn lại chỗ thân ảnh Hiệp Phàm vừa xuất hiện, tựa hồ còn quay đầu nhìn hẳn cười nhẹ.

Lâm Hi Thần nhú mày một chút, không kiên nhẫn nói:“Ngươi rốt cuộc làm sao vậy? Sẽ không bị dọa thành bộ dạng như thế chứ? Đang nhìn cái gì? Lại thấy thiếu phu nhân của ngươi rồi?”

“Đúng vậy, chủ tử, ta thật sự thấy được.” Gì Minh thực sự sợ hãi.

Mơ hồ có tiếng sáo vang lên, thanh âm mát lạnh mà dễ nghe, tựa hồ từ bên kia rừng cây truyền tới, Lâm Hi Thần trong lòng vừa động, chẳng lẽ Gì Minh không phải gặp quỷ, mà là quả thật thấy được Hiệp Phàm? Kỳ thật đối với chuyện Hiệp Phàm rơi xuống nước không tìm thấy được, hẳn trong lòng có hơi hoài nghi, cho dù nàng không biết bơi, tối thiểu cũng phải giãy dụa một chút, sao có thể vừa rơi xuống nước đã không thấy tăm hơi? Cho dù là Gì Minh có ý làm cho nàng rơi xuống, nhưng là không có gan lớn đến mức đẩy nàng vào chỗ chết.

Thi triển khinh công đến rừng cây nhỏ kia, đã thấy được Tuyết Lan và Kiều Hà hai cái nô tỳ đứng, biểu tình nhìn có chút buồn cười, tựa như vừa sợ hãi vừa vui sướng.

Sau đó, thấy được Hiệp Phàm.

Tổ y tổ nhan (mặt trắng nõn), giống như không khí buổi sớm, khiến cho trước mắt người ta trở lên sáng ngời, trong lòng cực kỳ thoải mái. Không biết vì cái gì, đột nhiên nhìn thấy nàng, trong lòng Lâm Hi Thần chỉ muốn rơi lệ, trong miệng lại oán hận nói:“Nha đầu, ngươi sao lại ở đây?!”

“Hình như là bị nước trôi đến nơi này.” Hiệp Phàm buông cây sáo trong tay.

Lâm Hi Thần nhìn thoáng qua Gì Minh, Gì Minh lúc này đang ngo ngắc nhìn Hiệp Phàm, còn phỏng đoán xinh đẹp nữ tử trước mặt này rốt cuộc là người hay là quỷ. Xem nàng bề ngoài yếu đuối, hẳn là không phải một người có võ công, cho nên, vừa rồi khẳng định là mình nhìn nhầm.

Cười cười, Lâm Hi Thần đổi đề tài, ôn hòa nói:“Hôn lễ ngày mai sẽ cử hành, khách nhân tới rất nhiều, đều là chút bằng hữu trên giang hồ, ngươi tạm thời cứ ở yên nơi này, miễn cho xảy ra việc ngoài ý muốn.”

Hiệp Phàm gật gật đầu.

“Thiếu phu nhân, aiz, thực xin lỗi, ta, ta không phải cố ý, là, là —” Gì Minh có chút lắp bắp, muốn nói cái gì còn nói không được, bộ dáng thật là buồn cười.

“Là cái gì?” Hiệp Phàm thân nhiên hỏi,“Chính là không cẩn thận, nước sông này dù sao cũng không thể làm ta chết đuối, may mắn ta mệnh lớn, bị dòng nước cuốn lên bờ, gặp được Tuyết Liên cùng Kiều Hà hai người, đừng để có lần tiếp theo là được rồi. Đi thôi.”

Gì Minh ngẩn người, một tiếng cũng không dám phát ra.

“Vì sao không cho Tuyết Liên lập tức bắt bả ta?” Lâm Hi Thần mỉm cười hỏi, ngữ khí nghe cũng có chút chột dạ,“Làm hại chúng ta mọi người bận việc suốt một đêm”

“Chuyện sống chết của ta quan trọng vậy sao?” Hiệp Phàm biểu tình đáng yêu nhìn Lâm Hi Thần.

Lâm Hi Thần cứng lại, cũng không biết tiếp theo phải nói như nào.

“Ngươi kêu Gì Minh, phải không?” Hiệp Phàm mỉm cười nhìn Gì Minh, nhẹ giọng hỏi.

Gì Minh lập tức gật đầu.

“Ta xem chỗ ở này, chỉ sợ là ngày ngày phải qua sông, nếu như lần sau tiếp tục xuất hiện loại tình huống này, ta phải làm sao đây?” Hiệp Phàm thanh âm thân nhiên, không có ý trách cứ, nhưng lạnh lùng khoảng cách,“Phải đi kiếm ngươi hay là Đỗ cô nương?”

“Tuyệt đối sẽ không có lần sau!” Gì Minh nhanh chóng phản ứng, dùng ngữ khí cam đoan, hoàn toàn chân thật đáng tin.

“Như vậy là tốt nhất.” Hiệp Phàm có ngao khí tiểu thư nhà quan lại, dùng vẻ mặt như thế nói ra, ngay cả Lâm Hi Thần đều có chút sợ hãi khó hiểu.

Biết được Hiệp Phàm không có việc gì, Lâm phu nhân âm thầm thở phào, nếu như nữ tử này xảy ra việc gì, chỉ sợ kế hoạch của nàng rất khó thực thi, kinh thành thiên kim rất nhiều, chỉ có nữ tử này là hiệp Vương gia thiên kim, hơn nữa là tiểu thiếp sinh ra.

Quả nhiên là đã chọn đúng người, thế nhưng lại có vận khí tốt như vậy.

Nhìn kỹ lại Hiệp Phàm, có cảm giác như đoạt được trân bảo. Nếu luận dung nhan, Hiệp Phàm này cũng không kém so với Đỗ Nhược Hân, mặt mày như họa, khí chất cao nhã. Ừ, là một nữ tử không tồi.

Nghe nói khi còn bé nàng từng ngã xuống vách núi, ngã xuống từ nơi cao như vậy, lại có thể còn sống, hơn nữa lông tóc vô thương, thật sự là một chuyện bất khả tư nghị (khó có thể giải thích).

Nói không chừng, nàng thật sự có thể thành toàn kế hoạch của chính mình!

“Nô tài lớn mật, còn dám trêu đùa chủ tử của mình.” Lâm phu nhân mặt trầm như nước, trừng mắt Gi Minh, dùng khóe mắt lướt qua Đỗ Nhược Hân ngồi một bên, “Nếu chuyện này còn xuất hiện một lần nữa, thiếu phu nhân có gì sợ xuất, người cũng không cần tìm ta nữa, tự tìm một chỗ thanh tĩnh đi thôi!”

Gi Minh không rên một tiếng, cúi đầu. Đỗ Nhược Hân bĩu môi, có chút không vui nhìn đi mình, oán trách đi thương người ngoài hơn thương nàng.

“Còn người nữa, Hân nhi, về sau đừng có bướng bỉnh, làm hỏng đại sự.” Lâm phu nhân mặt mang vài phần ý cười nhưng ngữ khí hơi có trách cứ, “Chỉ sợ việc này cùng người thoát không được can hệ, Gi Minh chẳng qua là một tuý tùng nho nhỏ, làm sao có can đảm như vậy, nếu không phải người bày mưu đặt kế trong đó, hẳn nào dám.”

Đỗ Nhược Hân có chút không vui, cúi đầu, âm thầm thương tâm.

Hiệp Phàm lặng lẽ nhìn hết thấy mọi việc, trong lòng cảm thấy vui sướng, những người từ khi nàng bắt đầu bước qua cửa lớn, liền đem nàng trở thành người ngoài, mà chỉ sợ khi nàng có chưa đến nơi, cũng đã bắt đầu tính kế làm sao đối phó nàng. Một khi đã như vậy, nàng cũng vui vẻ phụng bồi.

Không ai biết nàng có võ công, cũng không ai nghĩ đến nàng chính là tự bơi lên bờ, đều cho rằng nàng là một tiểu thư nhà quan yếu đuối, chẳng qua phúc lớn mệnh lớn mà thôi.

Như vậy rất tốt, nàng đỡ phải sống cuộc sống nhàn rỗi vô vị.

Nếu bắt nàng làm mồi dụ, vậy nàng phải làm một con cá phá lưới đi phiêu lưu.

Nàng nhất định, hảo hảo, ‘Dụ hoặc’ Lâm Hi Thần một chút, nàng nhất định, hảo hảo, khiến cho Ngao Lâm son trang vì hành vi bọn họ mà trả giá đại giới!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Bằng Tử Y đột nhiên tốt tính nói: “Tỷ tỷ, Diệp cô nương này là một mình một người đi vào Ngao Lâm son trang, cũng thật đáng thương, bên cạnh lại không có người tin cậy chiều cố, ngày mai cử hành hôn lễ, không bằng, để cho Thiên Tổ tới đi. Máy việc thay quần áo, trang điểm, cũng càng vừa ý chút.”

Lâm phu nhân nhìn nhìn muội muội, trong lòng rất là hoài nghi, cái hảo tâm này nhất định là có mục đích, bắt quá, Thiên Tổ là nữ tử am hiểu hoá trang nhất Bách Độc môn, nếu để nàng hoá trang cho tân nương Hiệp Phàm, hẳn là lựa chọn không tồi. Suy nghĩ một chút, lưỡng trước dưới loại mọi tình huống này, Bằng Tử Y cũng sẽ không làm quá mức, gật gật đầu nói: “Được rồi.”

Bằng Tử Y cười, nhìn Hiệp Phàm, khá chân thành nói: “Diệp cô nương, người nay là Ngao Lâm son trang thiếu phu nhân, ngày mai hôn lễ sẽ có rất nhiều bằng hữu giang hồ tụ hội, người như thế nào cũng phải giữ hình tượng, đó là quan hệ đến danh dự Ngao Lâm son trang, Thiên Tổ là nữ tử am hiểu hoá trang nhất Bách Độc môn, để nàng giúp người sắp xếp, là thích hợp nhất.”

“Cám ơn.” Hiệp Phàm thân nhiên cười, trong lòng lại nói, ai có thể tin nổi cái hảo tâm của người, bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, ta xem người có thể can rõ đến mức nào.

Trong mắt Thiên Tổ có hơi chút do dự, nhưng chỉ trong nháy mắt, khó có thể nhìn thấy.

Trở lại tiểu đảo của Lâm Hi Thần, Hiệp Phàm lập tức gọi Tuyệt Liên tới trước mặt, thấp giọng phân phó vài câu, cũng kêu Kiều Hà rời khỏi đảo, đi nơi khác.

Trước hôn lễ, toàn bộ Ngao Lâm son trang đều phi thường náo nhiệt, chỉ có Hiệp Phàm rảnh rỗi nhất, ngồi trước cửa sổ, nhìn những chiếc lá cây rụng xuống bay trong gió như đang ca múa, trong đầu vụng trộm hát. Làm người hiện đại, xuyên qua đến cổ đại, vốn là đều chiếm ba phần tiện nghi, những người này lại còn muốn trêu đùa nàng, thực nghĩ rằng Hiệp Phàm nàng là quan gia tiểu thư tay trái gà không chặt vô dụng?!

Sáng sớm tỉnh lại, Tuyệt Liên, Kiều Hà, cùng với Thiên Tổ và Hiệp Phàm sắp xếp.

Ngồi trước gương đồng, bóng dáng mơ hồ, không bằng thủy tinh ở hiện đại nhìn được rõ ràng, nhưng y hi vẫn có thể thấy một nữ tử xinh đẹp, ánh mắt lạnh lùng, bình tĩnh xa cách.

Bách Độc môn giỏi về dùng độc, Hiệp Phàm căn bản không tin mấy đồ gì đó đến từ Bách Độc môn. Nhìn Thiên Tổ đem son bột nước xiêm để trên bàn, trong mũi là cổ hương khí nhàn nhạt. Hiệp Phàm đột nhiên quay đầu hướng Tuyết Liên nói: “Tuyết Liên, ta có chút khát nước, giúp ta đem chén nước đến — ôi, thực xin lỗi.”

Hiệp Phàm quay đầu tóc dài không cần thận quét qua trên bàn, son bột nước hỗn độn trộn lẫn vào nhau, vừa dừng lại ở trên, Bằng Tử Y lúc này mới vào sừng sốt, bật thốt lên: “Sao lại không cẩn thận như vậy, bây giờ phải làm sao mới tốt?”

Thiên Tổ biến sắc, nàng không biết vừa rồi sao lại không cẩn thận như vậy, lúc Hiệp Phàm quay đầu nói chuyện cùng Tuyết Liên, nàng vừa vặn giúp Hiệp Phàm lựa chọn phụ tùng, chỉ nghe bên tai một trận rối loạn, phía trên rơi xuống một ít son bột nước, hồng hồng lục lục trông rất đẹp mắt.

Mà Hiệp Phàm về mặt vô tội nhìn Bằng Tử Y đứng ở cửa, khó hiểu hỏi: “Không phải là chút son bột nước sao, Tuyết Liên, lấy đồ ta thường dùng lại đây, một cái Ngạo Lâm son trang lớn như vậy, thế nhưng lại để ý chút son bột nước.”

“Ngươi!—” Bằng Tử Y oán hận nói, đang định nói gì đó, lại ngừng lại, phút cuối cùng ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Thiên Tổ cùng nàng bên cạnh làm ra vẻ lấy quần áo, “Được rồi. Đây là son bột nước Bách Độc môn chúng ta tỉ mỉ chế luyện ra, thật sự là đáng tiếc.”

Tuyết Liên lấy son bột nước mới lại, đây là đồ cưới Hiệp Phàm từ kinh thành mang đến, cũng là món nàng thích nhất, do Tô Thanh Hoài đặc ý kêu người ta vì nàng tỉ mỉ luyện chế ra từ hoa tươi, ở hiện đại thường nói, chính là thuần thiên nhiên, hơn nữa không có tác dụng phụ.

“Ta muốn làm đơn giản thôi, nếu là nhìn ra được dấu vết hoá trang, liền thật sự không dám đương nổi cái danh Bách Độc môn tối am hiểu ẩn diện nữ tử rồi.” Hiệp Phàm thân nhiên nói, nhìn chính mình trong kính, tóc rủ xuống trên vai, “Tuyết Liên, đem giá y (áo cưới) mẫu thân tự mình lựa chọn cho ta tới đây, đặt ở một bên, đợi lát nữa ta muốn mặc.”

“Không được, ta đã giúp ngươi chọn quần áo tốt rồi.” Bằng Tử Y một bên lập tức nói.

“Vì sao phải nghe lời ngươi.” Hiệp Phàm mỉm cười hỏi, “Đó là mẫu thân ta tự mình lựa, nếu lập gia đình, tự nhiên phải mặc đồ do mẫu thân chọn, ngươi tuy là Ngạo Lâm son trang khách nhân, nhưng nếu nói ta muốn xuất giá như thế nào, ngươi lại không thể ý kiến.”

Bằng Tử Y hung hăng nói: “Ngươi nếu ở Ngạo Lâm son trang hỗn láo, phải nghe lời của ta, nếu không, ngươi sợ là ngay cả là chết như thế nào cũng không hiểu.”

“Đồ phu nhân,” Hiệp Phàm nhìn chính mình trong kính, mỉm cười, thân nhiên, khinh thường nói, “Hình như ngươi nhầm lẫn rồi, nay ta là Ngạo Lâm son trang thiếu phu nhân, phải nói là ngươi nếu muốn ở Ngạo Lâm son trang hỗn láo, phải nghe lời của ta, nếu không, ngươi sợ là ngay cả là chết như thế nào cũng không hiểu đi.”

“Ngươi thực cho rằng ngươi là Ngạo Lâm son trang thiếu phu nhân nha!” Bằng Tử Y cười lạnh một tiếng, nói, “Ngươi bất quá là một quân cờ, một ngày nào đó, ngươi cũng phải thoái vị trả lại Hân nhi.”

“Vậy đến ‘Một ngày nào đó’ nói sau, đến lúc đó ngươi tiếp tục dùng khẩu khí này nói chuyện cùng ta đi. Cho dù ta Hiệp Phàm lúc này chỉ là một quân cờ, nhưng ta lại là một quân cờ an toàn, Lâm phu nhân sợ là cũng không thể không chọn buông bỏ ngươi mà bảo vệ ta, không tin, ngươi có thể thử một lần.” Hiệp Phàm nhìn Thiên Tổ im lặng làm việc, lộ ra khuôn mặt hoàn mỹ, nhìn không ra chút dấu vết son phấn, càng khiến cho dung nhan trở lên xinh đẹp động lòng người.

Tuyết Liên sớm đã chuẩn bị tốt phụ tùng, giao cho Thiên Tổ.

Thiên Tổ nhìn thoáng qua Bằng Tử Y, mí mắt hạ xuống, đem tóc Hiệp Phàm búi lên, hầu hạ nàng mặc bộ quần áo đỏ đặt ở một bên.

Kinh thành đều có cái vĩ đại kinh thành, mấy phụ tùng này tuy rằng tinh xảo đơn giản nhưng lại hào phóng cao quý, không nhiều lắm, lại vừa vặn đủ, phượng sai (trâm phượng) phi niễn, hắc phát như bặc (suối). Trên người hồng y, nhan sắc lộng lẫy (đẹp dễ thanh cao), diễm mà không tầm thường, lộ ra không khí vui mừng lại sáng sủa tinh khiết. Bộ đồ này mặc ở trên người Hiệp Phàm, quả nhiên là vô cùng thích hợp, nhìn vừa thoải mái vừa vui vẻ.

Bằng Tử Y cau giận một bước ra cửa, rồi đi.

Hiệp Phàm trong tâm nhẹ nhàng cười, Bằng Tử Y này, cũng quá coi khinh nàng đi, thực cho rằng nàng là quan gia tiểu thư cái gì cũng không hiểu sao?

Không biết trong son bột nước này có bí ẩn, nếu để qua một ít thời gian, nhan sắc sẽ sai lệch? Chỉ sợ là, nay Thiên Tổ giúp nàng trở nên vô cùng xinh đẹp, chờ một lát, lúc hôn lễ tiến hành, sẽ làm nàng bất tri bất giác biến thành mặt hoa <đầy mụn="" đỏ="" đầy="" a="">?

Còn có quần áo này, thực nghĩ đến nàng là cái nữ tử mười ngón tay không dính việc vặt vãnh? Ở mấy chỗ bộ vị mấu chốt châm tuyền rõ ràng có dấu vết cắt ra, nếu nàng trong lúc cử hành hôn lễ động tác mạnh một chút, sẽ đương trường tự tán dương?

Thật sự là đủ ngây thơ.

Trải qua những chuyện trước kia, nàng sớm đã mất đi sự tin tưởng với người khác, biết, cho dù là bằng hữu, cũng có khả năng ở lúc bản thân không thể

tưởng tượng được nhất thương tổn mình.

Nàng, không phải là bị bằng hữu tốt nhất bán đứng sao?

Nghe thấy bên ngoài truyền đến thanh âm Lâm Hi Thần, Hiệp Phàm chỉ chỉ hỉ khẽ, nói:“Giúp ta đội vào.” Nàng không muốn nhìn thấy Lâm Hi Thần, đối với hôn nhân này của mình, nàng một chút tin tưởng cũng không có, nhưng là, đối với việc dụ hoặc Lâm Hi Thần, tâm tình nàng cũng tốt hơn một chút.

Nàng không yêu, nhưng nàng bắt hẳn phải yêu nàng, nguyên nhân chỉ có một, nàng từng bị lừa dối một lần, làm cho một kẻ tương tự người từng thương tổn nàng yêu nàng, có lẽ có thể khiến vết thương liền lại.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

“Chuẩn bị thỏa đáng chưa?” Lâm Hi Thần thanh âm nghe không tệ, lo lắng có đủ.

“Đã chuẩn bị tốt.” Thiên Tổ nhẹ giọng nói.

“Tốt, mang nàng tới phía trước đi. Khách nhân đã đến rồi.” Lâm Hi Thần phân phó, đến gần Hiệp Phàm, nhẹ giọng nói,“Ta sẽ phân phó Tuyết Liên cùng Kiều Hà một tác cũng không rời, miễn cho có người giở trò, chính ngươi cũng phải cẩn thận chút. Ta không muốn sự kiện trên sông tiếp tục tái diễn.”

Hiệp Phàm nhẹ nhàng gật đầu, tuy rằng nhìn không thấy khuôn mặt, nhưng bộ dạng tương đương nhu thuận. Mà đằng sau hi khẽ, đã có dấu vết trù tính, nàng, tốt tốt lợi dụng trận hôn lễ này, khiến chính hắn có một quân cờ tốt mọi việc đều thuận lợi.

Nàng tốt tốt sống sót, nếu không, thật sự là cô phụ sinh mệnh mới này.

Biết bản thân đang ra khỏi phòng, đi lên đường nhỏ, đến bờ sông, ngồi trên thuyền, nghe được thanh âm con sông, sau đó trở lên bờ, đến phía trước Ngạo Lâm sơn trang. Tuy rằng nhìn không tới, nhưng nghe được thanh âm sôi trào, ồn ào, sắc nhọn, trầm thấp, dịu dàng.....

Đột nhiên đặc biệt tưởng niệm phụ mẫu của chính mình, ngay cả có một thân võ nghệ cao cường, ngay cả có một thân lợi thể cam đoan, nhưng, dù sao nàng chỉ là một nữ tử mười bảy tuổi, trong lòng vẫn cảm thấy bối rối, một khắc kia, nước mắt lặng lẽ đảo quanh hốc mắt, cố gắng chịu đựng, không cho nước mắt chảy ra, lòng lại hơi hơi run run, người cũng hơi hơi run run, giống như rất khản trương.

Kỳ thật, nàng chính là phi thường phi thường tưởng niệm cha mẹ yêu.

Tuy rằng là trên giang hồ, nhưng có chút quy củ vẫn không khác lắm so với ở kinh thành.

Hôn lễ là rườm rà, duy nhất không giống là, hi khẽ ở trong phòng đã bị tháo ra, trước mặt mọi người lộ ra khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt, mơ hồ có lệ, mềm mại đáng yêu, nhìn mọi người xung quanh có chút bất an, nữ tử này, khiến cho người ta đau lòng một cách khó hiểu.

Lâm Hi Thần đột nhiên đột nhiên sáng khoái lựa chọn nữ nhi trọng thân làm vợ, đây chính là một chuyện vô cùng bất ngờ, người trên giang hồ đoán không ra nguyên nhân là cái gì, nay thấy, cũng có thể hiểu, hẳn là thật sự động lòng rồi. Nữ tử trước mặt xinh đẹp như thế, nỡ làm cho người ta thương tiếc trong tâm.

Lâm Hi Thần nhìn Hiệp Phàm trước mặt, nhẹ giọng hỏi:“Có người bắt nạt ngươi sao?”

Hiệp Phàm lắc lắc đầu, cúi đầu nhẹ giọng:“Không phải, chỉ là đột nhiên tưởng niệm phụ mẫu, không biết bọn họ hiện tại như thế nào rồi? Nay, nơi này náo nhiệt như thế, trong lòng các ngươi tất cả đều là vui mừng, đối với cha mẹ ngươi, lại càng không biết thương tâm bất lực.— Lâm Hi Thần, các ngươi rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, nhất định ép ta phải trở thành quân cờ của các ngươi, ta, chẳng qua là một nữ tử bình thường, lại có tác dụng quan trọng như thế sao? Chẳng lẽ vì ta là vương phủ thiên kim? Ta, gả ngươi, ngươi, lấy ta, hoàn toàn không cùng chữ ‘yêu’ có quan hệ.”

Lâm Hi Thần hơi hơi sững sờ, cũng không biết phải nói thế nào.

Hiệp Phàm trong mắt lệ cơ hồ tràn mi mà ra, nhưng nhìn, cứng rắn nuốt trở về, mỉm cười, nhẹ nhàng lắc lắc đầu,“Nếu như ta yêu ngươi, cho dù chết cũng không tiếc nuôi, nhưng ta không yêu ngươi, cũng không tìm ra lý do khiến ta vui vẻ. Cho nên khổ sở.”

“Chẳng lẽ ngươi cùng thanh mai trúc mã Tô Thanh Hoài tình cảm sâu đậm như vậy sao?” Lâm Hi Thần khó hiểu hỏi,“Thế nhưng lại khiến ngươi không cam lòng?”

Hiệp Phàm oán hận nhìn Lâm Hi Thần, oán hận nói:“Nếu thật sự nói người nào bắt nạt ta, ngoài ngươi ra, tuyệt đối không còn người khác.”

Lâm Hi Thần lại thoải mái cười, “Có thể bắt nạt người, có lẽ cũng là một loại để ý. Nha đầu, ta thật là để ý người, chỉ là người không biết. Ta tình nguyện người oán ta, cũng tốt hơn không để ý tới ta, giống khối băng cách ta ngàn dặm.”

“Ta chỉ là quân cờ, nếu yêu ta, nhất định khổ sở.” Hiệp Phàm thân nhiên nói, “Lúc này kẻ đứng trước mặt người, nói không chừng ngay sau đó sẽ chết không có chỗ chôn. Nắm tay lại, còn tiếp tục thương thức, buông tay ra, mặc kệ sinh tử của ta.”

Lâm phu nhân tìm kiếm bọn họ xung quanh, nhìn thấy Lâm Hi Thần cùng Hiệp Phàm, Lâm phu nhân trong mắt hiện lên một tia ân ưu (nỗi buồn kín đáo), Lâm Hi Thần nhìn Hiệp Phàm, trong mắt tất cả đều là vẻ ôn nhu, hẳn chưa từng trải miền như thế? Chẳng lẽ hẳn thật sự có khả năng yêu Hiệp Phàm? Nếu yêu, đến lúc đó còn buông bỏ được tính mạng của Hiệp Phàm?

“Hi Thần, nhanh đi xã giao với khách nhân. Đứng ở chỗ này chỉ lo triển miên.” Lâm phu nhân có chút trách cứ nói, nhìn thoáng qua Hiệp Phàm, không nói gì nữa.

“Đến, giúp ta đi xã giao với mấy bằng hữu trên giang hồ.” Lâm Hi Thần giữ chặt tay Hiệp Phàm, cao hứng phấn chấn nói, “Ta thích có người đi cùng.”

“Mới là lạ.” Hiệp Phàm lặng lẽ than thở một câu, nhưng vẫn là im lặng đi theo Lâm Hi Thần tới chỗ náo nhiệt.

Thấy biểu tình của Đỗ Nhượng Hân, Hiệp Phàm cảm thấy có chút không đành lòng, Đỗ Nhượng Hân thoát nhìn điềm đậm đáng yêu, mềm mại bất lực.

Nhìn nam nhân mình thích cười nữ nhân khác, lòng của nàng sợ là tràn đầy ủy khuất.

Nghĩ vậy, Hiệp Phàm thậm chí hoàn toàn tha thứ chuyện trên sông, có lẽ đối lại là nàng cũng sẽ nghĩ biện pháp để trừng phạt nữ nhân chiếm đoạt hạnh phúc của mình, tại thời điểm kia, chính nàng không phải cũng hận không thể làm cho bằng hữu tốt nhất của mình biến mất mãi mãi sao? Cho nên, Đỗ Nhượng Hân cũng chỉ do tình thế gây nên.

Đỗ Nhượng Hân bung chén rượu lên, đi đến trước mặt hai người bọn họ, cố gắng làm cho nụ cười của mình trở lên ôn hoà, nói: “Hân nhi chúc Hi Thần ca ca hạnh phúc.”

Tiếp nhận chén rượu, Lâm Hi Thần một ngụm uống cạn.

Đỗ Nhượng Hân tiếp tục đổ chén thứ hai, đưa cho Hiệp Phàm, cũng không nói chuyện.

Hiệp Phàm tiếp nhận chén rượu, nhấp nhấp cái miệng nhỏ, nuốt xuống, một loại cảm giác ám áp kỳ quái từ cổ họng truyền xuống, làm cho nàng đột nhiên cảm thấy trong bụng một cỗ khô nóng không nói lên lời, ánh mắt mờ mịt, vẻ mặt cũng có chút mê ly.

Không đứng, đây tuyệt đối không phải rượu bình thường, nàng chỉ lo đồng tình Đỗ Nhượng Hân, đề phòng Bằng Từ Y, lại xem nhẹ nữ tử thiên chân khả ái trước mặt này, cũng là người Bách Độc môn.

Lâm Hi Thần đang muốn cất bước, lại đột nhiên phát hiện Hiệp Phàm có chỗ không đúng, ánh mắt đột nhiên trở nên quẩn rũ xinh đẹp, vẻ mặt cũng ôn nhu uyển chuyển hơn, tươi cười ngọt lịm làm cho người ta say mê. Hắn lập tức quay đầu nhìn về phía Đỗ Nhượng Hân, lớn tiếng hỏi: “Muội trong rượu cho cái gì?”

Đỗ Nhượng Hân không có hé răng, một bên Bằng Từ Y chậm chạp đáp: “Chỉ là chút an thần dược, có thể cho người có một lão bà càng thêm nghe lời rồi.”

Hiệp Phàm đang muốn đi tiếp, lại cảm thấy trong lòng tựa hồ như có lửa đốt, nàng biết không tốt, nếu không nhanh chóng khống chế, rất nhanh nàng sẽ xấu mặt. Dưới tình thế cấp bách, nàng nghĩ tới câu nói ‘tay đứt ruột xót’, chén rượu trong tay rơi xuống mặt đất, ngòai xồm xuống nhặt lên một mảnh sứ vỡ, chưa thêm suy nghĩ liền cắt qua ngón tay mình, máu tươi lập tức chảy ra, đau xót, khiến đầu óc thanh tỉnh rất nhiều.

Bên kia nghe thấy Lâm Hi Thần cảm tức nói: “Đáng giận! Nhất định phải khiến Ngạo Lâm son trang bị bêu xấu các người mới hài lòng sao. Dì, Hiệp Phàm nàng là thê tử Lâm Hi Thần ta, người muốn nàng xấu mặt, có phải hay không cảm thấy Lâm Hi Thần cũng nên thuận theo?!”

Hiệp Phàm nương theo máu tươi chảy ra mà thanh tỉnh, cứng rắn đem rượu vừa mới nuốt xuống phun ra khăn tay, vút ở một bên, thân nhiên cười nói: “Ngượng ngừng, tửu lượng của ta không tốt lắm.”

Lâm Hi Thần sùng sốt, trong lòng âm thầm may mắn Hiệp Phàm học ra rượu vừa mới uống xong, tối thiểu sẽ không làm ra chuyện xấu. “Tay người làm sao vậy?”

Nhìn vết máu trên tay, Hiệp Phàm không thêm để ý nói: “Vừa rồi chén rượu rơi trên mặt đất, lúc ta nhặt lên không cẩn thận cắt qua, không sao. Chúng ta đi tiếp đón khách nhân khác thôi.”

“Tốt.” Lâm Hi Thần đáp ứng, quay đầu nhẹ giọng Đỗ Nhượng Hân cùng Bằng Từ Y nói, “Nếu là lần sau lại có loại tình huống này phát sinh, đừng trách ta đuổi các người ra ngoài. Ngay cả là Bách Độc môn có ân với ta, cũng không chấp nhận làm càn như thế, đụng tới người của Lâm Hi Thần ta!”

Chương 37

Thanh âm rất nhỏ, Hiệp Phàm lại nghe rành mạch, nhưng nàng giả như không có nghe thấy, đi lên phía trước vài bước, cách xa ba người bọn họ.

Xá Minh vội vàng từ bên ngoài chạy vào, nói khẽ với Lâm Hi Thần: “Hình như là người trong kinh thành tới, nói là họ Tô, bằng hữu của thiếu phu nhân, có ý tới chúc mừng.”

Lâm Hi Thần sững sốt, Tô Thanh Hoài? Tô Thanh Dân? Là vị nào?

“Mời hân tiến vào.”

Hiệp Phàm cũng có chút ngoài ý muốn, nhìn ra bên ngoài. Xá Minh sau khi rời khỏi đây không lâu, đã thấy Tô Thanh Dân đi tới, có lẽ do trên đường sốt ruột, bộ dáng có hơi tiêu tụy, dường như gầy đi không ít.

“Hiệp Phàm muội muội, tốt chứ?” Tô Thanh Dân cố gắng mỉm cười, nhìn Hiệp Phàm, ánh mắt u buồn cùng ẩn nhẫn của Hiệp Phàm làm hân đau lòng, hỏi như vậy, cũng khiến hân càng thêm rối rắm.

Hiệp Phàm vừa muốn trả lời.

Lâm Hi Thần đã tiến lên phía trước, đứng ở giữa nàng và Tô Thanh Dân, vẻ mặt tươi cười nói: “Tô huynh đệ, không ngờ lại từ xa tới đây, cần phải hảo hảo uống chén rượu mừng.”

“Đó là tự nhiên.” Tô Thanh Dân mỉm cười trả lời, đến gần từng bước, nhẹ giọng nói, “Lâm Hi Thần, người lấy Hiệp Phàm vì mục đích gì ta mặc kệ, nhưng, ta không cho phép người tổn thương nàng, người tuy là người trong giang hồ, cũng không thể làm càn. Ta sẽ lấy, nếu khiến nàng bị tổn thương, người nhất định phải buông tha nàng, để nàng đi theo ta.”

“Nàng là người của Lâm Hi Thần ta, sống chết đều như vậy, làm sao có chuyện của người. Huống hồ lúc ấy hứa gả nàng cho ca ca người, không phải người, người có tư cách gì?” Lâm Hi Thần lạnh lùng nói.

“Đây là chuyện của ta, không liên quan tới người, ta chỉ muốn xem, nếu Hiệp Phàm có gì sơ xuất, ta sẽ lập tức mang nàng đi.” Tô Thanh Dân lạnh lùng nói, “Hiệp bá phụ vẫn phi thường hoài nghi động cơ của người, nhưng hân không nói, chỉ sợ nói ra, người sẽ càng thêm không thể nói lý!”

“Cho dù hân biết mục đích của ta là gì, cũng chỉ có thể thuận theo.” Lâm Hi Thần mặt không chút thay đổi nói, “Nếu ta muốn hân chết, hân cũng không thể phản đối.”

Tô Thanh Dân không tiếp tục đôi co với hân nữa, người này đúng là không thể nói lý—, thật không rõ, vì cái gì Hiệp bá phụ phải đáp ứng hân, thậm chí không vì tương lai của Hiệp Phàm mà suy nghĩ, cho dù hân là người trong giang hồ, Hiệp bá phụ dù sao cũng là trọng thần triều đình, cầu Hoàng Thượng hỗ trợ, Lâm Hi Thần cũng phải từ bỏ.

Nhưng là, Hiệp bá phụ thế nào lại đáp ứng, hơn nữa còn gả nữ nhi mà mình yêu thương nhất.

Hân thật sự không hiểu. Chỉ thấy đáng thương cho Hiệp Phàm vô tội.

Hiệp Phàm cũng không để ý tới việc Lâm Hi Thần tức giận, lấy tay đẩy Lâm Hi Thần đang đứng che ở trước mặt mình, đến gần Tô Thanh Dân, ôn hòa nói: “Nhị ca, cha ta khỏe chứ?”

“Thân thể thì tốt, chỉ là tinh thần không ổn lắm, lo lắng người.” Tô Thanh Dân hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Hi Thần, lại quay sang Hiệp Phàm mỉm cười nói, “Vừa vặn ta có việc ra ngoài, Hiệp bá phụ liền dặn bảo ta thuận đường lại đây xem người thế nào.”

“Ta sẽ viết phong thư nhờ người gửi phụ thân.” Hiệp Phàm mỉm cười nói, “Nếu đến đây, vậy phải uống chén rượu mừng của muội muội, đem cái không khí vui vẻ trở về.”

Tô Thanh Dân gật gù đầu, trên mặt có chút không đành lòng, nếu như hân có bản sự (năng lực), nhất định sẽ lập tức mang theo Hiệp Phàm rời khỏi đây. Chỉ đáng tiếc bản thân chẳng qua là phạm phu tục tử, trừ bỏ tức giận, không còn biện pháp nào khác.

Lâm Hi Thần lôi kéo Hiệp Phàm ra khỏi người Tô Thanh Dân, trong miệng mất hứng nói: “Sao lại khách sáo như thế, trước tiên ăn giải độc đi đã.”

Hiệp Phàm nhìn nhìn Lâm Hi Thần, đột nhiên hỏi: “Thượng cô nương đâu?”

“Nàng? Nàng bây giờ đang dưỡng thương, cũng là trúng một loại độc, cần phải nghỉ ngơi mấy ngày cho tốt.” Lâm Hi Thần nhìn Hiệp Phàm, đột nhiên có chút ưu thương, nhưng chỉ thoáng qua, nhìn không thấy được, còn chân thành nói, “Nha đầu, có một số việc, thật là không thể nói với người, biết quá

hiều sẽ khiến người không thể không hăm sâu vào trong đó, mà ta, thật sự là không muốn người giao thiệp với những thứ đó.”

Hiệp Phàm nhìn Xá Minh vội vàng trở về, đưa cho Lâm Hi Thần một cái bình nhỏ.

“Đây là giải được mẫu thân đưa tới, người vừa mới trúng Bách Độc môn ‘Mê hồn đan’, may mắn phun rượu ra, nếu không thật sự không biết giải quyết thế nào. Ta vừa phân phó Xá Minh đi lấy, ngay lúc hần thông tri Tô nhị thiếu gia tới, người nghe không được, ta cũng sợ Nhược Hân và mẫu thân nàng xấu hổ, loại được này làm cho người ta mất bản tính –” Lâm Hi Thần mỉm cười nói, “Thôi đi, nếu giải thích cho người nghe, chỉ sợ người lại tức giận. Đến, trước đem giải được ăn vào, tuy rằng đã phun rượu ra, nhưng được tính vẫn còn, nếu không phải người vừa bị đứt tay, có cảm giác đau đớn, chỉ sợ lúc này –”

Hiệp Phàm trừng mắt hần liếc mắt một cái, oán hận nhẹ giọng nói: “Đừng tưởng ta đoán không được, khẳng định là loại được làm cho người ta –, thôi đi, ta cũng không suy nghĩ nữa, thật là sợ càng suy nghĩ càng cảm tức. Không bằng mặc kệ đi. Được rồi, Lâm Hi Thần, lần sau không được ở trước mặt ta kêu Nhược Hân Nhược Hân này nọ, hay là kêu biểu muội đi, hoặc là kêu Đỗ cô nương. Miễn cho ta nghe xong không thoải mái.”

Lâm Hi Thần chớp mi, trêu đùa: “Nha đầu, vẫn là hung phụ nữ nha.”

“Không sai, ta Hiệp Phàm chính là không nói đạo lý như thế.” Hiệp Phàm vẻ mặt đứng đắn nói, “Bất luận về sau như thế nào, nay ta là Ngao Lâm sơn trang thiếu phu nhân, làm sao có thể để một ngoại lai nữ tử bắt nạt, hại ta rơi xuống nước không nổi, còn muốn bêu xấu ta trong hôn lễ, thật sự là không biết sâu cạn, ta đương nhiên tức giận. Vốn còn cảm thấy nàng đáng yêu, bây giờ chỉ thấy nàng đáng sợ.”

“Được, được, nha đầu, ta nghe lời người.” Lâm Hi Thần cười nói, “Coi như ta sợ có được hay không? Về sau ta nhất định nghe lời, chỉ kêu nàng Đỗ cô nương, nam nữ thụ thụ bất thân, nghe lời.”

Hiệp Phàm mỉm cười, gật gật đầu, nói: “Như vậy mới ngoan.”

“Nha đầu, –” Lâm Hi Thần làm bộ muốn đánh nàng.

Hiệp Phàm lắc mình né tránh, cười chạy ra.

Cổ Hà chiến dịch, có thời gian nhất định phải nghiên cứu kỹ càng một chút, Lâm Hi Thần này cùng người kia nhất định có quan hệ thâm sâu. Hoặc là nói, Lâm trang chủ nhất định là bộ hạ cũ của người kia, người kia còn có võ công khá tốt, thủ hạ của hần võ công đương nhiên cũng cao siêu. Hơn nữa đối với hần còn trung thành, tận tâm.

Quan trọng hơn, người kia còn là chủ nhân của Thanh Phong kiếm.

Bây giờ thanh kiếm đó lại rơi vào tay Lâm Hi Thần, có lẽ không ai nhận ra, có lẽ trong mắt người khác, Thanh Phong kiếm cũng chỉ là một thanh kiếm bình thường, nhưng, Hiệp Phàm biết, thanh kiếm kia khẳng định chính là Thanh Phong kiếm. Bảo kiếm tặng anh hùng, nếu như Lâm Hi Thần cùng người nọ không có quan hệ gì, Thanh Phong kiếm tuyệt đối sẽ không ở trong tay Lâm Hi Thần!

Nàng chưa bao giờ nghe sư phụ của mình nói qua Lâm trang chủ có thanh kiếm này. Hơn nữa Lâm trang chủ giỏi về dùng đao. Đao pháp của ông ta cũng đã khó ai địch nổi.

Lâm Hi Thần mỉm cười nhìn Hiệp Phàm như con bướm nhanh nhẹn xinh đẹp, đang lúc xuất thần, Gi Minh vội vàng chạy tới, ghé vào lỗ tai hần nói vài câu, Lâm Hi Thần nhú mày, nhìn Hiệp Phàm đang đứng gần đó, gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Ta đã biết, đi xuống đi, phải người để ý nàng một chút, đừng để nàng gặp chuyện bất trắc.”

“Ưu phiền chuyện gì?” Hiệp Phàm bình thản hỏi, “Nói ta nghe một chút, có lẽ ta có thể giúp được người, có phải hay không Thượng cô nương trong lòng không vui không chịu yên ổn?”

Lâm Hi Thần nhìn Hiệp Phàm, hơi hơi gật đầu.

Hiệp Phàm sắc mặt bình tĩnh nói: “Nếu ta Hiệp Phàm ở đây một ngày, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng cùng ta chia xẻ người, trừ phi ta Hiệp Phàm mất tác dụng, mặc kệ những người khác nghĩ thế nào cũng được, nếu người yên tâm, ta muốn cùng Thượng cô nương nói chuyện.”

Lâm Hi Thần có vài phần ngạc nhiên, nhìn Hiệp Phàm, mỉm cười hỏi: “Nha đầu, ta ở trong lòng người địa vị quan trọng như thế sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

“Ngươi là trượng phu của ta, đương nhiên là quan trọng trọng. Ta không phải là một nữ tử hào phóng, không thể cùng người khác chia sẻ một người đàn ông, ngươi cưới ta phải coi trọng ta, ta gả cho ngươi cũng sẽ tôn trọng ngươi.” Hiệp Phàm thần nhiên nói, “Nếu cứ nữ tử si tình nào ngươi cũng lấy, vậy ngươi chẳng khác nào Hoàng Thượng, có đến tam cung lục viện sao ? Điều này cực kì không thú vị.”

“Nếu thực sự có một ngày ta trở thành Hoàng Thượng thì sao ?” Lâm Hi Thần trêu đùa, “Có thể có tam cung lục viện hay không .”

Mặt Hiệp Phàm nhất thời xị xuống, oán hận nói: “Cho dù ngươi là vua của một nước, muốn lấy nữ tử khác, trừ phi Hiệp Phàm ta chết, nếu không, đừng nghĩ!”

Trong lòng Lâm Hi Thần tất cả đều là cảm động, nữ tử này, coi trọng sự tồn tại của hắn như thế, trong lòng nàng luôn có hắn, cưới nàng, có lẽ xứng đáng để đồng sinh cộng tử. “Được rồi, ngươi đi qua thăm nàng ta đi, nàng ta lúc này còn muốn tự tử, Xá Minh sốt ruột quá nên đã thông báo cho ta.”

“Có lẽ ngươi đối xử với nàng không được công bằng ?” Hiệp Phàm hỏi, “Đêm đó ngươi cả đêm không về, có chuyện gì không ổn phát sinh sao ? Nói cho ta nghe, ta mới có thể giải quyết sự việc ổn thỏa.”

“Nếu nói không công bằng, quả thật có chút không công bằng.” Ánh mắt Lâm Hi Thần nhìn nàng, vẻ mặt bi thương, miệng nhẹ nhàng nói, “Chỉ là có chút sự tình xưa cũ, Thượng gia đối với cha... đối với Lâm Hi Thần ta có ơn cứu mạng, đại ân đại đức này không thể đền đáp hết, vậy mới nói nàng ta đã chịu thua thiệt rồi.”

Hiệp Phàm hơi hơi sùng sốt, Thượng gia cùng Ngao Lâm Sơn Trang có liên quan đến nhau sao ?

“Được rồi, ta sẽ khéo léo nói chuyện.” Hiệp Phàm nhẹ giọng nói, “Nhưng mà, ngươi tuyệt đối không thể lấy nàng ta, cho dù nàng ta lấy tính mạng của mình ra uy hiếp, cũng không cho phép đồng ý.”

Lâm Hi Thần gật đầu, mỉm cười nói: “Tốt, ta hứa cả đời này ở bên ngươi, nhưng ngươi cũng phải hứa cả đời này ở bên ta mới được.”

“Nếu ta đã gả cho ngươi, tự nhiên là ở bên ngươi cả đời.” Hiệp Phàm chắc chắn nói, “Được rồi, còn muốn ở trong này bao lâu nữa? Ngươi đi ứng phó với khách nhân đi, ta đi thăm Thượng cô nương, rất nhanh sẽ trở lại.” Nói xong, xoay người theo Xá Minh rời đi.

Xá Minh đi ở phía trước, Hiệp Phàm lẳng lặng theo ở phía sau, đến chỗ ít người, nàng đột nhiên nhẹ giọng hỏi: “Hậu nhân của Thượng tướng quân chỉ có một người duy nhất sao ?”

Xá Minh gật đầu, nhẹ giọng nói: “Thượng cô nương là người duy nhất còn sống sót, cũng là lúc ấy may mắn, nghe nói đúng lúc bà vú mang theo nàng ra ngoài, cho nên may mắn thoát khỏi kiếp nạn.”

Nghe Hiệp Phàm hỏi như thế, lại thấy Lâm Hi Thần đồng ý cho nàng đi thăm Thượng Tú Lệ, làm Xá Minh nghĩ hắn phải lập tức trả lời các câu hỏi của nàng.

Hiệp Phàm hơi hơi gật đầu một cái, thần nhiên nói: “Thật sự là đáng thương, Thượng tướng quân cả đời chinh chiến trên sa trường, cuối cùng lại làm liên lụy đến cả gia đình, tuy rằng còn sống, cũng không thể chính đại quang minh còn sống, chỉ có thể lưu lạc trên giang hồ, cũng thật là đáng thương.”

“Đúng vậy,” Xá Minh gật đầu, “Nhưng mà, thiếu chủ vẫn rất quan tâm tới nàng ta, coi như là đền đáp công ơn của cha nàng ta.”

Hiệp Phàm nhẹ chau mày, nhưng cũng không hỏi gì thêm, nếu lại tiếp tục hỏi thêm, Xá Minh nhất định sẽ nghi ngờ, có gì thắc mắc hỏi Thượng Tú Lệ vẫn hơn.

Vừa vào cửa, nàng liền nhìn thấy khuôn mặt tiêu tụy của Thượng Tú Lệ, ngồi ngơ ngác, trong phòng bừa bãi, còn nô tỳ thì vẻ mặt kinh sợ đứng ở một bên, cúi đầu không dám nói. Hiệp Phàm cười nhẹ, hoá ra tình cảnh của mấy cô nương trên tivi cũng không phải là giả, hoá ra người ở thời cổ đại, ai ai cũng thích ném đồ xuống đất, hơn nữa còn phải ném tất cả xuống.

“Thượng cô nương,” Hiệp Phàm nói nhỏ nhẹ nhưng thanh âm lại rất rõ ràng, ôn hòa nhưng bình tĩnh, “Nghe nô tỳ của ngươi nói, ngươi không cam lòng yếu thế, muốn tự tử để đầu tranh ?!”

“Đúng vậy thì sao !” Thượng Tú Lệ oán hận nhìn Hiệp Phàm, “Liên quan gì đến ngươi!”

“Đương nhiên là liên quan đến ta.” Hiệp Phàm thần nhiên nói, không e ngại thái độ của Thượng Tú Lệ, con người nếu biết nắm chắc cơ hội là một điều hạnh phúc, nếu nắm đó nàng cũng có một thân hào võ nghệ, cũng có một gia thế cùng một dung nhan tốt, thì làm sao người đó có thể trêu chọc được nàng ?! Nàng nói với nô tỳ đứng bên cạnh, “Ngươi lui xuống trước đi, có việc gì ta sẽ gọi ngươi.”

“Hào, thiếu phu nhân.” Nô tỳ cúi đầu yên lặng ra ngoài, nét mặt thả lỏng đi mấy phần. Nhưng vẫn không dám đi xa, sợ Hiệp Phàm kêu các nàng sẽ không nghe thấy, chỉ dám đứng cách xa cửa phòng một chút.

“Chẳng liên quan gì đến ngươi cả ?!” Thượng Tú Lệ lạnh lùng nói, “Ngươi nếu muốn đến đây chê cười ta, thì cứ chê cười đi, ta đây không sợ ngươi !”

“Ngươi thích trượng phu của ta, ta đương nhiên muốn đến hỏi chuyện ngươi.” Hiệp Phàm thần nhiên nói, ngồi xuống bên cạnh bàn, đưa tay rót một chén trà nho nhỏ uống, biểu tình điềm tĩnh tiếp tục nói, “Một nữ nhân tại thời điểm ta kết hôn đòi sống đòi chết, ta làm sao có thể không quan tâm không hỏi? Tất nhiên là muốn xen vào, hơn nữa muốn xen luôn cả phần của phu quân ta, miễn cho hắn nhất thời mềm lòng, làm ra chuyện khiến ta không vui. Ngươi nói xem, chuyện này có quan hệ hay không có quan hệ với ta đây ?”

Thượng Tú Lệ nhìn chăm chăm Hiệp Phàm, tức giận lại nói không nên lời.

“Ta đến chỉ vô tình lúc ngươi thất thố.” Hiệp Phàm đột nhiên mỉm cười, nhìn Thượng Tú Lệ, chậm rãi nói, “Huống chi ngươi chẳng qua chỉ là tình thâm, ý si, làm chút chuyện hồ đồ, làm sao phải chê cười ngươi. Còn nữa, ngươi là ân nhân cứu mạng của Lâm Hi Thần, vì phần ân huệ này, Hi Thần tuyệt đối không bạc đãi ngươi, nhưng mà, ta lại là một nữ tử lòng dạ hẹp hòi, ta không cho phép trong lòng phu quân ngoài ta ra còn có nữ nhân khác, cho nên, ta không tha thứ cho ngươi.”

“Nhưng mà, ta đã là người của Hi Thần, ngươi vẫn chưa phải !” Thượng Tú Lệ quật cường nói.

Hiệp Phàm biểu tình không có gì biến hóa, đêm kia khẳng định là đã phát sinh sự tình gì đó, nếu không người của Thanh Long Sơn Trại sẽ không kiêng dè như thế, nhưng nàng không muốn biểu hiện ra là mình để ý, nàng cũng không thể biểu hiện ra ngoài, nếu không, thật là chỉ có nước rơi lệ .

“Thì tính sao đây?” Hiệp Phàm mỉm cười, kinh diễm động lòng người, thế nhưng Thượng Tú Lệ nhìn lại có chút chột dạ, “Cho dù ngươi từng là nữ tử bên gối của hắn, bao nhiêu đêm ân ái ngọt ngào, nay hắn là nam nhân của ta, chuyện xưa này, với ta mà nói, chỉ là một vết ố khó chịu nho nhỏ. Vô dụng, nay hắn là của ta, ta để ý làm gì chuyện xưa của hắn ?”

Thượng Tú Lệ cắn cắn môi dưới, chậm rãi nói: “Nếu hắn đồng ý cả đời bảo hộ ta.”

“Làm sao có thể ?” Hiệp Phàm vẫn như cũ mỉm cười, ngữ khí khinh đạm, “Thượng gia các ngươi đối với hắn và gia đình hắn có ơn tât báo, đồng ý bảo hộ ngươi cả đời, tất nhiên là chỉ giống như muối muối mà bảo vệ.”

“Có thể, có thể hắn đã có thân xác ta.” Thượng Tú Lệ kiên trì gằn từng tiếng nói ra, “Hắn nhất định phải hảo hảo đối đãi ta cả đời.”

Hiệp Phàm vẫn mặt mày mỉm cười, lẳng lặng nhìn Thượng Tú Lệ, nhẹ nhàng ôn nhu hỏi, “Kia, hắn là tại sao lại muốn thân thể ngươi ? Nếu là tình thâm ý hậu, giờ phút này mặc hồng y hắn là người mà không phải Hiệp Phàm ta.”

Nói ra lời này, trong tâm Hiệp Phàm mơ hồ có chút đau , hận chính mình, tại sao có thể tàn nhẫn bức bách vị nữ tử trước mặt này, nàng ta, kỳ thật cũng đáng thương. Nhưng mà, cho dù như thế nào nàng cũng không cho phép nam nhân của mình ở bên ngoài cũng một nữ nhân khác chia sẻ thể xác cùng tinh thần.

Thượng Tú Lệ rơi lệ, nhìn Hiệp Phàm, oán hận nói: “Không nghĩ tới ngươi đúng là con người tàn nhẫn như thế, được rồi, hắn là bất đắc dĩ mới muốn ta, ngươi thỏa mãn chưa.”

Hiệp Phàm than nhẹ, hơi hơi lắc lắc đầu, thản nhiên nói: “Thượng cô nương, không phải lòng ta tàn nhẫn, mà là ngươi, nhất định phải cùng ta chia sẻ một người nam nhân, mà nam nhân này lại đang chuẩn bị cưới ta, ngươi muốn ta làm sao đối mặt ngươi?”

“Một người nam nhân ba vợ bốn nàng hầu không phải thực bình thường sao?” Thượng Tú Lệ lạnh lùng nói, “Ngươi có thể làm đại thiếu phu nhân của ngươi, ta chỉ muốn làm thân phận của một tiểu thiếp, chẳng lẽ cũng không được sao?”

“Không được!” Hiệp Phàm lạnh lùng đáp trả, “Chỉ cần ta còn sống 1 ngày, bên cạnh Hi Thần không thể có bóng dáng của nữ nhân khác, mặc kệ là Thượng cô nương ngươi, hay là Đỗ cô nương nàng, cũng không thể.”

“Chỉ sợ việc này không phải do ngươi quyết định.” Trong giọng nói của Thượng Tú Lệ đột nhiên có hương vị châm chọc khiêu khích, nhìn Hiệp Phàm, ánh mắt nàng ta đột nhiên sáng một chút, giống như đột nhiên thấy được hy vọng.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

“Cho dù hắn thực sự một ngày làm Hoàng Thượng, trừ phi Hiệp Phàm ta đã chết, hắn có thể tam cung lục viện, nếu không, chỉ hai chữ — mơ tưởng!” Hiệp Phàm im lặng nhìn Thượng Tú Lệ, “Ta biết vì hắn cùng người nhà của hắn, Thượng gia các ngươi đã trả giá rất nhiều, nhưng là, nếu như lúc ấy chỉ vì ngày sau báo đáp, sợ rằng Thượng tướng quân sẽ không dùng tính mạng một nhà Thượng gia.”

Thượng Tú Lệ lạnh lùng nhìn Hiệp Phàm, niềm hy vọng trong ánh mắt tựa như âm đạm đi rất nhiều. Hiệp Phàm trước mặt, rốt cuộc biết bao nhiêu? Nàng không phải Hiệp Vương gia nữ nhi sao? Sao lại biết tình hình lúc đó, chẳng lẽ Lâm Hi Thần ngay cả chuyện xưa này đó cũng nói cho nàng biết?

“Tuỳ ngươi.” Thượng Tú Lệ thản nhiên nói, “Dù sao ta cũng có đủ thời gian chờ đợi, đến lúc đó, ta xem Hiệp Phàm ngươi còn có thể giống như bây giờ hay không.”

Hiệp Phàm ôn hòa cười, nói: “Tốt, vậy từ bỏ ý nghĩ muốn chết trong đầu đi, từ từ chờ đợi, nhìn xem tới lúc đó, ta còn có thể nói như thế với ngươi hay không.”

Thượng Tú Lệ đột nhiên nhìn chằm chằm Hiệp Phàm, gần từng tiếng: “Ngươi rốt cuộc là loại người nào? Ngươi còn biết gì nữa? Nếu như muốn giao ta để lập công, tùy thời có thể!”

Hiệp Phàm mỉm cười, thực ôn hòa nói: “Ta là nhị nữ nhi Hiệp Vương gia – trọng thần trong triều, nay là Ngao Lâm son trang thiếu trang chủ Lâm Hi Thần tân hôn thê tử. Ta biết ngươi là cháu gái Thượng tướng quân, là hậu nhân duy nhất may mắn còn sót lại của Thượng gia, lúc ấy Thượng tướng quân cùng đối thủ câu thông, không tiếc thả đối thủ, mang tội danh phản quốc, hại tánh mạng cả nhà, cho nên, Hi Thần phải đồng ý bảo hộ ngươi cả đời. Về phần Hi Thần, làm sao bảo hộ, có lẽ giống như lời ngươi nói, tới lúc đó rồi tính sau.”

“Ngươi, ngươi, thật sự chính là Hiệp Vương gia nhị nữ nhi sao? Một vương phủ thiên kim, sao có thể biết nhiều chuyện như thế?” Thượng Tú Lệ bị ai nói, “Chuyện xưa này đó, Lâm đại ca chưa bao giờ đề cập với người ngoài, nếu ngươi đã biết, hẳn là hẳn thật sự yêu thương ngươi, nếu không—”

“Ta chẳng qua là một quân cờ, không hơn, ngươi không cần suy nghĩ miên man.” Hiệp Phàm thần nhiên nói, hướng ra bên ngoài nói lớn, “Người đâu, thay Thượng cô nương thu thập một chút, hầu hạ cho tốt.”

Bên ngoài có người lên tiếng trả lời, lập tức đi đến, cúi đầu vội vàng thu thập những thứ bừa bãi.

“Nếu như ngươi muốn uống chén rượu mừng, tùy ngươi; Nếu như muốn yên tĩnh một mình, cũng tùy ngươi.” Hiệp Phàm cũng không quay đầu lại nói, chậm rãi tiêu sái ra khỏi phòng, nhìn những tia nắng mặt trời bên ngoài, trong đầu lại rét run từng đợt.

Lâm Hi Thần này, nhất định cùng người nọ có quan hệ không rõ ràng? Nhưng mà, hẳn rõ ràng là con sư phụ, vì sao không học đạo pháp, lại sử dụng kiếm chứ? Hơn nữa còn có thanh kiếm bất ly thân của người nọ – Thanh Phong kiếm.

Nếu thật sự cùng người nọ có liên quan, nàng phải đối mặt như thế nào đây?

Đi thẳng tới phía trước, mơ hồ thấy một thân ảnh chợt loé, Hiệp Phàm trong lòng vừa động, hướng Xá Minh nói: “Xá Minh, ngươi cứ đi trước, ta có chút mệt, nghỉ ngơi một lát lại đi.”

Xá Minh đáp ứng, bản thân tiếp tục đi.

Hiệp Phàm chờ hẳn đi xa, mới treo cái chuông, đi tới nơi thân ảnh vừa rồi biến mất, lướt đi một đoạn đường, phía trước là cái hoa viên nhỏ, cửa khép hờ, trên có khóa, nhưng đã mở ra. Hiệp Phàm lấy tay đẩy cửa, nhẹ nhàng đi vào. Nơi này, nàng từng nghe sư phụ nhắc qua, là nơi sư phụ thích nhất.

“Sư phụ, là ngài sao?” Hiệp Phàm nhẹ giọng hô một tiếng.

“Đúng vậy.” Nhạc Tĩnh Mai xuất hiện sau một thân cây, trên mặt mơ hồ có nước mắt, nhìn chung quanh, ưu thương nói, “Vốn tưởng rằng sẽ không trở lại nơi này, người đó, chẳng thay đổi chút nào. Vẫn là bộ dáng trước đây.”

Kỳ thật, đối với Ngao Lâm son trang, Hiệp Phàm cũng không xa lạ, cho nên nàng có thể tự do giống như đi trong phủ của mình. Đó là bởi vì, sư phụ trước đây đã tạ qua vô số lần về nơi này, nàng nghe nhiều tới trình độ đã quen thuộc giống như nhà của mình.

Khi nàng nhìn thấy thân ảnh người này, chỉ biết đó nhất định là sư phụ, nàng nhất định không có nhìn lầm. Tựa như lời sư phụ nói, cánh cửa của hoa viên nhỏ này vĩnh viễn khép hờ, trên cửa vĩnh viễn có khóa, nhưng cũng vĩnh viễn sẽ không khóa lại, bởi vì trước kia, sư phụ thường xuyên đến nơi này, đủ loại hoa cỏ, mang theo Hi Thần tới chơi đùa.

“Sư phụ, ngài đến đây lúc nào?” Hiệp Phàm vui vẻ hỏi.

“Từ tối hôm qua.” Nhạc Tĩnh Mai nhìn đồ đệ, cười từ ái, nhẹ nhàng nói, “Ngươi nha đầu kia, sao lại ngốc nghếch như thế, cứ nhất định phải gả cho hẳn chứ? Hẳn có thể cho ngươi cuộc sống bình an hạnh phúc sao?”

“Hẳn không cho được con, nhưng con có thể cho hẳn.” Hiệp Phàm nghịch ngợm nói, “Con đã suy nghĩ kỹ, hẳn khó chơi như vậy, cũng chỉ có Hiệp Phàm con mới có thể thu thập được. Đổi lại là người khác, chỉ sợ là sùng bái đến ngôn nghe kẻ nghe rồi.”

“Nghe nói hẳn đã có Đỗ Nhượng Hân cùng Thượng Tú Lệ.” Nhạc Tĩnh Mai bất an nói.

“Tin tức của ngài thật linh thông.” Hiệp Phàm mỉm cười, giúp đỡ sư phụ ngồi xuống ghế, lại nói, “Hai cái tiểu nữ tử kia là đồ đệ đối thủ của ngài? Ngài tính như thế nào? Cứ ở chỗ này như vậy ư? Ngao Lâm son trang là nơi ngoại hộ tang long, con xem, ngay cả nô bộc vậy nước quét nhà đều có võ công không tồi, bây giờ ngài còn tốt, nhưng mà lúc sau, khó tránh khỏi sẽ không bị người phát hiện.”

“Ta nghĩ ở lại cùng con mấy ngày, xem Hi Thần hẳn đối với con như thế nào, vậy mới yên tâm. Nhưng mà, con cũng không cần lo lắng, đây dù sao cũng là nơi trước kia ta từng sống, ta rất quen thuộc, nếu muốn trốn đi sợ là không ai thấy được. Những người này, võ công hẳn là kém ta.” Nhạc Tĩnh Mai ôn nhu cười, từ ái nói.

“Sư phụ muốn như thế nào liền tùy sư phụ.” Hiệp Phàm trong lòng nghĩ, nếu sư phụ có thể gặp được Lâm trang chủ, có lẽ có thể giải thích rõ ràng hiểu lầm ngày đó, nhìn bộ dáng Lâm trang chủ, không giống kẻ phụ bạc, về mặt chính khí, hẳn là người có trách nhiệm, lúc ấy buông tha cho sư phụ nhất định có nguyên nhân, nói không chừng có thể giải thích.

“Con tới tiền thỉnh đi.” Nhạc Tinh Mai mỉm cười nói, “Ta một mình đi dạo chung quanh.”

Hiệp Phàm gật gù đầu, rời khỏi hoa viên nhỏ, trở lại phía trước. Thấy Lâm Hi Thần trên mặt đã có men say mơ hồ, đối với hôn lễ này, hẳn cũng không giống như phản cảm.

“Nghe Xá Minh nói, ngươi đã xử lí thoả đáng rồi.” Lâm Hi Thần thấy Hiệp Phàm trở về, bước nhanh tới, cười nói, trong giọng còn có chút men say thoảng qua.

“Đúng vậy.” Hiệp Phàm mỉm cười, nói, “Nàng nói nàng sẽ kiên nhẫn đợi đến khi ngươi có thể có ba vợ bốn nàng hầu.—đúng rồi, khi nào thì ngươi có thể có ba vợ bốn nàng hầu đây? Trừ phi ngươi làm Hoàng Thượng.” Hiệp Phàm ngữ khí trêu đùa, nhưng trong ánh mắt lại ẩn giấu một nụ cười ôn nhu, im lặng nhìn Lâm Hi Thần, tựa hồ tất cả đều như vô tâm.

Lâm Hi Thần ha ha hai tiếng, nhưng không có nói gì, trong ánh mắt lại hiện lên một sự quyết tâm, làm cho Hiệp Phàm cả kinh.

Hiệp Phàm không nói tới việc này nữa, cùng Lâm Hi Thần tiếp đón khách nhân, chỉ là kính rượu, hàn huyên, làm một số chuyện vô vị khuôn sáo. Tuy rằng không phải việc vui vẻ gì, nhưng cũng phải làm cho tốt, đến khi khách nhân về hết, Hiệp Phàm cảm thấy xương cốt rã rời, mà Lâm Hi Thần có uống chút rượu, bị người khiêng về tân phòng.

Nhanh chóng thay quần áo, Hiệp Phàm một mình lẳng lặng đứng ở trong phòng, nghĩ đêm nay sự phụ dung thân nơi nào? Tuy rằng sự phụ cực kỳ quen thuộc nơi này, nhưng không có khả năng quang minh chính đại ở trong một gian phòng tử tế, chỉ sợ lại tùy tiện tìm một chỗ qua đêm đi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

“Cho dù hẳn thực sự một ngày làm Hoàng Thượng, trừ phi Hiệp Phàm ta đã chết, hẳn có thể tam cung lục viện, nếu không, chỉ hai chữ — mơ tưởng!” Hiệp Phàm im lặng nhìn Thượng Tú Lệ, “Ta biết vì hẳn cùng người nhà của hẳn, Thượng gia các người đã trả giá rất nhiều, nhưng là, nếu như lúc ấy chỉ vì ngày sau báo đáp, sợ rằng Thượng tướng quân sẽ không dùng tính mạng một nhà Thượng gia.”

Thượng Tú Lệ lạnh lùng nhìn Hiệp Phàm, niềm hy vọng trong ánh mắt tựa như âm đạm đi rất nhiều. Hiệp Phàm trước mặt, rốt cuộc biết bao nhiêu? Nàng không phải Hiệp Vương gia nữ nhi sao? Sao lại biết tình hình lúc đó, chẳng lẽ Lâm Hi Thần ngay cả chuyện xưa này đó cũng nói cho nàng biết?

“Tùy ngươi.” Thượng Tú Lệ thân nhiên nói, “Dù sao ta cũng có đủ thời gian chờ đợi, đến lúc đó, ta xem Hiệp Phàm ngươi còn có thể giống như bây giờ hay không.”

Hiệp Phàm ôn hòa cười, nói: “Tốt, vậy từ bỏ ý nghĩ muốn chết trong đầu đi, từ từ chờ đợi, nhìn xem tới lúc đó, ta còn có thể nói như thế với ngươi hay không.”

Thượng Tú Lệ đột nhiên nhìn chằm chằm Hiệp Phàm, gần từng tiếng: “Ngươi rốt cuộc là loại người nào? Ngươi còn biết gì nữa? Nếu như muốn giao ta để lập công, tùy thời có thể!”

Hiệp Phàm mỉm cười, thực ôn hòa nói: “Ta là nhị nữ nhi Hiệp Vương gia – trọng thân trong triều, nay là Ngao Lâm son trang thiếu trang chủ Lâm Hi Thần tân hôn thê tử. Ta biết ngươi là cháu gái Thượng tướng quân, là hậu nhân duy nhất may mắn còn sót lại của Thượng gia, lúc ấy Thượng tướng quân cùng đối thủ câu thông, không tiếc thả đối thủ, mang tội danh phản quốc, hại tánh mạng cả nhà, cho nên, Hi Thần phải đồng ý bảo hộ ngươi cả đời. Về phần Hi Thần, làm sao bảo hộ, có lẽ giống như lời ngươi nói, tới lúc đó rồi tính sau.”

“Ngươi, ngươi, thật sự chính là Hiệp Vương gia nhị nữ nhi sao? Một vương phủ thiên kim, sao có thể biết nhiều chuyện như thế?” Thượng Tú Lệ bị ai nói, “Chuyện xưa này đó, Lâm đại ca chưa bao giờ đề cập với người ngoài, nếu ngươi đã biết, hẳn là hẳn thật sự yêu thương ngươi, nếu không—”

“Ta chẳng qua là một quân cờ, không hơn, ngươi không cần suy nghĩ miên man.” Hiệp Phàm thân nhiên nói, hướng ra bên ngoài nói lớn, “Người đâu, thay Thượng cô nương thu thập một chút, hầu hạ cho tốt.”

Bên ngoài có người lên tiếng trả lời, lập tức đi đến, cúi đầu vội vàng thu thập những thứ bừa bãi.

“Nếu như ngươi muốn uống chén rượu mừng, tùy ngươi; Nếu như muốn yên tĩnh một mình, cũng tùy ngươi.” Hiệp Phàm cũng không quay đầu lại nói, chậm rãi tiêu sái ra khỏi phòng, nhìn những tia nắng mặt trời bên ngoài, trong đầu lại rét run từng đợt.

Lâm Hi Thần này, nhất định cùng người nọ có quan hệ không rõ ràng? Nhưng mà, hẳn rõ ràng là con sự phụ, vì sao không học đạo pháp, lại sử dụng kiếm chứ? Hơn nữa còn có thanh kiếm bất ly thân của người nọ – Thanh Phong kiếm.

Nếu thật sự cùng người nọ có liên quan, nàng phải đối mặt như thế nào đây?

Đi thẳng tới phía trước, mơ hồ thấy một thân ảnh chợt loé, Hiệp Phàm trong lòng vừa động, hướng Xá Minh nói:“Xá Minh, ngươi cứ đi trước, ta có chút mệt, nghỉ ngơi một lát lại đi.”

Xá Minh đáp ứng, bản thân tiếp tục đi.

Hiệp Phàm chờ hần đi xa, mới treo cái chuông, đi tới nơi thân ảnh vừa rồi biến mất, lướt đi một đoạn đường, phía trước là cái hoa viên nhỏ, cửa khép hờ, trên có khóa, nhưng đã mở ra. Hiệp Phàm lấy tay đẩy cửa, nhẹ nhàng đi vào. Nơi này, nàng từng nghe sư phụ nhắc qua, là nơi sư phụ thích nhất.

“Sư phụ, là ngài sao?” Hiệp Phàm nhẹ giọng hô một tiếng.

“Đúng vậy.” Nhạc Tĩnh Mai xuất hiện sau một thân cây, trên mặt mơ hồ có nước mắt, nhìn chung quanh, ưu thương nói,“Vốn tưởng rằng sẽ không trở lại nơi này, người đó, chẳng thay đổi chút nào. Vẫn là bộ dáng trước đây.”

Kỳ thật, đối với Ngao Lâm son trang, Hiệp Phàm cũng không xa lạ, cho nên nàng có thể tự do giống như đi trong phủ của mình. Đó là bởi vì, sư phụ trước đây đã tạ qua vô số lần về nơi này, nàng nghe nhiều tới trình độ đã quen thuộc giống như nhà của mình.

Khi nàng nhìn thấy thân ảnh người này, chỉ biết đó nhất định là sư phụ, nàng nhất định không có nhìn lầm. Tựa như lời sư phụ nói, cánh cửa của hoa viên nhỏ này vĩnh viễn khép hờ, trên cửa vĩnh viễn có khóa, nhưng cũng vĩnh viễn sẽ không khóa lại, bởi vì trước kia, sư phụ thường xuyên đến nơi này, đủ loại hoa cỏ, mang theo Hi Thần tới chơi đùa.

“Sư phụ, ngài đến đây lúc nào?” Hiệp Phàm vui vẻ hỏi.

“Từ tối hôm qua.” Nhạc Tĩnh Mai nhìn đồ đệ, cười từ ái, nhẹ nhàng nói,“Ngươi nha đầu kia, sao lại ngốc nghếch như thế, cứ nhất định phải gả cho hần chứ? Hần có thể cho ngươi cuộc sống bình an hạnh phúc sao?”

“Hần không cho được con, nhưng con có thể cho hần.” Hiệp Phàm nghịch ngợm nói,“Con đã suy nghĩ kỹ, hần khó chơi như vậy, cũng chỉ có Hiệp Phàm con mới có thể thu thập được. Đổi lại là người khác, chỉ sợ là sùng bái đến ngónh nghe kể nghe rồi.”

“Nghe nói hần đã có Đỗ Nhượng Hân cùng Thượng Tử Lệ.” Nhạc Tĩnh Mai bắt an nói.

“Tin tức của ngài thật linh thông.” Hiệp Phàm mỉm cười, giúp đỡ sư phụ ngồi xuống ghế, lại nói,“Hai cái tiểu nữ tử kia là đồ đệ đối thủ của ngài? Ngài tính như thế nào? Cứ ở chỗ này như vậy ư? Ngao Lâm son trang là nơi ngoại hồ tang long, con xem, ngay cả nô bộc vậy nước quét nhà đều có võ công không tồi, bây giờ ngài còn tốt, nhưng mà lúc sau, khó tránh khỏi sẽ không bị người phát hiện.”

“Ta nghĩ ở lại cùng con mấy ngày, xem Hi Thần hần đối với con như thế nào, vậy mới yên tâm. Nhưng mà, con cũng không cần lo lắng, đây dù sao cũng là nơi trước kia ta từng sống, ta rất quen thuộc, nếu muốn trốn đi sợ là không ai thấy được. Những người này, võ công hẳn là kém ta.” Nhạc Tĩnh Mai ôn nhu cười, từ ái nói.

“Sư phụ muốn như thế nào liền tùy sư phụ.” Hiệp Phàm trong lòng nghĩ, nếu sư phụ có thể gặp được Lâm trang chủ, có lẽ có thể giải thích rõ ràng hiểu lầm ngày đó, nhìn bộ dáng Lâm trang chủ, không giống kẻ phụ bạc, về mặt chính khí, hẳn là người có trách nhiệm, lúc ấy buông tha cho sư phụ nhất định có nguyên nhân, nói không chừng có thể giải thích.

“Con tới tiền thính đi.” Nhạc Tĩnh Mai mỉm cười nói,“Ta một mình đi dạo chung quanh.”

Hiệp Phàm gật gật đầu, rời khỏi hoa viên nhỏ, trở lại phía trước. Thấy Lâm Hi Thần trên mặt đã có men say mơ hồ, đối với hôn lễ này, hần cũng không giống như phản cảm.

“Nghe Xá Minh nói, ngươi đã xử lý thoả đáng rồi.” Lâm Hi Thần thấy Hiệp Phàm trở về, bước nhanh tới, cười nói, trong giọng còn có chút men say thoảng qua.

“Đúng vậy.” Hiệp Phàm mỉm cười, nói,“Nàng nói nàng sẽ kiên nhẫn đợi đến khi ngươi có thể có ba vợ bốn nàng hầu.—đúng rồi, khi nào thì ngươi có thể có ba vợ bốn nàng hầu đây? Trừ phi ngươi làm Hoàng Thượng.” Hiệp Phàm ngữ khí trêu đùa, nhưng trong ánh mắt lại ẩn giấu một nụ cười ôn nhu, im lặng nhìn Lâm Hi Thần, tựa hồ tất cả đều như vô tâm.

Lâm Hi Thần ha ha hai tiếng, nhưng không có nói gì, trong ánh mắt lại hiện lên một sự quyết tâm, làm cho Hiệp Phàm cả kinh.

Hiệp Phàm không nói tới việc này nữa, cùng Lâm Hi Thần tiếp đón khách nhân, chỉ là kính rượu, hàn huyên, làm một số chuyện vô vị khuôn sáo. Tuy rằng không phải việc vui vẻ gì, nhưng cũng phải làm cho tốt, đến khi khách nhân về hết, Hiệp Phàm cảm thấy xương cốt rã rời, mà Lâm Hi Thần có uống chút rượu, bị người khiêng về tân phòng.

Nhanh chóng thay quần áo, Hiệp Phàm một mình lẳng lặng đứng ở trong phòng, nghĩ đêm nay sư phụ dung thân nơi nào? Tuy rằng sư phụ cực kỳ quen thuộc nơi này, nhưng không có khả năng quang minh chính đại ở trong một gian phòng tử tế, chỉ sợ lại tùy tiện tìm một chỗ qua đêm đi.“Tuyệt Liên.” Hiệp Phàm giả như vô tình hỏi,“Hôm nay uống rượu ta để ý thấy có khách nhân nói giỡn, Lâm trang chủ phu nhân trước kia so với hiện tại còn trẻ trung xinh đẹp gấp bội, chẳng lẽ, Ngao Lâm son trang còn vị phu nhân nào khác?”

Tuyết Liên nhìn thoáng qua Hiệp Phàm, thấy Hiệp Phàm đang bùng chén trà, vẻ mặt bình tĩnh, giống như chỉ là vô tình hỏi, mới yên lòng.

Đối với vị thiếu phu nhân trước mặt, Tuyết Liên trong lòng có chút kiêng kỵ, Hiệp Phàm khiến nàng thấy rất khó nắm bắt, nàng cảm giác thiếu phu nhân này so với Đỗ Nhược Hân còn mạnh hơn gấp trăm lần, người này, ngày thường thanh lệ thoát tục, lại thông minh lạnh lùng, trầm tĩnh nội liễm, ôn nhu hiền lành, nhưng thật ra là ngoài mềm trong cứng, khiến người ta không thể không chuẩn bị tinh thần hầu hạ.

“Trước đây vốn là từng có một vị trang chủ phu nhân, sau lại qua đời, trang chủ phu nhân hiện tại là sau đó mới lấy vào.” Thanh âm Tuyết Liên nhẹ nhàng, tận lực tỏ ra bình thản.

“Phải không? Thực đáng tiếc.” Hiệp Phàm mỉm cười, nói, “Ta vốn đang rất tò mò, muốn xem một nữ tử xinh đẹp xuất chúng như thế nào, mới có thể cùng trang chủ phu nhân so sánh. Nguyên lai đã qua đời, là vì bệnh sao?”

Tuyết Liên lắc đầu, có chút do dự nói: “Là không cẩn thận lạc nhai (roi xuống núi), mọi người tìm mãi không thấy, cuối cùng đành từ bỏ.”

Hiệp Phàm gật đầu, không hỏi nữa, tiếp tục thưởng trà.

Lâm Hi Thần từ bên ngoài đi đến. Trên mặt còn có men say nồng đậm.

“Đang nói cái gì vậy, sao lại vui vẻ như thế?” Lâm Hi Thần hỏi trong men say, ánh mắt híp lại, giống con báo săn nguy hiểm.

Hiệp Phàm uống ngụm trà, cười nhẹ, nhẹ nhàng nói: “Ta đang hỏi Tuyết Liên, tật xấu hoa tâm của chàng liệu có phải do di truyền.”

Lâm Hi Thần hơi hơi một chớp mí, như thực như giả nói: “Kết luận như thế nào?”

“Rất tốt.” Hiệp Phàm cũng nửa giả nửa thực nói, “Trong hi yển (tiệc cưới) nghe bằng hữu trên giang hồ của chàng đề cập tới hai vị trang chủ phu nhân mỹ mạo, trong lòng thật sự tò mò, nhìn Lâm trang chủ tướng mạo đường đường về mặt chính khí, không giống như là kẻ khắp nơi lưu tình, thì ra là còn một vị trang chủ phu nhân trước kia bất hạnh qua đời sớm, ta thấy, chàng nếu chán ghét ta, để cho ta tự do, đây chính là biện pháp đối người mới là không phải nghe người cũ khóc, thấy như nào?”

Lâm Hi Thần cười lạnh, “Chỉ cần nàng không mưu sát trượng phu, đề nghị này của nàng ta sẽ suy nghĩ, suy nghĩ thật kĩ.”

“Hắn là lưỡng toàn kì mĩ.” Hiệp Phàm trên mặt mỉm cười, trong lòng lại suy nghĩ, vì sao, Lâm Hi Thần không có một chút ít bi ai (đau buồn), chẳng lẽ hắn đã quên mẫu thân của mình, hay còn có nguyên nhân nào khác?

Tuyết Liên lặng lẽ lui đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại, mọi người thường nói, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, hai người kia lại còn có tâm tình đứng đó ba hoa.

Tuyết Liên vừa đi ra, Lâm Hi Thần ngã đầu ở trên giường, vù vù ngủ. Hiệp Phàm im lặng ngồi, nhìn bóng đêm từ dày đặc chuyển thành những tia nắng ban mai, nhuộm trắng cửa sổ, một đêm chưa ngủ.

Vừa sáng sớm, lại nổi lên vụ (sương mù), đẩy cửa sổ ra, một đoàn đoàn sương mù dày đặc đập vào mặt, đứng cách nhau nửa thước đã không thấy đối phương. Toàn bộ ngao lam sơn trang cứ như vậy im lặng chìm trong vụ, yên tĩnh. Hiệp Phàm đứng trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn, suốt một đêm, nàng không ngừng tìm kiếm trong đầu những tư liệu mình biết liên quan tới Cổ Hà chiến dịch.

Cổ Hà chiến dịch, là trận chiến thắng làm vua thua làm giặc. Từng một thời là chiến hữu thân thiết, lại vì quyền thế mà đấu tranh sống chết. Hoàng Thượng của hiện tại cùng người kia, từng nâng đỡ lẫn nhau, từng cười luận quốc sự, tung hoành thiên hạ. Phụ thân từng nói thế này, hai người trẻ tuổi có cùng lí tưởng, dùng cái mục đích đó để sống vai cùng nhau, sau đó cũng lại dùng chính cái mục đích đó để chém giết lẫn nhau. Cuối cùng một người thành Hoàng Thượng, một kẻ lưu lạc trong giang hồ.

“Đang nghĩ cái gì?” Một thanh âm đột nhiên vang lên khiến Hiệp Phàm hoảng sợ, quay đầu nhìn thấy Lâm Hi Thần đứng phía sau mình, lẳng lặng nhìn mình, ánh mắt sáng ngời, vẻ mặt tỉnh táo, mơ hồ có ý cười thần nhiên, dường như còn chứa chút chán tình.

“Đang nhìn vụ, hảo đại vụ.” Hiệp Phàm thần nhiên cười, “Ngủ ngon giấc không?”

“Tốt lắm.” Lâm Hi Thần có chút hoài nghi nhìn Hiệp Phàm, dùng ngữ điệu trêu chọc nói, “Nhìn nàng quần áo chỉnh tề, chẳng lẽ một đêm không ngủ? Là ta ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, hay do nàng không chịu đi vào khuôn khổ?”

Hiệp Phàm mặt ửng hồng lên, dù sao nàng cũng chỉ là nữ tử mười bảy mười tám tuổi, cho dù là ở hiện đại hay cổ đại, nàng cũng vẫn là tiểu nữ sinh không hiểu chuyện phong tình, nay đối mặt với trượng phu, cũng không biết nên phản ứng ra sao.

“Lâm Hi Thần, chàng.” Hiệp Phàm nửa xấu hổ nửa tức giận đang muốn nói.

Cửa phòng lập tức bị đẩy ra, Tuyết Liên vẻ mặt kích động vọt vào, nhìn hai người trong phòng, thở hổn hển nói: “Thiếu trang chủ, thiếu phu nhân,—Đỗ cô nương, nàng, nàng tự sát, vừa mới mới phát hiện, nàng uống độc dược,—”

Lâm Hi Thần chau mày.

Hiệp Phàm trong lòng ngăn ra, thú vị, dàn xếp một cái Thượng Tú Lệ, lại lôi ra một cái Đỗ Nhược Hân, hù dọa ai đây, thân nàng ta chính là người Bách

Độc môn, có loại độc nào độc chết nằng ta được, lúc sau mới phát hiện, rõ ràng là cố ý!

“Đi xem đi, an ủi Đỗ cô nương một chút. Ta có chút mệt mỏi, muốn ngủ một lát.” Hiệp Phàm che miệng nhẹ nhàng đánh ngáp, quỵt quỵt (mệt mỏi) nói, “Nói nằng lần sau đôi phương thức mạo hiểm hơn một chút, người của Bách Độc môn dùng thuốc độc tự sát, thật hài hước. Có bản lĩnh, cắt cổ tay, rất có hiệu quả.”

Tuyết Liên nhẹ nhàng nở nụ cười, lại cảm thấy không ổn, lập tức cúi đầu, im lặng không nói.

“Nàng đang an ủi Nhược Hân, hay là đồ dầu thêm lửa đây?” Lâm Hi Thần cũng nhìn không được mỉm cười hỏi, “Người ta nếu thật sự tự sát thì sao? Bách Độc môn có thiên hạ đệ nhất độc, không thuốc nào cứu được, biết đâu nằng ta ăn thật?”

“Chàng tin sao?” Hiệp Phàm trừng mắt nhìn, mỉm cười nói, “Bách Độc môn tuyệt đối không tồn tại loại được không thể giải – được rồi, chàng mau tới đó đi, cho dù là độc được không thể giải, chỉ cần thấy chàng, nghe tiếng gọi ôn nhu của chàng, lập tức như uống được giải được. Tốt xấu gì ta cũng là thê tử chàng cưới hỏi dang hoàng, ta còn chưa lập quy củ đâu, một đám đến gây phiền toái. Thật sự là không thú vị, uống thay cho bốn chữ nữ nhân giang hồ. Dù rồi, đi đi, ta muốn nghỉ ngơi – à, nói như vậy, ta có thể không cần phụng trà có phải hay không?”

“Đúng vậy, xem chừng bây giờ rất náo nhiệt. Nàng không đi nhìn một chút?” Lâm Hi Thần một bên thay quần áo một bên hỏi.

Hiệp Phàm lắc lắc đầu, nói: “Phiền toái chuyển cáo một tiếng, Hiệp Phàm mới đến quý bảo, chưa quen khí hậu, cảm thấy thân thể không khỏe, sẽ không đi, thậm chí muốn tĩnh dưỡng, mong mọi người đừng quấy rầy.”

Tuyết Liên cúi đầu, cố nén cười, thiếu phu nhân này, thật là thú vị.

Lâm Hi Thần cũng không miễn cưỡng nằng, đi theo Tuyết Liên ra cửa phòng, quay đầu nói: “Ta kêu Kiều Hà tới hầu hạ nằng.”

“Thôi đi, nằng đến đây ta lại không thể nghỉ ngơi, ta chỉ muốn im lặng ngủ. Chàng an tâm đi, ta là thiếu phu nhân của chàng, sẽ không có ai bạc đãi ta.” Hiệp Phàm nằm xuống giường, ngửi khí có chút hăm hồ, nhắm mắt lại, thật là có chút mệt mỏi, muốn ngủ một giấc thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Một đêm không ngủ, là thứ ăn mòn tinh thần hữu hiệu nhất.

Kiều Hà đứng ngoài cửa sổ, nghe được lời Hiệp Phàm nói, chọn thiếu chủ phu nhân này quả thật là một ý tưởng sáng suốt, nằng ta thông minh, hiểu chuyện, so với Đỗ Nhược Hân còn tốt hơn rất nhiều lần.

Nếu nói Đỗ Nhược Hân quý quyết như một con mèo hoang, như vậy Hiệp Phàm này là hồ ly tu luyện thành tinh, hơn nữa là hồ ly chín đuôi, cái loại hồ ly chín đuôi mà tiên khí bức người. Đỗ Nhược Hân có thừa dịu dàng, thì Hiệp Phàm đầy đặc linh khí thanh đạm trong trẻo.

Người Bách Độc Môn dùng độc tự sát, đúng là một trò khôi hài, nằng là nô bộc không dám nói, nhưng thiếu phu nhân lại dám nói ra. Từ trên xuống dưới Ngao Lâm son trang mới sáng sớm đã bị một tiếng thét làm cho huyền não không chỗ nào được an bình “Đỗ cô nương uống thuốc độc, mau tới cứu với!” Thật buồn cười, chẳng biết Đỗ Nhược Hân kiếm đâu ra cái loại nô tỳ ngu ngốc vậy chứ, thật sự là mắt mặt những kẻ làm phận nô tỳ như các nằng mà! Thực khiến người ta khinh thường.

Trước đây cảm thấy Đỗ Nhược Hân cô nương là một cô gái đáng yêu, nay Hiệp Phàm mới đến đây ngắn ngủi có mấy ngày, liền khiến cho nằng cảm thấy mới mẻ như vậy, giống như một sớm tinh mơ lạc vào thế giới thần tiên vậy, ha ha, thật sự là cảm thấy may mắn, có thể hầu hạ chủ tử như vậy.

Cảm giác về thiếu trang chủ phu nhân chính là kì diệu như thế.

Ngủ thẳng đến tận trưa, Hiệp Phàm mới tỉnh lại, mở mắt ra, ngồi xuống, vận vận cái thất lưng, phát hiện ngoài cửa sổ có chút âm u, trời giống như muốn mưa. Sáng hôm nay mặt trời vẫn còn chói chang, mới qua vài canh giờ mà thời tiết đã âm u thế này.

Nhưng mà nhiệt độ vẫn rất tốt, không bị lạnh, thậm chí còn ấm áp.

“Thiếu phu nhân, ngài tỉnh.” Kiều Hà đẩy cửa tiến vào, vẻ mặt khoái hoạt ý cười.

Hiệp Phàm gật gật đầu, lười biếng nói: “Chuyện Đỗ cô nương xử lí thế nào rồi? Ta hơi đói bụng, giúp ta chuẩn bị chút gì ăn đi. Bọn họ loạn là chuyện của bọn họ, ta cần phải ăn cơm. Lâm Hi Thần đâu, vẫn chưa trở về sao?”

“Thiếu trang chủ vẫn đang xử lý chuyện của Đổ cô nương, chắc là không có vấn đề gì đâu.” Kiều Hà mỉm cười nói, “Thiếu phu nhân, ngài đừng lo lắng, lấy tài nghệ của trang chủ phu nhân, việc Đổ cô nương trúng độc chỉ là chuyện rất nhỏ. Ngài muốn ăn cái gì, ta liền đi chuẩn bị giúp ngài.”

Hiệp Phàm nghĩ nghĩ, nói: “Muốn ăn chút đồ cay, tùy người chuẩn bị đi.”

Kiều Hà gật gù, xoay người đi ra liền gặp ngay Tuyết Liên đứng ngoài cửa, cười cười hỏi: “Tuyết Liên tỷ, đã trở lại. Đổ cô nương khoẻ thêm chút nào chưa? Vừa nãy thiếu phu nhân còn hỏi thăm nàng đó?”

“Đừng nhắc nữa, nàng ta căn bản là không có chuyện gì, vậy mà làm hại thiếu trang chủ không thể rời đi, chỉ cần thiếu trang chủ vừa ra ngoài, nàng ta liền kêu không thoải mái hoặc có chỗ khó chịu. Thật là ta giận muốn chết, nói thế nào thì hôm nay cũng là ngày đầu tiên thiếu trang chủ cùng thiếu phu nhân thành thân, vậy mà nàng ta không biết chút đạo lý nào cả.” Tuyết Liên có hơi tức giận nói, “Đến tận bây giờ thiếu trang chủ cũng chưa uống được ngụm nước nào. Thiếu phu nhân đâu?”

“Vừa mới tỉnh, nói là có hơi đói bụng, muốn ăn chút đồ cay, ta đang chuẩn bị đi xuống phòng bếp, bảo bọn họ làm mấy thứ ngon miệng.” Kiều Hà gật gù, nói, “Có nên chuẩn bị luôn cho thiếu trang chủ một phần, nói không chừng đến lúc trở về được cũng chưa ăn gì.”

Tuyết Liên gật gù, thở dài nói: “Phiền thì cũng không làm được gì, dù sao Đổ cô nương cũng là khách nhân của Ngao Lâm sơn trang, thiếu trang chủ không thể không quan tâm, huống chi từ nhỏ cùng nhau lớn lên, coi như là thanh mai trúc mã, ai cũng nghĩ nàng sẽ trở thành Ngao Lâm sơn trang thiếu trang chủ phu nhân. Thôi chuẩn bị đi, có lẽ sẽ dùng đến, mà cũng khó nói, cứ làm trước cho thiếu phu nhân đã.”

Kiều Hà cùng Tuyết Liên đi về hướng phòng bếp. Một thân ảnh chợt lóe, đi vào phòng Hiệp Phàm, nhẹ nhàng giống như ngọn gió thổi qua, không thể nhìn rõ, dùng một cái liền xuất hiện, người khác nhìn còn tưởng mình hoa mắt.

“Sur phụ.” Hiệp Phàm mỉm cười đứng dậy đón, cao hứng nói, “Đang nghĩ tới ngài, ngài liền xuất hiện, đêm qua đã ngủ ở đâu vậy? Đã ăn qua gì chưa? Có muốn cùng con ăn chút gì không? Con vừa mới phân phó Kiều Hà xuống phòng bếp chuẩn bị cơm trưa —”

Nhạc Tinh Mai lắc lắc đầu, mỉm cười nói: “Rất tốt, con không cần lo lắng cho Sur phụ. Con có khỏe không? Nghe nói Đổ Nhược Hân uống thuốc độc tự sát? Còn có bên chỗ Thượng Tú Lệ thế nào rồi?”

“Sur phụ không cần lo lắng, người Bách Độc Môn uống thuốc độc tự sát, chẳng khác nào chuyện cười, không có vấn đề gì, bây giờ chắc không còn vấn đề gì nữa rồi.” Hiệp Phàm mỉm cười nói, “Đổi lại, Sur phụ, người đã nhìn thấy Lâm trang chủ cùng Lâm Hi Thần chưa?”

“Nhìn thấy rồi.” Nhạc Tinh Mai thần sắc có chút hoang mang nói, “Nó đã trưởng thành thật rồi, nhưng trông không giống ngày xưa lắm, anh tuấn hơn. Lúc trước thân thể nó yếu đuối, không nghĩ tới bây giờ võ nghệ lại tốt như vậy.”

Hiệp Phàm sững sờ, theo bản năng hỏi: “Sur phụ, lúc người rời đi, hắn bao nhiêu tuổi vậy?”

“Cũng vừa qua tuổi thứ 10 đi, nay hắn phải 23 tuổi rồi.” Nhạc Tinh Mai vui vẻ cười nói, “Ta vụng trộm nhìn qua hắn, ánh mắt thật là anh tuấn bức người nha. Trước kia hắn là đứa nhỏ thân thể bệnh yếu, khi đó ta còn không dám cho hắn luyện võ công, chỉ cho hắn học chút chữ nghĩa, không ngờ đến hôm nay lại xuất sắc như vậy.”

“Võ nghệ của hắn hình như không phải đạo pháp của Lâm trang chủ, hắn sử dụng kiếm làm vũ khí.” Hiệp Phàm có chút khó hiểu nói, “Vì sao hắn không học võ nghệ của phụ thân?”

“Thật không?” Nhạc Tinh Mai cũng hơi hơi sững sờ, theo bản năng nói, “Điều này ta không chú ý, ta chỉ nhìn ra khinh công của hắn cực kỳ xuất sắc, không nhìn thấy hắn dùng kiếm, đạo pháp của phụ thân hắn vang danh thiên hạ, hắn chắc phải học theo chứ, có lẽ thích sử dụng kiếm chơi chút.”

Hiệp Phàm không nói cái gì nữa, chỉ thần nhiên gật gù, trong đầu vẫn cực kỳ nghi hoặc, đột nhiên nảy ra một ý niệm, lại phân vân không biết có nên nói điều này ra hay không.

“Phàm nhi, con ngăn ra làm gì nha?” Nhạc Tinh Mai khó hiểu hỏi.

Hiệp Phàm miễn cưỡng cười cười, trong lòng có một dự cảm không tốt, loại cảm giác này làm lòng nàng khó chịu, muốn phát tiết lại phát tiết không được, nhìn Sur phụ, có chút mờ mịt nói: “Không có chuyện gì to tát, chỉ là đột nhiên cảm thấy có chút không thoải mái. Sur phụ —, cũng không có gì đâu, nhìn thấy Lâm trang chủ chưa?”

Nhạc Tinh Mai gật gù, đột nhiên cảm thấy bi ai, “Hắn vẫn giống như trước đây, nhưng càng thêm chín chắn, Bằng cô nương kia, quả nhiên là phi thường xinh đẹp, khó trách hắn động tâm.”

Hiệp Phàm không nói gì, không biết nói cái gì mới tốt.

Mơ hồ nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, Nhạc Tinh Mai lập tức trốn vào gian (phòng) trong, cửa bị đẩy ra, Lâm Hi Thần đi vào, thần sắc có chút mệt mỏi, ngồi xuống cạnh bàn, uống cốc nước, thở dài ra một hơi, nói: “Nhìn các nàng quả thật là quá khó chơi.”

Hiệp Phàm vui sướng khi người gặp họa cười cười nói: “Cũng do chính chàng trêu hoa ghẹo nguyệt. Chàng với Đổ cô nương là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, có thể nói từ nhỏ đã có tình cảm, nay chàng lại cưới ta, nàng ta đương nhiên không thể nuốt trôi cục tức này? Đương nhiên muốn đòi chàng đòi công đạo, nhất khóc nhái nháo tam thất cổ, đều là chuyện bình thường, không kỳ quái, không kỳ quái, tuyệt không kỳ quái.”

Lâm Hi Thần nhìn thoáng qua Hiệp Phàm, bất đắc dĩ nói: “Nàng lúc nào cũng giúp người ngoài, ta vất vả như thế, nàng cũng không chịu nói lời dễ nghe an ủi ta một chút.”

Hiệp Phàm khẽ hừ nhẹ một tiếng, nói: “Ai, Lâm Hi Thần, chàng nói đạo lý chút được không? Trong ngày cưới của ta, đột nhiên các nàng muốn sống muốn chết, ta còn chưa oán giận gì, chàng đã kêu khổ rầm trời. Đã thế, ta đây đi giảng đạo lý với các nàng, chàng phải giả câm vờ điếc cho ta, nếu không về sau có phát sinh chuyện thị phi gì, đừng trách ta không quan tâm không để ý.”

Lâm Hi Thần cười cười, nói: “Tốt, chỉ cần nàng làm cho các nàng sống an phận thủ thường, không náo loạn, ta tuyệt đối sẽ không phàn nàn.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoảng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Kiều Hà cùng Tuyết Liên từ bên ngoài đi vào, bụng theo đồ ăn.

Hiệp Phàm đi vào phòng trong, nói vọng ra: “Ta thay quần áo, chàng ăn trước.” Nhìn Nhạc Tĩnh Mai từ cửa sổ đi ra ngoài, trong lòng hơi nghi hoặc, lấy võ nghệ của Lâm Hi Thần, chẳng lẽ hắn không biết trong phòng có người?

“Nàng có bằng hữu?” Thấy Hiệp Phàm đi ra, Lâm Hi Thần giống vô tình hỏi.

Hiệp Phàm trong lòng âm thầm cười cười, võ nghệ của Lâm Hi Thần quả nhiên không tồi, kỳ thật có khả năng hắn đã ở bên ngoài rất lâu, nhắc nhở nàng hắn đã về đến đây, nếu không hoàn toàn có thể bắt Nhạc Tĩnh Mai ngay tại trận. Có phải hắn đã biết chuyện Nhạc Tĩnh Mai ở trong này hay không, chỉ là không nói ra, hắn có còn nhớ nữ nhân này là mẫu thân ruột của hắn?

“Đúng là có một nữ tử vừa ở đây, cũng mới thôi.” Hiệp Phàm nhìn Lâm Hi Thần, cố ý nói, “Là một nữ tử, trông nàng dung mạo xinh đẹp, thái độ ôn hòa, không phải người của Ngao Lâm sơn trang sao? Nếu không, sao nàng có thể ra vào tự do?”

Trong mắt Lâm Hi Thần hiện lên một tia nghi hoặc, sau đó nói: “Không rõ lắm, Ngao Lâm sơn trang người nhiều như thế, hơn nữa hai ngày này bằng hữu bên ngoài tới rất nhiều, đều là người trên giang hồ, chính người phải cẩn thận chút.”

Hiệp Phàm gật gật đầu, thần nhiên nói: “Thoạt nhìn không giống người xấu, bất luận tướng mạo hay là cách nói năng đều khiến người ta cảm thấy thoải mái. Người này làm ta thấy rất thân thiết, chắc không phải người bên ngoài, có lẽ về sau có thể gặp lại.”

Lâm Hi Thần không nói tiếp.

Hiệp Phàm chú tâm ăn, đồ cay thực ngon miệng. Lúc ở hiện đại, nàng rất thích ăn ớt, chỉ cần nhìn cái màu đỏ au của chúng là nàng liền cảm thấy thèm ăn.

“Thiếu chủ nhân.” Tuyết Liên đi đến, nhìn thoáng qua Hiệp Phàm, có chút do dự nói, “Đỗ cô nương vừa mới cho người tới đây, mời ngài qua đó.”

“Không được.” Hiệp Phàm nuốt cơm trong miệng xuống, nhìn Tuyết Liên, mỉm cười nói, “Kêu người tới chuyển cáo lại cho Đỗ cô nương, bây giờ Lâm thiếu trang chủ không còn là biểu ca ca thanh mai trúc mã từ nhỏ lớn lên cùng nàng, mà còn là phu quân của Hiệp Phàm. Một cô nương gia còn chưa kết hôn, lại luôn cho người mời gọi phu quân ta qua đó, nếu để truyền ra ngoài, người nghĩ tốt sẽ nói Đỗ công nương trọng tình, nhưng chỉ sợ có người đem nói lung tung, làm tổn hại thanh danh của Đỗ cô nương là không ổn.”

Tuyết Liên cúi đầu, cố nín cười, cố ổn trọng gật gật đầu, vụng trộm dùng ánh mắt nhìn thoáng qua Lâm Hi Thần, thấy Lâm Hi Thần đang cố gắng không để cơm trong miệng phun ra ngoài, biểu tình thoạt nhìn có chút cổ cổ quái quái.

Chờ Tuyết Liên đi ra ngoài, Lâm Hi Thần mới chậm rãi nói: “Như thế nào càng nghe càng thấy có bóng dáng ghen tuông.”

Hiệp Phàm nhẹ nhàng cười, thần nhiên nói: “Đây là chàng đồng ý để ta xử lý, nếu chàng dám can thiệp vào, đừng trách về sau ta không quan tâm nữa.”

Thời gian sau đó, Đỗ Nhược Hân dường như biết điều hơn, không hề rảnh rỗi lại qua tìm Lâm Hi Thần, Hiệp Phàm cũng vui vẻ thanh tĩnh, ăn cơm xong, mang theo Tuyết Liên cùng Kiêu Hà đi dạo quanh tiểu đảo đốt thời gian.

Dừng bên cạnh bờ sông, Hiệp Phàm hướng Tuyết Liên nói: “Đi tìm một ít cần câu lại đây, ta muốn câu cá, nhìn dòng sông này thật nhiều phi ngư (cá mập/béo), nếu câu được, nấu canh cá hương vị nhất định là cực ngon.”

Lâm Hi Thần mang theo Xá Minh đứng nhìn từ xa, Lâm phu nhân không biết khi nào lại đây, nhìn ba chủ tớ chơi đùa cách đó không xa, đột nhiên mở miệng nói: “So với ta tưởng tượng, nha đầu kia còn thông minh hơn, nàng sao có thể an tâm tình trạng hiện tại của mình, chỉ sợ trong lòng đã có nghi ngờ, quyết định phải đợi chúng ta giải thích vì sao cưới nàng.”

Lâm Hi Thần không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn ở bờ sông nơi Hiệp Phàm đang câu cá.

“Nàng có thể khuyên như Thượng Tú Lệ luôn đòi sống chết, có năng lực đủ làm cho Hân nhi luôn không chịu thua phải thu liễm tính tình, nhất định có đạo lý của nàng.” Lâm phu nhân nhẹ giọng nói, “Nghe được nô tỳ hầu hạ Thượng Tú Lệ nói, nàng nghe được loáng thoáng cuộc đối thoại giữa Hiệp Phàm và Thượng Tú Lệ, trong đó có đề cập tới chuyện xưa của Thượng gia và chủ công.”

Lâm Hi Thần gật gật đầu, nhìn về phía trước, lẳng lặng nói: “Thân phận của Thượng Tú Lệ là ta nói cho nàng, tuy rằng lúc ấy lấy nàng là do để ý tới thân thể của nàng, nhưng, nếu nàng đã là thê tử của ta, lại đã không thể giấu diếm tất cả với nàng, không bằng đừng che giấu gì cả, có một số việc để nàng biết cũng chẳng sao, dù sao phụ thân nàng cũng không phải người ngoài.”

Lâm phu nhân gật gật đầu, nói: “Cũng có đạo lý, chỉ là mặc cho nàng có suy đoán thế nào đi chăng nữa, chỉ sợ cũng không liên tưởng ra chân tướng.”

Lâm Hi Thần đột nhiên chuyển đề tài: “Hình như trang chủ phu nhân kia đã tới. Thì ra vẫn còn sống, hơn nữa còn giống như gặp qua Hiệp Phàm, lúc này hẳn là đang ở cái chỗ kia. Võ nghệ so với trước kia tiến bộ không ít, nhất là khinh công, xem ra mấy năm nay, nàng quả thật đã quyết tâm đến tập luyện.”

Lâm phu nhân hơi hơi sững sốt, khe khẽ thở dài, nói: “Đã tới, lúc trước không có tìm được thi thể của nàng, ta cảm thấy nàng hẳn vẫn còn sống. Năm đó là do Từ Y tuy hứng, hạ trọng được như vậy, nếu như nàng oán trách ta, cũng là bình thường.”

“Đây vốn là hiểu lầm, huống chi người lúc ấy cũng do tình thế bất buộc, nếu nàng tìm về, người cũng không thua thiệt nàng cái gì. Chỉ là —” Lâm Hi Thần hơi hơi nhíu nhíu mày, khe khẽ thở dài, có chút ưu thương nói, “Nếu để nàng biết được chân tướng, sợ rằng sẽ không thể không thừa nhận được.”

Lâm phu nhân nhẹ nhàng cúi đầu, khẽ thở dài một cái, nói: “Nếu là lúc ấy không phải ta quá mức mềm lòng, có thể hạ quyết tâm, một kiếm giết chết tên cầu tặc kia, làm sao có ngày hôm nay! Đều là ta hại chủ công.”

“Sự tình đã như thế sao có thể đổ hết lên đầu người.” Lâm Hi Thần thân nhiên nói, “Vốn cho là huynh đệ tình nghĩa thâm hậu, làm sao biết được lại sinh ra phân tranh như thế, vì quyền thế, trở mặt một cái thành người lạ, ân đoạn nghĩa tuyệt. Lúc ấy người cùng hân cũng là tình lữ tương thân tương ái, như thế nào biết hẳn lại lợi dụng người.”

Lâm phu nhân bi thương rơi lệ, cúi đầu không nói.

Lâm Hi Thần im lặng tiếp tục nhìn Hiệp Phàm bên bờ sông, trời vẫn đang âm u, nhưng bởi vì không có gió, cho nên không có cảm thấy đặc biệt rét lạnh, Hiệp Phàm khoác kiện áo choàng màu đỏ, giống một khối hỏa diễm khiến người ta thấy ấm áp dễ gần.

“Hiệp Vương gia có phải đã biết thân phận của người hay không?” Lâm phu nhân nhẹ giọng hỏi, “Nghe nói hân sủng ái nữ nhi này nhất, sao có thể dễ dàng đồng ý hôn sự này, ta đến bây giờ vẫn cảm thấy có chút khả nghi. Trừ phi hẳn đã đoán ra cái gì.”

“Hắn trong lúc vô ý thấy được bảo kiếm của ta, nói vậy hẳn vẫn nhớ rõ thanh kiếm này, cho nên có hoài nghi, hơn nữa còn đáp ứng hôn sự.” Lâm Hi Thần cúi đầu nói, “Trong chốn giang hồ người nhận thức được thanh kiếm này có lẽ không ít, nhưng trong triều đình người biết thanh kiếm này lại chỉ có một. Về phần thân phận của ta, hẳn cũng chỉ đang hoài nghi, cũng chưa xác định được ta là ai.”

Lâm phu nhân nhìn Lâm Hi Thần, mười mấy năm thời gian, hẳn đã trưởng thành, trở thành một nam tử hai mươi ba tuổi, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, bây giờ trở nên nội liễm thành thục. Nhìn hẳn như ngày hôm nay, thật sự là thay chủ công cảm thấy an ủi, vô luận như thế nào, có thể có một người như vậy thay chủ công khởi động một mảnh thiên địa, thật không uống chủ công lúc ấy nhắc nhở.

Tại nghe bờ sông truyền đến tiếng cười thanh thúy ngọt lịm của Hiệp Phàm, thực vui vẻ, ngẩng đầu nhìn, là một con cá bị Hiệp Phàm câu lên, ở giữa không trung rơi xuống, nghe được Hiệp Phàm vui vẻ nói: “Vận khí của ta thực không tệ, con cá lớn như vậy, có nấu được tám bát canh cá để uống. Ha ha, Tuyết Liên, đừng để nó chạy, Kiều Hà, nhanh lên, lấy chậu đến thả nó vào.”

Nữ tử như vậy, bắt nàng đi làm cái chuyện kia, có phải hay không rất tàn nhẫn?!

Lâm phu nhân cùng Lâm Hi Thần nhìn thoáng qua lẫn nhau, trong lòng đều tự hỏi một vấn đề giống nhau, đều không có được đáp án, chọn nàng chỉ vì hoàn thành cái kế hoạch kia, vì sao hiện tại lại thấy không đành lòng?!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Đến tối, trời bắt đầu mưa, tiếng mưa rơi rả rích trên miền không ngớt.

Lâm Hi Thần cùng Hiệp Phàm đứng trong phòng, đối diện nhau, lại không biết nên nói cái gì. Không khí có vài phần ngưng nghịu.

Lâm Hi Thần không biết nên bắt đầu cuộc sống của bọn họ như thế nào, tuy hắn từng đối mặt rất nhiều nữ nhân, nhưng hiện tại với Hiệp Phàm, ngay cả một chút dụ hoặc đều khiến mặt hắn đỏ lên, điều này khiến chính hắn cũng không thể hiểu nổi tại sao lại như vậy.

“Không bằng chúng ta uống chút rượu.” Hiệp Phàm mỉm cười nói “Hôm nay nhà bếp nấu canh cá rất ngon, kêu bọn họ làm thêm vài món, ta cùng chàng uống rượu nói chuyện phiếm, như thế nào?”

“Được.” Lâm Hi Thần gật gật đầu, có lẽ như vậy là tốt nhất.

“Tô nhị ca đã đi rồi.” Hiệp Phàm thản nhiên nói, “Nhờ hắn gửi thư của ta cho phụ thân, nói về hoàn cảnh nơi này, tình hình gần đây của ta.”

“Tuyệt Liên đã nói qua.” Lâm Hi Thần mỉm cười, phân phó bọn nô tỳ chuẩn bị xong, nói tiếp “Sao không đem đặc sản nơi này cho hắn và lão nhân gia, nếm thử những thứ ngon nhất ở đây.”

Rất nhanh, đồ ăn được bưng lên bàn, rượu được đổ vào chén, ngửi được mùi rượu nhàn nhạt, biết ngay là rượu ngon đã ủ nhiều năm.

Hiệp Phàm nhắc chén rượu lên, mỉm cười nói: “Đến, trước ta kính mình một ly, đối với đồ ăn ngon đầy bàn, hơn nữa tất cả đều cho ta, để ta sống tốt như vậy cho nên nhất định phải kính một ly.”

“Sao lại nói vậy?” Lâm Hi Thần rất hứng thú hỏi.

“Hiện tại ta giống như cá nằm trên thớt, không còn có tự chủ của bản thân.” Hiệp Phàm cố ý thờ dài nói “Chỉ có thể mặc người tùy ý xếp đặt. Chàng là đao còn ta là cá, chàng sung sướng còn ta bị ai a.”

Lâm Hi Thần nhìn không được bật cười, nói: “Đáng thương đến vậy sao? Nếu đã thế, cũng đáng giá ta kính nàng một ly. Đến, trước làm vì kính!” Nói xong, một ngụm cạn sạch chén rượu.

Hiệp Phàm cũng mỉm cười, uống nửa chén, cười hi hi nói: “Từ xưa nữ tử chiếm nửa bầu trời, ta liền cạn nửa chén làm kính. Đến, ta lại cho chàng một ly. Tục ngữ nói, chuyện tốt thành đôi, chén thứ hai này sao, liền kính chàng đi.”

“Kính ta? Nói cái lý do nghe một chút.” Lâm Hi Thần bưng chén rượu nhìn Hiệp Phàm, mỉm cười hỏi.

“Lý do bên ngoài không có, lý do bên trong thì có, chính là chuốc chàng say!” Hiệp Phàm vẻ mặt thật nghiêm túc, còn giống như thật lòng nói, một chút bộ dáng đùa giỡn cũng không có “Chỉ khi làm chàng quá chén, Hiệp Phàm ta mới có thể có những ngày thoải mái.”

Lâm Hi Thần rót cuộc nhìn không được, cười lạnh lạnh nói: “Được, vì câu nói này của nàng, ta cũng muốn say quên cả trời đất, đến, đến, uống rượu.” Nói rồi, cạn sạch một ly, ánh mắt trong trẻo.

Mưa ngoài trời càng lúc càng lớn, mưa cứ ào ào mà rơi, Hiệp Phàm dần dần có men say, cái nổi tích mịch trong lòng kia lại càng trở lên rõ ràng, muốn buông cũng không buông được. Càng tích mịch, cảm giác say càng thấm nhuần, chỉ còn ý thức mơ hồ, ánh mắt mờ lung cùng nổi lòng bi ai.

Lâm Hi Thần cũng có mấy phần ngà ngà say, ánh mắt lại vẫn sáng ngời như cũ, cho đến khi Hiệp Phàm ngủ thật sâu, hắn vẫn một mình uống rượu, im lặng mà bình thản.

Tuyệt Liên hầu hạ Hiệp Phàm nghỉ ngơi trên giường, Hiệp Phàm tuy rằng say, nhưng cũng không khòic không nháo, chỉ im lặng cho Tuyệt Liên rửa mặt trái đầu. Thu thập gọn gàng mọi thứ, quay đầu một lần nữa đã không thấy bóng dáng của Lâm Hi Thần, chỉ nghe ngoài cửa sô tiếng mưa rơi một tiếng rồi lại một tiếng.

Mưa cho đến khi bình minh mới chậm rãi ngừng, Hiệp Phàm mơ mơ màng màng tỉnh lại, nghiêng người, cánh tay đụng tới một người bên cạnh, nàng sơ tới mức sững sốt, sau đó lập tức tỉnh táo lại, kinh ngạc nhìn Lâm Hi Thần đang ngủ say bên cạnh. Nàng mau chóng ngồi dậy, khăn trương kiểm tra lại.

Mặc bộ y phục bằng tơ lụa màu đỏ nhạt, vẫn chỉnh tề như cũ.

Đêm qua hắn là không phát sinh chuyện gì. Rốt cuộc đêm qua có phát sinh chuyện gì không đây? Hình như là uống rượu, rồi say, say rồi sau đó như thế nào nhỉ? Một chút cũng không thể nhớ nổi.

Lâm Hi Thần cũng tỉnh lại, nhìn Hiệp Phàm bộ dáng khăn trương, cười cười nói: “Sao rồi? Nhìn cái gì vậy?”

Hiệp Phàm khăn trương lác lác đầu, cười xoa, lấy cái chăn quấn quanh mình, mặt mang xấu hổ đảo mắt, nghĩ xem nên nói cái gì, là giải thích tại sao mình khăn trương? Hay là nói chuyện khác?

“Thượng cô nương, Thượng cô nương, xin ngài chờ một chút, thiếu trang chủ và thiếu phu nhân còn chưa rửa mặt chải đầu.” Bên ngoài là thanh âm của Tuyệt Liên, còn cố ý đề cao, nhắc nhở người bên trong, nói cho bọn họ, Thượng Tú Lệ đã đến, hơn nữa là muốn gặp bọn họ.

Hiệp Phàm chau mày, đứng dậy đi xuống giường, khoác một chiếc áo rộng thùng thình, nhè nhàng thắt đai bên hông lại, tùy ý buộc gọn mái tóc dài đen nhánh, may mắn tối hôm qua ngủ an ổn, không quá lười thôi, có thể tạm thời ứng phó. Nhìn nhìn Lâm Hi Thần đã từ trên giường leo xuống, chờ hắn mặc

áo khoác vào, hướng ra bên ngoài, ngữ điệu thần nhiên nói:“Đề nàng vào đi, tốt xấu đều là khách nhân của son trang.”

Tuyết Liên ở bên ngoài đáp lời, sau đó mở cửa ra.

Thượng Tú Lệ từ ngoài đi vào, nhìn chăm chăm Hiệp Phàm. Hiệp Phàm trước mắt nhìn như là mới rời giường, áo quần rộng thùng thình trên người, lại có một phong vận khác thường, khiến người ta mê muội, mặc bộ trang phục tiên diễm màu đỏ, bao lấy da thịt trắng trẻo mềm mại nhẵn nhụi. Mặt ngọc hướng thẳng, mi mục như họa, mắt hàm xuân thủy ba phần túy (mắt long lanh như nước mùa xuân lại có ba phần men say), môi hồng răng trắng, hơi lộ ra vài phần ngượng ngùng, niêm hồng hai má, càng thêm quyến rũ động lòng người.

Hiệp Phàm quả là một nữ tử khá hấp dẫn.

Nhìn thì bình tĩnh, lại như nước biển không ngừng cuộn trào. Không khỏi khiến người ta suy nghĩ miên man.

Thượng Tú Lệ nhất thời ngây người, không biết có nên nói hay không, chỉ lẳng lặng đứng nhìn, trong đầu cũng rối loạn thành một đoàn. Người ta căn bản là không ngại sự xuất hiện của nàng, ánh mắt nhìn nàng bình tĩnh như thế, cũng ngầm nói cho nàng hiểu, chỉ vì người là khách, ta xuất phát từ tôn trọng mới đối đãi người như thế, nếu như người động đến ta, ta sẽ không để yên đâu!

“Thượng cô nương, sáng sớm như vậy đến tìm ta, có việc gì gấp sao?” Hiệp Phàm mỉm cười, rất lễ phép hỏi, phản phó Tuyết Liên châm trà.

Đúng vậy, mình đến tìm Hiệp Phàm vì chuyện gì chứ? Thượng Tú Lệ có chút hoang mang nhìn Hiệp Phàm và Lâm Hi Thần ở trước mặt, thật sự không biết bản thân tới chỗ này để làm cái gì.

“Tôi hôm qua Hi Thần đi tìm ta.” Thượng Tú Lệ đột nhiên trực tiếp nói.

“Thượng cô nương, người và Lâm Hi Thần chính là bằng hữu trên giang hồ, không nói trước kia các người như thế nào, nhưng mà hiện tại hẳn là phu quân của ta, ngay cả các người đã từng ân ái ngọt ngào, bây giờ cũng đành chấp nhận, xin thu liễm xưng hô lại một chút, đừng để hạ nhân nghe được lại chê cười.” Hiệp Phàm trong lòng có vài phần tức giận, cứng rắn chịu đựng không nhìn tới Lâm Hi Thần.

“Đó là chuyện của ta, muốn xưng hô thế nào cũng là quyền của ta.” Thượng Tú Lệ ngang ngạnh trả lời.

Hiệp Phàm quay đầu nhìn Lâm Hi Thần, lẳng lặng hỏi:“Chàng giải thích sao đây?”

“Đêm qua ta quả thật có tìm Thượng cô nương.” Lâm Hi Thần nhủ mảy, nhìn Thượng Tú Lệ, trong ánh mắt tất cả đều là tức giận,“Trên người nàng trùng kì độc, ta phải tự thân dùng nội lực bức ra giúp nàng, mỗi ngày thực hiện một canh giờ, tối hôm qua đã là lần cuối cùng. Hơn nữa còn có giải dược của Bách Độc môn, nàng hiện tại đã không sao.”

Hiệp Phàm lại nhìn Thượng Tú Lệ, mỉm cười nói:“Thượng cô nương, hẳn giải thích có chỗ nào không rõ? Nếu đã như vậy, người cũng nên vì lòng biết ơn, làm tốt bổn phận của mình, ngôn ngữ có câu khách tùy chủ đạo, người tuy rằng là người giang hồ, cho dù không để ý quy củ, nhưng việc này hẳn vẫn hiểu được, sao lại hành động như thế.”

Thượng Tú Lệ không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Hiệp Phàm nhẹ nhàng nói:“Thượng cô nương, Thượng gia các người có ơn với Lâm Hi Thần, phần ân tình này chúng ta tự nhiên ghi nhớ, bây giờ người nên im lặng sống trong son trang, nếu không có Ngao Lâm son trang cứu giúp, chỉ sợ muốn thoát được chằng qua là vọng tưởng, con gái của tội thần lưu lạc trong nhân gian, Hoàng Thượng sao lại bỏ qua, cái đỉnh trong mắt cái gai trong thịt, phải sớm mà trừ khử mới đúng. Nếu như muốn lúc nào cũng được thấy Lâm Hi Thần, vậy nên an phận thủ thường, làm tri kỉ của nhau, còn nếu như tiếp tục không chịu bỏ qua, chỉ sợ người lại phải chuyển đi nơi khác !”

“Tình tình của người như thế, sao có thể làm mẫu nghi thiên hạ.” Thượng Tú Lệ thốt ra, lời vừa ra khỏi miệng lập tức sững sờ tại chỗ, không biết giải thích sao với Hiệp Phàm.

Hiệp Phàm trong lòng cả kinh, nhưng không có quay đầu nhìn Lâm Hi Thần, mà lạnh lùng nói:“Nếu nói như thế, người đầu tiên ta phải xử tử chính là người!”

Lâm Hi Thần hờ hững nhìn Thượng Tú Lệ, có một số việc, tuyệt đối không thể nói cho nữ nhân đang yêu, khó trách Lâm phu nhân gây họa cho nhiều người, chính là nhất thời tình si, trong lúc vô ý tạo thành cục diện đáng tiếc như bây giờ. Khó trách người xưa nói hồng nhan họa thủy, cũng có vài phần đạo lý.

“Đỗ Nhược Hân khẳng định không tha cho ngươi. Chỉ sợ ngươi còn chưa có xử tử chúng ta, cũng đã chết dưới tay Bách Độc môn.” Thượng Tú Lệ oán hận nói, không nhìn tới ánh mắt lạnh lùng của Lâm Hi Thần, chỉ nhìn chăm chăm Hiệp Phàm, nghĩ đến một đêm ngọt ngào của bọn họ, nhìn đến bọn họ ngày càng thân cận, lòng Thượng Tú Lệ càng thêm điên cuồng.

“Hừ.” Hiệp Phàm mỉm cười, thần nhiên nói, “Ngươi cũng biết tổng trưởng môn Bách Độc môn là người phương nào ư? Lại cũng biết Hiệp phủ cùng người này quan hệ ra sao?”

Thượng Tú Lệ sùng sốt, theo bản năng nói: “Không biết.”

Hiệp Phàm cười nhẹ, nói: “Nếu như Hiệp phủ đã mở miệng, chỉ sợ Bách Độc môn cũng chỉ có thể đồng ý, giống như Lâm Hi Thần nợ ngươi một cái nhân tình, tổng trưởng môn của Bách Độc môn kia cũng nợ Hiệp phủ một cái nhân tình thật lớn.”

Thượng Tú Lệ quay đầu nhìn về phía Lâm Hi Thần.

Mặt Lâm Hi Thần không chút thay đổi, trong lòng cũng đang suy nghĩ, là nhân tình như thế nào, tổng trưởng môn Bách Độc môn họ gì? Cùng Hiệp phủ có gì liên hệ?

“Tổng trưởng môn của Bách Độc Môn thiếu Hiệp phủ một cái mạng.” Lâm phu nhân đột nhiên từ bên ngoài lẳng lặng nói một tiếng, trong giọng nói có sự bất đắc dĩ mà ngay cả nàng cũng không phát hiện ra, “Hôm qua tổng trưởng môn tự mình lại đây, tặng Hiệp Phàm trấn phái chi bảo (bảo vật trấn phái) của bốn môn, cho dù là bất kì loại độc dược nào của Bách Độc môn cũng không mấy may thương tổn nàng. Tối hôm qua ta mới biết được, còn bị tổng trưởng môn răn dạy, nếu như Hiệp Phàm có chuyện gì, hẳn định sẽ không tha cho Ngạo Lâm sơn trang!”

Lâm Hi Thần có chút ngạc nhiên nhìn Hiệp Phàm, hôm qua, nàng khi nào thì gặp người ngoài? Đầu tiên là câu cá, sau là com chiều, gần như không có thời gian, có người ngoài đi tìm nàng sao? Vì sao bản thân không phát hiện ra? Tổng trưởng môn của Bách Độc môn khẳng định không phải trang chủ phu nhân trước kia của Ngạo Lâm sơn trang Nhạc Tinh Mai.

“Mẫu thân.” Lâm Hi Thần nhin không được nhìn Lâm phu nhân, nhẹ giọng hô một tiếng.

Lâm phu nhân nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nhìn Lâm Hi Thần, bất đắc dĩ nói: “Sáng nay ta cũng vừa mới biết, tổng trưởng môn buổi chiều ngày hôm qua đi gặp Hiệp Phàm, hẳn vốn là thần long thấy đầu không thấy đuôi, hẳn gặp Hiệp Phàm chúng ta không biết cũng là chuyện bình thường. Chỉ là, cứ như vậy, ta cũng không biết phải sắp xếp kế hoạch như thế nào.”

Thượng Tú Lệ nhìn Hiệp Phàm, Hiệp Phàm vẻ mặt bình tĩnh, nhìn không ra đắc ý hay kiêu ngạo, dường như đây vốn chỉ là một chuyện nhỏ, ngay cả một chút ngoài ý muốn cũng không có. Nhưng mà Hiệp phủ đối với Bách Độc môn có ơn cứu mạng, chỉ sợ đến Lâm Hi Thần cũng phải nể nàng ba phần rồi.

Rốt cuộc là trấn phái chi bảo dạng gì lại có thể đối phó đủ loại độc dược của Bách Độc môn?

“Thượng cô nương, đi thôi.” Lâm phu nhân cười khổ nói “Hiệp Phàm thật sự là mồi dễ đuổi khó, cứ cứ tưởng chỉ là một thiếu nữ, là nữ nhi bảo bối của Hiệp Vương gia, có thể lợi dụng được thân phận, bây giờ, lại có thân phận càng thêm khó chơi, nàng là nghĩa nữ của tổng trưởng môn Bách Độc môn, ngay cả ta gặp, nếu chiếu quy củ, cũng phải tôn xưng một tiếng Bách Độc môn ‘Cung chủ’, ngươi sao có thể tranh chấp cùng nàng?”

“Bách Độc môn dù nói thế nào cũng chỉ là Hi Thần –” Thượng Tú Lệ không tình nguyện nói.

“Đủ rồi!” Lâm Hi Thần lạnh lùng nói, “Người đâu, đưa Thượng cô nương đi, từ nay về sau không được để nàng đến gần thê tử ta trong vòng trăm mét, nếu có sơ sẩy, đừng trách ta không báo trước!”

Thượng Tú Lệ ngờ ngạc nhìn Lâm Hi Thần, hơn nửa ngày mới phản ứng lại, bụm mặt vừa khóc vừa chạy khỏi phòng.

“Hi Thần.” Lâm phu nhân ngoài ý muốn nhìn Lâm Hi Thần, có chút trách cứ nói “Ngươi đối với nàng như vậy làm sao xin lỗi người nhà của nàng. Dù sao người nhà của nàng đối ngươi — đối chủ công có ơn. Việc gì phải làm khó nàng?”

“Ta nhớ rõ việc lúc ấy, nhưng ơn là ơn, năm lần bảy lượt đến trêu chọc Hiệp Phàm làm nàng ấy chán ghét, ta đã cứu nàng một mạng, coi như là tận tình báo đáp, ai ngờ nàng lại tiếp tục dây dưa không rõ, nếu không đủ nhẫn tâm, để nàng đau nhất thời, chỉ sợ là sẽ thống khổ cả đời.” Lâm Hi Thần lạnh lùng nói, “Ta biết đúng mực, không cần lo lắng.”

“Chẳng qua là vì tình khiến lòng rối loạn, nghĩ cũng có thể tha thứ.” Lâm phu nhân có chút xúc động nói, dường như đang nhớ lại chuyện xưa của mình.

“Hừ!” Lâm Hi Thần lạnh lùng nói, “Ngươi không phải không biết nàng giới dùng ám khí nàng là đệ tử của Liễu Tiểu Nga, mà Liễu Tiểu Nga là thê tử của Bách Độc môn Lục Y môn chủ. Hơn nữa nàng am hiểu nhất là sử dụng tể mi châm, nàng vừa mới phát ra Ngũ Mai tể mi châm, nếu không phải ta một bên dùng chân lực bức khai, tính mạng Hiệp Phàm nay đã mà khó bảo toàn!”

Khi nói chuyện, chậu cây cảnh gần đó đã vỡ vụn thành từng mảnh, vang lên tiếng boong boong, người bên trong nghe được không khỏi kinh hãi. Tể mi châm, tên như vậy hẳn là một loại ám khí có dạng châm nhỏ như lông mi, vậy mà lại biến một chậu cây cảnh cực lớn thành mảnh nhỏ, uy lực thật kinh khủng.

Hiệp Phàm cũng hoảng sợ, nàng vừa rồi một chút cũng không phát hiện, nếu như cẩn thận chút, hẳn không có vấn đề, thật sự là kinh nghiệm giang hồ quá

ít, một đám người này đều phải cẩn thận đề phòng, người người đều là cao thủ giết người nha!

“Quả nhiên là được chân truyền từ Liễu Tiểu Nga, so với mấy vị sư tỷ của nàng cũng không kém bao nhiêu.” Lâm phu nhân tán thưởng.

“Hơn nữa lòng cũng ngoan độc không kém Liễu Tiểu Nga. Nàng từ trước tới giờ đâu có chịu thiệt thòi như vậy?” Lâm Hi Thần thờ dài, “Khi đó nàng vẫn là tiểu cô nương thiên chân khả ái, vẫn chưa thấy thâm trạng của người nhà, cho nên đối với võ nghệ một chút cũng không để ý. Còn nữa, Hiệp Phàm gả vào Ngao Lâm sơn trang vốn là do lòng tham của chúng ta, kế hoạch của chúng ta, loại chuyện thị phi như vậy sao có thể để nàng đối phó một mình. Một cái Thượng Tú Lệ, một cái Đỗ Nhượng Hân, nàng không phiền, ta cũng phiền. Nếu những nữ tử ta quen biết kia đều không thuận theo không buông tha như thế, vậy thật sự là náo nhiệt rồi!”

Lâm phu nhân có chút ngạc nhiên, cũng có chút trầm mặc nhìn Lâm Hi Thần, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy bởi vì một nữ nhân mà Lâm Hi Thần thực sự tức giận.

“Chủ công luôn dặn dò kỹ, không thể vì chuyện nhỏ làm hỏng đại sự, không thể bởi vì nữ sắc mà đánh mất quốc gia, Hi Thần, Hiệp Phàm tuy vô tội, về sau đối tốt nàng một chút là được, chớ để thời khắc nhớ thương, người, dù sao cũng còn chuyện lớn hơn phải làm!” Lâm phu nhân trầm giọng nhắc nhở.

“Đã biết.” Lâm Hi Thần thần nhiên nói “Ra hết đi, ta mệt mỏi, cũng có chút đói bụng, mất việc vặt này thật vô vị.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Đợi cho mọi người đã trở về hết, Lâm Hi Thần mới nói với Tuyết Liên: “Đi chuẩn bị điểm tâm, về sau không có sự đồng ý của ta, bất luận kẻ nào cũng không được bước vào tiểu đảo này nữa bước!”

Tuyết Liên gật gật đầu, lui ra ngoài mới dám thở phào nhẹ nhõm, hầu hạ thiếu chủ lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy hân hạnh vô tình như thế. Nếu nói trước kia là trò chơi, chỉ sợ bây giờ là thật sự động chân tình, ở trong lòng đối với Hiệp Phàm sinh lòng thương tiếc.

“Nàng so với trong tưởng tượng của ta còn lợi hại hơn.” Lâm Hi Thần ôn hòa nhìn Hiệp Phàm nói.

Hiệp Phàm cười, thần nhiên nói: “Thật ra chỉ là trùng hợp, khi mẫu thân mang thai ta đã đi theo phụ thân chúc mừng tướng sĩ thắng trận. Trên đường đi, mẫu thân bỗng cảm thấy đau bụng, liền dừng lại nghỉ ngơi, đúng lúc đó bắt gặp một người bị trọng thương, phụ thân thấy tướng mạo hán đường đường chính chính, không giống người xấu, liền dẫn theo hân đến doanh trại, chữa thương cho hân, sau đó còn đưa hân về Hiệp vương phủ, để hân lưu lại hơn nửa tháng trời. Sau này hỏi ra, bởi vì lúc đó ta không chịu nằm yên mà luôn quấy đạp mới cứu được một mạng của hân, hân không nghĩ ngờ lập tức cho ta là quý nhân, nhất định muốn nhận ta làm nghĩa tử hoặc nghĩa nữ, cha mẹ ta thấy hân chất phác, cũng đáp ứng. Kỳ thật trước kia không ai trong nhà ta biết hân là tổng trưởng môn của Bách Độc Môn, nếu sớm biết như thế, đã không để ta gả vào Ngao Lâm sơn trang này. Chính là buổi chiều hôm qua, khi đang câu cá bên bờ sông thì gặp hân, hân đưa cho ta một khối ngọc bội màu đen, nói là trấn phái chi bảo, có khả năng chống lại trăm loại độc. Lúc ấy ta mới biết hân là tổng trưởng môn của Bách Độc Môn, lớn bằng từng này rồi mà đây mới là lần đầu tiên ta gặp mặt nghĩa phụ đại nhân.”

Lâm Hi Thần mỉm cười nói: “Ta đã sớm nghe nói nàng là nữ nhi Hiệp vương gia yêu thương nhất, không chỉ thông minh xinh đẹp, hơn nữa trời sinh phú quý, hữu kinh vô hiểm (gặp dữ hoá lành), quả nhiên không sai nửa phần.”

Hiệp Phàm cười, gật gật đầu, nửa thật nửa giả nói: “Cho nên nha, đừng có trêu chọc ta, nếu chàng trêu chọc ta, biết đâu một ngày nào đó sẽ bị quả báo.”

Lâm Hi Thần lạnh lạnh cười, thực đứng đắn nói: “Được, ta nhất định ghi nhớ trong lòng!”

“Đúng rồi, Lâm Hi Thần, thân phận của chàng rốt cuộc là như thế nào?” Hiệp Phàm đột nhiên thẳng thắn hỏi, “Vừa rồi nghe Thượng cô nương nói, giống như chàng không chỉ là Ngao Lâm sơn trang thiếu trang chủ, mà cho dù chàng là Ngao Lâm sơn trang thiếu trang chủ và kể cả là võ lâm minh chủ đi nữa, cũng không thể gọi ta là mẫu nghi thiên hạ nha, trừ phi chàng là Hoàng Thượng.”

“Vi sao ta không thể làm Hoàng Thượng?” Lâm Hi Thần thần nhiên cười.

“Hoàng Thượng bây giờ là một kẻ yếu đuối, không chủ kiến, nhưng cũng không tính là hôn quân, mà cũng chẳng thể coi là minh quân, may thay còn có các vị đại thần phụ tá, đất nước coi như an ổn. Nếu như có ý niệm soán ngôi vào thời điểm này, chỉ có một khả năng, trừ phi chàng là hậu nhân của người kia, mà như thế thì không thể là Ngao Lâm sơn trang thiếu trang chủ được!”

Lâm Hi Thần nhẹ nhàng cười nói: “Bên ngoài mưa nhỏ nàng có tâm tình ra ngoài đi dạo với ta một chút không, trông gió thổi thế kia, chắc là trời sắp mưa lớn, có một số việc chậm rãi tán gẫu?”

Hiệp Phàm sáng khoai gật đầu.

“Được, đi thay quần áo ấm một chút, bây giờ đã là cuối thu, bắt đầu vào đông rồi, ngoài trời nhất định lạnh, nhưng không khí cực kỳ mát mẻ.” Lâm Hi Thần ôn hòa nói.

Hiệp Phàm thay một bộ quần áo màu đỏ tươi, bây giờ đang trong hi kì (thời kì mới cưới, tuần trăng mật ?!), cho nên quần áo đều rất sắc sỡ, mặc trong tiết trời thu này có cảm giác ấm áp, làm lòng người thấy an tâm hơn. Bên ngoài choàng một chiếc áo lông hồ ly dài màu trắng, vừa vặn bao lấy khuôn mặt, tóc đen sáng bóng ẩn hiện. Khuôn mặt thanh tú, ánh mắt điềm tĩnh.

Hai người không ăn điểm tâm, mà cùng nhau đi dạo trong mưa, gió lạnh đập vào mặt, khiến cho Hiệp Phàm cảm thấy cực kỳ thoải mái, thời tiết như thế này, làm lòng nàng thả lỏng.

“Nàng biết bao nhiêu về Cổ Hà chiến dịch?” Lâm Hi Thần đưa tay khoác qua thắt lưng Hiệp Phàm, nhẹ nhàng hỏi.

“Từ những thứ thượng thư (sách lịch sử ?!) ghi lại, thì biết không nhiều lắm.” Hiệp Phàm thành thật nói “Trước đây phụ thân có ngẫu nhiên nói qua, Cổ Hà chiến dịch là cuộc chiến giữa Hoàng Thượng bây giờ và một người suýt trở thành Hoàng Thượng (!?), tuy rằng người kia thắng trong cuộc chiến này, nhưng từ đó đột nhiên biến mất, nghe nói là bị người khác giết chết trên chiến trường. Cùng lúc đó, Thượng tướng quân cũng bỏ mạng trong trận chiến này. Chỉ có từng đó thôi.”

Lâm Hi Thần gật gật đầu, thản nhiên nói: “Hoàn hảo, ngươi không có đem những thứ trong sách vở ra làm khó ta.”

“Được làm vua thua làm giặc, đây là chuyện bình thường.” Hiệp Phàm cũng thản nhiên nói, “Người có quyền có thế, tự nhiên sẽ nói đối thủ của mình không ra gì. Nhưng ta nghe phụ thân nói, bọn họ trước đây là một đôi bạn hữu rất tốt, chỉ vì quyền thế mà trở mặt thành thù. Thật sự là đáng tiếc.”

“Không sai, bọn họ quả thật là một đôi bạn sinh tử chi giao (nói chung là thân), nhưng cuối cùng lại trở mặt thành thù, không chỉ vì quyền thế, mà còn vì rất nhiều nguyên nhân khác.” Lâm Hi Thần nhìn mưa, mưa rơi lất phất, không một tiếng động “Trong thân tình, cũng có tình yêu, trong quyền thế, cũng có sắc đẹp, không chỉ như lời đồn đại bóng gió bên ngoài.”

“Ta nghe phụ thân nói qua, phụ thân của Hoàng Thượng hiện tại cùng người kia là sinh tử chi giao, hình như không có quan hệ với vị Hoàng Thượng hiện tại không có quan hệ. Phụ thân còn từng nói, Hoàng Thượng hiện tại tính tình có vẻ ôn hòa, nếu là tiên hoàng, tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.” Hiệp Phàm cẩn thận tránh đi mấy giọt nước đang nhỏ xuống, nhưng vẫn bị dính vào mép váy, trên đường rất là sạch sẽ, chỉ có những vũng nước nhỏ, không có vết bẩn.

Lâm Hi Thần lạnh lùng khẽ hừ nhẹ một tiếng, nói: “Nếu là ôn hòa, sẽ không có chuyện cả nhà Thượng tướng quân đều bị giết, chẳng qua đều là vì Thượng tướng quân đi theo người kia, tuy rằng trong chiến dịch người kia dành được phần thắng, nhưng mà đánh mất rất nhiều binh sĩ, nguyên khí đại thương, hơn nữa, lúc ấy bắt đầu không còn báo thù chi tâm nữa (không muốn trả thù), nghĩ rằng Hoàng Thượng này chắc cũng có thể trị vì, không giống bối phụ thân của hắn. Nhưng, thật bất ngờ, hắn cuối cùng cũng là...con người, nếu nắm trong tay quyền thế, lại không thể thật tâm mà đối đãi, vẫn có tham niệm (ý niệm tham lam), có quyền thế, con người sẽ thay đổi.”

“Nghe ra ngươi rất đồng tình với người kia.” Hiệp Phàm băng quơ nói.

“Là kính trọng.” Lâm Hi Thần bình tĩnh nói, “Hắn không phải là người khiến người khác thấy thương cảm, mà là một người khiến người khác cảm thấy tiếc hận. Nếu như ngươi biết chuyện xưa của hắn cùng phụ thân của đương kim Hoàng Thượng, ngươi có lẽ sẽ cảm thấy, cừu này không báo thật phi quân tử (thù này ko báo không phải quân tử) !”

Hiệp Phàm không nói gì, phụ thân nói qua, tiên hoàng có được thiên hạ, theo luân lý, có chút ti bi.

“Đang nghĩ cái gì thế ?” Lâm Hi Thần nhìn nàng nhẹ giọng hỏi.

“Suy nghĩ, ngươi rốt cuộc là người phương nào ?” Hiệp Phàm nhẹ nhàng trả lời, đi vào trong đình ngồi xuống một phiến đá, bề mặt phiến đá có chút rét lạnh.

Lâm Hi Thần nhìn ra ngoài đình, trầm mặc một hồi, mới nói: “Ta là người nào? Là vấn đề thứ vị đến thế sao ? Sao lại hỏi như thế ?”

“Vậy ngươi kể chuyện xưa của người kia đi.” Hiệp Phàm không có trả lời vấn đề, mà chuyển sang đề tài khác, nhẹ nhàng nói, “Nghe phụ thân nhắc tới người kia, từng nói qua, tiên hoàng có được thiên hạ, theo luân lý, có chút ti bi. Mà ngươi khi nói về người kia, luôn mang theo ý tôn kính. Ta rất là tò mò, người nào có thể lưu danh là một tội nhân thiên cổ, bán đứng bằng hữu, đoạt nhân thân hại nhân tử (đoạt vợ người khác, hại con người khác), mà trong giang hồ lại là người được mọi người tôn quý, hết lòng phục tùng. Ví dụ như người của Ngao Lâm sơn trang, hay như người của Bách Độc Môn, đều nhớ mãi không quên hắn, vì hắn mà sẵn sàng chống lại Hoàng Thượng.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Lâm Hi Thần cũng ngồi xuống bên cạnh, xung quanh bọn họ đều trống trải, không có rừng cây hoa cỏ, trong vòng trăm mét không có chỗ nào có thể ẩn nấp. Trong tiếng mưa gió, lời hắn nói nhỏ nhẹ, ngay cả người võ nghệ siêu quần, cũng không nghe nổi nửa câu.

Lựa chọn chỗ này, Lâm Hi Thần đều đã tính toán cả, có một số việc, nếu nói cho Hiệp Phàm biết hắn cũng không thấy gì không ổn, nhưng hắn lại không muốn cho người ngoài nghe được điều gì.

“Người biết tên của người kia không?” Lâm Hi Thần nhìn Hiệp Phàm, hỏi.

Hiệp Phàm gật gù đầu, nói: “Sách thượng thư ghi lại, hắn họ Tư Mã, tên Dung Ngân. Hiện tại cả nước không còn ai mang họ này, cũng không ai dám mang họ này nữa, nếu có, Hoàng Thượng nhất định sẽ xử trảm. Nếu có người đặt tên họ này, chắc chắn sẽ bị nhốt vào ngục.”

“Tư Mã Dung Ngân.” Lâm Hi Thần nhìn Hiệp Phàm, trong ánh mắt có một tia thống khổ, như là bi phẫn, cũng mang theo hoài niệm, “Đây là người mà Hoàng Thượng cùng phụ thân Hoàng Thượng toàn tâm toàn ý muốn giết chết.”

Hiệp Phàm không mở miệng, chờ Lâm Hi Thần nói tiếp.

“Hắn cùng Lý Cường, cũng chính là phụ thân của Hoàng Thượng hiện tại, từng có hơn mười năm hảo hữu, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cùng nhau tập võ, thậm chí yêu cùng một nữ nhân.” Lâm Hi Thần biểu tình hồ hững nói, “Có lẽ bởi vì rất thân thiết, cho nên làm hại nhau cũng triệt để hoàn toàn.” (nghe như kiểu yêu nhau lắm cắn nhau đau ý, dammei trả hình chẳng xò)

“Này, ta có nghe phụ thân nói qua,” Hiệp Phàm không đành lòng nhìn thấy biểu tình đó của Lâm Hi Thần, là cái loại biểu tình bi ai không thể nói lên thành lời, làm cho cả người hắn hăm sâu vào trong, không thể cứu vớt. “Sách thượng thư từng nói, Tư Mã Dung Ngân đoạt nhân thế hại nhân tử, phụ thân ta lại nói, sự thật, đều là tiên hoàng sai trước, phải nói là hắn đoạt nhân thế hại nhân tử mới đúng. Phụ thân còn nói, nữ nhân đó là một người cực kì xinh đẹp, cực kỳ ôn nhu, nguyên là một vị ngoại tộc công chúa, chỉ vì mất nước mà lưu lạc dân gian, sau được Tư Mã Dung Ngân cứu, rồi gả cho Tư Mã dung ngân làm vợ, cùng tiên hoàng không có quan hệ gì. Chẳng qua tại tiên hoàng cũng yêu người nữ tử này, sau khi làm Hoàng Thượng mới nói như thế.”

“Phụ thân người thật to gan, lời nói như vậy mà cũng dám nói ra.” Lâm Hi Thần thản nhiên cười, ôn hòa nói, “Sự thật đúng là như thế. Nếu không phải vì một số nguyên nhân bất đắc dĩ, hắn đã sớm ẩn cư nơi núi rừng.”

Hiệp Phàm gật gù đầu, “Phụ thân từng nói, « chịu nhân chi nhờ, trung nhân việc » hắn nhận phước của người khác, cho nên nhất định phải thực hiện hứa hẹn.”

“Sau tranh đoạt ngôi vị cũng vì nguyên nhân đấy.” Lâm Hi Thần tiếp tục nói, “Hoàng Thượng tiền triều vẫn đuổi giết vị công chúa này, lúc đầu chỉ là vì cứu mạng vị công chúa này, sau tùy từng của bọn họ cứ càng đến càng nhiều, cuối cùng tạo thành nghìn quân, đường đường chính chính đánh bại Hoàng Thượng lúc đó, kết thúc lại thành hai huynh đệ bọn họ quyết chiến lẫn nhau.”

“Cũng là tại vì Hoàng Thượng tiền triều quá mức tàn nhẫn, khiến thiên hạ phẫn nộ, dân chúng bất bình, Tư Mã Dung Ngân cùng Lý Cường mới có cơ hội giết Hoàng Thượng, đoạt quyền soán ngôi.” Hiệp Phàm nhẹ nhàng nói, “Nay, chỉ sợ Bách Độc Môn cùng Ngao Lâm son trang vì muốn trả thù lại nổi gót theo Lý Cường năm đó, mà người bọn họ tí mị lựa chọn để thực hiện kế hoạch chính là người.”

Lâm Hi Thần tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng suy nghĩ một chút, lại nuốt trở vào, chỉ nói: “Bách Độc Môn cùng Ngao Lâm son trang đều là bộ hạ của Tư Mã Dung Ngân, người mà phụ thân người cứu, cũng chính là tổng trưởng môn Bách Độc Môn, vốn là sư thúc của Tư Mã Dung Ngân, mà Ngao Lâm son trang trang chủ cùng phụ thân của hắn, vốn là bộ hạ cũ của Tư Mã Dung Ngân, việc này cũng không có gì kì quái lắm.”

Hiệp Phàm trong tâm gạt mình, nhìn Lâm Hi Thần, đột nhiên thản nhiên hỏi: “Vậy người cùng Tư Mã Dung Ngân có quan hệ gì, đang giá vì hắn mà hi sinh cả cuộc sống của mình, dấn thân vào việc báo thù lung tung này?”

“Cha ta là trang chủ ở đây, ta tự nhiên cũng nói gót đi theo Tư Mã Dung Ngân, chuyện này có gì kì quái sao?” Lâm Hi Thần mỉm cười nói.

Hiệp Phàm gật gù đầu, thản nhiên nói: “Đều là ta đa nghi rồi.”

“Người đang hoài nghi ta?” Lâm Hi Thần mỉm cười tiếp tục hỏi.

“Đúng vậy, ta hoài nghi thân phận của người.” Hiệp Phàm nhìn Lâm Hi Thần, im lặng nói, “Người cho ta cảm giác không đơn giản như những gì người nói, nhưng mà, ta còn chưa phát hiện ra chỗ nào không đúng, trực giác của ta nói cho ta biết, người không phải là người, nhưng người lại là người.” (kiểu như người không phải là Lâm Hi Thần, nhưng không có cơ để vạch mặt)

Ánh mắt Lâm Hi Thần sáng lên, thản nhiên nói: “Nói tiếp đi.”

Hiệp Phàm nhìn Lâm Hi Thần, suy nghĩ nửa ngày, mới chậm rãi nói: “Ta hoài nghi người không phải hậu nhân của Lâm trang chủ, mà là hậu nhân của Tư Mã Dung Ngân. Thậm chí có quan hệ rất thân thiết với hắn.”

“Hảo!” Lâm Hi Thần gật gù đầu, cũng không phủ nhận, bình thản nói, “Người quả thật là một nữ tử thông minh sáng dạ. Ta, quả thật không phải con của Lâm trang chủ, ta là con trai ruột của Tư Mã Dung Ngân, tên ta là Tư Mã Hi Thần. Nhưng mà, người làm sao mà đoán được?”

Cả người Hiệp Phàm cũng sờ , trong đầu chỉ có một câu hỏi duy nhất: Nếu hắn không phải con của Lâm trang chủ cùng sư phụ, vậy con của Lâm trang chủ cùng sư phụ đang ở đâu ? Thật ra nàng chỉ mới hoài nghi, nhưng chưa bao giờ dám khẳng định, người trước mặt này là hậu nhân của Tư Mã Dung Ngân, không những thế còn là con ruột của Tư Mã Dung Ngân.

Nếu tranh đoạt thiên hạ, hắn quả thật là người sáng giá nhất lên ngôi Hoàng Thượng !

“Kìa, con của Lâm trang chủ đi đâu rồi ?”

Lâm Hi Thần, phải nói là, Tư Mã hi thần, nhẹ nhàng nói:“Sau khi mẫu thân Nhạc Tĩnh Mai của Lâm Hi Thần qua đời không lâu, cậu ta cũng qua đời , là do bẩm sinh bệnh tật, sinh ra đã bị chẩn đoán vì cơ thể yếu kém sống không quá mười tuổi.”

“Vậy, vậy, Lâm phu nhân hiện tại không phải người của Bách Độc Môn sao ? Tại sao không cứu được hắn ?” Hiệp Phàm khó hiểu nhìn Lâm Hi Thần.

“Phương diện này có một hiểu lầm, lúc ấy, người thật sự thích Lâm trang chủ không phải là Lâm phu nhân bây, mà là muội muội của Lâm phu nhân, cũng chính là mẫu thân của Nhược Hân, Đỗ phu nhân, hay còn gọi là Bằng Tử Y. Nàng ta lúc ấy đã là thê tử của người khác, nhưng lại nhất kiến chung tình với Lâm trang chủ, bị lâm trang chủ cự tuyệt, nàng ta bèn bỏ xuân dược vào trong nước trà của Lâm trang chủ, không may, trà này lại bị Nhạc Tĩnh Mai uống mất , gặp phải tai ương, bị mẫu thân của Lâm trang chủ đuổi ra khỏi sơn trang, sau đó Nhạc Tĩnh Mai lại bị rơi xuống vách núi, mọi người đều cho rằng nàng đã chết, sau đó không lâu, Lâm Hi Thần bởi vì cơ thể ngày càng yếu mà lâm trọng bệnh qua đời. Tỷ tỷ của Bằng Tử Y là Bằng Lục Y vì muốn thay nàng ta che dấu chuyện này, hơn nữa vì bảo vệ ta, liền chủ động gả cho Lâm trang chủ, cũng đồng thời âm thầm thay tên đổi họ ta thành Lâm Hi Thần, Lâm trang chủ vốn là bộ hạ cũ của cha ta, tất nhiên là đáp ứng, cho nên, ta cứ sống dưới sự bảo vệ của mọi người như vậy. Kỳ thật, trong lòng Lâm trang chủ luôn dành một vị trí quan trọng cho Nhạc Tĩnh Mai, ngày ấy, nữ tử người nhìn thấy chính là Nhạc Tĩnh Mai, nếu như nàng đã trở về, Bằng Lục Y nhất định sẽ cho vợ chồng họ đoàn viên, ta chỉ lo lắng một điều duy nhất, đó là ta không phải là Lâm Hi Thần, không biết Nhạc Tĩnh Mai có thể vượt qua nỗi đau này hay không. Dù sao mẫu tử đồng tâm, một thời gian sau, nàng ta cũng sẽ phát giác việc này thôi.” Tư Mã hi thần khe khẽ thở dài, không đành lòng nói.

“Vi sao Bằng Lục Y lại muốn ra mặt thay muội muội ?” Hiệp Phàm khó hiểu hỏi,“Nếu như nàng không thương Lâm trang chủ, làm thế làm gì, cho dù nàng không lấy Lâm trang chủ, Lâm trang chủ cũng sẽ đối xử với người tử tế mà ? Mặc dù nàng đối xử với người rất tốt. Nhưng nàng ta cũng Tư Mã Dung Ngân có quan hệ gì mà lại bảo vệ người như thế ?”

“Nàng vốn là con gái của Hồng Y Môn môn chủ Bách Độc Môn, quan hệ cá nhân với mẫu thân ta rất tốt, mẫu thân vẫn coi nàng như tỷ muội thân thiết, năm đó Lý Cường thích mẫu thân của ta, nhưng nàng lại thích Lý Cường, Cổ Hà chiến dịch xảy ra, chính là do sai lầm nhất thời của nàng ta, làm cho cha mẹ ta tử vong, cho nên trong lòng nàng luôn áy náy, chủ động gánh vác trách nhiệm bảo vệ ta. Kỳ thật, lúc ấy nàng bị Lý Cường lợi dụng, Lý Cường muốn thông qua nàng bắt cóc mẫu thân của ta, không ngờ mẫu thân của ta lại luôn đi cùng với phụ thân, không gặp riêng nàng nhiều.” Tư Mã Hi Thần thần nhiên nói,“Nàng chiếu cố ta mười ba năm, ta đương nhiên cũng cảm kích trong lòng .”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Lâm Hi Thần cũng ngồi xuống bên cạnh, xung quanh bọn họ đều trồng trái, không có rừng cây hoa cỏ, trong vòng trăm mét không có chỗ nào có thể ẩn nấp. Trong tiếng mưa gió, lời hắn nói nhỏ nhẹ, ngay cả người võ nghệ siêu quần, cũng không nghe nổi nửa câu.

Lựa chọn chỗ này, Lâm Hi Thần đều đã tính toán cả, có một số việc, nếu nói cho Hiệp Phàm biết hắn cũng không thấy gì không ổn, nhưng hắn lại không muốn cho người ngoài nghe được điều gì.

“Người biết tên của người kia không ?” Lâm Hi Thần nhìn Hiệp Phàm, hỏi.

Hiệp Phàm gật gật đầu, nói:“Sách thượng thư ghi lại, hắn họ Tư Mã, tên Dung Ngân. Hiện tại cả nước không còn ai mang họ này, cũng không ai dám mang họ này nữa, nếu có, Hoàng Thượng nhất định sẽ xử tử. Nếu có người đặt tên họ này, chắc chắn sẽ bị nhốt vào ngục.”

“Tư Mã Dung Ngân.” Lâm Hi Thần nhìn Hiệp Phàm, trong ánh mắt có một tia thống khổ, như là bị phản, cũng mang theo hoài niệm,“Đây là người mà Hoàng Thượng cùng phụ thân Hoàng Thượng toàn tâm toàn ý muốn giết chết.”

Hiệp Phàm không mở miệng, chờ Lâm Hi Thần nói tiếp.

“Hắn cùng Lý Cường, cũng chính là phụ thân của Hoàng Thượng hiện tại, từng có hơn mười năm hảo hữu, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cùng nhau tập võ, thậm chí yêu cùng một nữ nhân.” Lâm Hi Thần biểu tình hồ hững nói,“Có lẽ bởi vì rất thân thiết, cho nên làm hại nhau cũng triệt để hoàn toàn.” (nghe như kiểu yêu nhau lắm cắn nhau đau ý, dammei trá hình chẳng x)

“Này, ta có nghe phụ thân nói qua,” Hiệp Phàm không đành lòng nhìn thấy biểu tình đó của Lâm Hi Thần, là cái loại biểu tình bị ai không thể nói lên thành

lời, làm cho cả người hấn hăm sâu vào trong, không thể cứu vớt. “Sạch thượng thư từng nói, Tư Mã Dung Ngân đoạt nhân thể hại nhân tử, phụ thân ta lại nói, sự thật, đều là tiên hoàng sai trước, phải nói là hấn đoạt nhân thể hại nhân tử mới đúng. Phụ thân còn nói, nữ nhân đó là một người cực kì xinh đẹp, cực kỳ ôn nhu, nguyên là một vị ngoại tộc công chúa, chỉ vì mất nước mà lưu lạc dân gian, sau được Tư Mã Dung Ngân cứu, rồi gả cho Tư Mã dung ngân làm vợ, cùng tiên hoàng không có quan hệ gì. Chẳng qua tại tiên hoàng cũng yêu người nữ tử này, sau khi làm Hoàng Thượng mới nói như thế.”

“Phụ thân ngươi thật to gan, lời nói như vậy mà cũng dám nói ra.” Lâm Hi Thần thản nhiên cười, ôn hòa nói, “Sự thật đúng là như thế. Nếu không phải vì một số nguyên nhân bất đắc dĩ, hấn đã sớm ẩn cư nơi núi rừng.”

Hiệp Phàm gật gật đầu, “Phụ thân từng nói, « chịu nhân chi nhờ, trung nhân việc » hấn nhận phó thác của người khác, cho nên nhất định phải thực hiện hứa hẹn.”

“Sau tranh đoạt ngôi vị cũng vì nguyên nhân đấy.” Lâm Hi Thần tiếp tục nói, “Hoàng Thượng tiền triều vẫn đuổi giết vị công chúa này, lúc đầu chỉ là vì cứu mạng vị công chúa này, sau tùy từng của bọn họ cứ càng đến càng nhiều, cuối cùng tạo thành nghĩa quân, đường đường chính chính đánh bại Hoàng Thượng lúc đó, kết thúc lại thành hai huynh đệ bọn họ quyết chiến lẫn nhau.”

“Cũng là tại vì Hoàng Thượng tiền triều quá mức tàn nhẫn, khiến thiên hạ phẫn nộ, dân chúng bất bình, Tư Mã Dung Ngân cùng Lý Cường mới có cơ hội giết Hoàng Thượng, đoạt quyền soán ngôi.” Hiệp Phàm nhẹ nhàng nói, “Nay, chỉ sợ Bách Độc Môn cùng Ngao Lâm son trang vì muốn trả thù lại nổi gót theo Lý Cường năm đó, mà người bọn họ tí mị lựa chọn để thực hiện kế hoạch chính là ngươi.”

Lâm Hi Thần tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng suy nghĩ một chút, lại nuốt trở vào, chỉ nói: “Bách Độc Môn cùng Ngao Lâm son trang đều là bộ hạ của Tư Mã Dung Ngân, người mà phụ thân ngươi cứu, cũng chính là tổng trưởng môn Bách Độc Môn, vốn là sư thúc của Tư Mã Dung Ngân, mà Ngao Lâm son trang trang chủ cùng phụ thân của hấn, vốn là bộ hạ cũ của Tư Mã Dung Ngân, việc này cũng không có gì kì quái lắm.”

Hiệp Phàm trong tâm giật mình, nhìn Lâm Hi Thần, đột nhiên thản nhiên hỏi: “Vậy ngươi cùng Tư Mã Dung Ngân có quan hệ gì, đang giá vì hấn mà hi sinh cả cuộc sống của mình, dấn thân vào việc báo thù lung tung này ?”

“Cha ta là trang chủ ở đây, ta tự nhiên cũng nổi gót đi theo Tư Mã Dung Ngân, chuyện này có gì kì quái sao ?” Lâm Hi Thần mỉm cười nói.

Hiệp Phàm gật gật đầu, thản nhiên nói: “Đều là ta đa nghi rồi .”

“Ngươi đang hoài nghi ta?” Lâm Hi Thần mỉm cười tiếp tục hỏi.

“Đúng vậy, ta hoài nghi thân phận của ngươi.” Hiệp Phàm nhìn Lâm Hi Thần, im lặng nói, “Ngươi cho ta cảm giác không đơn giản như những gì ngươi nói, nhưng mà, ta còn chưa phát hiện ra chỗ nào không đúng, trực giác của ta nói cho ta biết, ngươi không phải là ngươi, nhưng ngươi lại là ngươi.” (kiểu như ngươi không phải là Lâm Hi Thần, nhưng không có cơ để vạch mặt)

Ánh mắt Lâm Hi Thần sáng lên, thản nhiên nói: “Nói tiếp đi.”

Hiệp Phàm nhìn Lâm Hi Thần, suy nghĩ nửa ngày, mới chậm rãi nói: “Ta hoài nghi ngươi không phải hậu nhân của Lâm trang chủ, mà là hậu nhân của Tư Mã Dung Ngân. Thậm chí có quan hệ rất thân thiết với hấn.”

“Hào!” Lâm Hi Thần gật gật đầu, cũng không phủ nhận, bình thản nói, “Ngươi quả thật là một nữ tử thông minh sáng dạ. Ta, quả thật không phải con của Lâm trang chủ, ta là con trai ruột của Tư Mã Dung Ngân, tên ta là Tư Mã Hi Thần. Nhưng mà, ngươi làm sao mà đoán được ?”

Cả người Hiệp Phàm sững sờ , trong đầu chỉ có một câu hỏi duy nhất: Nếu hấn không phải con của Lâm trang chủ cùng sư phụ, vậy con của Lâm trang chủ cùng sư phụ đang ở đâu ? Thật ra nàng chỉ mới hoài nghi, nhưng chưa bao giờ dám khẳng định, người trước mặt này là hậu nhân của Tư Mã Dung Ngân, không những thế còn là con ruột của Tư Mã Dung Ngân.

Nếu tranh đoạt thiên hạ, hấn quả thật là người sáng giá nhất lên ngôi Hoàng Thượng !

“Kia, con của Lâm trang chủ đi đâu rồi ?”

Lâm Hi Thần, phải nói là, Tư Mã hi thần, nhẹ nhàng nói: “Sau khi mẫu thân Nhạc Tĩnh Mai của Lâm Hi Thần qua đời không lâu, cậu ta cũng qua đời , là do bẩm sinh bệnh tật, sinh ra đã bị chẩn đoán vì cơ thể yếu kém sống không quá mười tuổi.”

“Vậy, vậy, Lâm phu nhân hiện tại không phải người của Bách Độc Môn sao ? Tại sao không cứu được hấn ?” Hiệp Phàm khó hiểu nhìn Lâm Hi Thần.

“Phương diện này có một hiểu lầm, lúc ấy, người thật sự thích Lâm trang chủ không phải là Lâm phu nhân bây, mà là muội muội của Lâm phu nhân, cũng chính là mẫu thân của Nhược Hân, Đỗ phu nhân, hay còn gọi là Băng Tử Y. Nàng ta lúc ấy đã là thê tử của người khác, nhưng lại nhất kiến chung tình với Lâm trang chủ, bị lâm trang chủ cự tuyệt, nàng ta bèn bỏ xuân dược vào trong nước trà của Lâm trang chủ, không may, trà này lại bị Nhạc Tĩnh Mai uống mất , gặp phải tai ương, bị mẫu thân của Lâm trang chủ đuổi ra khỏi son trang, sau đó Nhạc Tĩnh Mai lại bị rơi xuống vách núi, mọi người đều cho rằng nàng đã chết, sau đó không lâu, Lâm Hi Thần bởi vì cơ thể ngày càng yếu mà lâm trọng bệnh qua đời. Tỷ tỷ của Băng Tử Y là Băng Lục Y vì muốn thay nàng ta che dấu chuyện này, hơn nữa vì bảo vệ ta, liền chủ động gả cho Lâm trang chủ, cũng đồng thời âm thầm thay tên đổi họ ta thành Lâm Hi Thần, Lâm trang chủ vốn là bộ hạ cũ của cha ta, tất nhiên là đáp ứng, cho nên, ta cứ sống dưới sự bảo vệ của mọi người như vậy. Kỳ thật, trong lòng Lâm trang chủ luôn dành một vị trí quan trọng cho Nhạc Tĩnh Mai, ngày ấy, nữ tử ngươi nhìn thấy chính là Nhạc Tĩnh Mai, nếu như nàng đã trở về, Băng Lục Y nhất định sẽ cho vợ chồng họ đoàn viên, ta chỉ lo lắng một điều duy nhất, đó là ta không phải là Lâm Hi Thần, không biết Nhạc Tĩnh Mai có thể vượt qua nỗi đau này hay không. Dù sao mẫu tử đồng tâm, một thời gian sau, nàng ta cũng sẽ phát giác việc này thôi .” Tư Mã hi thần khe khẽ thở dài, không đành lòng nói.

“Vi sao Bằng Lục Y lại muốn ra mặt thay muối muối?” Hiệp Phàm khó hiểu hỏi, “Nếu như nàng không thương Lâm trang chủ, làm thế làm gì, cho dù nàng không lấy Lâm trang chủ, Lâm trang chủ cũng sẽ đối xử với ngươi tử tế mà? Mặc dù nàng đối xử với ngươi rất tốt. Nhưng nàng ta cũng Tư Mã Dung Ngân có quan hệ gì mà lại bảo vệ ngươi như thế?”

“Nàng vốn là con gái của Hồng Y Môn môn chủ Bách Độc Môn, quan hệ cá nhân với mẫu thân ta rất tốt, mẫu thân vẫn coi nàng như tỷ muội thân thiết, năm đó Lý Cường thích mẫu thân của ta, nhưng nàng lại thích Lý Cường, Cổ Hà chiến dịch xảy ra, chính là do sai lầm nhất thời của nàng ta, làm cho cha mẹ ta tử vong, cho nên trong lòng nàng luôn áy náy, chủ động gánh vác trách nhiệm bảo vệ ta. Kỳ thật, lúc ấy nàng bị Lý Cường lợi dụng, Lý Cường muốn thông qua nàng bắt cóc mẫu thân của ta, không ngờ mẫu thân của ta lại luôn đi cùng với phụ thân, không gặp riêng nàng nhiều.” Tư Mã Hi Thần thân nhiên nói, “Nàng chiếu cố ta mười ba năm, ta đương nhiên cũng cảm kích trong lòng.” Hiệp Phàm gật gật đầu, trong lòng ai oán: Chỉ có sự phụ là đáng thương nhất, mười ba năm trời bị tương tư tra tấn, cuối cùng tất cả chỉ là hiểu nhầm!

“Vi sao các ngươi lựa chọn ta, chọn ta thì có tác dụng gì?” Hiệp Phàm nghi hoặc hỏi.

“Phụ thân ngươi vốn là thị vệ của công chúa ngoại tộc, cũng chính là mẫu thân ta, sau khi mẫu thân ta gặp chuyện không may, hắn đã thề với mẫu thân ta, nhất định sống sót, tìm cơ hội báo thù thay nàng. Cũng vì thân phận này mà Lý Cường không hoài nghi hắn, cũng vì nguyên nhân này, mà đối xử với hắn rất tốt, còn cho làm trọng thần trong triều. Mẫu thân ngươi cũng là người ngoại tộc, thật ra, ngươi và mẫu thân ngươi giống nhau, đều là hậu nhân của ngoại tộc, đây cũng chính là lý do vì sao ngươi so với những nữ tử khác đẹp hơn.” Tư Mã Hi Thần mỉm cười nói, “Phụ thân ngươi cũng không biết thân phận thật của ta, nhưng hắn thấy ta mang theo kiếm của cha ta, khẳng định rằng ta cũng vợ chồng Tư Mã Dung Ngân nhất định có quan hệ, cho nên mới đồng ý cho ta lấy ngươi»

Hiệp Phàm gật gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Tuy rằng ta nghe hiểu, nhưng trong lòng rất bối rối, ta cần chút thời gian suy nghĩ lại.”

Tư Mã Hi Thần nhìn Hiệp Phàm, “Ta nói cho ngươi, là muốn ngươi biết, ta không hi vọng ngươi vì ta mà mạo hiểm, nhưng ta hi vọng, ngươi có thể cùng ta đi hết cả đời này, bất luận có chuyện gì xảy ra, vĩnh viễn cũng không xa nhau, đây là điều ta mong muốn nhất. Ta thật sự rất muốn ở cùng ngươi, cùng nhau đối mặt với mọi khó khăn trong tương lai, dù có chuyện gì xảy ra, chỉ cần có thể nắm tay ngươi, nhìn thấy nụ cười của ngươi, đối với ta đã rất hạnh phúc rồi.” (tò tính, tò tính rồi, hự hự !!!)

Hiệp Phàm ngạc nhiên, Lâm Hi Thần, không, phải là Tư Mã Hi Thần mới đúng, thật sự trong lòng hắn có nàng sao? Thật sự yêu nàng sao? Hắn làm sao có thể để ý nàng như thế được? Nàng thậm chí còn không có bày tỏ ý tứ yêu thương gì hắn, nàng vốn nghĩ đợi đến lúc hỗn loạn có thể né sang một bên! Nhưng nay, lời tỏ tình của hắn lại trở nên chắc chắn, làm cho nàng cảm động không thôi!

“Có lẽ ngươi không tin, thời gian ngắn như thế, ta làm sao có thể thích ngươi?” Tư Mã Hi Thần cười khổ nói, “Ngay cả chính bản thân ta cũng không tin, vì sao ta lại không thể buông tha được ngươi.”

Hiệp Phàm lẳng lẳng ngồi, ngờ ngác, nói không nên lời. Người đang ngồi trước mặt nàng này, rốt cuộc thay đổi tên gọi, không phải Lâm Hi Thần, mà là Tư Mã Hi Thần, rốt cuộc không hề trùng tên với người kia (n.y cũ đó mà) nữa rồi, nàng có thể thương hắn hay không?

“Nhưng mà, nếu ngươi làm Hoàng Thượng, ta sẽ như thế nào đây?” Hiệp Phàm bị ai nhìn Tư Mã Hi Thần, hỏi, “Ta cũng chỉ là một nữ tử bình thường, nếu có một ngày, ngươi thật sự làm Hoàng Thượng, ngươi nhất định sẽ muốn tam cung lục viện, mà ta ghét nhất chính là việc chia sẻ ngươi với người khác?”

Tư Mã Hi Thần sững sờ, nhìn Hiệp Phàm vẻ mặt tràn đầy ưu thương, hắn vốn lo lắng tiểu nữ tử này trong lòng không có hắn, không nghĩ rằng, trông nàng lại bất lực như thế, làm trong lòng hắn tràn đầy thương tiếc, nói: “Hoàng Thượng nhất định phải có tam cung lục viện sao? Ta càng muốn làm Hoàng Thượng khác với những người khác, ta – Tư Mã Hi Thần kiếp này chỉ có một nữ nhân, chính là Hiệp Phàm!”

Hiệp Phàm rung rung cười, nói: “Ngươi nha, ngươi nghĩ lên làm Hoàng Thượng dễ dàng như thế sao? Nói cứ như bây giờ ngươi đã là Hoàng Thượng rồi ý. Hoàng Thượng bây giờ không phải là một minh quân, nhưng mà hắn vẫn còn phụ thân cùng các đại thần phụ tá, giang sơn vẫn được củng cố, ngươi phải làm sao?”

“Việc này, ta tất nhiên đã có cách, không cần lo lắng.” Tư Mã Hi Thần mỉm cười nói, “Bắt đầu từ lúc phụ thân ta gặp chuyện không may kia, mọi người đã tìm cách giải quyết việc này, mỗi một bước đều lên kế hoạch hoàn hảo, trừ bước của ngươi ra.”

Hiệp Phàm hé miệng cười, thân nhiên nói: “Ngươi thật là tự mãn, kế hoạch nào mà chẳng có biến hóa, ngươi cứ theo những bước chuẩn bị ban đầu rồi tùy cơ mà phát triển mới thành. Mà thôi, ngươi muốn xây dựng một quốc gia như thế nào, quốc hiệu là gì?”

“Phụ thân ta luôn hy vọng đó là một quốc gia thịnh vượng phát đạt, nếu mà đạt thành tâm nguyện, ông nói sẽ đặt tên nước là Cự Đại vương triều, xây dựng thành một đất nước phồn hoa to lớn, làm cho dân chúng có thể an tâm lập nghiệp, không lo không nghĩ, chính là quốc thái dân an.” Tư Mã Hi Thần mỉm cười nói, “Vậy kêu Cự Đại vương triều được không?”

“Không tệ, tên thông tục lại dễ gọi.” Hiệp Phàm cười nói, “Hy vọng ngươi có thể hoàn thành được tâm nguyện, trở thành thánh tổ khai quốc của Cự Đại vương triều.”

Mưa dần dần nhỏ đi, Hiệp Phàm mỉm cười nói: “Nói lâu như vậy, có chút đói bụng, không bằng chúng ta trở về ăn chút cơm đi.”

Tư Mã Hi Thần mỉm cười gật gật đầu. Đưa tay cầm lấy tay Hiệp Phàm, dẫn nàng đi vào trong con mưa thu, trong đầu hắn có một loại cảm giác thư sướng không nói nên lời. Những việc mà hắn kể cho Hiệp Phàm, là những bí ẩn sâu nhất trong lòng hắn, nay có thể tâm sự ra, dĩ nhiên cảm thấy thật thoải mái, có một người tri âm tri kỷ, đồng cam cộng khổ với hắn như thế cũng là một phúc phận đi.

Trước mặt tựa hồ có thân ảnh chợt lóe qua, Tư Mã Hi Thần nhẹ nhàng bồng Hiệp Phàm đuổi theo cái thân ảnh kia.

Hiệp Phàm chắc chắn người đó chính là Nhạc Tĩnh Mai, Nhạc Tĩnh Mai cũng không cố ý theo bọn họ, chỉ là vô ý đi ngang qua, vì nơi đây rất quen thuộc đối với nàng, khó trách nàng ta không phòng bị !

Nhạc Tĩnh Mai quả thật không nhận ra phía sau có người đi theo, nếu so về khinh công, nàng ta tựa hồ hơn hẳn Tư Mã Hi Thần, nhưng mà nàng ta có chút phân tâm. Nàng vừa đi vừa quan sát cảnh vật xung quanh, tốc độ lúc nhanh lúc chậm, về mặt cũng có chút hoảng hốt.

Tay Hiệp Phàm vẫn nắm trong tay Tư Mã Hi Thần, bị hất lảng lảng mang theo phía sau Nhạc Tĩnh Mai, nàng có thể cảm giác được Tư Mã Hi Thần đang mâu thuẫn, bởi vì hắn muốn đuổi kịp nàng thì rất dễ, thật sự là rất dễ, những hấn vẫn duy trì một khoảng cách nhất định với Nhạc Tĩnh Mai.

Đi được một đoạn, Hiệp Phàm cố ý bẻ gãy một cành cây, phát ra một tiếng vang rất nhỏ, muốn nhắc nhở sự phụ đằng sau có mình và Tư Mã Hi Thần đi theo.

Nhạc Tĩnh Mai quả nhiên nghe được, lập tức dừng bước, đứng yên, quay đầu, nhìn hai người trước mặt, Tư Mã Hi Thần cùng Hiệp Phàm.

Tuy rằng Tư Mã Hi Thần đối với phản ứng của Nhạc Tĩnh Mai có chút ngoài ý muốn, hấn không chú ý tới Hiệp Phàm cố ý bẻ gãy một cành cây gây ra tiếng vang, bởi vì loại tiếng vang này Nhạc Tĩnh Mai rất quen thuộc, trước đây những lúc có ngoại nhân bám theo, Hiệp Phàm luôn dùng loại âm thanh này nhắc nhở sự phụ mình, để cho nàng chú ý cảnh giác. Điều này Tư Mã Hi Thần làm sao mà biết được, hấn cũng không biết hai nữ nhân đứng trước mặt này là quan hệ thầy trò, trong lòng hấn đang rối như tơ vò, phải làm sao để đối mặt với nữ nhân này !

“Lâm thiếu trang chủ, nhĩ hảo.” Nhạc Tĩnh Mai mở miệng đầu tiên, âm điệu có chút cứng ngắc, nhưng che dấu không được niềm vui sướng, “Ta đối với cảnh sắc nơi này rất thích, tùy tiện đi loanh quanh, không ngờ, quấy nhiễu người cùng phu nhân của người.”

Tư Mã Hi Thần nhẹ nhàng lắc lắc đầu, xem ra, Nhạc Tĩnh Mai cũng không muốn làm rõ thân phận của mình, nếu như vậy, hấn cũng không muốn giải thích cái gì, hoặc là thân tình ôm nhau gì đó, chỉ là thân nhiên nói: “Nếu thích, vậy người tiếp tục xem đi.”

Hiệp Phàm nhìn hai người nói chuyện, trong lòng nàng có chút thương hại sự phụ mình, có lẽ lúc này, trong lòng Nhạc Tĩnh Mai tràn ngập vui sướng, nhưng, nàng lại không biết, vị công tử trẻ tuổi trước mặt nàng này, không có chút quan hệ nào với nàng. Chỉ là một người lấy tên của con nàng sống trong Ngao Lâm sơn trang mà thôi.

Trong mắt Nhạc Tĩnh Mai che dấu không được vui sướng, mười ba năm không thấy, con của nàng đã trưởng thành thành một vị công tử trẻ tuổi anh tuấn tiêu sái, võ nghệ siêu quần, tuy rằng nó không còn chút ản tượng nào về nàng, nhưng nàng vẫn cảm thấy phi thường thỏa mãn, chỉ cần hấn sống tốt, không nhận ra nàng thì đã làm sao ? Chỉ cần hấn vui vẻ hạnh phúc là tốt rồi.

Có đồ đệ Hiệp Phàm của nàng ở cạnh. Nàng rất là yên tâm.

Ba người đứng, không khí có chút cứng ngắc, mọi người đều không biết nói gì mới tốt, chỉ có gió nhẹ nhàng thổi qua ba người họ, mỗi người một tâm tư.

Cuối cùng, Hiệp Phàm mở miệng đánh tan im lặng: “Vị phu nhân này, nếu như không có việc gì, xin ngài cứ tự nhiên đi xung quanh thăm thú, chúng ta phải đi về trước.”

Nhạc Tĩnh Mai gật gật đầu, từ ái nhìn đôi bích nhân (đại khái là nói 2 ac này đẹp đôi), trong lòng thật sự là thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Làm đám cưới với Hiệp Phàm, chỉ là phương thức che dấu, bởi vì nữ nhi của trọng thân Hiệp Vương gia xuất giá, tuy rằng cùng Ngao Lâm sơn trang nổi tiếng giang hồ kết thân không làm Hoàng Thượng cao hứng, nhưng Hoàng Thượng cũng không vì vậy là quá đề ý.

Tư Mã Hi Thần lợi dụng khoảng thời gian này liên hệ với các thuộc hạ trên giang hồ, ngay trong hôn lễ vừa chuẩn bị vừa tiến hành kế hoạch, cũng trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đó, đã an bài thỏa đáng rất nhiều chuyện.

Việc này, hấn không nói cho Hiệp Phàm biết. Hấn thích nàng, nhưng không phải chuyện gì cũng nói cho nàng biết, dù sao, trong lòng hấn vẫn có tia do dự.

Nhưng mà, kế hoạch nào cũng có biến đổi, nhóm người thứ nhất vừa mới rời đi, liền có người bị thương chạy về báo tin. Nói là Hoàng Thượng đã chặn hết các cửa khẩu trọng yếu, chặn đường những người tham gia hôn lễ.

Tư Mã Hi Thần cùng Hiệp Phàm vừa mới trở về chỗ ở, Lâm trang chủ cùng Lâm phu nhân đã chạy đến, trên mặt biểu tình thập phần lo lắng, sốt ruột nói: “Hi Thần, đã xảy ra chuyện.”

Tư Mã Hi Thần nhìn hai người liếc mắt một cái, hơi nhú mày, hỏi: “Chuyện gì mà các người kinh hoàng thế ?”

“Tên cầu Hoàng Thượng kia đã chặn hết các cửa khẩu trọng yếu lại, chặn đường tất cả các bằng hữu đến tham gia hôn lễ, nhóm người đầu tiên rồi đi đã về báo tin, nói là cầu Hoàng Thượng kia ở mỗi cửa khẩu ra ngoài đều cho quan nhân canh gác, trong vòng trăm mét không cho bất cứ ai rời khỏi Ngao Lâm sơn trang.” Lâm phu nhân buồn bực nói, “Không biết ai phong thanh báo tin, khiến cho tên cầu Hoàng Thượng kia hoài nghi.”

Hiệp Phàm trong lòng cả kinh, chẳng lẽ là Tô Thanh Dân? Phong thư mà nàng nhờ hần đưa cho phụ thân chẳng lẽ hần vụng trộm mở ra nhìn ? Trong thư nàng có nói nàng hoài nghi thân phận của “Lâm Hi Thần” ?—

“Ai là người duy nhất rời đi không bị cản trở ?” Tư Mã Hi Thần trầm giọng hỏi.

Lâm trang chủ suy nghĩ một chút, trả lời nói: “Hần là bằng hữu của Hiệp cô nương Tô công tử Tô Thanh Dân, hần ta đi hôm trước , sáng hôm nay tất cả các cửa khẩu đều bị phong tỏa canh gác , tốc độ rất nhanh, hơn nữa tất cả đều là cao thủ, đối với người ngoài chỉ cho vào không cho ra. Nếu không phải tìm Ngao Lâm sơn trang thì không cho vào, nhưng mà, Hoàng Thượng hiện tại, không thể mưu trí thế này được.”

Tư Mã Hi Thần gật gù đầu, nói: “Các người đi xuống an bài cho bọn họ chỗ nghỉ ngơi, đừng để cho bọn họ rời khỏi Ngao Lâm sơn trang, ta đều có an bài.”

Lâm trang chủ cùng Lâm phu nhân gật gù đầu, xoay người rồi đi.

Chờ hai người bọn họ rời đi, Tư Mã Hi Thần nhìn Hiệp Phàm, thần nhiên hỏi: “Có phải trong thư gửi phụ thân người nói hoài nghi thân phận của ta ? Mà Tô Thanh Dân tự tiện mở thư ra xem ?”

Trong tâm hiệp phàm rất áy náy, không nghĩ tới chỉ vì tò mò câu bản thân mà làm hại mọi người, nàng nhìn Tư Mã Hi Thần, áy náy nói: “Có thể có khả năng này, ta không biết rõ về con người Tô Thanh Dân, không biết có mở thư tin ra xem hay không. Trong thư ta quả thật có viết hoài nghi thân phận của người, hơn nữa muốn phụ thân cung cấp thêm cho ta một chút tin tức về Cổ Hà chiến dịch. Nếu hần ta xem, có lẽ sẽ sinh ra hoài nghi, nói cho Hoàng Thượng, khó tránh khỏi sẽ làm Hoàng Thượng hoài nghi, nếu Hoàng Thượng xuất hiện lúc này thì,—”

Tư Mã Hi Thần nhú mày, trầm giọng không nói, tựa hồ không nghe thấy Hiệp Phàm nói chuyện, đột nhiên xoay người rồi đi, vội vàng những vẫn tiêu sai đi ra ngoài, nói cũng không nói một câu.

Còn lại một mình, hiệp phàm cảm thấy có chút ủy khuất, cho dù là tại nàng không cẩn thận tiết lộ bí mật, những cũng đâu phải nàng cố ý , nếu thật sự là Tô Thanh Dân nói cho Hoàng Thượng , làm gì phải giận đến mức đó chứ, nếu là hần nói cho Hoàng Thượng , vậy hần nhất định ở gần chỗ cửa khẩu bị Hoàng Thượng cho chặn lại, nếu hiện tại ra ngoài tìm, chắc chắn tìm được.

Hiệp Phàm quyết định một mình rời khỏi tiểu đảo này, nghe qua sự phụ kể chuyện, độ quen thuộc của nàng đối với nơi này không không kém Tư Mã Hi Thần, nàng thậm chí có thể không cần ai giúp đỡ cũng có thể rời khỏi nơi này, hơn nữa còn không bị ai phát hiện ra

Nàng biết trên cái đảo nhỏ này chỗ nào để thuyền, chỗ nào có thể lặng lẽ rời đi mà không bị người khác phát hiện. Nàng biết từng góc ngách trong Ngao Lâm sơn trang, qua lời kể của sư phụ, Ngao Lâm sơn trang không khác gì vật phẩm mà nàng ngắm đi ngắm lại rất nhiều lần.

Trong lòng nàng cảm thấy ủy khuất, không hiểu sao lại ủy khuất, Tư Mã Hi Thần không nói với nàng lời nào đã rời đi, liền vội vàng rời đi như vậy, thậm chí còn không nghe nàng nói hết.

Hần nhất định là thăm oán nàng, thăm oán nàng làm hồng đại sự của hần.

Nhưng mà nàng không phải cố ý .

Nàng cảm thấy mình nên nghĩ biện pháp bù lại.

Cho dù nàng không thương hần, làm sai chính là làm sai , Hoàng Thượng không thể nhanh như thế đã đoán ra thân phận của Tư Mã Hi Thần, nếu như không có lá thư của nàng làm dẫn đường, Hoàng Thượng làm sao mà nghĩ được cái người tên “Lâm Hi Thần” cùng Tư Mã Dung Ngân có liên quan ?

Hoàng Thượng chỉ có thể hoài nghi, hần cũng không phải con người cao thâm gì, cùng lắm hần chỉ đoán được những người này là bộ hạ cũ của Tư Mã Dung Ngân, họp nhau lại cùng nhau thay Tư Mã Dung Ngân báo thù, chiếm đoạt giang sơn của hần. Cho nên hần muốn nhô cô nhô tận gốc, giết tất cả mọi người coi như giải hận. MÀ tất cả việc này, có khả năng do lá thư nàng gửi tạo thành .

Nhưng mà, rời đi nơi này, trong lòng nàng là không nở, không từ bỏ được, thậm chí muốn roi lệ. Nàng, thật sự không biết phải làm thế nào mới tốt, có lẽ là nên đến tìm Tô Thanh Dân, hỏi hần, tất cả mọi chuyện vì hần mới bị biến thành thế này.

Hiệp Phàm không ngồi thuyền, nàng không muốn bị ai phát hiện, bao gồm cả sư phụ của mình, nếu như nàng ngồi thuyền đi khỏi, chỉ sợ gặp phải người trong Ngao Lâm sơn trang, hoặc là gặp phải sư phụ đang đi đâu đó trong Ngao Lâm sơn trang, nói chung là sẽ trốn không thoát, cho nên, nàng quyết định bơi, xuôi theo hướng dòng nước, lặng lẽ rời khỏi Ngao Lâm sơn trang, đi tìm Tô Thanh Dân.

Mới vừa rồi nàng còn cảm thấy rất ủy khuất, cho nên muốn tìm bằng được Tô Thanh Dân để hỏi cho rõ ràng, nhưng đến khi nhảy vào trong nước, lại thấy nước lạnh buốt đến tận xương, bơi thật lâu, cũng chưa nhìn thấy đâu là bờ.

Hiệp Phàm cười khổ một chút, thật là tự mình đánh giá cao bản thân, nàng tập bơi cũng đã từ rất lâu rồi, ở thời đại này lại còn sống hơn 10 năm trời, từ một tiểu cô nương trưởng thành thành một thiên kim tiểu thư thanh nhã, chứ không phải là một nha đầu lón lên trong hoàn cảnh dân dã bình thường. Mặc dù kỹ thuật bơi chưa quên, nhưng lại không đủ thuần thục.

Hơn nữa mưa càng rơi lại càng lớn, làm cho mặt được thêm một tầng bọt.

Mãi cho đến lúc Hiệp Phàm cảm giác nàng không thể bơi được đến cuối cùng nữa, nàng cuối cùng cũng nhìn thấy đất bờ ở cách đó không xa, trong màn mưa mông lung, trông nó thật thân thiết.

Lên bờ, cả người ướt sũng, bộ dáng phi thường chật vật, từng bước từng bước đi về phía trước, được mười bước đã cảm thấy mệt mỏi muốn chết, phải tựa vào thân cây nghỉ một lúc.

“Người này ở đây có một mình!” Thanh âm đột nhiên vang lên, hình như đang nói nàng.

Hiệp Phàm lập tức quay đầu nhìn, cách đó không xa, đứng hai người, mặc quần áo nịt, khoác áo to, cầm hai thanh đao sáng long lanh. Hung tợn nhìn chằm chằm nàng. Trong lòng nàng căng thẳng, có chút sợ hãi, nếu so võ công, nàng tuyệt đối hơn hẳn bọn họ, nhưng nếu mà đánh người khác, hoặc là giết người. Việc này nàng chưa làm bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

“Xem ra không phải là người trong giang hồ, hình như là tiểu thư nhà ai chẳng may gặp rủi ro.” Một trong hai tên nghi hoặc nói, “Trông tướng mạo yếu đuối như vậy, chắc không phải là người của Ngao Lâm sơn trang đâu, nếu như đã không phải, không cần phải giết, trói lại đem đi bán, biết đâu kiếm được chút bạc. Xem bộ dáng tướng mạo thật đáng yêu, đáng người cũng thuộc dạng tiêu chuẩn.”

Hiệp Phàm trong tâm bức bối, hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ. Bởi vì rét lạnh cùng tức giận, cũng có một chút bất an, nàng hơi hơi run run.

“Hắc hắc, xem ra tính tình cũng không hiền lành, còn dám trừng mắt nhìn hai huynh đệ chúng ta.” Một tên nam tử đang nói dần dần tiến lại gần, đưa tay muốn tóm lấy Hiệp Phàm, “Lại đây, giúp hai huynh đệ chúng ta hưởng chút khoái hoạt, có lẽ sẽ tha cho cái mạng của ngươi.”

Hiệp Phàm nhắm mắt lại, nháy mắt xuất thủ, trong lòng không nỡ, còn có chút do dự.

Tên nam nhân tiến đến gần, chỉ cảm thấy như phiến lá cây bay xuống trước mặt mình, đại khái là trong mưa có một phiến lá rơi trên cổ tay gã, mơ hồ có chút không khỏe, muốn gãi tay lên lại không giơ được. Cúi đầu nhìn, trên cổ tay có một vết cắt nhọn nhọt, chảy máu.

Gã ta là người trong giang hồ, là một tay sai trong triều bán mạng vì hoàng thượng, gã biết, tay gã đã bị phế đi. Người này, có thể dễ dàng lấy đi mạng nhỏ của gã, phế đi tay gã, không cầm được đao, cũng chẳng khác nào giết chết gã. Mà gã không phát hiện ra ai đã ra tay.

Nữ tử trước mặt hắn vẫn một bộ dáng kinh hoàng như cũ, nàng ta quả thật là sợ hãi, nhưng không phải sợ đến mức thần hồn nát thần tính. Nhưng mà, nàng ta không giống người biết võ nghệ.

Tên đứng sau không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết đột nhiên đồng bọn không nói nữa, về mặt mờ mịt nhìn tay mình, tựa hồ đang phỏng đoán cái gì. Gã tiến đến, nói: “Huynh đệ, làm sao vậy, xảy ra chuyện gì, sao lại có bộ... dạng—!” Hắn đột nhiên thấy vết máu trên cổ tay gã đồng bọn, theo bản năng nhìn về phía Hiệp Phàm, nữ tử này tuyệt đối không phải là người trong giang hồ, cùng lắm chỉ là tiểu thư nhà quan gia nào đó chạy nạn.

Dung nhan xinh đẹp, khí chất trầm tĩnh, nhìn thế nào cũng nhìn không ra xung quanh nàng có sát khí.

Không phải nàng, vậy thì là ai, ai có võ công cao cường như vậy, có thể trong khoảnh khắc phế đi võ nghệ của đồng bọn hắn?! Hơn nữa cả hai người bọn họ đều không phát hiện. Chẳng lẽ điều thần bí trong Ngao Lâm sơn trang không phải lời đồn đại? Mà quả thật đây là nơi ngọa hổ tàng long?!

Hiệp Phàm đứng im một chỗ, không phản ứng gì, nàng biết võ nghệ của sư phụ tình diệu, đương nhiên sư phụ mà nàng nói này không phải là Nhạc Tĩnh Mai, mà là chủ nhân của “Thanh Phong kiếm” và “Lưu Vân kiếm”, thật không ngờ được võ công này lại thần kỳ như thế, khó trách, Tư Mã Hi Thần xưng bá giang hồ, Thanh Phong kiếm pháp lấy thanh linh thần kỳ, Lưu Vân kiếm pháp lấy mờ mịt trí thẳm.

Cái này nghe không có gì đặc biệt, nhưng lại vô thanh vô tức lấy đi tính mạng của người khác. Nếu không phải tâm nàng có thiện ý, cũng là lần đầu tiên ra tay đánh người, sợ là hai người này chỉ còn nước chôn thân tại đây!

“ Ai đã làm chuyện này ! Nếu xứng đáng với hai chữ anh hùng, liền ra đây cho hai huynh đệ chúng ta cùng thấy !” Tên nam nhân đứng trước gào vào trong rừng cây tịch tịch, trong tiếng mưa rơi, có thể nghe ra được tia lo lắng, còn có sợ hãi.

Rừng cây trống trải không hồi âm, chỉ có mưa gió buồn bã rơi như trút.

Chẳng lẽ là vị thiếu nữ trước mặt này?!

Tên nam nhân đằng sau lại tiếp tục hô to: “Nếu vị anh hùng đã không muốn lộ diện vậy hai huynh đệ chúng ta đành phải đưa cô nương này quy thiên. Hoàng thượng đã có lệnh, chỉ cần là người từ Ngạo Lâm sơn trang đi ra, toàn bộ phải chết, không lưu lại một ai !”

Vẫn không có hồi âm.

Một đao vung lên, xẹt qua cổ Hiệp Phàm, một giọt nước mưa rơi trên mặt đao, phát ra một thanh âm thanh thúy dễ nghe, người vung đao sừng sốt, giọt mưa này rơi xuống lại có lực như thế, làm cho tay cầm đao của gã chỉ hơi hơi chấn động, nhưng lực đao đều tan biến. Tiếp theo một tiếng “sang lang”, thanh đao nặng nề rơi trên mặt đất, một giọt máu ở cổ tay lặng lẽ rơi xuống chuôi đao.

Hiệp Phàm lẳng lặng dựa vào thân cây, hai chiều này xuất ra, trong lòng nàng hơi lo lắng, có lẽ không cần phải giết người, cũng có thể cứu tính mạng bản thân.

Khó trách, Tư Mã Hi Thần ra tay chỉ trong một chiêu đã có thể đẩy người ta vào chỗ chết.

Thanh Phong lưu vân, là cùng một khối sắt đúc ra, hai người đồng tâm đúc thành, nhưng Thanh Phong vô ảnh, Lưu Vân vô tung, khó được gặp nhau. Tư Mã Dung Ngân cầm Thanh Phong kiếm trong tay, vô địch giang hồ, độc cô cầu bại, Lưu Vân kiếm giữ lại làm bạn người, cùng chốn sâu tương tư, tịch tịch cả đời.

Nhạc Tĩnh Mai dạy cho nàng mười năm võ nghệ, cũng không bằng người áo trắng nữ tử cô đơn kia truyền thụ cho nàng một tháng, người áo trắng nữ tử kia dù bệnh đã nguy kịch, lại có thể đem võ nghệ cả đời mình truyền cho nàng, cũng để Lưu Vân kiếm người đời chỉ nghe thấy danh chưa nhìn thấy vật đưa cho nàng.

Cũng tại sư phụ Nhạc Tĩnh Mai học nghệ nhiều năm nhưng chưa bao giờ nhìn thấy mặt sư thúc. Cái người mà như sư phụ mà sư tổ nói lại là một nữ tử thanh tú nhất, nữ tử mà đem tình yêu chôn sâu trong lòng nữa chữ cũng không nói ra, nữ tử mà đem Tư Mã Dung Ngân giấu ở chỗ sâu nhất trong lòng yêu cả đời, ấn dấu cả đời, đau đớn cả đời.

Chung quy, Thanh Phong vô ảnh, Lưu Vân vô tung, thiếp hữu tình, chàng vô ý, lòng mang tương tư.

Tư Mã Hi Thần mẫu thân, công chúa dị tộc cao quý xinh đẹp kia, phụ thân nàng từng nói qua, từng có một nữ tử xinh đẹp làm cho người ta cả đời khó quên. Ông đã có thể quy ẩn sơn dã sống những ngày tháng tiêu dao, cuối cùng vì nàng ta lại quý trước gối của hoàng thượng vô năng làm một trọng thần. Một lời nói đáng giá ngàn vàng, phụ thân giữ cả đời không chịu từ bỏ.

Đúc nên đôi kiếm là một đôi tình nhân yêu nhau sâu nặng.

Chủ nhân kiếm phổ là một đôi uyên ương quy ẩn giang hồ.

Nhưng, Thanh Phong vô ảnh, Lưu Vân vô tung, thiếp hữu tình, chàng vô ý.

Nay, Thanh Phong kiếm ở trong tay Tư Mã Hi Thần, mà lưu vân kiếm lại ở trong tay nàng, vẫn là cách nhau trời nam đất bắc, hơn nữa có khả năng Tư Mã Hi Thần sẽ vĩnh viễn không biết, nàng đã lỡ yêu thương hắn, bóng dáng của hắn lặng lẽ tiến vào trong tâm trí nàng, nhưng tiến đến gần bóng dáng hắn, lại làm nàng thương thấu tâm.

“Có phải do người động thủ hay không?” Hai tên bộ khoái cùng nêu ra nghi vấn.

Hiệp Phàm lẳng lặng nhìn bọn họ, nhẹ nhàng hỏi: “Ta cũng không muốn lấy tính mạng của các người, ta chỉ muốn biết, vì sao các người phải vây sát ngạo lâm sơn trang?”

“Người là ai?” Cả hai cùng đồng thanh hỏi.

“Ta là ai, không liên quan gì đến các người.” Hiệp Phàm thân nhiên nói, bất an lúc đầu đã dần dần biến mất, chỉ còn cảm thấy có chút rét lạnh. “Ta muốn đáp án!”

Hai tên bộ khoái nhìn nhau, ngừng một lúc, một người bèn lên tiếng: “Người không phải là người của Ngạo Lâm sơn trang? Nếu đúng thì người nên biết, Ngạo Lâm sơn trang cùng phản tặc Tư Mã Dung Ngân có liên quan, lần này thừa dịp cưới nữ nhi của Hiệp vương gia tụ họp người trong thiên hạ, chuẩn bị mưu đồ gây rối. hoàng thượng đương nhiên không thể để cho kế hoạch đó diễn ra, cho nên cũng nhân cơ hội này bày ra thiên la địa võng, diệt sạch bọn phản tặc này.”

“Đây là chủ ý của hoàng thượng sao? Hay là có người đứng đằng sau bày mưu tính kế?” Hiệp Phàm tiếp tục hỏi.

Chương 50

“Là Tô gia nhị vị công tử đề nghị Hoàng Thượng. Bọn họ hoài nghi thiếu trang chủ của Ngao Lâm sơn trang cưới Hiệp Vương gia nhị nữ nhi là có mục đích không tốt, Tô gia nhị công tử lại tự mình tới Ngao Lâm sơn trang, cũng giúp nhị nữ nhi của Hiệp Vương gia gửi một bức thư về nhà, trong bức thư này nhị tiểu thư của Hiệp Vương phủ có nhắc tới sự hoài nghi của mình đối với thiếu trang chủ Ngao Lâm sơn trang, hoài nghi hẳn là bộ hạ trước đây của Tư Mã Dung Ngân. Tô gia nhị công tử nhanh chóng đem tin tức này nói cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng lập tức phái người tới đây chặn đường.” Một người khác tiếp tục nói, “Tô gia nhị công tử tâu với Hoàng Thượng, nhị nữ này của Hiệp Vương gia thông minh cơ trí, nếu không có phong thư này, bọn họ sao có thể ngờ tới Ngao Lâm sơn trang lại là bộ hạ trước đây của phản tặc.”

“Sao hẳn lại biết chuyện này, chẳng lẽ hẳn xem trộm phong thư ta gửi cho phụ thân hay sao? Đó đâu phải việc mà bậc đại trượng phu có thể làm!” Hiệp Phàm buồn bực nghĩ.

“Nếu không phải hẳn hủy bức thư đi, chúng ta sao có khả năng tới đây, có lẽ có thể cứu được nhị nữ nhi của Hiệp Vương gia. Rơi vào hoàn cảnh của nàng như vậy không phải nói nàng cả đời đều sống trong tuyệt vọng sao?” Hai người cùng kêu lên, “Hiệp Vương gia là trọng thân, Hoàng Thượng cho dù thế nào cũng không thể mặc kệ không hỏi tới!”

Trong lòng Hiệp Phàm đầy ảo não, miệng oán hận nói: “Bọn họ bây giờ ở nơi nào?”

“Ồ trong đại trướng của Ngô tướng quân.” Một người trong số đó lên tiếng, tiện đà hoài nghi hỏi, “Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai? Vì sao hỏi nhiều như vậy?”

Hiệp Phàm ngăn ra, Ngô tướng quân? Ngô Hòe? Đó không phải người có võ nghệ cao cường nhất trong triều sao, khó trách mấy người trong giang hồ bị thương đến thế, ngay cả phụ thân cũng không tiếc lời khen ngợi người này, võ nghệ xuất chúng, nhiều mưu lược, nhạy bén, hẳn nhậm chức ngay sau khi Thượng tướng quân gặp nạn, cũng là vị võ tướng xuất sắc nhất trong triều.

“Quân trướng của Ngô tướng quân đặt tại nơi nào?” Hiệp Phàm không để ý tới nghi vấn của hai người, trầm giọng hỏi.

“Cách cửa chính của Ngao Lâm sơn trang năm trăm thước.” Một người trong đó theo bản năng trả lời, mỗi cái vấn đề nữ tử trước mặt này hỏi đều đáng khả nghi, nhưng hai người bọn hắn lại ngoan ngoãn trả lời, thậm chí không chút lo lắng, giống như việc trả lời những vấn đề của nàng là chuyện đương nhiên.

Vừa dứt lời, một trận gió như thực như ảo vút qua, trước mặt đã không còn bóng dáng của Hiệp Phàm, hai người nhìn nhau sửng sốt, không có chút dấu vết nào của việc có người vừa mới xuất hiện, giống như một giấc mộng, nếu không phải trên cổ tay còn vết thương nhọt nhọt vết máu, bọn họ thật sự sẽ cho rằng vừa rồi mình chỉ là đột nhiên rơi vào giấc mộng.

Cách binh doanh của Ngô Hòe chừng năm mươi thước, Hiệp Phàm dừng bước, cảm thấy có chút chần chờ, nàng nên dùng biện pháp nào buộc Ngô Hòe lui binh đây? Nếu như Tô Thanh Dân đã ở trong binh doanh, phải đối mặt như thế nào? Chẳng lẽ để liên lụy tới phụ thân hay sao?

Khi Tư Mã Hi Thần chạy về tiểu đảo đã là đêm khuya, lúc đi Tuyết Liên và Kiều Hà cũng vội vã đi theo, trên đảo không lưu lại người nào, khi ấy sự tình khẩn cấp, ai cũng nghĩ nữ tử nhu nhược như Hiệp Phàm sẽ không rời khỏi phòng nửa bước, cho nên liền xem nhẹ nàng.

Toàn bộ tiểu đảo im lặng dọa người, ngay cả cây đèn cũng không hề phát ra tiếng động.

Tư Mã Hi Thần mới đột nhiên nhớ tới, hôm nay biến cố phát sinh đột ngột cho nên đã quên để người chiếu cố Hiệp Phàm. Bình thường tiểu đảo này đều ít người, chỉ có vài nô bộc quét tước, sự tình lại đột biến vì vậy mới sơ ý như thế.

Tuyết Liên và Kiều Hà tìm kiếm xung quanh, lục tung mọi nơi lên cũng không hề thấy bóng dáng của Hiệp Phàm.

“Chẳng lẽ đúng như trang chủ phu nhân đoán, vị Hiệp cô nương này không phải là một nhân vật đơn giản, mà là kẻ thông đồng với Tô Thanh Dân?” Kiều Hà có chút hoài nghi nhìn Tuyết Liên nói.

Tư Mã Hi Thần khẽ cau mày, nửa ngày không nói.

Xá Minh vội vàng từ bên ngoài tiến vào nói: “Thiếu chủ tử, Ngô Hòe đã cho đóng quân trước cửa chính sơn trang chúng ta chừng năm trăm thước, mang theo bên người đều là những kẻ có võ nghệ xuất chúng trong triều.”

“Ngô Hòe?” Tư Mã Hi Thần nhẹ giọng lặp lại một lần, trong lòng đã có chút rối loạn, bây giờ Hiệp Phàm ở đâu? Nếu đúng như suy đoán của Bằng Lục Y, con mắt của mình hẳn là hỏng rồi. Vốn tưởng rốt cục gặp được nữ tử tri kỷ, có thể gắn nhau đời này kiếp này, lẽ nào chung quy cũng chẳng qua là một hồi hài kịch?! Chỉ là hẳn không thể nào tin nổi. “Nghe nói người này võ nghệ xuất chúng, là một nhân tài hiếm có, thấp đèn bên đường lên, ta muốn đi

gặp người này.”

“Dạ.” Xá Minh lên tiếng trả lời xoay người rời đi.

“Các người tìm kiếm kỹ càng xung quanh, không được kinh động những người khác, chờ ta xử lý xong việc thương nghị với Ngô Hòe sẽ tính tiếp.” Từ Mã Hi Thần phân phó cho Tuyết Liên và Kiều Hà một tiếng rồi cũng xoay người rời đi.

Ngô Hòe ngồi ngay ngắn trong đại trường quân doanh im lặng đọc sách. Hắn là một nam tử khỏe mạnh trên dưới bốn mươi, người hơi gầy nhưng cực kỳ sạch sẽ, đáng vẻ mi nùng khâu phurong (mi dày mồm rộng), trầm ổn nội liêm.

Bên ngoài có binh lính đi vào bẩm báo: “Tướng quân, bên ngoài có một vị tự xưng là người của Hiệp Vương phủ xin cầu kiến.”

Ngô Hòe ngẩng đầu lên, nhìn người bẩm báo, thân nhiên hỏi: “Người nào? Chuyện gì?”

“Là vị trung niên nam tử, nói là một phụ tá trong phủ Hiệp Vương gia.”

“Để hắn tiến vào.” Ngô Hòe buông sách xuống, ngẩng đầu nhìn cửa đại trường.

Một vị trung niên nam tử từ từ bên ngoài đi đến, dáng người trung đẳng, dưới hàm râu dài, ánh mắt nhẹ, cảm giác rất có vài phần tiên phong đạo cốt, nhìn Ngô Hòe nhẹ nhàng thi lễ, ôn hòa mà nói: “Ngô tướng quân, làm phiền.”

“Ngồi.” Ngô Hòe đối với người này đến rất có vài phần hảo cảm, xem ngôn hành cử chỉ này, hẳn là kẻ mưu sĩ được giáo dưỡng tốt trong phủ.

Trung niên nam tử ngồi xuống, mỉm cười nói: “Tại hạ họ Phạm, tên một chữ độc nhất là Diệp. Là một phụ tá trong phủ Hiệp Vương gia. Lần này chịu lời nhờ vả của Hiệp Vương gia, cố ý đến thương nghị cùng Ngô tướng quân về chuyện nhị tiểu thư của Hiệp Vương phủ và Ngao Lâm sơn trang.”

Ngô Hòe nhẹ nhàng chớp mi, mỉm cười nói: “Việc này còn chưa thông tri Hiệp Vương gia, hẳn là như thế nào biết đến?”

Phạm Diệp nhẹ nhàng cười, vô cùng từ tốn nói: “Tướng quân cùng làm quan trong triều, lại coi khinh năng lực của Hiệp Vương gia như thế sao? Thân là trọng thần được Hoàng Thượng sủng ái, chuyện gì qua được mắt Vương gia, nếu là cái việc nhỏ ấy cũng không biết, làm sao có thể vì Hoàng Thượng chia sẻ giải ưu? Hay là tướng quân không tin Phạm Diệp, mới hỏi nhiều như vậy sao?”

Ngô Hòe âm thầm kinh hãi một chút, chẳng qua là một mưu thần nho nhỏ trong Hiệp Vương phủ lại có thể thông minh giáo hoạt đến vậy. Nghĩ đến đây, chuẩn bị tinh thần, phân phó binh lính chuẩn bị trà, cười nói: “Đã làm cho Phạm tiên sinh chê cười. Chỗ này cách cửa chính của Ngao Lâm sơn trang có năm trăm thước, thật sự không thể không cẩn thận. Ngao Lâm sơn trang vốn là giang hồ đệ nhất sơn trang, lại là nơi tàng long ngọa hổ, nếu như bị người trong giang hồ biết được, chỉ sợ không thể tránh khỏi một hồi ác chiến, cái loại mạo hiểm này tuyệt đối không nhỏ hơn so với chiến sự hai nước.”

Phạm Diệp gật gật đầu, “Lo lắng của tướng quân không phải không có lý, nhất là nay Hoàng Thượng đối với Ngao Lâm sơn trang đang có nghi ngờ, chỉ hơi chút vô ý, khó tránh khỏi rước lấy thị phi. Hiệp Vương gia cũng bởi vì chuyện này sầu lo không thôi mới để tại hạ tự mình tới đây, cùng tướng quân thương nghị việc này.”

“Mời nói.” Ngô Hòe cung kính nói, Hiệp Vương gia là người như thế nào, hắn không phải không biết, ông ta là người sáng suốt, tuy rằng đương kim hoàng thượng vô năng, nhưng Hiệp Vương gia tuyệt đối là đại thần, danh tiếng cực kỳ không tồi, hơn nữa suy nghĩ chín chắn tâm tư kín đáo.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Phạm Diệp mỉm cười nói: “Tướng quân không cần đa lễ, tại hạ cũng chỉ là phụng mệnh Hiệp Vương gia an bài, mọi người cùng thương lượng với nhau ... Vương gia biết, bởi vì việc này liên quan tới nhị tiểu thư của vương phủ, cho nên Hoàng Thượng trong lòng có ý đề phòng cũng là thường tình, nếu như Hoàng Thượng không nói, Vương gia tự nhiên sẽ không nhiều chuyện hỏi tới. Nhưng có một số việc, Vương gia cũng rất là lo lắng. Nhị tiểu thư dù sao vẫn còn non nớt, không hiểu được nỗi khổ tâm của Vương gia. Nếu nói Ngao Lâm sơn trang thiếu trang chủ Lâm Hi Thần, Vương gia không phải không có hoài nghi, nhưng, thứ nhất, thế lực trước mắt của Ngao Lâm sơn trang đã lớn mạnh, nếu lúc này sinh ra phong ba, lấy thế lực hiện tại Hoàng Thượng mà nói, có lẽ chỉ cân sức ngang tài, không thể chiếm được bao nhiêu tiện nghi! Thứ hai, Ngao Lâm sơn trang kia có liên quan tới phản tặc hay không vẫn chỉ là suy đoán, Hoàng Thượng không đề cập tới, có lẽ bọn họ cũng không vạch trần mà chỉ âm thầm hoài niệm, nếu như đâm thủng tầng cửa sổ giấy này, kết quả chỉ là buộc họ thừa nhận bản thân là hậu duệ của phản tặc, tội tệ nhất có thể khiến bọn họ tạo phản. Tướng quân cảm thấy như thế nào?”

Ngô Hòe gật gật đầu “Hiệp Vương gia quả thật lo lắng chu đáo. Tại hạ cũng hiểu được hành động lúc này có chút nóng vội.”

“Tại hạ xem tướng quân đem theo những Thống Đô có võ nghệ cao cường nhất trong triều tới, có thể thấy được quyết tâm to lớn lần này.” Phạm Diệp

mim cười nói, “Nhưng thứ cho tại hạ nói thẳng, lời thật thì khó nghe. Lấy lực lượng trước mắt, nếu như cùng người trong giang hồ tranh đấu, chỉ sợ lãnh ít dữ nhiều. Nay ở trên giang hồ, Ngao Lâm son trang cũng có thể xem như nhất hô bách ứng. Vậy quanh Ngao Lâm son trang, chặn đường người trong giang hồ không cho bọn họ ra ngoài, ngày một ngày hai thì không sao, nhưng nếu lâu hơn thì phải giải thích thế nào ?!”

Ngô Hòe gật gù đầu, thờ dài nói: “Hiệp Vương gia quả thật là thâm tư thực lực (tâm tư thâm sâu suy nghĩ chu đáo), tại hạ cũng lo lắng qua mấy vấn đề này, nhưng Hoàng Thượng nóng lòng trừ bỏ Ngao Lâm son trang, cơ hội này sao có thể buông tha?”

“Hiệp Vương gia cũng biết tướng quân khó xử,” Phạm Diệp thờ dài nói “Vương gia còn cố ý nhờ tại hạ hướng tướng quân nói lời xin lỗi, nếu không phải nhị tiểu thư thiếu kiên nhẫn, đem hoài nghi viết trên giấy, rồi lại giao vào tay người khác, làm sao có nỗi phiền hôm nay! Hiệp Vương gia vốn là muốn buông tha nữ nhi của mình, đổi lấy bình an, nay lại gặp phải phiền toái này, thật sự là người tính không bằng trời tính – mà Tô gia huynh đệ cũng đến là lỗ mãng, không phải người trong triều, suy nghĩ mọi chuyện thật quá mức đơn giản, hiểu lầm nỗi hoài nghi của nhị tiểu thư, đem ý tứ xuyên tạc, trực tiếp bầm báo Hoàng Thượng, mới gây ra thị phi như vậy, thật làm cho người ta sinh phiền. Bọn họ bây giờ ở nơi nào?”

“Ở trong phủ của ta, nghe nói nhị tiểu thư vốn là hứa gả cho Tô gia đại công tử Tô Hoài Thanh, lại bị Lâm Hi Thần cường thù hào đoạt (dùng mạnh để cướp), trong lòng căm giận mới làm ra chuyện này, cũng không thể không tha thứ.” Ngô Hòe cười nói, “Chỉ là việc này giống như có người từ ngoài giật dây, hai huynh đệ bọn họ hẳn cũng không rõ nội tình bên trong.”

“Là ai nhiều chuyện như thế, làm ra cái chuyện hại người họa quốc này?” Phạm Diệp nhíu mày, trầm giọng hỏi, “Chẳng lẽ không muốn để quốc gia bình an?!”

“Tân khoa Trạng Nguyên.” Ngô Hòe lạnh lùng nói, nhìn ra được hẳn thực sự không thích người này.

“Hà đại công tử?” Phạm Diệp bật thốt lên “Đương triều Tể tướng Hà đại nhân đại công tử Hà Gia Thụy? Nghe nói người này cùng Tô gia nhị công tử Tô Thanh Dân quan hệ không tốt. Hẳn sao lại tham gia vào việc này? Hiệp phủ cùng Hà phủ trước giờ nước sông không phạm nước giếng, hẳn vì cái gì lại làm điều thừa?”

Ngô Hòe khẽ hừ nhẹ một tiếng, đang muốn nói chuyện.

Nghe được tiếng binh lính bên ngoài thưa: “Tướng quân, Ngao Lâm son trang thiếu trang chủ tự mình tới đây muốn gặp ngài. Bây giờ đang chờ ở bên ngoài.”

Không chỉ có Ngô Hòe sững sốt, ngay cả Phạm Diệp cũng không khỏi ngạc nhiên, nhìn cửa đại tướng.

“Mời hẳn vào.” Ngô Hòe rất nhanh phản ứng lại, lập tức nói, cũng không kịp để Phạm Diệp tránh đi, chỉ chăm chú nhìn cửa đại tướng, muốn nhìn xem thiếu niên anh tuấn thanh danh hiển hách trên giang hồ là nhân vật như thế nào.

Binh lính lấy tay đem mở một bên cửa đại tướng, Tư Mã Hi Thần từ bên ngoài cất bước tiến vào.

Ngô Hòe đánh giá người trẻ tuổi đang bước tới, khoảng chừng hai mươi, cảm phục tố y, dáng vẻ cực kỳ anh tuấn phong lưu, quanh thân tràn đầy một loại khí chất vương giả khó nói, khiến người ta vọng chi sinh kính, xem chi tâm mộ (nhìn mà kính trọng, xem mà hâm mộ). Ngô Hòe thờ dài, khó trách những nữ tử trên giang hồ vừa gặp đã yêu, quả nhiên là một kẻ xuất sắc.

“Ngô tướng quân hạ mình tới đây, vì sao không vào son trang uống chén rượu mừng lại phải dựng trại nơi này, có phải hay không muốn Hi Thần tự mình nghênh đón mới bằng lòng hạ cố?” Tư Mã Hi Thần lạnh lạnh cười nói.

Ngô Hòe phân phó thủ hạ châm trà, cười nói: “Ta chẳng qua là kẻ vô danh, sao có thể tới quấy rầy quý trang, chính là quân vụ trong người, không thể không như thế.”

Tư Mã Hi Thần lạnh lùng cười, nói: “Hoàng Thượng có phải hay không hoài nghi Ngao Lâm son trang cùng một người bạn cũ có liên quan, cho nên không an tâm muốn tới xem nào nhiệt hoặc là cảm thấy Ngao Lâm son trang cười Hiệp Vương gia nhị nữ nhi chưa đủ nào nhiệt? Nếu là như thế, muốn nào nhiệt có nào nhiệt, để xem, hợp hay không hợp tâm ý Hoàng Thượng?”

Ngô Hòe có chút xấu hổ cười, ngượng ngùng nói: “Thực quân bổng đàm quân ưu, không thể không vì.” (nhận lộc của vua phải vì vua giải ưu, không thể không tuân theo)

Tư Mã Hi Thần ngồi xuống ghế, lười biếng nói: “Một khi đã như vậy, chúng ta ngay tại đây, nhìn xem Ngô tướng quân làm cách nào đem ta bắt đi. Cần gì phải khó xử bằng hữu trên giang hồ, nếu như kinh động giang hồ vậy là tâm nguyện muốn xem nào nhiệt hẳn có thể thực hiện rồi. Như thế nào?”

“Tại hạ có thể gặp nhị tiểu thư được không?” Phạm Diệp đột nhiên ở một bên mở miệng, nhìn Ngô Hòe xấu hổ, đã có vài phần không đành lòng, chỉ sợ Ngô Hòe từ khi thấy Lâm Hi Thần đã rơi vào thế yếu “Khi tại hạ rời khỏi Hiệp Vương phủ, Vương gia có tự mình dặn qua tại hạ, muốn tại hạ nói mấy câu với tiểu thư.”

Tư Mã Hi Thần nhìn Phạm Diệp, lẳng lặng hỏi: “Người là ai?”

“Hẳn là một mưu sĩ trong phủ Hiệp Vương gia, Phạm Diệp Phạm tiên sinh.” Ngô Hòe cảm kích Phạm Diệp vừa rồi chen vào nói cứu mình thoát khỏi tình trạng xấu hổ, một bên chủ động giải thích.

Phạm Diệp lễ phép gật gù đầu, im lặng nói: “Lúc tại hạ rời đi, Vương gia dặn đi dặn lại với tại hạ, muốn tại hạ nhất định phải nhìn thấy nhị tiểu thư, đem

lời nói của ngài nói cho tiểu thư nghe.”

“Nàng bây giờ ở trong Ngạo Lâm son trang, nếu như Phạm tiên sinh không sợ, có thể đi theo Hi Thần tới Ngạo Lâm son trang gặp nàng.” Tư Mã Hi Thần thần nhiên, tùy ý nói, trong mắt lại chứa một nỗi khổ riêng, như thực như giả, khán bất chân thiết (nhìn không ra sự thật).

“Tốt.” Phạm Diệp sáng khoái đáp ứng.

Một thanh kiếm đột nhiên đâm ra, thẳng tới cổ họng Tư Mã Hi Thần, nghe được Ngô Hòe lớn tiếng trách cứ: “Oánh nhi, chớ có vô lễ!— Lâm công tử, hạ thủ lưu tình!”

Cơ hồ là nháy mắt, không ai thấy rõ chuyện gì xảy ra, một kiếm kia đâm đến lẳng lẳng đặt tại trên cổ một nữ tử trẻ tuổi. Nữ tử vẻ mặt kinh hoàng, đứng cứng đờ, không dám nhúc nhích, nhưng trong ánh mắt đã có một phần kính ý.

Tư Mã Hi Thần thu hồi kiếm, đưa cho nữ tử trẻ tuổi, thần nhiên nói: “Lần sau không nên chơi đùa như vậy, nếu như phụ thân ngươi chậm nửa nhịp, chỉ sợ lúc này ngươi đã sớm mệnh tang cửu tuyền.”

“Oánh nhi, ngươi, ngươi chừng nào thì chạy đến nơi này?!” Ngô Hòe tức giận hỏi, hướng Tư Mã Hi Thần nói “Đa tạ ngươi vừa rồi không giết nàng, đây là tiểu nữ nhi của tía hạ, Ngô Oánh Nhi, tính tình bướng bỉnh, không biết nàng khi nào theo tới quân doanh. Có phải hay không ca ca ngươi lại vụng trộm mang ngươi đến?”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Ngô Oánh Nhi có chút ngượng ngùng nhìn thoáng qua Tư Mã Hi Thần, nam tử trước mắt này mỗi một hành động mỗi một lời nói đều toát ra vẻ tiêu sái, làm cho lòng của nàng xốn xang không yên. Nghe thấy thanh âm tức giận của phụ thân, nàng chu cái miệng nhỏ nhắn lên nói: “Ồ nhà thực nhảm chán cho nên người ta mới theo tới, cha hung hăng như vậy làm cái gì?”

Ngô Hòe muốn phát tác, nhưng nghĩ tới ở đây còn có người ngoài, lại không biết nên nói cái gì, chỉ xấu hổ cười cười, nói: “Ai, thật sự là bị mấu thần của nó làm hư.”

Phạm Diệp mỉm cười nói: “Đã sớm nghe nói tiểu nữ nhi của Ngô tướng quân là nữ tử thông minh nhanh nhẹn, từ nhỏ tập võ, nay xem, quả nhiên là nhân trung long phượng. Không chỉ có trời sinh xinh đẹp, kiếm thuật cũng không tồi, nếu không phải Lâm thiếu trang chủ võ nghệ cao siêu, nói không chừng... Chi là, Ngô tiểu thư, đây là quân doanh, ngươi vụng trộm chạy tới, nếu để Hoàng Thượng biết được sợ rằng sẽ trách tội phụ thân ngươi, chuyện này vẫn nên tránh thì hơn.”

“Phải không?” Ngô Oánh Nhi mỉm cười nhìn Phạm Diệp, nghịch ngợm nói, “Nhưng mà ta lại nghe người ta nói, ba cô con gái của Hiệp Vương gia người người xuất chúng, hơn nữa nhị tiểu thư Hiệp Phàm là vĩ đại nhất, trời sinh xinh đẹp, lại cực kỳ thông minh, cũng nhận được nhiều sủng ái của Vương gia, người khen ngợi ta như vậy, chẳng lẽ ta so với nhị tiểu thư nhà ngươi còn xuất sắc hơn sao?”

Phạm Diệp bật cười, thần nhiên nói: “Lời này nên đáp thế nào mới tốt? Chỉ có thể nói xuân lan thu cúc người nào cũng có một sở trường riêng, khó so hơn kém.”

“Ngươi thật sự là dối trá, sao có thể dùng mấy lời nói đó dối gạt ta.” Ngô Oánh Nhi bĩu môi, lạnh lùng nói “Mưu thần này của các người thật sự không có cốt khí. Cái gì mà nói khó so hơn kém?! Tốt chính là tốt, không tốt chính là không tốt, lại còn cái gì mà ai cũng có sở trường riêng. Ta đã gặp Hiệp Phàm, một mỹ nhân xinh đẹp nhưng tuyệt đối lạnh lùng, luôn khiến người ta có cảm giác xa xa khó nắm bắt, nếu nói về vẻ ngoài, ta tự mình hiểu được bản thân quả thật kém hơn một chút, dù sao nàng ta cũng coi như là kinh thành đệ nhất đệ nhị nữ tử. Nhưng về thứ khác ta tuyệt đối cũng không kém, có ta, không có nàng, có nàng, không có ta.”

Phạm Diệp nhẹ nhàng lắc lắc đầu, mỉm cười, không nói gì.

“Oánh nhi, không thể vô lễ. Phạm tiên sinh nói không sai, ngươi so sánh cùng Hiệp tiểu thư, quả thật là ai cũng có sở trường riêng, Hiệp tiểu thư chính là không thường nói chuyện, rất ít qua lại cùng người khác, mọi ngày đều ở trong Hiệp vương phủ, làm sao như ngươi, cả ngày giống nhá đầu điên chạy tới chạy lui, hiếm lắm mới thấy ngươi ở nhà.” Ngô Hòe yêu thương nói, cố ý giả bộ nghiêm khắc răn dạy nữ nhi của mình hai câu, lại nhìn Phạm Diệp, cười cười nói “Phạm tiên sinh, ngươi đừng để ý, đứa nhỏ này thật sự là bị chúng ta làm cho hư rồi, trong phủ chỉ có mình nó là nữ nhi, vài cái ca ca cũng nhường nhịn nó, dưỡng thành tính tình như thế này đây.”

Ngô Oánh Nhi nhìn Tư Mã Hi Thần, tò mò hỏi: “Ngươi chính là Ngạo Lâm son trang thiếu trang chủ sao? Thật sự rất trẻ, so với mấy vị ca ca của ta còn trẻ hơn. Nhưng võ nghệ của ngươi cao hơn bọn hắn nhiều, ta cũng không có nhìn thấy ngươi làm sao cướp được kiếm của ta. Tuy rằng võ nghệ của ta không xem như đệ nhất, nhưng là theo học danh sư nhiều ít cũng có căn cơ. Ngươi dạy ta được không?”

Tư Mã Hi Thần cười, thân nhiên nói: “Công phu mèo quào, chỉ là đứng dịp dùng được, làm cho Ngô tiểu thư chê cười.”

“Nghe ca ca nói, ngươi là hậu nhân của bộ hạ trước đây của cái gì Tư Mã Dung Ngân, là thật sao?” Ngô Oánh Nhi nhin không được tò mò hỏi.

“Oánh nhi!” Ngô Hòe lớn tiếng ngăn cản, “Ngươi một cái cô nương gia, đứng ở chỗ này còn ra thể thống gì, Minh Kì, mang muội muội ngươi rời đi.”

Một người trẻ tuổi lên tiếng trả lời rồi tiến vào, khuyên can mãi mới lôi kéo được Ngô Oánh Nhi rời đi, về mặt không chút nề hà, xem tuổi hắc là ca ca nữ tử này.

Ngô Oánh Nhi cực không tình nguyện rời đi, đến cửa trường, đột nhiên lại giãy tay ca ca, chạy trở về, đi đến trước mặt Tư Mã Hi Thần, còn chân thành nói: “Lâm thiếu trang chủ, ta thật sự cực kỳ sùng bái ngươi, cũng thực thích ngươi.”

Tư Mã Hi Thần mỉm cười, tuy có vài phần ngoài ý muốn nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, chỉ gật gật đầu, ôn hòa nói: “Hi Thần cảm ơn Ngô tiểu thư yêu mến.”

Ngô Hòe về mặt bất đắc dĩ nhìn nữ nhi, không biết nên nói cái gì.

Phạm Diệp im lặng nhìn ở một bên, trên mặt nhìn không ra biểu tình.

Bỗng nhiên, bên ngoài nổi lên một trận ồn ào, hình như là Ngô Oánh Nhi cùng ai đó khác khẩu, nghe thanh âm thật là rất phần nộ. Ngô Hòe sững sốt, đứng dậy rồi khỏi đại trường đi tới bên ngoài, nhìn thấy nữ nhi của mình cùng một vị võ quan khác đang tranh thủ sau núi của Ngạo Lâm sơn trang nói chuyện.

“Ngươi dựa vào cái gì chạy đến chỗ cha ta bắt người!” Ngô Oánh Nhi cao giọng nói “Ngươi ý vào ngươi là thủ hạ của Tể tướng đại nhân là có thể bắt nạt cha ta sao?!”

Võ quan kia về mặt tức giận, nhưng không dám phát hỏa, luận quan cấp, hấn thấp hơn Ngô Hòe, hơn nữa hấn đã sớm nghe qua Ngô gia tiểu thư này cho tới bây giờ chính là một người ruột đẻ ngoài da. Chỉ phải kiềm nén lửa giận nói: “Ngô tiểu thư, xin đừng ngăn cản tại hạ thực hiện quân vụ. Ta là nghe thủ hạ nói, Lâm Hi Thần chạy đến chỗ này nháo sự, sợ phụ thân ngươi một người không ứng phó được, cho nên cố ý lại đây hỗ trợ, Hoàng Thượng có chỉ, nếu thấy người của Ngạo Lâm sơn trang, giết chết không cần lý do!—”

“Chỉ bằng ngươi mà muốn giết Lâm Hi Thần, thật sự không biết trời cao đất rộng.” Ngô Oánh Nhi khinh thường cười, “Ngươi thật sự cho rằng bản thân rất giỏi, chỉ sợ ngay cả thủ hạ của hấn ngươi cũng đỡ không nổi một chiêu nửa thức!”

“Ngươi!” Võ quan trên mặt không nhin được, tức giận nói “Các ngươi, các ngươi cũng dám nói đỡ cho Ngạo Lâm sơn trang, thật sự là phản!”

“Cái gì mà bảo chúng ta nói đỡ cho Ngạo Lâm sơn trang, tội danh này ngươi áp đặt vào thật không nhỏ đâu!” Ngô Oánh Nhi lạnh lùng nói, “Nếu Tể tướng đại nhân biết mình phái tới một thủ hạ như vậy, sợ là hấn không thể lập tức đâm đầu tự sát. Ngươi tốt nhất nên yên vị ở chỗ mình, chạy đến quân doanh của cha ta làm cái gì, công lao này cũng không được thưởng thêm đâu.”

“Ngươi! Ngươi! Ngươi!” Võ quan tức giận đến nói không ra lời.

“Chỉ là muốn bắt ta đi lập công, cần gì cùng một nữ tử từ lời qua tiếng lại.” Tư Mã Hi Thần lười biếng nói, nhìn võ quan trước mặt, nhẹ nhàng nói “Nhưng mà ta cũng muốn xem ngươi làm như thế nào bắt ta đi? Ta đứng ở chỗ này, tùy ngươi mang đi.”

“Bắn tên!” Võ quan cũng không nói nhiều, ra lệnh một tiếng.

“Cẩn thận!” Phạm Diệp bật thốt hô lên.

Ngô Hòe chau mày, tức giận nói: “Lí Hưng, lá gan của ngươi thật sự không nhỏ!”

Tư Mã Hi Thần ngẩng đầu nhìn, cách mình khoảng chừng hai mươi thước, cung thủ cùng thiết binh xếp thành hai hàng, người người mặc áo đen, nghe thấy võ quan ra lệnh một tiếng, tay đang buông lỏng lập tức nắm chặt lấy cung tên.

Tư Mã Hi Thần nhướng mày, thân hình vừa động, bảo kiếm cùng lúc rút ra khỏi vỏ, Thanh Phong kiếm mới xem cũng không nổi bật, nhưng kiếm vừa động gió liền khởi, làm lòng người kinh sợ!

“Thanh Phong kiếm!” Ngô Hòe trong lòng nhẹ hô, thanh kiếm này, hấn nhận thức, năm đó hấn từng cùng chủ nhân của Thanh Phong kiếm đối mặt, tình cảnh lúc ấy, hấn tuyệt đối không quên được.

Người này quả thực cùng Tư Mã Dung Ngân có liên hệ!

“Cẩn thận, là hỏa tiễn.” Phạm Diệp một bên lên tiếng nhắc nhở.

Kiểm Tư Mã Hi Thần trong tay nhẹ run lên, ầm ầm tiếng gió rít gào, kiếm phong vừa phóng mũi tên lập tức rơi xuống. Đóm lửa rơi trên mặt đất nhìn thật chói mắt.

“Tiếp tục phóng, không được dừng lại, ta muốn xem là một mình ngươi lợi hại hay chúng ta nhiều người lợi hại.” Lí Hưng đắc ý nói, “Tề tướng đại nhân có dặn dò qua, muốn lấy thủ cấp (đầu) của ngươi, không thể dùng võ mà phải dùng trí, một chiêu này, chính là do Tề tướng đại nhân tự mình dạy thuộc hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoảng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

“Lí Hưng, ngươi là tiểu nhân tí bi!” Ngô Oánh Nhi lớn tiếng hét lên, dẫn theo kiếm xông về hướng Lí Hưng.

Lí Hưng lắc mình tránh thoát, tuy rằng động tác rất nhanh, nhưng vẫn bị một kiếm của Ngô Oánh Nhi cắt qua xiêm y, dọa ra một thân mồ hôi lạnh, dãi nhả đầu này, cũng thật sự có chút võ công trong người! “Ngô tướng quân, ngươi mau mau giáo huấn nữ nhi của mình đi, nàng lại dám vì một phạm nhân mà đắc tội với quan viên triều đình, thật sự là không muốn sống chẳng. Ta trở về nhất định sẽ dâng tấu kẻ rõ chuyện này!”

“Lí Hưng, nếu như ngươi may mắn làm bị thương Lâm Hi Thần, sợ rằng ngươi chưa kịp vào triều tố cáo Ngô tướng quân Hiệp Vương gia đã lấy cái mạng của ngươi, đây là con rết của Vương gia, nếu làm hắn bị thương ngươi phải ăn nói thế nào với Vương gia?! Chỉ sợ đến lúc đó, Hà đại nhân cũng sẽ không thay ngươi nói chuyện.” Phạm Diệp lạnh giọng nói “Huống hồ, Hoàng Thượng có ra thánh chỉ cho chúng ta đến dò xét. Ngươi lại dùng chiêu xa luân chiến này thật sự tí bi hết chỗ nói!”

Lí Hưng sửng sốt, quay đầu nhìn vị trung niên nam tử trước mặt “Ngươi là ai?!”

“Trước để cho bọn họ dừng tay!” Phạm Diệp lạnh lùng trách cứ, cả người lộ ra một cỗ uy nghiêm, khiến người ta tâm sinh khiếp ý.

Lí Hưng một chiêu bức lui Ngô Oánh Nhi, miệng nói: “Sao ta phải nghe lời ngươi! Nhiệm vụ của ta chính là giết người của Ngao Lâm son trang, ngươi cút sang một bên cho ta, nếu không ngay cả ngươi ta cũng không buông tha!”

Phạm Diệp nhìn Tư Mã Hi Thần đang bị binh sĩ vây ở bên trong, sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng vẻ mặt chuyên chú, tên đến từ bốn phương tám hướng, từ trên xuống dưới, hắn một người ứng phó, dùng kiếm xoay vòng quay mình, trong khoảng thời gian ngắn không thể thoát thân. Tên bắn ra gặp phải gió, hỗn loạn vô tự, khó có thể ứng phó.

Phạm Diệp trong lòng bốc hỏa, thân ảnh chợt lóe, Ngô Oánh Nhi chỉ cảm thấy trong tay trống rỗng, thanh kiếm không biết khi nào đã rơi vào tay Phạm Diệp, cũng không biết Phạm Diệp khi nào tới gần Lí Hưng, hướng kiếm kia làm Lí Hưng không phán đoán được, khiến hắn luống cuống tay chân, chỉ trong ba chiêu, Lí Hưng liền cảm thấy trên cổ chợt lạnh, kiếm trong tay Phạm Diệp đã đề lên đó.

“Kêu bọn họ dừng tay!”

Lí Hưng thiếu chút thở không ra hơi, cả người cứng ngắc đứng im tại chỗ, miệng run run nói: “Dừng, dừng tay!”

Binh sĩ đang bắn tên ở một bên không nghe thấy, Ngô Oánh Nhi nhìn xem mà sốt ruột, lập tức la lớn: “Các ngươi lập tức dừng tay, bằng không, Lí Hưng sẽ xong đời!”

Nghe thấy tiếng binh sĩ buông cung tên cũng không còn tên bắn tới nhưng nhất thời không đồng đều, Tư Mã Hi Thần lập tức phi người lên không, thế kiếm nhất đổi, mũi tên gần người liền rơi xuống mặt đất, người cũng xoay tròn một vòng rồi đáp xuống đất, đứng cạnh một binh lính gần đó, phát ra những thanh âm lách cách khiến người ta không tự chủ được vô cùng lo lắng.

“Đa tạ!” Tư Mã Hi Thần vẫn chưa hiện ra thái độ chật vật gì, đối với người đang khống chế Lí Hưng là Phạm Diệp nói tiếng cảm ơn, thần thái vẫn tiêu sái như cũ.

Phạm Diệp lắc đầu, “Chỉ là việc nhỏ, không có gì.” Thanh kiếm trong tay nhất động.

Lí Hưng chỉ cảm thấy trên cổ chợt lạnh, nhắm mắt lại, ai thán thanh: “Xong rồi, xong rồi.” Hai chân mềm nhũn, ngã xuống mặt đất.

Phạm Diệp khề cau mày, nhìn kiếm trong tay, có chút nghi hoặc đối với Lí Hưng đang té trên mặt đất nói: “Ta vẫn chưa giết ngươi, chỉ mới thu kiếm trở về, ngươi thế nào trở thành bộ dạng như vậy?”

Tư Mã Hi Thần tựa hồ có chút nghi hoặc, nhìn nhìn Phạm Diệp, lại không nói gì.

Ngô Oánh Nhi một bên cười nói: “Ngươi tuy rằng không giết hắn, nhưng hắn lại sợ trở thành người chết dưới tay ngươi, trong nhất thời vẫn còn chưa tỉnh lại. Kiếm thuật của ngươi thật là tinh diệu, ta đến ngay cả một chiêu cũng không thấy rõ, nhất là chiêu đầu tiên, từ trong tay ta lấy đi một kiếm, rồi lại một kiếm từ trong sơ hở của Lí Hưng sáp nhập vào hắn, thật sự là ngoài dự đoán của mọi người, thật sự là – nói như thế nào nhỉ, nếu là nữ tử dùng chiêu này, chắc chắn cực kì phiêu dật, ngươi một cái choai choai lão nhân dùng, thực đáng tiếc, không bằng dạy ta như thế nào?”

Phạm Diệp mỉm cười, đem kiểm tra cho nàng, trong miệng thần nhiên nói: “Ngô tiểu thư vốn là có võ nghệ không tồi, cũng không cần phải học một chiêu nửa thức của ta, vẫn là để cho ta lưu lại đường giả đi. Ngô tướng quân, cục diện này chỉ sợ ngươi phải ra mặt thu thập rồi.”

Ngô Hòe gật gật đầu “Tốt, không nghĩ tới Phạm Diệp tiên sinh không chỉ đầu óc thông minh, võ nghệ cũng là xuất chúng, ba chiêu này của ngươi, tại hạ cũng không thể nhìn ra ngọn nguồn, giống như tiểu nữ vừa nói, nhất là chiêu đầu tiên của ngươi, thật sự tinh diệu! Nhìn như đơn giản, lại sâu xa khó nói.”

“Khích lệ.” Phạm Diệp cười cười, nhìn nhìn Tư Mã Hi Thần, “Lâm thiếu trang chủ, tiếp theo ngươi chuẩn bị làm gì. Nay đã như vậy, chắc cũng lo lắng xem nên giảng hòa như thế nào rồi! Ta thấy Ngô tướng quân cũng không có ý cùng Ngao Lâm son trang đối địch, nhưng thân là quan viên triều đình, lại không thể không nghe lệnh, mọi người hẳn nên nghĩ ra cái đối sách lưỡng toàn kỳ mỹ cho qua khỏi thị phi lần này.”

Tư Mã Hi Thần gật gật đầu, nói: “Ta muốn lập tức trở về son trang, bây giờ xung quanh son trang có rất nhiều người vây quanh, nếu cứ mặc kệ như vậy, kinh động bằng hữu trên giang hồ, một hồi chiến sự chắc chắn khó tránh khỏi, nếu là Ngô tướng quân có thể thu xếp là tốt nhất, còn như không được cũng chỉ tùy ý tình thế phát triển mà ứng phó. Lúc này không thể làm gì hơn.”

Ngô Hòe đột nhiên nói: “Không biết trước khi Lâm thiếu trang chủ rời đi, có thể hay không cùng tại hạ nói nói mấy câu?”

Tư Mã Hi Thần nhìn nhìn Ngô Hòe, thần nhiên hỏi: “Chuyện gì?”

“Tại hạ cũng muốn hỏi mấy cái vấn đề về chiêu thức của Lâm thiếu trang chủ.” Ngô Hòe nhẹ giọng nói, “Nếu như Lâm thiếu trang chủ không ngại chậm trễ chút ít thời gian, tại hạ muốn mời Lâm thiếu trang chủ lên tán gẫu vài câu. Được chứ?”

Nhìn nhìn Ngô Hòe, Tư Mã Hi Thần nhẹ nhàng gật gật đầu, nhận lời thỉnh cầu của hắn, sau đó quay đầu đối với Phạm Diệp nói: “Phạm tiên sinh, ngươi vừa mới nói qua, Hiệp Vương gia có chuyện muốn chuyển cáo cho Hiệp Phàm, ta cùng Ngô tướng quân nói vài câu, sau đó lập tức mang ngươi tới Ngao Lâm son trang gặp Hiệp Phàm, Phạm tiên sinh xin chờ một chút.”

Phạm Diệp gật gật đầu.

Tư Mã Hi Thần theo Ngô Hòe đi vào đại trường, Ngô Hòe nhấc tay ý bảo những người khác đều rời đi, cùng Tư Mã Hi Thần ngồi đối diện nhau, trầm ngâm một chút mới nói: “Lâm công tử, ngươi cùng Tư Mã Dung Ngân là quan hệ gì? Có thể cho tại hạ biết hay không?”

Tư Mã Hi Thần mỉm cười, thần nhiên nói: “Ngô tướng quân hẳn là không phải kẻ hay tò mò, vì sao đột nhiên muốn hỏi vấn đề này?”

“Kiếm của ngươi, nếu Ngô mỗ không phải nhìn lầm hẳn là Thanh Phong kiếm đi?” Ngô Hòe chân thành nói, “Thanh kiếm này, rất nhiều năm trước kia ta đã từng thấy qua, lúc ấy đối với nó ấn tượng cực vì sâu sắc, hơn nữa ta biết chủ nhân nó trân ái nó thế nào. Nếu ngươi cùng Tư Mã Dung Ngân không phải quan hệ thân thích, hoặc là có quan hệ đặc thù nào đó, thanh kiếm này tuyệt sẽ không ở trong tay ngươi, hơn nữa chiêu số đều là giống nhau.”

Tư Mã Hi Thần biểu tình thần nhiên, nhìn không ra trong lòng suy nghĩ cái gì.

“Thứ Ngô Hòe cả gan đoán, Lâm công tử hẳn là Tư Mã Dung Ngân ái đồ.” Ngô Hòe nhìn Tư Mã Hi Thần, “Nếu không, Thanh Phong kiếm sẽ không ở trong tay ngươi, ngươi cũng không có khả năng học được kiếm chiêu của hắn. Ngươi vốn là Ngao Lâm son trang thiếu trang chủ, hẳn là lấy đao pháp làm chủ, nhưng ngươi cố tình lấy kiếm pháp làm chủ, giải thích duy nhất chính là, sư phụ ngươi là Tư Mã Dung Ngân.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 54

“Ngươi là quan viên đầu tiên trong triều nói ra được lai lịch thanh kiếm của ta.” Tư Mã Hi Thần thần nhiên nói “Không sai, thanh kiếm này quả thật từng là của Tư Mã Dung Ngân, nghe ngươi nói dường như đối với nó hiểu rất rõ.”

Ngô Hòe gật gật đầu, thần sắc ngưng trọng nói: “Thanh Phong Lưu Vân, vốn là những danh kiếm, ta chưa từng thấy qua Lưu Vân kiếm, nhưng Thanh Phong kiếm đã gặp được, uy lực cũng không khoa trương, thật sự không thể tưởng tượng. Năm đó, Tư Mã Dung Ngân một người địch chúng, một phen kiếm pháp quả nhiên tiêu sái cực điểm, người xem nhiệt huyết sôi trào. Hai chữ ‘Thanh Phong’, đúng là vô cùng phù hợp. Đáng tiếc, chưa bao giờ gặp qua hình dáng Lưu Vân kiếm, chỉ nghe nói mà thôi, vốn là từ cùng một khối sắt tí mị rèn ra, cùng một kiếm phổ cùng một kiếm pháp, hỗ trợ lẫn nhau, nếu như hợp hai làm một, có thể nói là thiên hạ vô địch!”

Tư Mã Hi Thần cười nhẹ nói: “Chỉ là nghe nói, vẫn chưa nhìn thấy. Song kiếm hợp bích, sợ rằng khó có cơ hội.”

“Trước khi ngươi tới, Phạm tiên sinh cùng Ngô mỗ nói chuyện mà than thở không thôi.” Ngô Hòe nhẹ giọng nói, “Ta cùng với Tư Mã Dung Ngân tuy rằng chỉ mới gặp mặt một lần, nhưng đối với người này, tại hạ cũng là kính nể trong lòng, năm đó, nếu không phải hắn tâm tồn thiện niệm, nhớ đến dân

chúng, sẽ không dễ — chuyện xưa đừng đề (cấp), Ngao Lâm son trang đã qua nhiều năm như vậy, lòng chưa hẳn đã hết định ý, hơn nữa lại là di dân của Bắc quốc, Hoàng Thượng vẫn coi đây là tâm bệnh, lần này bởi vì tín hàm của Hiệp Phàm làm ra sự tình như thế, đúng là ngoài ý muốn.”

Tư Mã Hi Thần nhẹ nhàng cười nói: “Hiệp cô nương quả là nữ tử thông minh, chỉ vừa mới bước chân tới đã đoán ra quan hệ của Ngao Lâm son trang với Tư Mã tiên bối, thật khiến cho Hi Thần sinh lòng kính yêu, nhưng cũng không còn cách nào. Ngao Lâm son trang vốn là dân chúng Bắc quốc, năm đó tùy tùng của Tư Mã tiên bối vẫn coi đây là niềm tự hào, vô phùng. Chẳng qua Hoàng Thượng quá đề phòng mà thôi. Huống hồ, Hiệp Phàm cũng chỉ là đem hoài nghi báo cho phụ thân, nếu không phải Tô Thanh Dân tự chủ trương xem trộm thư tín, tâu lên Hoàng Thượng, căn bản không có việc ngày hôm nay.”

Ngô Hộc cười cười nói: “Từ xưa anh hùng khó qua ái mỹ nhân. Xem ra, Lâm công tử quả thật đã động lòng thương tiếc. Ta cũng gặp qua Hiệp cô nương vài lần, đúng là nữ tử trầm tĩnh nội liễm, thông minh cơ trí, nếu không phải người đoạt trước, ta vốn muốn cho trường tử đi Hiệp phủ cầu hôn.”

Tư Mã Hi Thần cười lạnh lạnh, không nói gì.

“Ta có ý lui binh,” Ngô Hộc chậm rãi nói, “Phạm tiên sinh cũng khuyên ta không nên nhiều chuyện, nếu thật sự trêu vào người trong giang hồ, lấy thế lực trước mắt của Hoàng Thượng, sợ rằng chẳng thể chiếm bao nhiêu tiện nghi. Không bằng, mọi người nước giếng không phạm nước sông.”

“Được, các người tự mình quyết định đi, cần gì hỏi ý kiến của ta, chỉ là ta rất muốn xem bằng hữu trong giang hồ làm sao xử lý việc này.” Tư Mã Hi Thần thản nhiên nói, “Bây giờ không đơn giản là các người bao vây Ngao Lâm son trang, sợ rằng các người muốn lui nhưng người khác lại không muốn bỏ qua, tóm lại chẳng khác nào một hồi lộn xộn.”

Ngô Hộc sừng sốt.

Ngô Oánh Nhi từ bên ngoài đi vào, hướng Tư Mã Hi Thần nói: “Phạm lão đầu nhi vừa mới đi rồi, trước khi đi dặn ta đem phong thư này gửi cho người, nhờ người chuyển giao cho Hiệp Phàm, còn nói những lời Hiệp Vương gia muốn dặn dò đều ở trong đó, giao cho Hiệp tiểu thư là tốt rồi. Hắn còn có việc, không thể lưu lại, cho nên cáo từ trước.”

Tư Mã Hi Thần lấy tay tiếp nhận thư, thư vẫn chưa lạnh, bên trong chỉ lộ ra một tờ giấy, chữ viết cực kỳ phóng khoáng, giống như người viết, hơi gầy lại lộ ra một phần trầm tĩnh, chỉ ít ỏi vài từ: Phong khinh, vân đạm, tâm tự an.

Tư Mã Hi Thần hơi nhíu mi, chữ tốt ý hay. Hiệp Vương gia quả nhiên thông minh cơ trí.

Vấn đề là: Bây giờ Hiệp Phàm ở đâu? Xem tình hình này, Hiệp Phàm cũng không có quan hệ gì với Tô Thanh Dân, Tô Thanh Dân chẳng qua là vì ái mộ Hiệp Phàm, tự chủ trương làm ra loại chuyện này. Nhưng, Ngao Lâm son trang lớn như vậy, Hiệp Phàm có thể tránh ở chỗ nào?!

Tư Mã Hi Thần nhìn Ngô Hộc, thản nhiên nói: “Trong son trang còn chút chuyện chưa xử lý xong, ta cũng muốn cáo từ. Phiền Ngô tướng quân chuyển cáo lại với mấy vị võ quan khác, nếu cảm thấy không cam lòng, đều có thể tùy lúc tới đây tìm ta, không nên làm khó mấy vị bằng hữu trên giang hồ. Lời này cũng không phải lời cuồng vọng, nếu như thật sự kinh động bọn họ, các người đến nửa điểm tiện nghi cũng không chiếm được.”

Ngô Hộc gật gật đầu, trong lòng cũng cả kinh, Tư Mã Hi Thần nói được tuyệt không sai, nếu bị nhốt ở Ngao Lâm son trang mấy người bọn họ có thể thông tri cho thủ hạ, từ bên ngoài xúm lại đây, vậy thì mấy quan binh triều đình nửa điểm tiện nghi cũng không chiếm được.

Phóng ngựa trở lại Ngao Lâm son trang, tiến vào cửa trang, Tuyết Liên vội vàng lên đón, thờ hồn hèn nói: “Thiếu chủ nhân, ngài đã trở lại, tìm được thiếu phu nhân rồi.”

Tư Mã Hi Thần vỗ lưng ngựa, con ngựa kêu lên một tiếng, rồi như một cơn gió thổi qua, chạy thẳng hướng bờ sông mà tới, Hi Thần thả người nhảy xuống, đứng trước chiếc thuyền đã sớm chờ ở đó, xuôi dòng chảy tới bờ bên kia. Con ngựa này tất nhiên là quen thuộc đường, không cần chủ nhân dẫn đi, tự trở về chỗ của mình.

“Nàng ở đâu vậy?” Nhìn chằm chằm Kiều Hà đang ngهنh tới, Tư Mã Hi Thần hỏi đơn giản.

Kiều Hà cười, nói: “Thiếu phu nhân ở thư các đọc sách. Mọi người đi tìm khắp nơi nhưng không ai nghĩ đến thiếu phu nhân lại một mình ngồi ở lầu cao nhất của thư các, uống trà, đọc sách, thực nhân nhả, lúc tìm thấy nàng, nàng đã ngủ rồi, bị mưa làm ướt tóc cũng không biết, mái tóc dài ướt nhẹp, lại chỉ khoác một kiện áo lông chồn, sợ rằng sẽ bị trúng gió.”

Tư Mã Hi Thần mỉm cười, lập tức chạy tới thư các. Thư các là nơi yên tĩnh nhất, cũng được xây dựng ở nơi cao nhất trong son trang, phân làm ba tầng, tầng cao nhất là căn phòng nho nhỏ, chỉ có thể chứa được hai, ba người ngồi nói chuyện phiếm, đánh đàn, thưởng trà.

Hiệp Phàm im lặng dựa đầu trên chiếc cửa sổ lớn, lẳng lặng ngủ. Tóc dài buộc thấp, xoa trên vai, bao bọc quanh khuôn mặt nàng là chiếc áo lông chồn, lộ ra như một miếng ngọc sáng bóng. Xem tình hình dường như đang ngủ rất say sưa.

Ngồi xuống đối diện Hiệp Phàm, Tư Mã Hi Thần nhẹ nhàng lấy tay vuốt ve khuôn mặt có chút ửng rù của Hiệp Phàm, trong đầu một loại thỏa mãn khó nói nên lời.

Hai mươi ba năm nay, hắn chưa bao giờ tới có thể yêu được ai đó, hắn không tin vào tình yêu, càng không tin vào tình yêu với nữ nhân, năm đó, nếu không phải Bằng Lục Y nhất thời mềm lòng, làm sao có cục diện hôm nay? Nhưng, bây giờ, nhìn Hiệp Phàm, trong lòng đúng là tràn đầy ôn nhu cùng khoái hoạt.

Nàng, dường như so với sinh mệnh của bản thân còn quan trọng hơn. Trờ lại trên đảo, nghe thấy tin tìm được nàng rồi, ngay tại lúc đó trong lòng hắn như bùng lên ánh sáng rực rỡ, khoái hoạt chỉ muốn bay lên, thúc ngựa chạy không ngừng tới nơi này, cái gì quốc gia ân cứu, hết thấy để tại sau đầu.

“Đã về rồi.” Hiệp Phàm bị Tư Mã Hi Thần làm tỉnh, mở mắt ra, mỉm cười hỏi.

“Đánh thức nàng.” Tư Mã Hi Thần lấy tay ôm Hiệp Phàm vào lòng, ôn nhu nói, “Sao lại ngủ ở chỗ này, buổi sáng vội quá cho nên quên dặn người chiếu cố nàng, một ngày này ở trên đảo được chứ?”

Hiệp Phàm khẽ cười cười, từ trong lòng Tư Mã Hi Thần thoát ra, nói: “Hoàn hảo, nơi này không ít cảnh đẹp, nhất là ở đây, vừa thấy liền thích, yên tĩnh mà ấm áp, hơn nữa lại có nhiều sách hay như vậy. Sự tình xử lý thế nào rồi?”

“Không có việc gì.” Tư Mã Hi Thần tiếp tục tiến thêm một bước, lại đem Hiệp Phàm ôm vào lòng, dường như chỉ có như vậy mới cảm thấy tâm an một chút, “Nàng trốn làm ta rất lo lắng.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Hiệp Phàm mặt ửng hồng lên, xoay người, không hề giả vờ, mỉm cười nói: “Người của Hoàng Thượng có làm khó chàng không? Có thật là Tô Thanh Dân đã hủy đi bức thư của ta, sớm biết như thế ta đã không thêm đề ý người này, nếu thật sự là hắn, thật đúng là phải tức giận. Hắn cùng Thanh Hoài đại ca chẳng giống nhau chút nào.”

“Cái gì mà Thanh Hoài đại ca!” Tư Mã Hi Thần mất hứng nói “Vừa nghe đã thấy chói tai, không được xưng hô như vậy với hắn, nàng là vợ của Tư Mã Hi Thần ta, không có quan hệ gì với hắn.”

Hiệp Phàm nhẹ nhàng chớp mi, nhin không được cười nói: “Chàng đó, thật sự kỳ quái, vừa đi ra ngoài một chuyến, bị tức giận cái gì, nói chuyện không chịu khoan dung như thế. Từ nhỏ ta đã quen biết Thanh Hoài đại ca —”

Tư Mã Hi Thần lấy tay che miệng Hiệp Phàm, ngang ngược nói: “Ta nói không được chính là không được, nàng phải hứa trong lòng không có bất kì kẻ nào, trừ bỏ ta.”

“Được rồi, ta hứa.” Hiệp Phàm chỉ phải đồng ý, trong lòng lại nghĩ, ta muốn gọi như thế nào liên quan gì đến ngươi, nhìn Tư Mã Hi Thần, giật giật thân mình nói “Chàng có thể ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện không, ta thấy không thoải mái.”

“Được rồi.” Tư Mã Hi Thần vững vàng ngồi xuống, mỉm cười nói “Còn có một việc, một vị phụ tá trong phủ của phụ thân nàng nhờ ta gửi cho nàng một phong thư. Hình như gọi là cái gì Phạm Diệp.”

Hiệp Phàm nhìn Tư Mã Hi Thần, hơi nhíu mày xuống, thần nhiên nói: “Phạm Diệp? Không có ấn tượng. Phụ thân nhờ hắn gửi thư cho ta? Hắn là người thế nào?”

“Là một kẻ khá thông minh, nhất cử nhất động đều có âm ý, tuy rằng bề ngoài bình thường, không có gì đặc sắc.” Tư Mã Hi Thần nghĩ nghĩ nói “Nhưng mà võ công của hắn rất kỳ quái, luôn luôn chút quen thuộc khó hiểu, nhưng lại không biết quen thuộc chỗ nào, chiêu thức của hắn dường như rất giống ta.”

Hiệp Phàm mỉm cười, nói: “Trong phủ của phụ thân lại có người thần kì như vậy sao? Chiếu theo những gì chàng nói, người này cùng chàng đều tương xứng, cẩn thận ngắm lại, Phạm Diệp này có thật sự tồn tại hay không còn khó nói.”

Tư Mã Hi Thần nhìn mưa phùn ngoài cửa sổ, ngẩng ngốc một hồi, mới nói: “Bây giờ Ngô Hộc hạ trại trước cửa chính năm trăm thước, Ngao Lâm sơn trang bị thiết binh vây quanh, chỉ sợ nhất thời nửa khắc không thể rời đi, sơn trang hắn sẽ hỗn loạn một thời gian mới có thể yên tĩnh. Chúng ta trở về đi, nàng nhất định đói bụng rồi, nên ăn cơm chiều, ta rời đi lúc sáng sớm, bây giờ đã là đêm khuya.”

Hiệp Phàm gật gù đầu, thành thật nói: “Đúng là đói bụng thật, thực không có món gì ngon ăn một chút.”

Tư Mã Hi Thần nhẹ nhàng cười, lấy tay hướng Hiệp Phàm, nói: “Đến đây, nha đầu, ta mời nàng ăn đồ ăn tốt (!? chịu), bù lại sai lầm để nàng ở đây một mình.”

Hiệp Phàm đưa tay nắm lấy tay Tư Mã Hi Thần, đứng lên, gật gù đầu, còn chân thành nói: “Được rồi, liền cho chàng cơ hội này, miễn để nàng nói ta keo kiệt.”

“Ha ha.” Tư Mã Hi Thần cười lạnh lạnh, nắm tay nàng, dẫn nàng xuống lầu các.

Trong lòng Hiệp Phàm có chút mờ mịt, đêm nay có lẽ nàng sẽ thuộc về nam tử này, nhưng đó là yêu sao? Có lẽ có chút quyến luyến đi, dù sao tại cái triều đại này, hần chính là ông trời của nàng!

Vừa mới ngồi xuống, muốn nói cái gì đó, nghe được bên ngoài có người vội vàng tiến vào, thì ra là Xá Minh, nhìn hai người do dự một chút, ngữ khí dồn dập nói: “Thiếu chủ tử, Thượng cô nương, Thượng cô nương một mình tới bình doanh của Ngô Hòe, đang cùng người ta đánh nhau ở đằng kia. Trang chủ phu nhân kêu người lập tức tới xem một chút, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn sợ sẽ không ổn.”

Tư Mã Hi Thần nhướng mày, tức giận nói: “Nàng ta cũng thật là, khi nào mới có thể học cách không tùy hứng nữa chứ.— Tiểu Phàm, ta đi một chút rồi về.”

Hiệp Phàm nhẹ nhàng thở ra, như vậy là tốt nhất, có thể thoát được tối nay.

Sau khi Tư Mã Hi Thần rời đi, Hiệp Phàm một mình ăn chút ít này nọ, quả thật là hơi đói, có thể được lấp đầy bụng, thật sự thoải mái. Rửa mặt chải đầu sau đó một mình nghỉ ngơi, nàng cũng không lo lắng cho Tư Mã Hi Thần, lấy võ công của hần, sẽ không có người nào làm khó được.

Tiếng bước chân lộn xộn khiến Hiệp Phàm bừng tỉnh, dường như bên ngoài có tiếng động vội vàng. Hiệp Phàm ngồi dậy, len lỏi theo ánh nến vàng mờ hồ thấy được bên ngoài có bóng người.

“Tuyệt Liên.” Hiệp Phàm hô nhẹ một tiếng, hầu hạ nàng ngủ hạ chính là Tuyệt Liên, lúc này hần phải ở gần đây.

Không ai lên tiếng trả lời.

Hiệp Phàm hơi nhíu mày, từ trên giường đứng lên, khoác thêm áo choàng ấm áp rồi mở cửa ra, nhìn thấy bên ngoài đều là người của Ngao Lâm sơn trang, dường như mới trở về, Tư Mã Hi Thần cùng Thượng Tú Lệ đã ở trong đó. Nàng lách mình tránh ra phía sau cửa, nghe thấy thanh âm tức giận của Tư Mã Hi Thần.

“Ngươi muốn thế nào mới bằng lòng sống yên ổn!”

“Ta mặc dù không phải thê tử của chàng, nhưng ta có thể chết vì chàng.” Thượng Tú Lệ quật cường nói, “Chàng cưới Hiệp Phàm, chẳng qua là muốn chờ thời cơ thích hợp lấy mạng nàng ta đổi mạng của tên cầu Hoàng Đế kia. Nếu nàng không thế, ta có thể!”

“Câm miệng!” Tư Mã Hi Thần kiềm nén lửa giận, hạ giọng nói “Là ai nói cho ngươi chuyện hoang đường như thế.”

“Đồ Nhược Hân!” Thượng Tú Lệ lạnh lùng nói, “Là chính mồm nàng nói cho ta biết, nàng nói, đây vốn là nguyên nhân chàng cưới Hiệp Phàm, cho nên nàng ấy không ngại danh phận vợ chồng của các người, một ngày nào đó, Hiệp Phàm thoát vị ra đi, cho dù là nàng mệnh lớn có thể không chết.”

Hiệp Phàm tránh ở phía sau cửa, hơi hơi sững sốt, dù biết bản thân chỉ là một quân cờ, nhưng không nghĩ tới bọn họ muốn đem mệnh nàng làm tiền đặt cược.

Mơ hồ nghe thấy thanh âm Tuyệt Liên nhẹ giọng ngăn cản “Hai vị nhỏ giọng chút, bây giờ thiếu phu nhân đang nghỉ ngơi trong phòng, nhiều người ầm ĩ như vậy, chỉ sợ sẽ đánh thức nàng.”

Cuộc đối thoại bên ngoài lập tức dừng hẳn, hoặc là bọn họ đột nhiên nhớ tới trong phòng còn có một kẻ mà bọn họ đang đàm luận tới cho nên không nói tiếp. Tuyệt Liên hạ giọng dùng chân đẩy nhẹ cánh cửa, ánh nến bên trong chưa tắt, mơ hồ thấy được Hiệp Phàm im lặng nằm ở trên giường, hơi thở vững vàng, còn trong giấc ngủ sâu, trong lòng thờ dài ra một hơi, may mắn không có đánh thức nàng.

Thượng Tú Lệ này quả là nữ tử mạnh mẽ, lại có thể náo loạn tới mức này. Thật vất vả dẫn nàng từ chỗ Ngô Hòe trở về, thế mà còn không thuận theo.

“Trễ như vậy rồi nháo cái gì mà nháo, thật là, không sợ các vị bằng hữu trên giang hồ chê cười.” Lần này là thanh âm của trang chủ phu nhân Bằng Lục Y, trong đó có vài phần tức giận, nàng thật sự cho rằng Hiệp Phàm là nữ tử bình thường, không có sự linh mãnh của người trong chốn giang hồ, cho nên ở ngoài cửa chỉ đề thấp thanh âm xuống.

“Tuyệt Liên, nàng bây giờ thế nào?” Tư Mã Hi Thần thấy Tuyệt Liên từ trong phòng đi ra, nhẹ giọng hỏi.

“Hoàn hảo, đang ngủ.” Tuyệt Liên nhẹ nhàng nói “Mọi người vẫn nên nhỏ giọng một chút, hoặc là đi nơi khác nói đi, chỗ này nhiều người như vậy, chỉ sợ sẽ quấy nhiễu đến nàng.”

Nghe tiếng bước chân, dường như đoàn người đã đi tới nơi khác. Hiệp Phàm từ trong bóng tối mở mắt ra, lòng nàng có một loại buồn bực khó nói.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Tối đêm khuya Tư Mã Hi Thần mới trở về, ánh nến đã tắt, trong bóng tối không nhìn rõ bộ dạng của Hiệp Phàm, chỉ thấy một thân hình mờ mờ nằm nghiêng, hơi thở vững vàng, nhưng là mơ hồ có một loại cảm giác đau thương, lặng lẽ tràn ngập cả không gian.

Ánh nắng ban mai của buổi sớm niêm trắng cửa sổ, Hiệp Phàm miễn cưỡng rời giường, đêm hôm qua ngủ không ngon vẻ mặt có chút uest, mở mắt ra xoay người một cái, đụng tới Tư Mã Hi Thần đang nằm bên cạnh, nằng hơi hơi sùng sốt một chút, hẳn là trở về khi nào?

“Đã tỉnh.” Tư Mã Hi Thần mỉm cười vô cùng thần nhiên, trong ánh mắt cất chứa một cái gì đó, im lặng nhìn nằng.

Hiệp Phàm hơi hơi kinh hách có chút ngoài ý muốn, mỉm cười nói: “Chàng cũng dậy rồi, ta vừa mới chuẩn bị rời giường liền nhiều chàng tỉnh. Tối hôm qua, Thượng cô nương ổn chứ?”

Tư Mã Hi Thần gật gật đầu, thần nhiên nói: “Ngô Hòe cũng không phải kẻ không có đạo lý, hôm qua Thượng Tú Lệ qua đó, khác khẩu vài câu, rồi động thủ cùng Ngô Oánh Nhi, Ngô Oánh Nhi là nữ nhi của Ngô Hòe, cũng có một thân võ nghệ không tồi so với Thượng Tú Lệ không phân cao thấp, hai người động thủ, đánh tới đánh lui, khi chúng ta tới đó cũng vừa lúc Ngô Hòe nhảy ra can ngay, khuyên giải. Không có việc gì.”

Hiệp Phàm gật gật đầu, nói: “Ta cũng nghe phụ thân nói qua, Ngô Hòe trong triều là một võ tướng không tồi, người có chí hướng, võ nghệ cao siêu, hơn nữa rất mưu lược. Nhưng hẳn còn ở chỗ này sao? Cứ tiếp tục như vậy chung quy không phải cái kế lâu dài. Chỉ sợ đến cuối cùng lại đâm lao phải theo lao. Vậy giữ những người trên giang hồ này, thời gian ngắn thì không sao, nếu như lâu quá người khắp nơi sẽ sốt ruột, không chừng lại tìm đến đây động thủ, ai cũng không chiếm được tiện nghi.”

Tư Mã Hi Thần gật gật đầu, tán thưởng nói: “Nàng quả nhiên thông minh, nghĩ thật chu đáo. Ngô Hòe cũng là cái người thông minh, hẳn cố ý lui binh, chỉ là đang không biết nên giải thích thế nào cùng Hoàng Thượng, đã nhờ người gửi cho phụ thân người một bức thư, nhờ hẳn ở trước mặt Hoàng Thượng nói vài câu.”

Hiệp Phàm không có yên tâm chút nào, trong lòng lại nổi lên ý sầu lo. Bây giờ Hoàng Thượng đang muốn tiêu diệt Ngao Lâm sơn trang, hoàn toàn xử lý lực lượng còn sót lại của Tư Mã Dung Ngân, phụ thân lúc này đi khuyên can Hoàng Thượng chỉ sợ sẽ gặp phải thị phi. Nếu Hoàng Thượng không chịu lui binh, lại giận chó đánh mèo trách phụ thân đem nằng gả cho Tư Mã Hi Thần, không biết sẽ xuất hiện cục diện như thế nào.

“Suy nghĩ cái gì?” Tư Mã Hi Thần mỉm cười hỏi.

Hiệp Phàm im lặng nhìn Tư Mã Hi Thần, thần nhiên nói: “Suy nghĩ tình cảnh của ta.”

Tư Mã Hi Thần nhẹ nhàng nhíu mi, lẳng lặng nói: “Có một số việc là kế hoạch khi nằng còn chưa có xuất hiện, nhưng lúc này đây, ta nhất định tận dụng tất cả mọi khả năng tránh thương tổn nằng, vốn quả thật là chúng ta có ý nghĩ muốn dùng thân phận của nằng để dễ dàng tiếp cận Hoàng Thượng, thậm chí có thể trực tiếp xử lý hẳn, nhưng hiện tại, ta đã cưới nằng làm vợ, tự nhiên sẽ không cho nằng mạo hiểm như vậy, gián tiếp xúc phạm tới Hiệp Vương gia, dù sao nói thế nào thì hẳn cũng từng là thị vệ của mẫu thân.”

Không chờ Hiệp Phàm mở miệng nói chuyện, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

“Chuyện gì?” Tư Mã Hi Thần khẽ cao giọng.

Người bên ngoài nhẹ giọng đáp: “Thiếu chủ từ, Ngô Hòe phái người nhắn lại, nói Hoàng Thượng vừa mới hạ thánh chỉ, qua nửa canh giờ nữa, bọn họ sẽ bắt đầu tiến công Ngao Lâm sơn trang, để thiếu chủ từ chuẩn bị sẵn sàng.”

Tư Mã Hi Thần nhướng mày, cúi đầu không nói.

Hiệp Phàm sùng sốt một chút, trong lòng thật sự là hận Tô Thanh Dân, làm ra cái loại việc tốt đẹp này. Trong miệng nói: “Ta muốn đi gặp Ngô Hòe, Tô Thanh Dân hẳn là ở chỗ hẳn!”

“Được rồi, đi cũng chỉ rước thêm tức giận, Ngô Hòe nếu đã cố ý cho người nhắn lại, khẳng định là không hy vọng đánh lên vào đây, cho dù bọn họ tiến công tới, cũng không chiếm được tiện nghi. Nằng cứ ở trong này đợi, ta ra ngoài nhìn xem.” Tư Mã Hi Thần mỉm cười nói.

Hiệp Phàm lắc đầu “Việc này do ta gây lên, ta nhất định phải đi, có lẽ có thể ngăn cản tình thế tiếp tục chuyển biến xấu. Kỳ thật nếu như trong lòng Hoàng Thượng đã sớm hoài nghi, nhất định sẽ tức giận đối với việc ta gả vào Ngao Lâm sơn trang, cũng sẽ bất mãn với cha ta, chỉ sợ phụ thân tới trước mặt Hoàng Thượng nói về việc lui binh sẽ chọc giận hẳn, trong lòng ta cũng lo lắng phụ thân gặp phải thị phi, hơn nữa trong triều Hà đại nhân luôn cùng phụ thân đối đầu, lúc này khẳng định sẽ từ giữa châm ngòi, ta nhất định phải gặp Ngô Hòe, hỏi xem Tô Thanh Dân tại sao lại xuyên tạc thư ta gửi phụ thân!”

Tư Mã Hi Thần vốn muốn ngăn cản, Hiệp Phàm cũng đã đứng dậy, rửa mặt chải đầu thay quần áo, biểu tình trên mặt thoát nhìn hoàn toàn không có đường thương lượng. Chỉ còn cách tùy ý nằng vậy. Dù sao có bản thân theo bên cạnh sẽ không xảy ra sai lầm gì.

Ra cửa phòng, thấy Xá Minh đứng ở cửa khuôn mặt đầy vẻ ngưng trọng, nhìn Tư Mã Hi Thần và Hiệp Phàm đang đi ra, có chút ngạc nhiên lại không biết nói cái gì mới tốt.

Tư Mã Hi Thần ôm cả Hiệp Phàm thả người lên ngựa, thấy Hiệp Phàm trên mặt ảm ảm ý buồn, mi tâm nhăn lại, hẳn nhìn không được mỉm cười, tiểu nha

đầu này, ngay cả khi lo lắng cũng đáng yêu như thế, có nàng bên cạnh, nếu không phải thân mang trọng trách hẳn rất khoái hoạt .

Nghe được tiếng gió vang bên tai, trong lòng Hiệp Phàm nghĩ phải đối mặt với Ngô Hòe như thế nào, phải nói chuyện với Tô Thanh Dân ra sao.

Trong binh doanh của Ngô Hòe đã tập kết tất cả binh sĩ, nhìn có chút lộn xộn. Tư Mã Hi Thần thả người xuống ngựa, Hiệp Phàm cũng nhảy xuống theo hắn, đứng ở đằng xa nhìn đám người hỗn loạn, nhẹ giọng nhưng rõ ràng nói: “Thông báo Ngô đại tướng quân, Hiệp Phàm có việc cầu kiến!”

Bọn quân sĩ nhìn thấy Hiệp Phàm im lặng đứng trong nắng sớm, một nữ tử mảnh mai, dung nhan xinh đẹp, quần áo giản dị lại lộ ra khí chất thanh tao, nhưng trong cái thanh tao lại có phần cao quý cùng rụt rè.

Nghe thấy quân sĩ thông báo, Ngô Hòe lập tức ra nghênh đón, hắn đã gặp qua Hiệp Phàm, một nữ tử trầm tĩnh mà ôn nhu, trước kia hắn chưa từng có cơ hội nói chuyện với nàng. Ngô Oánh Nhi theo phụ thân đi ra, tò mò nhìn Hiệp Phàm. Trong nắng sớm cùng Tư Mã Hi Thần đứng sóng vai nhau, một đôi kim đồng ngọc nữ khiến người ta hâm mộ.

“Thì ra là Hiệp cô nương, không biết có chuyện gì lại đích thân đến đây?” Ngô Hòe ôn hòa hỏi, đối với nữ tử đứng trong nắng sớm kia rất có cảm tình, là một nữ tử đồng lứa với nữ nhi của mình, giống nhau ôn nhu động lòng người, giống nhau trẻ tuổi xinh đẹp.

“Làm phiền Ngô đại tướng quân tự mình đi ra nghênh đón, Hiệp Phàm cũng là không thể không quấy rầy.” Hiệp Phàm mỉm cười, thân nhiên nói “Xin Ngô đại tướng quân mời Tô Thanh Dân Tô công tử tới đây gặp mặt một chút, Hiệp Phàm chỉ là có mấy câu muốn hỏi công tử.”

“Việc này –” Ngô Hòe có chút do dự.

“Hiệp Phàm cũng không phải cố ý tới nháo, lúc các người đang hết sức chuẩn bị công kích Ngao Lâm sơn trang thì người này nhân nhả hưởng thụ, quả thật là có việc cũng muốn hỏi qua Tô công tử một chút, có thể hay không mời hắn ra cùng Hiệp Phàm đối mặt?” Hiệp Phàm đứng trong nắng sớm, trầm tĩnh, trong lòng lại phập phồng, ảo não, oán hận, năng cực kì chán ghét bị người ta sắp đặt, Tô Thanh Dân kia dựa vào cái gì lại dám xem trộm thư của nàng, thật sự vô lý!

Ngô Hòe gật đầu, cao giọng nói với người xung quanh: “Các người trước hết giải tán, Hiệp cô nương, Lâm thiếu trang chủ, mời đến đại tướng nói chuyện. Người đâu, mời Tô công tử đến đại tướng, nói rằng Hiệp cô nương tự mình tới vấn an hắn.”

Vào doanh trướng, Tư Mã Hi Thần cùng Hiệp Phàm ngồi xuống ghế, nắm trong tay bàn tay lạnh lẽo hơi có chút run run của Hiệp Phàm, cảm giác được lòng nàng lúc này lo lắng tới mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

“Hiệp muội muội –” Tô Thanh Dân từ bên ngoài vội vàng đi tới, nhìn thấy Hiệp Phàm ngồi tại đó, nhện không được thực vui vẻ tiếp đón một tiếng, nhưng lại thấy Tư Mã Hi Thần nắm tay Hiệp Phàm, ánh mắt đã có chút âm trầm, dừng bước, trầm giọng nói “Ồn chứ?”

Hiệp Phàm lặng lẽ nhìn Tô Thanh Dân, hỏi: “Có thể hay không mời người giải thích cục diện này là như thế nào? Hiệp – Tô hai nhà cũng có chục năm giao tình, người vì sao có thể khinh suất như thế, chọc phụ thân ta thương tâm? Vốn là vào ngày xuất giá, ta phải xa gia môn, phụ thân đã rất đau lòng, nay bị bọn quan binh trong triều vây công ở Ngao Lâm sơn trang, đến tột cùng là vì sao đây?”

“Việc này –” Tô Thanh Dân có chút ngạc nhiên, không biết nên nói gì?

“Vốn là hôm nay Hiệp Phàm ta dự định về nhà mẹ đẻ, bây giờ, ta làm sao trở về nữa?” Hiệp Phàm lạnh lùng nói, “Hơn nữa còn kinh động tới Hoàng Thượng, đây lại là cái đạo lý gì, phụ thân vốn là trọng thần trước mặt Hoàng Thượng, sao có thể hồ đồ đến mức gả nữ nhi cho kẻ bất hòa với triều đình? Ngao Lâm sơn trang trên giang hồ cũng không phải quyền thế nhất, tại sao cứ cố tình gả Hiệp Phàm vào đây, lại còn khiến Hoàng Thượng phải binh vây công? Cha ta vốn là đại thần tay nắm quân quyền, không có mệnh lệnh của hắn, là người phương nào dám lớn mật điều binh khiển tướng như thế? Đến đây là muốn xin Ngô tướng quân và Tô công tử cho ta một cái giải thích rõ ràng!”

Ngô Hòe sững sốt, nửa ngày mới nói: “Việc này, việc này, là Hà đại nhân –”

“Hà đại nhân?!” Hiệp Phàm lạnh lùng cười “Ngô đại tướng quân, người vốn là đại tướng dưới quyền cha ta, không có mệnh lệnh của người lại dám buông bỏ chiến sự biên cương chẳng quan tâm, chạy đến nơi này cùng một giang hồ sơn trang tranh luận xem hắn có phải hay không là hậu nhân phản thần, việc này nên giải thích ra sao? Một tên võ tướng nghe theo mệnh lệnh của đương triều Tể Tướng cũng được thôi, nhưng mà, người đẻ cha ta ở chỗ nào! Người đẻ Hoàng Thượng cùng an nguy quốc gia ở chỗ nào!”

“Nhưng mà, Hoàng Thượng đã hạ thánh chỉ...” Tô Thanh Dân thốt ra.

“Thế thì sao?” Hiệp Phàm nhìn Tô Thanh Dân, trong lòng bức hòa, nếu không phải người này lắm chuyện huy đi thư tín của nàng, làm gì xảy ra thị phi.

“Trong thư không phải ngươi viết ‘Cảm thấy người này thật khả nghi, ngờ rằng hắn cùng người cũ có liên quan, xin phụ thân điều tra!’” Tô Thanh Dân có chút bất an nói, hắn không thể không nói ra chuyện bản thân xem trộm thư tín, cũng thực hận lúc này không có cái lỗ nào chui vào.

“Ngươi, sao có thể xem trộm thư tín của ta, chẳng lẽ ngươi không biết sự riêng tư tối thiểu sao?” Hiệp Phàm biết rõ còn cố hỏi, oán hận nói, “Ngươi có biết người cũ là ai, là ai? Lại biết ta muốn xin phụ thân điều tra cái gì? Còn hoài nghi Ngao Lâm son trang có liên quan tới phản thần, thật sự rất ‘Thông minh’ đấy! Trên giang hồ mọi người biết, Ngao Lâm son trang là dân Bắc quốc, nhưng không hề giao tiếp với người trong triều, chẳng lẽ cưới đương triều trọng thần nữ nhi còn không đủ để nói ra bọn họ căn bản chỉ là vô tình nhắc lại chuyện xưa, còn ngươi, nhân rồi vô sự làm ra cái chuyện này, khiến mọi người không thể sống yên ổn, một buổi hôn lễ đang tốt đẹp biến thành cái gì đây?”

Tô Thanh Dân sững sốt, lá thư này quả thật là viết như thế này, trực giác của hắn mách bảo người cũ này chính là kẻ mà triều đình vẫn luôn canh cánh trong lòng – ‘Tư Mã Dung Ngân’, chẳng lẽ còn có người khác?

“Giang Nam nhạc phủ là một vị lão hữu (bạn già) trước đây của phụ thân, trong phủ từng có một vị tiểu thư gả cho người giang hồ, Hiệp Phàm chính là hoài nghi Lâm thiếu trang chủ là hậu nhân nàng kia, cho nên trong thư mới nói với phụ thân điểm này, để phụ thân điều tra. Nếu là Hiệp Phàm đúng như suy nghĩ của ngươi, hoài nghi phụ quân mình là hậu nhân của người kia, chắc chắn sẽ không đem ra nói ngay tại đầu câu chuyện khiến người ta nghi ngờ, hại Hiệp phủ gánh chịu tội danh không đáng có!” Hiệp Phàm không vui nói, nhưng ngữ khí lại cực bình tĩnh, vẻ mặt có chút lạnh lùng “Hiệp Phàm sao lại sơ suất như thế, đem việc đại sự liên quan tới an nguy quốc gia nói ra trong thư? Chẳng qua là hôn lễ ngày đó nghe người ta đề cập tới Ngao Lâm son trang này còn có một vị trang chủ phu nhân, chỉ là đã qua đời khi còn trẻ, cho nên mới nổi lên lòng nghi ngờ mà thôi. Ngươi, thế nhưng làm ra loại chuyện này, mà Hà đại nhân kia cũng đến là hồ đồ, Hiệp Phàm cũng muốn nhờ Ngô đại tướng quân gửi cho Hà đại nhân một câu, hẳn rồi cuộc là hy vọng quốc gia bình an hay là ước gì tái khởi họa loạn!”

Tô Thanh Dân cứng lại, không biết nên làm sao, nhìn về phía Ngô Hòe, đã thấy vẻ mặt Ngô Hòe mờ mịt, dường như cũng đang nghĩ xem nên ứng phó như thế nào.

“Việc này –” Ngô Hòe có chút chần chờ nói, “Hoàng Thượng, cũng chỉ là –”

“Cũng chỉ là cái gì?” Hiệp Phàm mỉm cười hỏi “Hoàng Thượng cả ngày tọa trấn trong kinh thành, xử lý sự vụ các nơi, làm sao có thời gian để ý tới việc vụn vặt giang hồ, một kẻ dưới một người trên vạn người chỉ vì cái hoài nghi vớ vẩn làm ra quyết định vội vàng, các ngươi nói như thế, chẳng phải chê cười Hoàng Thượng là kẻ không có chủ kiến? Hiệp Phàm hôm nay ngay tại nơi này, muốn xin Ngô đại tướng quân đem lời nói của Hiệp Phàm tâu lên Hoàng Thượng, nếu như Hoàng Thượng còn muốn nghe theo an bài của Hà đại nhân, Hiệp Phàm không còn gì để nói, nếu như Hoàng Thượng chịu suy nghĩ một chút, hẳn sẽ đưa ra một cái kết luận thánh minh.”

Ngô Hòe chỉ biết gật gật đầu, kỳ thật hắn cũng không muốn tiến công Ngao Lâm son trang, không phải không biết, Ngao Lâm son trang hiện tại chính là nơi tàng long ngoạ hồ, cho dù bọn họ đánh vào, chỉ sợ một chút tiện nghi cũng chiếm không được, trước mắt mặc dù nhân số chiếm ưu thế, nhưng nếu như kinh động người trên giang hồ phái người lại đây, sau đó không cần phải nói cũng có thể tưởng tượng.

“Tại hạ lập tức phái người đi báo, cũng mệnh lệnh nhân mã các nơi tạm hoãn kế hoạch chờ định đoạt của Hoàng Thượng.” Ngô Hòe trong lòng nhẹ nhàng thở ra, có những lời này của Hiệp Phàm, chỉ sợ là Hoàng Thượng thật sự phải cân nhắc kỹ lưỡng, dù sao phụ thân Hiệp Phàm là đại thần tay cầm binh quyền trong triều, nếu thật sự chọc vào, cũng không phải việc tốt, còn nếu chuyện này kết thúc tại đây, Tô Thanh Dân chẳng qua chỉ bị khiển trách một chút mà thôi.

Đương triều Tể tướng Hà đại nhân cùng Hiệp Vương gia quan hệ vẫn không tốt, đây là mọi người đều biết. Nhưng Tô Thanh Dân cùng Hà gia đại công tử quan hệ cá nhân lại rất tốt, cho nên bị người lợi dụng, xem ra, Tô Thanh Dân này hoặc là thật sự muốn thay ca ca xả giận, hoặc là cũng thích vị Hiệp Phàm cô nương này. Nhìn nữ tử trước mắt, khó trách hắn lại động tâm.

Tư Mã Hi Thần thủy chung không nói gì, nghe Hiệp Phàm nửa thật nửa giả ứng phó che mắt mọi người, những lời nói ra mặt không đổi sắc, trong lòng đã có chút kinh ngạc. Thoạt nhìn chẳng qua là một nữ tử nhu nhược, nhưng suy nghĩ khôn khéo, ngôn từ hữu lý.

Thật sự muốn để nàng đi làm cái chuyện kia sao? <ý là="" đi="" làm="" quân="" tốt="" thì="" mạng="">

Ngô Oánh Nhi vẫn tò mò nhìn Hiệp Phàm, nàng đối với nữ tử này thật sự là không quen biết, cũng chẳng phải chưa gặp qua, nhưng không có ấn tượng gì đặc biệt, hình như là một nữ tử trầm tĩnh, còn có chút lạnh lùng, tuy rằng luôn luôn mỉm cười ôn hòa, cũng dễ dàng làm cho người ta thân cận như vậy. Bây giờ xem nàng, lại làm cho trước mắt bản thân sáng ngời, hảo một cái thông minh xinh đẹp nữ tử.

“Ngươi vì sao phải gả cho hắn chứ?” Ngô Oánh Nhi tò mò hỏi, “Một thiên kim tiểu thư trọng thần triều đình như ngươi, một giang hồ lãng tử như hắn, các ngươi vốn không quen biết, cũng chưa từng kết giao qua, chẳng lẽ chỉ dựa vào một lần gặp mặt liền muốn gả cho hắn?”

Hiệp Phàm thần nhiên cười, trầm tĩnh nói: “Duyên phận là do trời định, huống hồ ngươi cũng biết ta là tiểu thư Hiệp Vương phủ, tự nhiên phải nghe theo lệnh cha mẹ, nếu cha mẹ cảm thấy người này có thể gả, ta tự nhiên sẽ gả, phụ thân chưa từng nhìn lầm người, chỉ có thể nói đây là mệnh của Hiệp Phàm, về phần mệnh tốt hay xấu còn phải xem thiên ý, không phải do Hiệp Phàm không cam lòng mà định đoạt.”

Ngô Oánh Nhi hơi nhú mày một chút, nói: “Ta thật sự không hiểu nổi. Đổi lại là ta, nếu không phải lòng ta chấp thuận, tuyệt đối không chịu gả!”

Hiệp Phàm cười, không nói, có một số việc luôn có bí mật của riêng nó.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoảng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Trên đường trở về, hai người đột nhiên không ai nói với nhau câu nào nữa, trong khoảng thời gian ngắn, không biết phải nói gì.

Tay Hiệp Phàm đặt trong tay Tư Mã Hi Thần, hơi hơi lạnh, long bàn tay nắm chặt, không thể che dấu sự khấn trương trong lòng. Mười năm qua, không đủ cho nàng ném trái qua loại sự tình khủng khiếp thế này, kỳ thật trong lòng nàng rất sợ, không biết tiếp theo phải ứng phó như thế nào, nếu bước tính sai lầm, khiến cho phân tranh xảy ra, phải đối mặt với mọi người trong Ngao Lâm sơn trang thế nào đây ?

“Làm sao vậy?” Tư Mã Hi Thần ôn hòa nhẹ giọng đưa mặt đến gần lỗ tai nàng hỏi.

Hiệp Phàm lắc lắc đầu, nhíu mi, nhẹ giọng nói: “Tư — Lâm Hi Thần, nói thật, đối với cuộc sống mù mịt phía trước ta thật sự rất sợ hãi, ta nguyện sống bình thân cả đời, không có sóng gió gì là tốt nhất. Làm người bình thường đến không bị ai chú ý, mới là giấc mộng lớn nhất của ta.”

Tư Mã Hi Thần hơi hơi sững sốt, im lặng mất một lúc, không biết nói gì mới tốt, chỉ có thể nắm chặt tay Hiệp Phàm, lại không biết làm thế nào để an ủi một nữ nhân đang sợ hãi trong lòng.

Đối với kế hoạch này, nàng là một việc ngoài ý muốn, trong lòng hẳn chưa kịp hưởng thụ loại tình cảm này, mà nay nó đã thành loại điểm yếu đáng sợ nhất.

Ý chỉ tiến công của Hoàng Thượng đưa cho Ngô Hòe sẽ nhanh chóng đến, đợi ý chỉ của Hoàng Thượng đến nơi còn một ít thời gian, Tư Mã Hi Thần quyết định mang theo Hiệp Phàm dời đi trước, đợi cho ý chỉ của Hoàng Thượng đến rồi tính tiếp, lần trước mới chỉ là khẩu dụ của thánh thượng, nay phải đợi thánh chỉ đến mới được.

Dọc theo đường đi, Hiệp Phàm trầm mặc không nói, vẻ mặt có chút hoảng hốt, không biết suy nghĩ cái gì, ngồi trên ngựa, thân thể nàng nhẹ nhàng dựa vào người Tư Mã Hi Thần, nhưng Tư Mã Hi Thần lại như không cảm nhận được sự tồn tại của nàng, rõ ràng nàng đang ngồi bên cạnh hắn, lại xa xôi không thể chạm đến, làm cho trong lòng Tư Mã Hi Thần dâng lên một nỗi niềm bi ai.

Hiệp Phàm hình như cố ý làm mình ngăn cách với mọi người.

Vào trang viên đại môn, Lâm trang chủ cùng Bằng Lục Y đi đến đón, Tư Mã Hi Thần mang theo Hiệp Phàm xuống ngựa, Đỗ Nhượng Hân cùng Bằng Lục Y từ phía sau đi ra, cầm lấy cánh tay Tư Mã Hi Thần, lo lắng hỏi: “Hi Thần ca ca, ngươi không sao chứ? Làm sao lại một mình đi ra ngoài, làm muội sợ muốn chết.”

Tư Mã Hi Thần theo bản năng nhìn thoáng qua Hiệp Phàm đang đứng bên cạnh, biểu tình của Hiệp Phàm thực bình tĩnh, tựa hồ không để ý bất cứ chuyện gì, hắn mỉm cười với Đỗ Nhượng Hân nói: “Không có việc gì, ta tốt lắm, muội không cần lo lắng. Tiểu Phàm, nàng không sao chứ, tại sao cứ luôn ngăn người như thế ?”

Hiệp Phàm thản nhiên nói: “Không có chuyện gì, chỉ là đang suy nghĩ Hoàng Thượng sẽ có phản ứng như thế nào, hắn sẽ xử lý chuyện tình trước mắt như thế nào.”

“Hắn thích làm thế nào thì mặc kệ hắn, bất luận tình hình như thế nào, đều hết cách.” Tư Mã Hi Thần nhẹ nhàng nắm tay Hiệp Phàm, ôn nhu nói, “Nàng không cần để ý, chỉ cần vui vẻ là tốt rồi.”

“Ca ca đối nàng thật tốt quá, nếu không phải nàng nhiều chuyện, làm sao tình hình lại thành thế này ?! Một nữ tử đã kết hôn lại viết thư gửi gia đình giao cho một người đàn ông xa lạ, người đặt Hi Thần ca ca ở vị trí nào ?” Đỗ Nhượng Hân lạnh lùng nói, “Còn tưởng ngươi là một vị thiên kim tiểu thư thế nào, ta thấy cũng chỉ tầm thường mà thôi.”

Mí mắt Hiệp Phàm cũng không thèm ngước lên.

“Nhượng Hân!” Bằng Lục Y nhẹ giọng trách cứ, “Không được nhiều chuyện.”

Hiệp Phàm vẫn như cũ không phản ứng gì, chỉ im lặng đứng.

“Tỷ tỷ, là ngươi quá mức dung túng nàng, Nhượng Hân đâu có nói gì sai, cục diện hiện tại của Ngao Lâm sơn trang không phải do sự tùy hứng của nàng mà tạo thành sao ?” Bằng Lục Y đứng ở một bên ngắt lời nói, “Biến thành cục diện hiện tại, mọi người còn nhân nhượng nàng, các ngươi cảm thấy như vậy công bằng sao.”

“Được rồi, mọi người không cần cãi nhau nữa.” Lâm trang chủ đề cao thanh âm nói, “Nhiều chuyện quá, sớm muộn gì Hoàng Thượng cũng phái người

đến vây quanh Ngao Lâm son trang thôi, chỉ là thời gian sớm hơn so với dự kiến, cần gì phải đem trách nhiệm đổ hết lên đầu Hiệp cô nương, cũng không phải do Hiệp cô nương nguyên ý gả vào Ngao Lâm son trang, nếu không phải nàng không cam lòng, thì ngờ vực có gì lạ.”

Hiệp Phàm vẫn không ngẩng đầu lên, trong ánh mắt có hơi nước, nhưng lại quật cường không cho nó chảy xuống, trong lòng nàng mờ mịt không nói nên lời, trầm nghĩ mau mau trốn đến một nơi nào đó không có người, hão hão trốn đi. Cục diện hiện tại quân mình cùng Ngô Hòe giao chiến nhất định quân mình sẽ chiếm thế thượng phong, nhưng vì sao, từ chỗ sâu nhất trong đáy lòng nàng, lại cảm thấy thật phiền chán?

“Tiểu Phàm chắc là mệt mỏi rồi, ta mang nàng trở về nghỉ ngơi, phát sinh việc gì báo cho ta biết.” Từ Mã Hi Thần nhìn ra Hiệp Phàm mệt mỏi, lập tức nói, “Nếu không còn việc gì, mọi người đi nghỉ ngơi trước đi, không cần vì hành vi của triều đình mà cảm thấy bất an.”

Lâm trang chủ gật gù đầu, nói với mọi người: “Mọi người tan đi.”

Từ Mã Hi Thần mang theo Hiệp Phàm quay về tiểu đảo, Hiệp Phàm đi thẳng vào phòng, nằm ở trên giường nhắm mắt giả bộ ngủ, chỉ có đi ngủ mới khiến người khác không quan tâm, không ngờ vực vô căn cứ. Trước kia, lúc nàng bị làm hại (lúc bị chia tay xong nhảy núi), liền hận không thể ngủ không bao giờ tỉnh lại.

“Tiểu Phàm, chuyện gì khiến nàng buồn bực thế?” Từ Mã Hi Thần ngồi ở bên cạnh mép giường, thanh âm nhẹ nhàng, ôn hòa hỏi.

Hiệp Phàm nhắm mắt lại, thanh âm quỵn quỵn theo trong miệng nói ra: “Từ Mã Hi Thần, đây không phải cuộc sống mà ta muốn, ta muốn chính là cuộc sống có thể an bình bên nhau, bình thường như mặt trời mọc lặn hàng ngày, mà chàng, là hậu nhân của Từ Mã Dung Ngân, còn ta, chỉ là một quân cờ trong kế hoạch của chàng, không phải ta không muốn yêu chàng, chính là không thể yêu được, không thể yêu. Hiệp Phàm muốn xin chàng một chuyện, nếu có ngày nào đó, chàng thật sự làm Hoàng Đế, làm ơn gạt bỏ Hiệp Phàm ra khỏi cuộc sống của chàng, để cho Hiệp Phàm có thể một mình sống yên tĩnh, ở trong một cái tiểu viện sạch sẽ, cùng với một cái giường chăn bông ấm áp, hàng ngày có thể đọc tiểu thuyết, uống một ly trà nóng, Hiệp Phàm liền cảm kích không thôi. Người xứng đáng để chàng yêu còn rất nhiều, còn ta, không – cần – quan – tâm.” Câu cuối đã chuyển thành giọng điệu thì thào, thì thào như khóc.

Từ Mã Hi Thần không biết tại sao cảm xúc của Hiệp Phàm lại tồi tệ như thế, không biết nói cái gì mới tốt, qua hơn nửa ngày mới thốt lên được một câu: “Trong lòng nàng có phải rất ghét ta hay không?”

Hiệp Phàm lại nhắm mắt lại không chịu nói, giống như đã ngủ say, hô hấp đều đều, khóe mắt còn lưu lại nước mắt nhọt nhọt.

“Sự xuất hiện của nàng quả thật là ngoài ý muốn.” Từ Mã Hi Thần khe khẽ thở dài, nắm tay Hiệp Phàm, nhẹ nhàng ôn nhu nói, “Chúng ta quả thật có kế hoạch, ta cũng có ý vì cha ta mà báo thù, đây là chuyện của ta, đúng ra không nên liên lụy đến nàng, nhưng trong kế hoạch của chúng ta cần một người có thể liên hệ với triều đình, không những thế còn phải là nữ tử, chúng ta sẽ che dấu thân phận, trong lúc Hoàng Thượng không phòng bị mà tiến hành kế hoạch của chúng ta. Phụ thân ngươi là trọng thần trong triều, hơn nữa còn từng là thị vệ của mẫu thân ta, cho nên quyết định lựa chọn Vương phủ của các người, cũng từ ba nữ nhi trong Vương phủ chọn trúng ngươi. Ta vốn dĩ muốn chọn Hiệp Tâm, nhưng sự thông minh và bình tĩnh của nàng khiến cho Băng Lục Y chú ý, mà nàng lại bắt giác thu hút ta, làm cho ta không tự chủ được lựa chọn nàng. Đây quả thật là chuyện ngoài ý muốn, là việc ngoài ý muốn trong kế hoạch của ta, nhưng, thời điểm ta lấy nàng, thật sự không phải muốn lợi dụng nàng, mà là muốn giữ chặt nàng lại bên cạnh ta, nhưng mà, thật không ngờ, việc này lại vô tình liên lụy đến nàng, điều này làm ta rất khổ sở, xin nàng tin tưởng ta, ta thật sự không muốn làm liên lụy tới nàng, ta chỉ hy vọng ta có thể làm nàng hạnh phúc.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 59

Hiệp Phàm có chút rung động, muốn nói gì đó, lại nghe thấy có người nhẹ nhàng gõ cửa, thanh âm ôn nhu của Tuyết Liên từ ngoài truyền vào, nghe ra có ý tứ bất đắc dĩ, nhẹ nhàng nói: “Thiếu chủ nhân, trang chủ phu nhân mời người đi qua một chuyến, nói là có chuyện quan trọng cần thương lượng.”

“Đã biết, ta qua bây giờ.” Từ Mã Hi Thần giảm nhẹ thanh âm nói, sau đó nhìn Hiệp Phàm nằm trên giường, vỗ nhẹ vào tay Hiệp Phàm, ôn nhu nói, “Ngươi chắc mệt rồi, hão hão nghỉ ngơi một chút đi. Ta qua son trang có việc, chắc mọi người đều lo lắng về hành động của Hoàng Thượng. Đợi lát nữa kêu Kiều Hà giúp ngươi chuẩn bị đồ ăn, ngươi còn chưa ăn cơm đâu.”

Hiệp Phàm căn bản không có phản ứng gì, chỉ im lặng nghe tiếng bước chân rời đi của Từ Mã Hi Thần, nước mắt cuối cùng cũng tràn khỏi khóe mi, khe khẽ thở dài, trong lòng nói: Từ Mã Hi Thần, cho dù ngươi muốn yêu ta, cũng khó có đủ thời gian để yêu ta, ngươi, không phải là người ta nên yêu, ngươi, là một người thân còn mang trọng trách lớn! Cho dù ta muốn yêu ngươi, cũng không có đủ thời gian nữa rồi –

“Thiếu phu nhân, người nên ăn vài thứ đi.” Thanh âm ôn hòa của Kiều Hà vang lên, “Thiếu chủ đã đi rồi, Tuyết Liên cũng đi theo, trước khi đi đã phân phó Kiều Hà chiêu cố người, người có muốn ăn gì không, để nô tỳ đi làm.”

Hiệp Phàm khe khẽ thở dài, quỵn quỵn nói: “Bỏ đi, ta chỉ muốn yên tĩnh một mình, nếu không có việc gì, cứ ra ngoài đi.”

“Thiếu phu nhân –” Kiều hà có chút bất an, thấy khoe mắt Hiệp Phàm còn động nước mắt, trên gối còn ướt một mảng.

Hiệp Phàm không thèm nhắc lại, nhắm mắt, gất gao không chịu mở, một lát sau, nghe được tiếng Kiều Hà lặng lẽ rời đi, cùng với tiếng cửa phòng đóng lại, cả phòng chỉ còn một mảnh tĩnh mịch.

Nhìn thấy Tư Mã Hi Thần đi vào, Bằng Lục Y liếc mắt nhìn trượng phu của mình một cái, cố gắng biểu hiện ôn hòa, thanh âm trầm thấp nói: “Hi Thần, ta có việc muốn thương lượng với ngươi. —nếu chiếu theo kế hoạch trước kia của chúng ta, nay Hiệp Phàm hẳn đã không thể không yêu thương ngươi, nếu đến bây giờ nàng vẫn không yêu ngươi, thì sao có thể bị sập bẫy, sẵn sàng vì ngươi chết không hối tiếc!”

Tư Mã Hi Thần không tiếng động ngồi xuống, mặt không chút thay đổi.

“Ngươi hiện tại thật khác xưa quá xa, từ khi nào trở nên sâu muộn như vậy? Chẳng lẽ ngươi đã quên chuyện xưa của chủ công, chẳng lẽ ngươi cũng muốn vì một nữ nhân mà buông tha cho tất cả?” Đứng lục y ưu thương nhìn Tư Mã Hi Thần, “Ta thật sự lo lắng, ngươi, đã bắt đầu không thể buông tha cho nha đầu Hiệp Phàm kia, không những thế còn vì nàng tình nguyện buông tha toàn bộ kế hoạch!”

Tư Mã Hi Thần thản nhiên nói: “Nàng vốn là vô tội, ta không muốn nàng vì ta mà chết.”

“Hi Thần.” Bằng Lục Y nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn nhìn Lâm trang chủ, dừng một chút mới nói, “Ngươi không thể như vậy, ngươi không muốn nàng phải chết, chẳng lẽ tâm huyết của mọi người nhiều năm qua cứ để trôi xuống sông xuống bể như vậy sao? Vì ngươi, nghĩa phụ ngươi – đã tính, chuyện thương tâm này ta không muốn nhắc lại, ta chỉ muốn nhắc nhở ngươi, ngươi không thể đem tình cảm cá nhân xen lẫn vào với ân oán quốc cừu. Hiệp Phàm, quả thật cô nương tốt, nhưng mà, bởi vì nàng là cô nương tốt, mới có thể giúp chúng ta hoàn thành kế hoạch của chúng ta. Ta đã phái người tới kinh thành, có lẽ không đến hai ba ngày nữa sẽ có tin đồn Hiệp Vương gia bị Hoàng Thượng bắt vào nhà lao, đến lúc đó, Hiệp Phàm nhất định phải đi về vấn an phụ thân, thời điểm đó, chính là cơ hội tốt nhất để nàng tiếp cận với Hoàng Thượng!”

Tư Mã Hi Thần không nói nửa lời, biểu tình trên mặt phi thường nghiêm trọng.

“Hi Thần, ngươi cũng không cần quá lo lắng, chúng ta đều tính đến trường hợp xấu nhất rồi, đến lúc đó Tuyết Liên cùng Thiên Tổ sẽ đi cùng Hiệp cô nương, Hiệp cô nương không biết võ nghệ, đến lúc đó, tự nhiên sẽ có người giúp nàng, ngoài mặt thì giống như là Hiệp cô nương xuất thủ, kỳ thật là người khác đang âm thầm giúp nàng, ngươi cũng biết, võ nghệ của Tuyết Liên và Thiên Tổ như thế nào, ta nghĩ, hẳn là không có chuyện gì.” Lâm trang chủ trầm ổn nói, “Nghĩa mẫu của ngươi cũng là nghĩ cho ngươi, lo lắng ngươi thích Hiệp cô nương mà làm chậm trễ đại sự.”

“Đúng vậy,” Bằng Lục Y nhẹ giọng nói, “Tuyết Liên là đệ tử trong Hồng Y Môn, cũng là nữ tử trẻ tuổi võ nghệ xuất sắc nhất trong Ngạo Lâm sơn trang, mặc dù Thiên Tổ chỉ là đệ tử Từ Y Môn, nhưng am hiểu nhất là dùng độc, có hai người các nàng làm bạn, ngươi thật sự không cần lo lắng, chúng ta lo lắng nàng xảy ra chuyện không hay, nên đều tính đến những tình huống nghiêm trọng nhất rồi, nói không chừng, tất cả lo lắng của chúng ta đều là dư thừa.”

Tư Mã Hi Thần không tiếng động khe khẽ thở dài, cảm thấy trong lòng ngực nặng nề buồn bực không nói nên lời, biểu tình mệt mỏi của Hiệp Phàm lúc ấy hiện trước mắt, xưa như thế nào cũng không đi, ánh mắt giống như oán trách hằn, oán trách hằn tại sao xuất hiện trong cuộc đời nàng.

“Nàng quả thật là một việc ngoài ý muốn, là một việc ngoài ý muốn mà ta không thể dự tính trước, kế hoạch là tâm huyết của mọi người, ta sẽ không vì tình cảm cá nhân mà khiến cho cố gắng bao năm của mọi người đổ xuống sông xuống bể, ta sẽ cố gắng.” Tư Mã Hi Thần quỵn quỵn nói.

Một thân ảnh im ắng rời đi, trên khuôn mặt mang theo ưu thương cùng bất đắc dĩ.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, Hiệp Phàm sững sốt một chút, thanh âm này thật quen thuộc, hẳn là sư phụ, nàng thiếu chút nữa thì quên chuyện sư phụ còn ở trong Ngạo Lâm sơn trang, không biết nhiều ngày qua sư phụ sống thế nào?

“Sư phụ sao? Mời vào.” Hiệp Phàm cố gắng làm cho thanh âm của mình nghe thật bình thường, ôn hòa nói, từ trên giường đứng dậy, nhìn cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, sư phụ ôn hòa tươi cười xuất hiện ở trước mặt. Sư phụ không giống một người sư phụ chân chính lắm, bởi vì sư phụ không phải là một người chuyên tâm dạy võ nghệ, sư phụ vẫn là một nữ tử ôn nhu trong đầu luôn vẫn vương chuyện tình cảm, nhưng, nàng vẫn gọi là sư phụ, cũng vì đã cứu nàng một mạng, nếu không gặp được sư phụ, cho dù nàng đầu thai vào Hiệp Phàm này, chỉ sợ cũng chỉ có thể sống ở vùng hoang vu đã ngoại làm mồi cho sói đói.

Nhạc Tĩnh Mai ưu thương nhìn đồ đệ của mình, những lời mà nàng nghe được vừa rồi làm trong lòng nàng áy náy không thôi, đứa con Lâm Hi Thần kia, lại cô phụ tấm lòng của Phàm Nhi, Phàm Nhi là một cô nương tốt như thế, nàng tuyệt đối không cho phép Phàm Nhi gặp thương tổn gì.

“Phàm nhi, tốt không?”

Hiệp Phàm ngăn người, biểu tình của sư phụ giống như nàng muốn nói điều gì đó. “Hoàn hảo. Sư phụ có chuyện gì muốn nói với Phàm Nhi sao?”

“Có.” Nhạc Tĩnh Mai do dự một chút, cho dù là con ruột nàng cũng không cho phép, hẳn không thể dùng tình cảm để lợi dụng một nữ tử vô tội được, hơn nữa nữ tử này lại là nàng nuôi lớn lên Hiệp Phàm, một đứa trẻ lạnh lùng thông minh, thiện lương nội tâm nữ tử.

“Mời nói.” Hiệp Phàm lấy ghế cho sư phụ ngồi, đóng cửa lại, cũng ngồi xuống, thản nhiên mỉm cười, nói, “Người đang lo lắng chuyện gì, về Lâm Hi Thần? Ngài không cần lo lắng, hẳn có đủ khả năng đề sống tốt, hơn nữa lại sống vô cùng vui vẻ.”

“Ta không phải lo lắng cho hắn, ta lo lắng cho ngươi.” Nhạc Tĩnh Mai nói, “Phàm Nhi, đáp ứng sư phụ, không được yêu Hi Thần, vĩnh viễn không được

yêu thương hẳn, nếu là yêu, cho dù người đánh đổi tính mạng vì hẳn cũng chỉ đổi lại là một hồi thờ dài tiếc nuối, chẳng còn gì khác.”

Hiệp Phàm hơi nhú mi, cố gắng mỉm cười nói: “Sur phụ, ngài vì sao nói như thế?” Trong lòng lại âm thầm suy nghĩ, chẳng lẽ sur phụ nghe được cái gì?

Nhạc Tinh Mai dừng một chút, rồi cục nói: “Phàm Nhi, bọn họ không chỉ muốn lợi dụng người, còn muốn lợi dụng cả phụ thân của người, bọn họ muốn người đi ám sát Hoàng Thượng. Ta biết Ngao Lâm son trang là người Bắc quốc, biết bọn họ trước kia cùng Tư Mã gia có quan hệ, nhưng, lại không nghĩ đến, bọn họ lại có ý muốn ám sát Hoàng Thượng, hơn nữa lựa chọn người đi làm điều đó !”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Hiệp Phàm sùng sốt, nhìn Nhạc Tinh Mai, thất thần hơn nửa ngày, nàng nhớ tới khi còn ở hiện đại, nàng giống như là người ôm bom cảm tử, nguyên lai, nàng ở trong mắt Tư Mã Hi Thần cũng chỉ là một kẻ cảm tử ôm bom, nhưng bây giờ lại còn liên lụy đến cha mẹ của mình.

Tư Mã Hi Thần nói: “Ban đầu ý của ta là muốn lựa chọn Hiệp Tâm, nhưng, sự thông minh và bình tĩnh của nàng khiến cho Bằng Lục Y chú ý, mà nàng lại vô tình cuốn hút ta, khiến ta không tự chủ lựa chọn nàng.”

Có lẽ trong lòng nàng thật sự không cam tâm, chỉ muốn làm một người bình thường, nhưng, những chuyện tình ở kiếp trước vẫn kích thích nàng thật mạnh, nói được lại không làm được, luôn không tự chủ nghĩ về nó, cứ ý vào chính mình đến từ tương lai, biết nhiều hơn người ta một ít, liền tự cho mình tài giỏi, bây giờ đúng là mua dây buộc mình! Có lẽ, tình thế như hiện tại, đều là kết quả của việc tự cho mình là thông minh.

Nghĩ đến đây, thế nhưng lại bật cười, biểu tình trên mặt không nhìn ra vui mừng hay bi ai.

“Phàm Nhi.” Nhạc Tinh Mai bất an nói, “Con làm sao vậy? Đừng dọa sur phụ. Cùng lắm chúng ta rời đi, với khả năng của con cùng sur phụ cho dù Ngao Lâm son trang có tiểu ngao giang hồ(*) như thế nào đi nữa, cũng không thể đụng được đến chúng ta nửa phần, hơn nữa ‘Trà uyển’ của sur phụ lại phi thường bí ẩn, bọn họ không thể tìm thấy.”

Hiệp Phàm đột nhiên muốn khóc, dù sao nàng mới chỉ là một nữ tử 17 tuổi, trong lòng tất cả đều thật mờ mịt, kiếp trước trót yêu sai người nên bị lừa, trở thành vật hi sinh cho người khác đùa vui, nay, đến cổ đại, dung nhan, gia thế hết thảy đều vượt trội hơn hẳn, nhưng như vậy thì thế nào??? Bất quá cũng chỉ vậy thôi, trở thành một loại công cụ, kiếp trước là làm cho một nữ nhân vui vẻ, kiếp này là làm cho sự nghiệp của một nam nhân vẻ vang, thật là đáng chê cười !

Nàng cúi đầu không nói, trong đầu loạn thất bát tao(**), không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Phàm Nhi—” Nhạc Tinh Mai lại nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Hiệp Phàm ngẩng đầu lên nhìn sur phụ, bi ai nói: “Con không thể rời đi, cho dù con rời đi được, trốn đến địa phương bọn họ không thể tìm thấy, cha mẹ con sẽ như thế nào? Tỷ muội của con sẽ lại ra sao? Ngao Lâm son trang làm sao mà buông tha cho bọn họ được?”

Nhạc Tinh Mai nhất thời không nói được gì, bên ngoài có người nhẹ giọng nói: “Thiếu phu nhân, người tỉnh chưa? Kiều Hà đã chuẩn bị một ít đồ ăn, người có muốn ăn một chút hay không?”

“Bỏ đi.” Hiệp Phàm mệt mỏi nói “Ta không muốn ăn gì cả, lui ra đi, nếu có việc gì cần, ta sẽ gọi các người sau.”

Người bên ngoài tựa như có chút do dự, đợi một hồi, mới lặng lẽ rời đi.

“Ta vẫn luôn ở trong Ngao Lâm son trang, nếu như con muốn ly khai, lúc nào cũng có thể cho ta biết, con chỉ cần huyết sáo, ta sẽ tới tìm con, mang con rời khỏi nơi này.” Nhạc Tinh Mai nhẹ giọng nói, “Chắc là Hi Thần cũng sắp trở lại, ta phải đi đây, nếu bị hắn phát hiện, chỉ sợ càng thêm phiền toái.”

Hiệp Phàm gật gật đầu, nhìn sur phụ rời đi.

Nhạc Tinh Mai vừa mới dời bước, Tư Mã Hi Thần liền trở về, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, không gian hoàn toàn yên ắng, chỉ thấy Hiệp Phàm một mình ngồi đọc sách trong phòng.

“Tiểu Phàm.” Tư Mã Hi Thần nhẹ nhàng gọi.

Hiệp Phàm ngẩng đầu, nhìn nhìn Tư Mã Hi Thần, cười nhẹ, nói: “Mọi việc thương lượng xong rồi à, xử lý thế nào, Hoàng Thượng có truyền đến tin tức gì không? Nếu không có chuyện gì, ta muốn về kinh thành thăm cha mẹ, đã lâu rồi chưa có về. Nếu có chuyện gì cần ta hỗ trợ, thì ta luôn sẵn sàng.”

Tư Mã Hi Thần sững sốt, theo bản năng hỏi:“Chuyện gì cần nàng hỗ trợ?”

“Ta đâu có biết.” Hiệp Phàm mỉm cười, thản nhiên nói,“Kinh thành lớn như vậy, ta nào biết người muốn ta giúp người cảm về cái gì ?!. Như vậy đi, để cho Tuyết Liên cùng Thiên Tổ theo ta trở về, hiện tại người đang bận bịu, chắc không có thời gian đi với ta ”

“Vì sao phải là hai người đó?” Tư Mã Hi Thần trong lòng cả kinh, lúc nói chuyện cảm giác như có người nghe lén, nhưng lúc ấy trong lòng đang hỗn loạn nên không để ý nhiều lắm, với lại ba người bọn họ nói chuyện cũng không lớn lắm, người đứng bên ngoài nhất định không thể nghe rõ.

“Ta thấy Tuyết Liên là người cẩn thận, nghe Kiều Hà nói, Tuyết Liên là nô tỳ có võ nghệ tốt nhất, mà Thiên Tổ, coi như là người đầu tiên ta quen biết tại Ngao Lâm sơn trang, nghe nói nàng ta giỏi nhất là dùng độc, cho nên ta muốn hai người đó theo ta trở về kinh thành.” Hiệp Phàm ngữ khí vẫn thản nhiên như cũ,“Mà ta cũng lo lắng, sợ phong thư kia sẽ khiến cho phụ thân gặp phải chuyện phiền toái, cho nên muốn trở về nhìn một chút, xem có thể giúp được gì hay không, có hai người các nàng, nếu có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, còn có thể chăm sóc lẫn nhau , cho dù là Hiệp Phàm không đủ thông minh, các nàng cũng sẽ thay Hiệp Phàm chu toàn. Hơn nữa, Thiên Tổ lại là người của Bằng Tử Y, có nàng đi cùng, Đỗ phu nhân cùng Đỗ Nhượng Hân mới an tâm.”

Tư Mã Hi Thần lẳng lặng nhìn Hiệp Phàm, chẳng lẽ nàng đã nghĩ ra được cái gì?

Kỳ thật, Hiệp Phàm chính là tự suy đoán, nàng lựa chọn hai người kia, chính là đứng trên lập trường của họ, nghe sư phụ nói, Ngao Lâm sơn trang muốn lợi dụng nàng đi ám sát Hoàng Thượng, nàng lập tức đã nghĩ đến, nếu là nàng đi ám sát Hoàng Thượng, những người này nhất định là lo lắng, bọn họ đều nghĩ nàng không có võ công, cho nên nhất định sẽ cho một hai người đi cùng nàng, mà những người phù hợp để lựa chọn cũng chỉ có người thân cận bên cạnh Tư Mã Hi Thần, hoặc là môn hạ thân tín của Bằng Tử Y, Bằng Lục Y. Với tiêu chuẩn này , chỉ có Tuyết Liên cùng Kiều Hà. Hiệp Phàm sớm đã phát hiện, mỗi khi có việc xảy ra trên tiểu đảo, cùng Tư Mã Hi Thần đi xử lý công chuyện là Tuyết Liên chứ không phải Kiều Hà, mà mỗi khi bên ngoài có việc, bị phái đi nhất định là Thiên Tổ, nói cách khác, ở trong Ngao Lâm sơn trang, thân phận của hai người này nhất định là có đặc thù.

Cho nên, nàng quyết định lựa chọn các nàng .

“Từ từ rồi nói sau.” Tư Mã Hi Thần ôn hòa nói,“Đến nay vẫn chưa biết Hoàng Thượng lựa chọn giải quyết thế nào, nếu nàng nhớ cha mẹ mình, qua mấy ngày nữa, ta liền phái người đưa bọn họ đến đây có phải tốt hơn không, đường trở lại kinh thành xa xôi mệt nhọc, nàng nhất định sẽ rất vất vả .”

“Không sao, chỉ là ngồi trên xe ngựa đi đường mà thôi.” Hiệp Phàm thản nhiên nói.

Kiều Hà từ bên ngoài đi vào, bởi vì lúc Tư Mã Hi Thần vào đã quên không đóng cửa, nàng vừa vặn đi qua, thấy hai người đều ở trong phòng, hơn nữa Hiệp Phàm cũng đã rời khỏi giường, không còn nằm nghỉ ngơi, liền cười đi đến nói:“Thiếu chủ tử, thiếu phu nhân, có đói bụng hay không, nô tỳ đi chuẩn bị thức ăn cho hai người ?”

Hiệp Phàm gật gù đầu, nhẹ nhàng nói:“Người nói như vậy làm ta cảm thấy đói bụng, muốn ăn cái gì đó , đi chuẩn bị đi.— người thì sao, có muốn ăn chút gì không ?” Nàng quay đầu nhìn Tư Mã Hi Thần, ôn hòa hỏi.

Tư Mã Hi Thần có một loại cảm giác không nói nên lời, nhìn Hiệp Phàm, nụ cười ôn hòa, ngữ khí ôn hòa, cử chỉ ôn hòa, nhưng lại không có chút cảm giác ám áp nào, chỉ có một loại cảm giác xa cách không rõ ràng, giống như nàng ở một địa phương rất xa mà hắn không thể chạm tới, tuy rằng chỉ cần hắn vươn tay đã có thể chạm vào nàng, lúc nào cũng có thể đem nàng ôm vào trong ngực, nhưng, khoảng cách lạnh lùng xa xôi này giống như ánh mặt trời trong ngày đông, mặc dù rõ ràng, nhưng lại không mang chút hơi ấm nào.

Nàng hình như cố ý xa cách hắn, giống như muốn đem bản thân giấu thật kỹ vào trong vỏ bọc, giấu đến nơi mà hắn làm cách nào cũng không thể với tới được

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Thời điểm ý chỉ của Hoàng Thượng truyền đến, Hiệp Phàm chỉ im lặng đọc sách, ăn cơm xong, Tư Mã Hi Thần lại sang sơn trang bên kia nghị sự, Tuyết Liên cũng cùng đi theo, lưu lại Kiều Hà chiếu cố Hiệp Phàm.

Kiều Hà không tiếng động đứng bên cạnh, vụng trộm quan sát Hiệp Phàm, nàng cảm thấy sự im lặng của Hiệp Phàm thật kì quái, sự im lặng làm nàng không biết được vị nữ tử này đang vui hay buồn. “Thiếu phu nhân, ngài, ngài hình như không vui lắm thì phải, là do chỗ ở không quen? Hay là —”

Hiệp Phàm dời mắt khỏi sách, ngẩng đầu lên ôn hòa nhìn Kiều Hà, lẳng lặng nghĩ, vận mệnh thật sự kỳ quái, tại sao nàng không đầu thai thành kẻ nô tỳ, mà lại hóa thân vào một thiên kim tiểu thư, địa vị này so với kiếp trước của nàng là hai loại người hoàn toàn bất đồng. “Ta tốt lắm, người không cần lo lắng. Còn có, bên kia có tin tức gì không?”

“Hình như là có, nghe nói thánh chỉ của Hoàng Thượng đã đến rồi, tạm thời đình chỉ việc vây bắt người của Ngao Lâm sơn trang, đồng thời cũng cho phép các bằng hữu trên giang hồ rời khỏi nơi này. Ta còn nghe nói, hình như Hoàng Thượng đang chuẩn bị tuyển một vị tỷ muội nào đó của ngài vào cung làm phi.” Kiều Hà gật gù đầu, nói, “Ta nghe thấy rất rõ, nói là vừa rồi, có một thị vệ tới đưa tin tức, là bộ hạ của Ngô Hộc tới báo tin, phỏng chừng, chắc giờ này thiếu chủ tử, trang chủ, cùng trang chủ phu nhân đang tiễn các bằng hữu trong giang hồ.”

Hiệp Phàm gật gù đầu, buông quyển sách trên tay, lẳng lặng nói: “Tốt lắm, như vậy là tốt nhất. Còn nữa, Kiều Hà, giúp ta sắp xếp hành lý, ngày mai ta trở về kinh thành thăm cha mẹ, không hiểu Hoàng Thượng lựa chọn vị tỷ muội nào của ta.”

“Trở về kinh thành?” Kiều Hà sững sốt “Vì sao phải trở về, ở chỗ này không tốt sao?”

“Ta muốn trở về thăm cha mẹ ta.” Hiệp Phàm thần nhiên nói “Khuê nữ xuất giá, trở về gặp mặt điều này là thiết yếu, không phải sao? Còn nữa, không biết có thể mang theo Tuyết Liên và Thiên Tố hay không?”

Tư Mã Hi Thần từ bên ngoài đi vào, Kiều Hà làm lễ, lui ra ngoài.

Hiệp Phàm trong lòng âm thầm nghĩ: Mới chỉ là thiếu chủ của Ngao Lâm sơn trang đã phải chịu nhiều việc như thế, nếu một ngày nào đó trở thành Hoàng Thượng, còn không biết hấn biến thành cái dạng gì nữa? Cho dù nàng là một vị tần phi của hấn thì đã làm sao, cũng chỉ có thể ngồi một mình một chỗ, nói chuyện cùng với nô tỳ thân cận, tịch mịch chờ được sủng hạnh?

“Hoàng Thượng đã lệnh cho Ngô Hộc lui binh.” Tư Mã Hi Thần ôn hòa nói, “Các bằng hữu trên giang hồ đều đang chuẩn bị rời khỏi đây rồi. Không ngờ tới, mấy lời nói của nàng có thể làm cho Hoàng Thượng thay đổi chủ ý.”

Hiệp Phàm đang định nói, liền nghe thấy bên ngoài có tiếng người đi đến.

“Hi Thần”

Thượng Tú Lệ nhẹ nhàng gọi, do dự nói “Ta muốn thương lượng với người mấy việc.”

“Chuyện gì?” Tư Mã Hi Thần hơi nhíu mày, thần nhiên hỏi.

“Ta –” Thượng Tú Lệ dừng một chút, hình như đang lo lắng không biết phải nói như thế nào, nhìn Tư Mã Hi Thần ánh mắt có chút si mê.

Không phải nói không cho phép các nàng đến đây sao? Không cho phép nàng ta cùng Đỗ Nhược Hân xuất hiện gần chỗ ở của nàng, tại sao nàng ta vẫn có thể ra vào tự do như vậy?

“Các người đi ra ngoài thương lượng được không?” Hiệp Phàm lạnh lùng nói, “Gã vào Ngao Lâm sơn trang là ta chứ không phải người, nếu người vẫn không chịu từ bỏ, thỉnh tránh xa khỏi tầm mắt của ta.”

Thượng Tú Lệ quay đầu nhìn Hiệp Phàm, trong mắt ảm ảm lệ, cứng rắn nói: “Người không cần nhục nhã ta như thế, ta chỉ là không có được thân phận như người mà thôi, nếu như việc người có thể làm cho Hi Thần ta cũng có thể làm, ta lại để người chỉ trích ta, nhục nhã ta sao? Ta chấp nhận sự tồn tại của người, vì sao người không chấp nhận sự tồn tại của ta, chẳng lẽ trên đời này chỉ có một mình Hi Thần sao?”

Hiệp Phàm vừa muốn nói cái gì, Tư Mã Hi Thần đứng bên cạnh liền lên tiếng khuyên can “Thôi đi, các người vì sao phải sinh sự với nhau như thế. Được rồi, chúng ta đi ra ngoài nói.”

Nhìn Tư Mã Hi Thần cùng Thượng Tú Lệ đi ra ngoài, lúc quay đầu Thượng Tú Lệ còn liếc Kiều Hà một cái, trong ánh mắt có ý miệt thị.

Hiệp Phàm cúi đầu, Tư Mã Hi Thần tuyệt đối không phải là nam nhân thích hợp với nàng, nàng dám khẳng định hấn không phải là kẻ xứng đáng cho nàng yêu, bởi trong thế giới của hấn sự nghiệp là điều quan trọng nhất, mà nàng, chỉ là một khách qua đường nhỏ bé mà thôi!

Đi ra khỏi phòng, không khí lạnh lạnh và trong trẻo của mùa thu quét thẳng vào mặt, Tư Mã Hi Thần đứng thẳng, phong độ mà lạnh lùng như băng. “Chuyện gì, nói đi.”

Tư Mã Hi Thần đột nhiên lạnh giọng làm cho Thượng Tú Lệ cứng người, chằm chằm nhìn Tư Mã Hi Thần, không rõ hấn tại sao lại vậy, vừa rồi ở trong phòng vẫn còn rất tốt, vì sao khi đi ra, liền biến thành bộ dáng này? “Hi Thần, người làm sao vậy?”

“Không làm sao cả, chỉ là, xin người hãy để ý đến cảm thụ của Tiểu Phàm.” Tư Mã Hi Thần lạnh lùng nói “Nàng bây giờ là thê tử của ta, bất kể là lý do vì sao, nàng là nữ nhân mà Tư Mã Hi Thần ta đã lựa chọn, vừa rồi ở trong phòng, ta không muốn làm người mất mặt, bởi vì người cũng chỉ mong có thể giúp ta làm được chuyện gì đó, ta cảm tạ suy nghĩ của người, nhưng –” Tư Mã Hi Thần nhẹ nhàng lắc đầu, ngữ khí hơi chút ôn hòa nói “Nay, với ta mà nói, Tiểu Phàm dường như quan trọng như sinh mệnh của ta vậy, ta không muốn xúc phạm tới nàng, nếu phải thương tổn nàng, ta tình nguyện thương tổn chính bản thân mình!”

Thượng Tú Lệ im lặng không nói nửa lời, nước mắt tràn cả khóe mi, muốn ngừng mà không được “Người làm sao có thể như vậy được? Người làm sao có thể yêu nàng?? Các người cũng chỉ vừa mới quen biết nhau, vừa mới ở chung với nhau có mấy ngày, làm sao có thể coi nàng như trân bảo được. Nàng, cũng chỉ là một con tốt trong toàn bộ kế hoạch, người làm sao có thể động tình với nàng đây?!”

“Ta biết, ta biết ta phải làm gì, ta biết ta không thể cô phụ kì vọng cùng tâm huyết của mọi người, nhưng mà, chuyện này cùng Tiểu Phàm thì có quan hệ gì?” Tư Mã Hi Thần trầm giọng nói, “Gia quốc ân cừu là chuyện của ta, không phải trách nhiệm của Tiểu Phàm. Ta sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành kế

hoạch, nhưng, không nhất định phải dùng mạng của nàng để đổi lấy mạng của con cháu Lý gia, không đáng.”

“Nếu ta muốn thay nàng đi thì sao?” Thượng Tú Lệ đột nhiên nói, “Ta biết thuật dịch dung của Thiên Tổ phi thường xuất sắc, nếu ta có thể đem bản thân mình dịch dung thành bộ dáng của Hiệp Phàm, còn lo ta không thể tiếp cận tên cầu Hoàng đế kia sao ? Huống hồ, không chỉ có ngươi và hân có cừu oán, ta cùng với hân cũng có đại hận thâm thù, chỉ hận không thể chém hân ra thành trăm ngàn mảnh.”

“Không được.” Tư Mã Hi Thần lắc lắc đầu, “Phụ thân của ngươi đối với Tư Mã gia có ơn cứu mạng, nếu không phải lúc ấy phụ thân ngươi thả chúng ta, sẽ không có ta trên cõi đời này, tuyệt đối không thể, Tiểu Phàm không thể mạo hiểm như vậy, ngươi cũng không thể. Ta sẽ nghĩ ra biện pháp tốt nhất để giải quyết vấn đề này, sau này ngươi không cần phải quan tâm đến chuyện này nữa, về phần cừu hận của ngươi, tự nhiên sẽ có ngày ngươi báo được, không cần nhất thời vội vã, ngươi đã đợi hơn mười năm trời, còn không chờ nổi thêm mấy ngày sao ?”

Thượng Tú Lệ nhếch môi, muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng lại nuốt trở lại, lẳng lặng đứng ngăn người.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Trở lại trong phòng, Hiệp Phàm đang ngồi uống trà, vẻ mặt thản nhiên .

“Thượng cô nương không có ý gì khác, chỉ là muốn chia sẻ một chút việc với nàng.” Tư Mã Hi Thần mỉm cười nói thêm, “Nàng ấy vốn chính là một nữ tử quật cường hiếu thắng, nhưng, thật sự không phải là người xấu, so với Nhượng Hân còn thẳng thắn đơn thuần hơn, lời của nàng ấy ,nàng không cần để ở trong lòng.”

Hiệp Phàm thản nhiên nói: “Ngươi (*) từng nói qua, không cho phép Tú Lệ cùng Nhượng Hân xuất hiện xung quanh chỗ ta ở, nay vì sao nàng ta có thể đi lại tự do như thế, người trong Ngao Lâm sơn trang rốt cuộc xem Hiệp Phàm ta là cái gì, có để ta vào trong mắt không ?”

“Nàng suy nghĩ nhiều rồi” Tư Mã Hi Thần tâm tình rất tốt tiếp lời: “Lại nói, Tư Mã gia chúng ta còn thiếu Thượng gia một phần đại ân tình, năm đó nếu không có phụ thân của nàng ấy chống đỡ, có thể sẽ không có ta còn sống đứng ở chỗ này. Nàng ấy cùng ta lớn lên từ thuở nhỏ, coi ta là người thân duy nhất bên mình, Tú Lệ chỉ là nhất thời chưa quen với sự tồn tại của nàng mà thôi, không cần tức giận với nàng ta làm gì”

Hiệp Phàm lạnh lùng nói: “Nói như thế, Hiệp Phàm ta là người tâm địa nhỏ nhen?!”

Tư Mã Hi Thần cứng lại, đứng một lúc không biết nói gì mới tốt.

“Ta đến Ngao Lâm sơn trang mới được mấy ngày, từ lúc bắt đầu đã bị mọi người coi là một kẻ dư thừa, ta gả cho ngươi, lại ngày ngày sống trong ánh mắt của bọn họ, ngươi có từng nghĩ tới cảm thụ của ta ? Nàng ấy cùng ngươi có ân, là ngươi đương nhiên phải trả lại, tại sao còn muốn ta cũng phải ăn nói khép nép với nàng ta?” Hiệp Phàm thản nhiên nói.

“Tiểu Phàm” Tư Mã Hi Thần trong lòng có chút không vui, nhưng chỉ gọi nhỏ, không nói thêm gì thêm nữa.

Bên ngoài có người nhẹ giọng nói: “Thiếu chủ nhân, trong sơn trang có việc muốn ngài đi qua xử lý một chút.” Nghe thanh âm là của Tuyết Liên.

Hiệp Phàm lạnh lùng cười, nàng, chung quy cũng chỉ là một cái công cụ, tốt, nếu đã là công cụ, vậy cứ làm tốt việc của một công cụ đi, không phải là đi ám sát Hoàng Thượng sao, vậy nàng sẽ đi ám sát, nếu không sử dụng võ nghệ, người chết nhất định là nàng chứ không phải tên Hoàng đế kia ,như vậy, mọi người đều an tâm đi?

Nhìn Tư Mã Hi Thần rời đi, Hiệp Phàm chỉ ngồi yên bất động, cầm lấy quyển sách trên bàn, lẳng lặng nhìn, nhưng một chữ không vào đầu.

“Phàm nhi,” Nhạc Tinh Mai đột nhiên xuất hiện, dọa Hiệp Phàm nhảy dựng, vừa rồi nàng có chút ngăn người, quyển sách trên tay chỉ là một công cụ nguy trang mà thôi!

Nhìn vẻ mặt lo âu của sư phụ, Hiệp Phàm liền có dự cảm không lành, nhìn chăm chăm sư phụ, cúi đầu hỏi: “Sư phụ, có chuyện gì xảy ra, về mặt người vì sao khẩn trương như vậy ?”

“Phàm nhi, ta vừa mới nghe binh sĩ của Ngô Hòe phái tới thông báo với Hi Thần, nói là, Hoàng Thượng đã phái người vây quanh Hiệp vương phủ, hân cho rằng phụ thân con cùng Tư Mã Dung Ngân có liên hệ, còn bắt giam phụ thân của con, nay trong nhà con đang rất rối loạn.”

Hiệp Phàm sùng sốt, nhẹ nhàng mím môi, lại chăm chú nhìn vào sư phụ, gần từng tiếng nói: “Có phải Hà đại nhân cũng là một quân cờ của bọn họ ?”

Nhạc Tinh Mai lắc lắc đầu, nói: “Nghe ý tứ của bọn họ, hình như chuyện này cùng với Hà đại nhân chắc chắn có liên quan, có thể Ngao Lâm sơn trang

cũng có phần trong đó, nếu không, lời nói của con sao có thể làm cho Hoàng Thượng lui binh, nếu Hoàng Thượng lui binh, phải bắt giam phụ thân của con làm gì?”

“Con đã biết.” Hiệp Phàm thở phào nhẹ nhõm, lạnh lùng nói, “Con muốn lập tức trở lại kinh thành.”

“Phàm Nhi.” Nhạc Tĩnh Mai khản trương nhìn đồ đệ, lo lắng nói, “Con trở về không phải càng hợp với tâm ý của bọn họ sao?”

“Sư phụ, Phàm Nhi có mấy lời muốn nói cùng người, thầy đã từng nói bọn họ muốn làm con yêu Hi Thần rồi sau đó có thể tình nguyện vì bọn họ mà xuất lực, giết chết Hoàng Thượng.” Hiệp Phàm bí ai nói, “Nhưng con không muốn như vậy, con thà nhân lúc còn chưa yêu hẳn, tình nguyện đi ám sát tên Hoàng đế kia chứ không thể đợi đến khi con yêu hẳn rồi mới cam tâm tình nguyện đi làm chuyện này, con không muốn lại bị lừa gạt tình cảm một lần nữa.”

“Phàm nhi!” Nhạc Tĩnh Mai không biết nói cái gì mới tốt.

Hiệp Phàm lại mỉm cười nói: “Sư phụ, Phàm Nhi phải cảm ơn người đã báo cho, nếu không phải người nói ra những việc người nghe được, nói không chừng Phàm Nhi sẽ bắt chước tất cả để yêu hẳn, thậm chí vì hẳn mà đồng ý trả giá. Nay, tuy rằng con quyết định đi làm chuyện ngu xuẩn kia, nhưng tuyệt đối không phải vì tình yêu, mà chính là muốn rời xa khỏi địa phương này, rời xa phần cảm tình này.”

Nhạc Tĩnh Mai nhìn đồ đệ, trong lòng âm thầm thở dài, nha đầu này, nào biết đâu rằng chính nàng đã bắt đầu để ý Lâm Hi Thần, bất tri bất giác thích người này, kỳ thật, từ thời điểm Phàm Nhi nói phải gả cho Lâm Hi Thần, Nhạc Tĩnh Mai liền nhìn ra trong mắt Hiệp Phàm, nàng kỳ thật không có phản cảm với hẳn ta, tuy rằng nói nghe có vẻ thoải mái, nhưng, ở chung với Phàm Nhi hơn mười năm, sao có thể không biết tính tình của nàng, là một nữ tử sống nội tâm, không chịu nổi cường chính mình, nếu là nàng không thích, nàng sẽ không gả, nếu đã gả, nhất định là vì trong lòng nàng đối với người này có một phần cảm tình mà nàng không biết.

Nay, nàng quyết định trở lại kinh thành, nhất định sẽ rơi vào bẫy của Ngao Lâm sơn trang đã bày ra, dù biết rõ đây là cái bẫy nhưng vẫn cố tình dấn đầu vào, nguyên nhân chỉ có một, phải chăng nàng đã trót yêu Lâm Hi Thần, nguyện ý vì hẳn làm chuyện gì đó, bất luận khởi đầu như thế nào đi nữa?!!

“Con định trở về như thế nào, ta nghe bọn hắn nói, ý tứ muốn an bài Tuyết Liên cùng Thiên Tổ đi theo giúp đỡ con, đại khái là người trước võ nghệ không tệ, người sau am hiểu dụng độc, nếu như con hành động thất bại, các nàng có thể thay con hoàn thành.” Nhạc Tĩnh Mai nhẹ giọng nói.

Hiệp Phàm nhẹ nhàng cười, trong lòng nghĩ: Võ nghệ của hai người các nàng, đối phó với nàng chỉ sợ không được quá ba chiêu, mang theo hay không mang theo đều giống nhau, có để làm gì đây, không bằng mang theo Kiều Hà, dù sao chuyện ám sát Hoàng Thượng, là việc nàng phải làm, cùng người khác không quan hệ.

Nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, Nhạc Tĩnh Mai lách mình trốn vào trong phòng, Hiệp Phàm nhìn ra cửa thấy Kiều Hà mỉm cười đi đến, nhẹ giọng nói: “Thiếu phu nhân, nghe nói La thị huynh đệ của Thanh Long sơn trại đến đây, nói muốn tìm người.”

“Ta biết rồi,” Hiệp Phàm thần nhiên nói “Mang chút ngân lượng, tìm hai con ngựa tốt, bây giờ chúng ta trở về kinh thành thăm cha mẹ ta, nghe nói hai người bọn họ xảy ra chuyện.”

“Bây giờ?” Kiều Hà sững sốt “Không cần nói cho thiếu chủ tử biết sao? Người biết cười ngựa sao?”

Hiệp Phàm cười, nói: “Nếu không cười, muốn người tìm ngựa làm cái gì? Thay ta đi tìm con ngựa khỏe mạnh một chút, đừng chọn con nào cá tính quá hiền lành, chúng ta không phải cười ngựa đi xem phong cảnh, chúng ta phải đi làm chuyện gấp.”

“Được, ta liền đi ngay bây giờ, có phải mang theo nhiều quần áo không?” Kiều Hà hỏi.

“Không cần, ta đã đem theo mấy bộ rồi, chỉ cần mang nhiều ngân lượng là được rồi, trên đường đi chúng ta sẽ không nghỉ ngơi nhiều, có lẽ phải mất hai ngày.” Hiệp Phàm thần nhiên nói, “Người đi dẫn ngựa lại đây. Ta ra ngoài đợi trước.”

Kiều Hà gật đầu đi rồi đi ra ngoài.

(*) lúc Hiệp Phàm lạnh lùng hay tức giận mình sẽ để người _ta nhé

Trở lại trong phòng, Hiệp Phàm đang ngồi uống trà, vẻ mặt thần nhiên.

“Thượng cô nương không có ý gì khác, chỉ là muốn chia sẻ một chút việc với nàng.” Tư Mã Hi Thần mỉm cười nói thêm, “Nàng ấy vốn chính là một nữ tử quật cường hiếu thắng, nhưng, thật sự không phải là người xấu, so với Nhữ Hân còn thẳng thắn đơn thuần hơn, lời của nàng ấy, nàng không cần để ở trong lòng.”

Hiệp Phàm thần nhiên nói: “Người (*) từng nói qua, không cho phép Tú Lệ cùng Nhữ Hân xuất hiện xung quanh chỗ ta ở, nay vì sao nàng ta có thể đi lại tự do như thế, người trong Ngao Lâm sơn trang rốt cuộc xem Hiệp Phàm ta là cái gì, có để ta vào trong mắt không?”

“Nàng suy nghĩ nhiều rồi” Tư Mã Hi Thần tâm tình rất tốt tiếp lời: “Lại nói, Tư Mã gia chúng ta còn thiếu Thượng gia một phần đại ân tình, năm đó nếu không có phụ thân của nàng ấy chống đỡ, có thể sẽ không có ta còn sống đứng ở chỗ này. Nàng ấy cùng ta lớn lên từ thuở nhỏ, coi ta là người thân duy nhất bên mình, Tú Lệ chỉ là nhất thời chưa quen với sự tồn tại của nàng mà thôi, không cần tức giận với nàng ta làm gì”

Hiệp Phàm lạnh lùng nói: “Nói như thế, Hiệp Phàm ta là người tâm địa nhỏ nhen?!”

Tư Mã Hi Thần cứng lại, đứng một lúc không biết nói gì mới tốt.

“Ta đến Ngao Lâm sơn trang mới được mấy ngày, từ lúc bắt đầu đã bị mọi người coi là một kẻ dư thừa, ta gả cho người, lại ngày ngày sống trong ánh mắt của bọn họ, người có từng nghĩ tới cảm thụ của ta ? Nàng ấy cùng người có ân, là người đương nhiên phải trả lại, tại sao còn muốn ta cũng phải ăn nói khép nép với nàng ta?” Hiệp Phàm thần nhiên nói.

“Tiểu Phàm.” Tư Mã Hi Thần trong lòng có chút không vui, nhưng chỉ gọi nhỏ, không nói thêm gì thêm nữa.

Bên ngoài có người nhẹ giọng nói:“Thiếu chủ nhân, trong sơn trang có việc muốn ngài đi qua xử lý một chút.” Nghe thanh âm là của Tuyết Liên.

Hiệp Phàm lạnh lùng cười, nàng, chung quy cũng chỉ là một cái công cụ, tốt, nếu đã là công cụ, vậy cứ làm tốt việc của một công cụ đi, không phải là đi ám sát Hoàng Thượng sao, vậy nàng sẽ đi ám sát, nếu không sử dụng võ nghệ, người chết nhất định là nàng chứ không phải tên Hoàng đế kia ,như vậy, mọi người đều an tâm đi?

Nhìn Tư Mã Hi Thần rời đi, Hiệp Phàm chỉ ngồi yên bất động, cầm lấy quyển sách trên bàn, lẳng lặng nhìn, nhưng một chữ không vào đầu.

“Phàm nhi,” Nhạc Tĩnh Mai đột nhiên xuất hiện, dọa Hiệp Phàm nhảy dựng, vừa rồi nàng có chút ngăn người, quyển sách trên tay chỉ là một công cụ nguy trang mà thôi!

Nhìn vẻ mặt lo âu của sư phụ, Hiệp Phàm liền có dự cảm không lành, nhìn chăm chăm sư phụ, cúi đầu hỏi:“Sư phụ, có chuyện gì xảy ra, về mặt người vì sao khẩn trương như vậy?”

“Phàm nhi, ta vừa mới nghe binh sĩ của Ngô Hộc phái tới thông báo với Hi Thần, nói là, Hoàng Thượng đã phái người vây quanh Hiệp vương phủ, hẳn cho rằng phụ thân con cùng Tư Mã Dung Ngạn có liên hệ, còn bắt giam phụ thân của con, nay trong nhà on đang rất náo loạn.”

Hiệp Phàm sững sốt, nhẹ nhàng mím môi, lại chăm chú nhìn vào sư phụ, gần từng tiếng nói:“Có phải Hà đại nhân cũng là một quân cờ của bọn họ?”

Nhạc Tĩnh Mai lắc lắc đầu, nói:“Nghe ý tứ của bọn họ, hình như chuyện này cùng với Hà đại nhân chắc chắn có liên quan, có thể Ngao Lâm sơn trang cũng có phần trong đó, nếu không, lời nói của con sao có thể làm cho Hoàng Thượng lui binh, nếu Hoàng Thượng lui binh, phải bắt giam phụ thân của con làm gì?”

“Con đã biết.” Hiệp Phàm thờ phào nhẹ nhõm, lạnh lùng nói,“Con muốn lập tức trở lại kinh thành.”

“Phàm Nhi.” Nhạc Tĩnh Mai khẩn trương nhìn đồ đệ, lo lắng nói,“Con trở về không phải càng hợp với tâm ý của bọn họ sao?”

“Sư phụ, Phàm Nhi có mấy lời muốn nói cùng người, thầy đã từng nói bọn họ muốn làm con yêu Hi Thần rồi sau đó có thể tình nguyện vì bọn họ mà xuất lực, giết chết Hoàng Thượng.” Hiệp Phàm bí ai nói,“Nhưng con không muốn như vậy, con thả nhân lúc còn chưa yêu hẳn, tình nguyện đi ám sát tên Hoàng đế kia chứ không thể đợi đến khi con yêu hẳn rồi mới cam tâm tình nguyện đi làm chuyện này, con không muốn lại bị lừa gạt tình cảm một lần nữa.”

“Phàm nhi!” Nhạc Tĩnh Mai không biết nói cái gì mới tốt.

Hiệp Phàm lại mỉm cười nói:“Sư phụ, Phàm Nhi phải cảm ơn người đã báo cho, nếu không phải người nói ra những việc người nghe được, nói không chừng Phàm Nhi sẽ bất chấp tất cả để yêu hẳn, thậm chí vì hẳn mà đồng ý trả giá . Nay, tuy rằng con quyết định đi làm chuyện ngu xuẩn kia, nhưng tuyệt đối không phải vì tình yêu, mà chính là muốn rời xa khỏi địa phương này, rời xa phần cảm tình này.”

Nhạc Tĩnh Mai nhìn đồ đệ, trong lòng âm thầm thở dài, nha đầu này, nào biết đâu rằng chính nàng đã bắt đầu để ý Lâm Hi Thần, bất tri bất giác thích người này, kỳ thật, từ thời điểm Phàm Nhi nói phải gả cho Lâm Hi Thần, Nhạc Tĩnh Mai liền nhìn ra trong mắt Hiệp Phàm , nàng kỳ thật không có phản cảm với hẳn ta, tuy rằng nói nghe có vẻ thoải mái, nhưng, ở chung với Phàm Nhi hơn mười năm, sao có thể không biết tính tình của nàng, là một nữ tử sống nội tâm, không chịu miễn cưỡng chính mình, nếu là nàng không thích, nàng sẽ không gả, nếu đã gả, nhất định là vì trong lòng nàng đối với người này có một phần cảm tình mà nàng không biết.

Nay, nàng quyết định trở lại kinh thành, nhất định sẽ rơi vào bẫy của Ngao Lâm sơn trang đã bày ra, dù biết rõ đấy là cái bẫy nhưng vẫn cố tình dậm đầu vào, nguyên nhân chỉ có một, phải chăng nàng đã trót yêu Lâm Hi Thần, nguyện ý vì hẳn làm chuyện gì đó, bất luận khởi đầu như thế nào đi nữa?!!

“Con định trở về như thế nào, ta nghe bọn hắn nói, ý tứ muốn an bài Tuyết Liên cùng Thiên Tổ đi theo giúp đỡ con, đại khái là người trước võ nghệ không tệ, người sau am hiểu dụng độc, nếu như con hành động thất bại, các nàng có thể thay con hoàn thành.” Nhạc Tĩnh Mai nhẹ giọng nói.

Hiệp Phàm nhẹ nhàng cười, trong lòng nghĩ: Võ nghệ của hai người các nàng, đối phó với nàng chỉ sợ không được quá ba chiêu, mang theo hay không mang theo đều giống nhau, có để làm gì đây, không bằng mang theo Kiều Hà, dù sao chuyện ám sát Hoàng Thượng, là việc nàng phải làm , cùng người khác không quan hệ.

Nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, Nhạc Tĩnh Mai lắc mình trốn vào trong phòng, Hiệp Phàm nhìn ra cửa thấy Kiều Hà mỉm cười đi đến, nhẹ giọng nói:“Thiếu phu nhân, nghe nói La thị huynh đệ của Thanh Long sơn trại đến đây, nói muốn tìm người.”

“Ta biết rồi,” Hiệp Phàm thần nhiên nói “Mang chút ngân lượng, tìm hai con ngựa tốt, bây giờ chúng ta trở về kinh thành thăm cha mẹ ta, nghe nói hai người bọn họ xảy ra chuyện.”

“Bây giờ?” Kiều Hà sừng sốt “Không cần nói cho thiếu chủ từ biết sao? Người biết cưỡi ngựa sao?”

Hiệp Phàm cười, nói: “Nếu không cưỡi, muốn người tìm ngựa làm cái gì? Thay ta đi tìm con ngựa khỏe mạnh một chút, đừng chọn con nào cá tính quá hiền lành, chúng ta không phải cưỡi ngựa đi xem phong cảnh, chúng ta phải đi làm chuyện gấp.”

“Được, ta liền đi ngay bây giờ, có phải mang theo nhiều quần áo không?” Kiều Hà hỏi.

“Không cần, ta đã đem theo mấy bộ rồi, chỉ cần mang nhiều ngân lượng là được rồi, trên đường đi chúng ta sẽ không nghỉ ngơi nhiều, có lẽ phải mất hai ngày.” Hiệp Phàm thản nhiên nói, “Người đi dẫn ngựa lại đây. Ta ra ngoài đợi trước.”

Kiều Hà gật đầu đi rồi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoảng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Nhạc Tinh Mai vừa muốn lên tiếng ngăn cản đã thấy Hiệp Phàm thản nhiên quay đầu nhìn mình một cái, sau đó xoay người rồi đi ra ngoài.

Nàng thâm nghĩ nhất định phải rời xa con người này, không bao giờ muốn nhìn thấy hắn thêm một lần nào nữa!!! Hắn ta tiếp cận nàng, bắt quá chỉ vì thân phận nàng là nữ nhi của trọng thần trong triều, nàng có thể tiếp cận Hoàng Thượng, sau đó giết Hoàng Thượng, nàng suy cho cùng chỉ là một loại công cụ cho người khác sử dụng mà thôi!!!!

Kiều Hà dắt ngựa đến, nghi hoặc nhìn Hiệp Phàm, Hiệp Phàm tiếp nhận dây cương, leo người lên ngựa, động tác hoàn mỹ, cử chỉ lưu loát, làm cho hai mắt của Kiều Hà chỉ hận không thể to hơn, thân thủ như vậy, phải là người cực giỏi cưỡi ngựa mới làm được. Nghe tiếng Hiệp Phàm thúc ngựa một tiếng, sau đó vội vã rời đi, Kiều Hà không kịp kinh ngạc, lập tức lên ngựa đuổi theo ngay phía sau.

Rất nhanh cả người lẫn ngựa liền lên thuyền, người lái thuyền đang nghỉ ngơi, thấy hai người các nàng đi đến, đầu tiên là sừng sốt, lại nghe được Hiệp Phàm thản nhiên phân phó: “Lập tức rời bến.”

Thuyền phu nửa ngày không kịp phản ứng lại, chỉ biết nhìn hai người.

Kiều Hà một bên trừng mắt nhìn, vội liếc hắn một cái, nói: “Nhanh lên, còn ngần ngại ra đây làm gì?”

Thuyền phu không dám hỏi nhiều, lập tức cho thuyền rời bến, thuyền vừa mới cập bờ, Hiệp Phàm thúc vào bụng ngựa rồi lập tức nhảy lên trên, tiếp tục phóng đi như tia chớp. Kiều Hà vội vàng đẩy nhanh tốc độ ngựa của mình, vội vàng đi theo.

Người trong Ngạo Lâm sơn trang chỉ nhìn thấy hai con ngựa phi nước đại ra ngoài, một người quần áo màu hồng nhạt, tóc dài tung bay trong gió, nhanh nhẹn tựa thiên tiên, một người có lẽ là tỷ nữ của người kia, quần áo màu vàng nhạt trông như một đóa hoa mùa xuân đón gió.

“Thiếu phu nhân, có phải người đã sớm tính trở lại kinh thành hay không, nô tỳ thấy người đã chuẩn bị xong quần áo cùng vật dụng, có hay không buổi sáng nay lúc người phân phó nô tỳ thì mọi thứ đã sẵn sàng?” Kiều Hà ở trong gió hỏi.

Hiệp Phàm chỉ mỉm cười, cảm nhận từng cơn gió thổi trên người thật thoải mái, tuy rằng đã sắp vào đông, nhưng khoác áo choàng thật dày thì sẽ không bị lạnh nữa. Nàng luôn thích loại cảm giác tự do như thế, tuy rằng biết rõ chuyến đi lần này phải chết là không còn nghi ngờ, nhưng trong lòng tràn đầy vui sướng, vui sướng đến không nói nên lời.

Từ Mã Hi Thần nhận được tin tức, vội vàng chạy về tiểu đảo chỗ mình ở, trong phòng không một bóng người, chỗ ngồi trước khi Hiệp Phàm rời đi vẫn còn một quyển sách đang đọc dở đặt trên bàn, là sách dạy đánh cờ, còn có một mẫu giấy hé ra ngoài, giống như là dùng để ghi chép, trên mặt còn có chữ viết, lấy ra xem, là tờ giấy mà Phạm Diệp chuyển cho hắn nhờ mang về:

Phong thanh, vân đạm, tâm tự an!

Nàng vì sao mang theo Kiều Hà vội vàng rời đi?

Từ bao giờ nàng lại biết cưỡi ngựa?

“Tuyệt Liên, lập tức chuẩn bị ngựa, chúng ta đến kinh thành, các nàng không thể đi nơi nào khác được, nhất định là nàng nghe được chuyện của phụ thân, cho nên vội vàng chạy về nơi đó, nếu chúng ta đuổi theo bây giờ, hẳn là kịp cứu bọn họ hai người.” Từ Mã Hi Thần trầm giọng phân phó.

Tuyết Liên gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Ta liền đi ngay, với suy nghĩ của Kiều Hà, nàng nhất định sẽ vì thiếu phu nhân mà chọn một con ngựa ôn hòa, tốc độ chạy hẳn sẽ không quá nhanh, có thể đuổi kịp. Nô tỳ đi chuẩn bị.”

Tư Mã Hi Thần trầm mặc không nói gì.

Một lúc sau, Tuyết Liên vội vàng chạy trở về, vẻ mặt kinh hoảng nói: “Thiếu chủ nhân, Kiều Hà nàng, không ngờ đã chọn đi hai con ngựa tốt nhất trong sơn trang, đều là lương câu (ngựa tốt) ngày đi ngàn dặm! Nếu Hiệp cô nương không biết cưỡi ngựa, nhất định xảy ra chuyện.”

Tư Mã Hi Thần đột nhiên nhớ tới một sự kiện, thời điểm hắn mang Hiệp Phàm trở về, chính là lần đầu tiên trên đường đụng phải Thượng Tú Lệ, con ngựa đã từng phát hoảng một lần, lúc đấy hắn cũng nghĩ Hiệp Phàm sẽ xảy ra chuyện, nhưng nàng lại bình an vô sự, hơn nữa nàng không chề con ngựa kia phi thường thuần thực. Cần thận xem xét lại một chút, cũng không phải chuyện lạ, nàng vốn là thiên kim của trọng thần trong triều, phụ thân nàng lại nắm giữ binh quyền, nàng biết cưỡi ngựa cũng không phải chuyện đáng ngạc nhiên!

“Tạm thời không nên gấp gáp.” Tư Mã Hi Thần bình thản nói, “Bất quá, nếu như các nàng cưỡi khoái mã, đồng thời đã chạy được một canh giờ (2 tiếng), chỉ sợ chúng ta đuổi theo ngay lập tức cũng không kịp! May mắn là chủ tớ hai người các nàng còn có nhau làm bạn, Kiều Hà cũng có võ nghệ trong người, buổi tối nhất định phải dừng chân nghỉ ngơi, trước mắt không có vấn đề gì, nếu bây giờ chúng ta đuổi theo, không ngừng không nghỉ, hẳn có thể đến kinh thành trước đội hai người bọn họ.”

Tuyết Liên gật gật đầu.

Sau khi rời khỏi Ngao Lâm sơn trang, Hiệp Phàm cùng Kiều Hà cưỡi ngựa chạy không ngừng nghỉ, giống như con gió thổi qua, cho đến khi dừng lại ở nơi có thể nghỉ ngơi.

Khi còn cách thị trấn một đoạn, Hiệp Phàm đem con ngựa ngừng lại, đối Kiều Hà nói: “Phía trước là rừng cây, chúng ta nên tạm dừng chân, thay đổi quần áo một chút, cả hai đều là nữ tử, đi về phía trước là ra khỏi lãnh thổ của Ngao Lâm sơn trang, chỉ sợ sẽ có chút phiền toái, không bằng chúng ta đổi sang nam trang, hóa thành nam tử bình thường, cang bình thường cang tốt, ngoài ra con ngựa này cũng nên nhuộm thành màu khác, ta nghĩ điều này chắc không làm khó được người, thân là nô tỳ của Ngao Lâm sơn trang, là do trang chủ phu nhân đích thân lựa chọn, đối với kỹ xảo của Bách Độc môn hẳn cũng biết chút ít đi.”

Kiều Hà gật gật đầu, vẻ mặt đầy ý cười nói: “Đương nhiên, điều này sao có thể làm khó Kiều Hà, tuy rằng võ nghệ của ta không bằng Tuyết Liên tỳ, dụng độc cũng không giỏi bằng Thiên Tổ, nhưng cái gì cũng biết một ít, có thể đối phó với dân chúng bình thường.”

Hiệp Phàm cười, chủ tớ hai người cùng tiến vào rừng cây.

Tư Mã Hi Thần mang theo vài người hợp sức đuổi theo mất ba ngày trời, thế nhưng không phát hiện ra tung tích của Hiệp Phàm cùng Kiều Hà, thậm chí suốt dọc đường hỏi thăm, mọi người đều nói chưa từng gặp qua hai người như thế.

“Thiếu chủ nhân, chuyện này có chút kì quái, cho dù Kiều Hà không thể khiến người khác chú ý nhưng thiếu phu nhân vốn là một nữ tử xinh đẹp động lòng người như vậy, tại sao lại không có ai nhìn thấy nàng trên đường đi?” Tuyết Liên rất là khó hiểu hỏi, “Phía trước chính là kinh thành, chẳng lẽ thật sự phải đến Hiệp vương phủ tìm người sao? Nếu như Hiệp cô nương cùng Kiều Hà không về nhà như dự định, chúng ta phải nói với Hiệp Vương gia như thế nào đây?”

Tư Mã Hi Thần nhìn đại môn của kinh thành phía trước, mọi người đang ra ra vào vào rộn ràng nhộn nhạo, một đám người ai cũng như ai, giữa những người bình thường thế này, Hiệp Phàm mất ngọc mảy mai như vậy có thể trốn đi đâu? Huống hồ một cái thiên kim tiểu thư, làm sao có thể đi qua cả một quãng đường dài như thế?

Trừ phi, trừ phi – chủ tớ hai người các nàng dịch dung!!!

Kiều Hà tuy rằng võ nghệ không tính quá tốt, dụng độc cũng không giỏi bằng Thiên Tổ, nhưng mọi thứ đều biết được một ít, ứng phó với người qua đường bình thường hẳn không có vấn đề gì, là hắn xem nhẹ điều này, không chú ý những người đi đường xung quanh, khó trách không phát hiện ra 2 người bọn họ. Các nàng đều là những người xinh đẹp, nếu không che dấu, làm sao một chút manh mối đều không có, khẳng định là họ đã thay đổi trang phục cùng bộ dáng, cho nên thoát được ánh mắt của người ven đường. Nói không chừng, các nàng còn đồng thời đi ngang qua đoàn người của hắn, tuy rằng các nàng nhận ra hắn, nhưng hắn lại không phát hiện ra các nàng.

Hiệp Phàm, quả nhiên là một nữ tử thông minh, nếu sự thật đúng là như vậy, đây không phải kẻ sách mà Kiều Hà có thể nghĩ ra, nhất định là cái người tên Hiệp Phàm mất ngoài thì bình tĩnh đàm bạc nhưng trong lòng thì “Muru ma quý kẻ” gây nên.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

“Chúng ta đi Hiệp vương phủ trước.” Tư Mã Hi Thần bỗng nhiên mỉm cười, Hiệp Phàm này, thật giống như đang muốn chơi trò trốn tìm với hắn, hiện tại hắn rất vui lòng chơi trò chơi này cùng nàng, chậm rãi vén bức màn bí mật, Hiệp Phàm, rốt cuộc là một nữ tử như thế nào ?

Cho dù nàng đúng như Bằng Lục Y từng đoán , là người của Hoàng Thượng, hắn cũng sẽ tình nguyện đi đến cùng.

Tuyết Liên gật gù đầu, nàng không rõ trong lòng Tư Mã Hi Thần đang nghĩ gì, nhưng có thể thấy được, thiếu chủ nhân đối việc việc Hiệp Phàm tự mình trốn đi không tức giận mà lại còn có một loại khoái trá.

Điều này là nàng cảm thấy rất bất ngờ, người có thể làm cho Tư Mã Hi Thần như vậy, Hiệp Phàm hẳn là người đầu tiên, chuyện tình liên quan đến quốc gia đại sự, Tư Mã Hi Thần luôn là người rất nghiêm túc. Mà nay, hành vi của Hiệp Phàm hẳn lại có thể tiếp nhận một cách thần nhiên như vậy, thật sự là kỳ quái. Nhưng Tuyết Liên cũng âm thầm may mắn, như vậy xem ra, Hiệp cô nương hẳn không phải là người của Hoàng Thượng, nếu đúng như vậy, lúc đi xử lý chuyện này tâm tình thiếu chủ đã không tốt như thế.

Chưa đến gần Hiệp vương phủ, đã cảm giác được có một loại điềm xấu đang đợi, cách đó không đến trăm mét, đứng đầy quan binh thủ vệ , trước cửa Hiệp vương phủ không có một bóng ngoại nhân.

Tư Mã Hi Thần nhú mày một cái, nhớ rõ lần trước hắn đến, nơi này xe qua người lại thật náo nhiệt, xem ra, Hoàng Thượng thật sự là tức giận , không nghĩ tới, chỉ là người đứng đầu quan văn, mà cũng có thể tác động vào sự lựa chọn của đương kim Hoàng Thượng, có thể làm cho Hoàng Thượng bắt giam Hiệp vương gia trong tay nắm binh quyền.

Không biết, Hiệp Phàm có đến đây không, nếu nàng đến, nàng sẽ xử lý việc này như thế nào ?

“Xem ra, trông giữ thật là nghiêm ngặt, như vậy đi, chúng ta tìm một chỗ ngồi nghỉ trước, đợi buổi tối rồi tính tiếp, hiện tại không biết Tiểu Phàm có trở về hay không, ta muốn xem bước tiếp theo của nàng là gì, dù sao, trang chủ phụ nhân của các người hiện tại phi thường hoài nghi nàng.” Tư Mã Hi Thần thần nhiên nói với Tuyết Liên, phân phó những người khác đi ra ngoài tìm một nơi để nghỉ ngơi.

Vừa mới dàn xếp xong xuôi, Tư Mã Hi Thần còn chưa kịp nghỉ ngơi, chợt nghe tiếng gõ cửa khách khứa của tiểu nhị, lễ phép nói:“Vị công tử, bên ngoài có vị tiên sinh muốn gặp ngài, thỉnh ngài đến có chuyện muốn nói.”

Tư Mã Hi Thần chau mày, hắn cố tình không thuê ở chỗ quen thuộc, hắn không muốn ai nhận ra hắn, hơn nữa hắn cũng không muốn ai chú ý, lặng lẽ đến, lặng lẽ ở, tại sao lại có người muốn gặp hắn ? Hắn đáp lại, rửa mặt, phải đi bụi bặm bám trên người sau một quãng đường dài, trong đầu luôn suy đoán xem người này là ai.

Đi đến phía trước, có một người đang ngồi cạnh cửa sổ, chỉ nhìn bóng dáng, Tư Mã Hi Thần liền lập tức nhớ tới một người, Phạm Diệp! Chắc chắn là hắn, ở trong kinh thành, người mà hắn biết, hơn nữa lại còn là người có liên quan đến Hiệp vương gia, hẳn là cũng chỉ có người này.

“Phạm tiên sinh.” Tư Mã Hi Thần có vài phần vui vẻ tiếp đón.

Phạm Diệp nghe tiếng quay đầu cười, hé ra khuôn mặt hơi gầy , có vài phần ý tứ trêu chọc, nhưng chỉ chợt lóe rồi vụt tắt, không thể phát hiện ra, đối với Tư Mã Hi Thần nhắc chén trà trong tay tiếp đón, mỉm cười nói:“Biệt lai vô恙.” (hi vọng bạn vẫn khỏe từ khi chúng ta chia tay – Thiếu Chủ)

Ngồi xuống chỗ đối diện Phạm Diệp, Tư Mã Hi Thần không chút khách sáo, liền hỏi:“Nhị tiểu thư của các người đã về nhà chưa ?”

Phạm Diệp vẻ mặt nghi hoặc hỏi lại:“Cái gì mà nhị tiểu thư đã về nhà chưa ? Nàng không phải đang ở Ngao Lâm sơn trang sao ? Sao lại thế, nàng đã trở về sao ?”

Tư Mã Hi Thần sừng sốt, chẳng lẽ đoàn người của hắn đuổi theo quá nhanh , cho nên, vượt qua cả Hiệp Phàm cùng Kiều Hà, dọc theo đường đi cũng không thấy ai bàn tán chuyện gì to tát, hơn nữa hắn cũng đã phái La thị huynh đệ phái người lên đường điều tra, hẳn là không có chuyện gì, hơn nữa nếu là xảy ra sự tình, Kiều Hà có âm khi thông tri cho Bách Độc Môn, lúc nào cũng có thể liên lạc với người của Bách Độc Môn ở khắp nơi, hẳn là không có việc gì.

Tư Mã Hi Thần trong lòng trung an ủi chính mình.

“Úc, nàng có thể là nghe nói Hiệp Vương gia xảy ra chuyện, cho nên có chút lo lắng, liền vội vàng chạy về, ta nghĩ nàng đã đến nơi rồi. Nhưng mà, nàng có phải cười ngửa rất tốt hay không ?” Tư Mã Hi Thần bình tĩnh hết sức hỏi.

Phạm Diệp có vài phần kinh ngạc hỏi:“Nàng làm thế nào trở về được ? Trên giang hồ lắm điều hiểm ác, người có thể yên tâm để nàng đi quãng đường dài như thế từ Ngao Lâm sơn trang về kinh thành. Có ai đi cùng nàng không ?”

“Có, có một nô tỳ đi cùng chiều cô nàng, hẳn là không có việc gì, trên đường còn có bằng hữu trên giang hồ tiếp ứng, nô tỳ kia ở Ngao Lâm sơn trang không phải là người xuất sắc nhất , nhưng ứng phó mấy tên mao đầu tiểu tặc trên giang hồ không có vấn đề gì.” Tư Mã Hi Thần có chút xấu hổ trả lời, trong lòng âm thầm kêu một tiếng thật khó, vị Phạm Diệp này như là người nhà mẹ đẻ của Hiệp Phàm, nay hắn đánh mất dấu Hiệp Phàm, người ta đương nhiên là có quyền chất vấn hắn, mặc dù chỉ là một cái phụ tá nhỏ nhỏ trong Hiệp vương phủ.

Phạm Diệp lạnh lùng nói:“Lâm công tử thật sự là người có gan lớn, nay phải nói với Hiệp vương gia như thế nào đây, là ngài làm lạc mất nhị tiểu thư nhà chúng tôi rồi, hình như không phải là một lý do tốt.”

Tư Mã Hi Thần chỉ cảm thấy toát mồ hôi lạnh, đành phải kiên trì cười gượng hai tiếng, đến hắn còn cảm nhận được cái hương vị ngoài cười nhưng trong

không cười.

“Ta cam đoan Tiểu Phàm không có vấn đề gì, Phạm tiên sinh có thể yên tâm.”

Phạm Diệp nhẹ nhàng hừ một tiếng, thân nhiên nói: “Bây giờ ngươi còn không biết nàng ở nơi nào, làm sao dám cam đoan là nàng an toàn, chỉ cho một nô tỳ bình thường trong sơn trang đi theo, hơn nữa còn hỏi nhị tiểu thư nhà ta có biết cười ngựa hay không, chẳng lẽ, ngươi để cho nhị tiểu thư nhà ta cười ngựa trở về sao? Ngạo Lâm sơn trang không có cái xe ngựa nào có thể chạy đường xa được à?”

Tư Mã Hi Thần trừ bỏ cười gượng gạo, thật sự không nghĩ ra phải đáp lại như thế nào.

“Nhị tiểu thư nhà ta đương nhiên biết cười ngựa, ngươi nghĩ nàng cái gì cũng không biết sao?” Phạm Diệp lạnh lùng nói, “Nói không chừng, kỹ năng cười ngựa của nàng hơn hẳn người trong Ngạo Lâm sơn trang các ngươi.”

“Vâng, vâng.” Tư Mã Hi Thần chỉ biết gật đầu như bằm tỏi.

Vừa vặn Tuyết Liên đi vào nghe thấy đoạn đối đáp của bọn họ, muốn cười mà không dám cười, vị trung niên nam tử này thật là thú vị.

“À mà, Phạm tiên sinh, tình trạng của Hiệp vương gia hiện tại như thế nào?” Tư Mã Hi Thần biểu tình nghiêm túc hơn một chút, hỏi vấn đề mà hắn quan tâm, trực giác nói cho hắn biết Hiệp Phàm nhất định không gặp chuyện gì trên đường, ở trong ấn tượng của hắn, Hiệp Phàm tuyệt đối không phải là người làm việc tùy tiện, nhìn có vẻ đơn giản ôn hòa, thật ra ngoài mềm trong cứng, làm việc có mưu lược, nói không chừng, lúc này nàng đang ở một nơi nào đó trong kinh thành rồi, nếu là dịch dung, lại còn từ nhỏ sống trong kinh thành, trốn rất dễ dàng.

“Hiệp Vương gia nay bị Hoàng Thượng triệu vào trong cung, Hoàng Thượng chỉ nói tìm hắn có việc, nhưng người trong Hiệp vương phủ muốn tìm Hiệp vương gia trở về, đều bị khước từ.” Phạm Diệp sầu lo nói, “Dù sao Hiệp Vương gia trong tay nắm giữ binh quyền, nếu để cho quan binh đi theo Hiệp vương gia biết Hiệp Vương gia bị Hoàng Thượng giam lỏng, chỉ sợ là sẽ nhiều việc lung tung. Nhưng mà, Hoàng Thượng chỉ đơn giản là đem Hiệp vương gia giam lỏng trong hoàng cung, điều này rất khó xử lý cho toàn vẹn.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoảng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Tư Mã Hi Thần hơi nhíu mi, nhìn Phạm Diệp, nhẹ giọng hỏi: “Phạm tiên sinh có cao kiến gì không?”

Phạm Diệp cười cười, trông có vẻ cáo già, nhìn Tư Mã Hi Thần, là là nói: “Hoàng Thượng này một khi đã không nói đạo lý như vậy, vậy ta cũng không cần nói đạo lý với hắn làm gì, trong kinh thành này cũng yên ổn lâu rồi, ta nhất định sẽ để Hoàng Thượng phải tự mình đưa Hiệp vương gia trở về. Nếu ngay cả điều này cũng không làm được, thì thật uổng hai chữ Phạm Diệp này!”

Tư Mã Hi Thần nhìn Phạm Diệp cười nói, cười, nói: “Phạm tiên sinh, quả nhiên không giống người thường.”

“Hừ!” Phạm Diệp lạnh lùng hừ một tiếng, nói, “Ta đâu dám đánh đồng với Lâm trang chủ, Lâm trang chủ là Thiếu trang chủ của sơn trang số một giang hồ, Phạm Diệp chỉ là một người phụ tá nhỏ nhỏ của Hiệp vương gia, cũng không có mưu kế gì để trị quốc an bang, chỉ có chút mưu kế nhỏ nhỏ để trêu chọc người khác thôi. Không có gì làm thì tìm cách bức Hoàng Thượng đưa Hiệp vương gia về vương phủ thôi, chuyện này có đáng gì.”

“Nói cho ta nghe một chút.” Tư Mã Hi Thần tò mò hỏi.

Phạm Diệp ánh mắt khê đảo, giọng điệu không thương lượng nói: “Nói ra có gì thú vị, nếu muốn biết, cứ chờ đến tối, cho ngươi xem náo nhiệt là được.”

Tư Mã Hi Thần sững sờ, nghe thấy Tuyết Liên đứng bên cạnh cười khê, quay đầu lại xem, thấy Tuyết Liên vừa cười, vừa dùng ánh mắt si mê kính nể nhìn Phạm Diệp – một người trông rất bình thường, trên mặt thậm chí còn có vài phần ngượng ngùng.

Nhìn thoáng qua tuyết liên, lại liếc mắt nhìn Phạm Diệp một cái, Tư Mã Hi Thần bỗng nhiên phì cười, nhẹ giọng hỏi Phạm Diệp: “Phạm tiên sinh, có cưới vợ chưa?”

Phạm Diệp sững sờ, trừng mắt nhìn Tư Mã Hi Thần, khó hiểu hỏi: “Ta có cưới vợ hay không thì có liên quan gì tới chuyện của Hiệp vương gia? Chẳng lẽ ta không cưới vợ thì không thể cứu được Hiệp vương gia sao? Thật có lỗi, tại hạ là thông minh hơn người, đối với hai chữ hôn nhân không có hứng.”

“Như vậy là tốt rồi.” Tư Mã Hi Thần mỉm cười, nói, “Ta thấy Tuyết Liên cô nương nhà chúng ta hình như có ý tứ với ngươi, nay Tuyết Liên là nữ tử đứng số một số hai trong Ngạo Lâm sơn trang, không chỉ có dung mạo xinh đẹp xuất chúng, võ nghệ cũng thuộc loại xuất sắc nhất, ha ha, Phạm tiên sinh, thật là có diễm phúc nha, muốn ta làm bà mai giúp ngươi không?”

“Nhàm chán.” Ánh mắt Phạm Diệp khẽ đảo, lạnh lùng nói, “Người người nhìn vừa mắt chưa chắc ta đã nhìn vừa mắt, nàng xuất sắc hay không cùng ta có quan hệ gì, ta hiện tại chỉ quan tâm an nguy của Hiệp vương gia, người cũng nên quan tâm đến an nguy của nhị tiểu thư nhà ta đi, nghĩ xem, nếu Hiệp vương gia, nhạc phụ đại nhân của người, người phải giải thích việc này như thế nào.”

Tư Mã Hi Thần cứng người, nửa ngày nói không ra một chữ.

Phạm Diệp này đúng là một người cổ quái, nhưng Tư Mã Hi Thần lại cảm thấy, hắn nói chuyện rất giáo hoạt, nhưng thái độ đích thực là một người rất quang minh lỗi lạc, hơn nữa trung thành tận tâm với Hiệp vương gia, người như vậy rất được việc, rất đáng giá

Cho nên, hắn phải kiên nhẫn đợi đến buổi tối.

Mà Phạm Diệp cũng không nói lời vô ích, uống xong trà, nói xong chuyện, liền rời khỏi quán trọ của Tư Mã Hi Thần, chỉ bỏ lại một câu, “Buổi tối gặp lại, cách cổng sau Hiệp vương phủ 100 mét, nếu muốn xem náo nhiệt, phải đến đúng giờ, trễ tự chịu.”

Đến buổi tối, Tuyết Liên đem thư mà La thị huynh đệ gửi bỏ câu thông báo cho Tư Mã Hi Thần, chỉ có một câu: “Đọc đường đi không nhìn thấy Hiệp cô nương cùng Kiều Hà cô nương, cũng không nghe đồn việc gì về các nàng.”

Cá phân bộ của Bách Độc Môn cũng không nhận được tín hiệu cấp cứu gì cả.

Tư Mã Hi Thần kết luận, Hiệp Phàm cùng Kiều Hà nhất định đang ở trong kinh thành, chỉ là không biết đang ở chỗ nào, kỳ quái chính là, cho dù chủ tớ các nàng dịch dung, người khác cũng có thể chú ý đến hai người đang cười ngựa ? ! Hai con ngựa kia chính là hai con ngựa xuất sắc nhất trong Ngao Lâm sơn trang, cho dù mọi người không biết hai người bọn họ, cũng phải có người chú ý tới hai con ngựa này chứ. Các nàng ra khỏi Ngao Lâm sơn trang lại giống như bốc hơi mất, từ khi bắt đầu đi tìm, cũng không thấy các nàng lẫn cả hai con ngựa.

Trừ phi, hai con ngựa kia cũng bị tráo đổi rồi.

Tư Mã Hi Thần càng nghĩ càng thấy chuyện này nhất định đã xảy ra, nếu như Hiệp Phàm nghĩ ra phương pháp dịch dung để tránh sự chú ý của người qua đường, đương nhiên cũng sẽ phát hiện ra hai con ngựa cũng rất thu hút sự chú ý của người qua đường, việc đem hai con ngựa tráo đổi là bình thường. Đây là giải thích hợp lý nhất.

Cho nên, hắn có thể chắc chắn, Hiệp Phàm cùng Kiều Hà đang trốn ở một chỗ nào đó trong kinh thành, lảng lảng quan sát biến hóa bên ngoài, hơn nữa, hắn thậm chí cho rằng, Phạm Diệp có thể tìm ra hắn, Hiệp Phàm cũng có thể thông qua hắn liên hệ với người trong Hiệp vương phủ. Hiệp Phàm có thể tránh mặt hắn, nhưng nhất định sẽ tìm cách liên lạc với người trong Hiệp vương phủ.

Đúng thời gian đã hẹn, Tư Mã Hi Thần xuất hiện ở cách cổng sau Hiệp vương phủ 100 mét, là một rừng cây hẻo lánh, có chút ánh sáng âm đạm, có chút hoang vắng, Phạm Diệp ngồi trên một cành cây, trước mặt có một đôi đuốc đang cháy, ngọn lửa thật là âm áp, ánh sáng đỏ rực, soi sáng khuôn mặt gầy của hắn, nhìn kỹ, trông Phạm Diệp cũng không phải xấu.

“Đến đây đi.” Thanh âm Phạm Diệp lười biếng, dường như đã đoán được trước Tư Mã Hi Thần sẽ đến, ý tứ câu nói chính là, ta biết chắc chắn ngươi sẽ đến xem náo nhiệt.

Tư Mã Hi Thần hơi bất ngờ, mỉm cười lên tiếng chào hỏi: “Phạm tiên sinh an bài trò hay, ta sao lại không đến cổ động.”

Tuyết Liên theo ở phía sau lặng lẽ đánh giá vị Phạm tiên sinh này, chỉ là một nam tử trung niên bình thường nhưng toàn thân lại tràn ngập trí tuệ, làm cho nàng không khỏi tâm động. “Phạm tiên sinh chuẩn bị làm gì ?”

Phạm Diệp mỉm cười, nhìn Tuyết Liên, ôn hòa nói: “Ta muốn đốt Hiệp vương phủ.”

Tuyết Liên tròn tròn mắt, ngơ ngác nhìn Phạm Diệp, nói không ra lời.

“Ngươi không cần khẩn trương, ta làm sao lại dám đốt toàn bộ Hiệp vương phủ được, nếu đốt Hiệp vương phủ, về sau ta biết ở đâu đây ? Ta chỉ là muốn nhóm lửa, hoan nghênh Hoàng Thượng mà thôi.” Phạm Diệp cười cười an ủi Tuyết Liên.

“Hoàng Thượng sẽ để ý Hiệp vương phủ cháy hay không ư ?” Tuyết Liên khó hiểu hỏi.

Phạm Diệp cười cười, nói: “Hắn đương nhiên sẽ không để ý Hiệp vương phủ cháy hay không, nhưng mà, cách cửa sau của Hiệp vương phủ khoảng năm mươi thước là một túp đường do một vị hoàng đế đời đầu tự tay tu sửa nên, bên trong đặt vật phẩm trân quý của một cố nhân, đây chính là địa phương mà Hoàng Thượng luôn cẩn thận trông giữ, nếu không, chỉ có thể gánh chịu tội danh bất hiếu.” Hắn đột nhiên cười quý dật, “Hương gió hiện giờ rất thích hợp, ta chỉ cần bắn hai cây hỏa tiễn này, các người có tin, Hoàng Thượng thấy được ánh lửa, nhất định sẽ quần áo không chỉnh chạy đến không.”

“Ai là cố nhân ?” Tuyết Liên tò mò đích hỏi

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Phạm Diệp lấy ra một mũi tên, đầu mũi tên màu đen, chỉ cần gấp gió sẽ sinh ra lửa, hắn chỉnh lại cung tên, miệng chậm rãi nói: “Cổ nhân là ai không quan trọng, quan trọng là, nếu mất vị có nhân này, Hoàng Thượng nhất định không dám xuống cửu tuyền gặp tổ tiên, nhị vị không phát hiện ra sao, xung quanh đây có đầy thị vệ trong hoàng cung canh gác, chỉ có riêng đây này là không có, bởi vì chỗ này của Hiệp vương phủ cách từ đường của cổ nhân kia rất gần. Nơi này có một quy định, bất luận phát sinh sự việc gì, trong vòng một trăm mét không cho phép quan binh xuất hiện. Ta sẽ cho tên Hoàng Thượng này một món quà, để cho hắn nhớ rõ về sau ít nghe lời Hà ái khanh của hắn đi, nếu còn lặp lại chuyện này lần nữa, ta sẽ khiến cho hắn ngày ngày không thể yên ổn.”

Lời còn chưa dứt, kia mũi tên « suru » một tiếng bắn ra, Tư Mã Hi Thần nghe thấy tiếng tên bay xé gió, trong lòng âm thầm khen ngợi một tiếng, người này quả nhiên hảo võ nghệ, một chiêu này, không phải người bình thường có thể làm được. Nhìn như không dùng lực, nhưng kì thực là hội tụ nội lực, tên bắn ra, giống như không tiếng động, nhưng lại nhắm thẳng đến đích. Chỉ thấy xa xa, một ngọn lửa cháy lên, nhắm thẳng vào một ngọn cây trong hậu viện của Hiệp vương phủ, thật rất đẹp.

“Phạm tiên sinh, hảo tên pháp!” Tuyết Liên bật thốt lên lời khen ngợi.

“Người có muốn thử một phát không?” Phạm Diệp đem tên đưa cho Tuyết Liên, “Rất thú vị, cái này giống như người châm lửa thiêu lông mi của Hoàng Thượng vậy, nhất định có thể đem hắn lập tức thiêu cháy, lúc này, có thể thị vệ đã nhìn thấy, bọn chúng sẽ lập tức thông báo với quan viên phụ trách, sau đó, người lại bắn lần thứ hai, bọn quan viên này sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đi truyền tin cho tiểu tử Hoàng Thượng kia, rồi sau đó, Hoàng Thượng sẽ phát hiện ngọn lửa đang lan theo chiều gió, sau đó lập tức quần áo không chỉnh chạy khỏi hoàng cung, ai nha, thiêu nơi này, khác gì muốn mạng của hắn nha!”

Nghe giọng điệu tinh quái của Phạm Diệp, Tư Mã Hi Thần lạnh lạnh cười, không nói gì, hắn đương nhiên biết, cái từ đường kia, là thờ phụng một số vật phẩm mà mẫu thân đã từng dùng qua, những vật phẩm đó được triều đình coi như vật phẩm thần thánh, nếu xảy ra vấn đề, chỉ sợ đương kim Hoàng Thượng không còn mặt mũi nào đi gặp phụ thân Lý Cường đã chết của hắn.

Tuyết Liên tiếp nhận hòa tiễn, cầm ở trong tay, có chút nặng, hắn không phải là hòa tiễn bình thường, nhìn không được tán thưởng một tiếng, “Phạm tiên sinh quả nhiên hảo thủ pháp, tên nặng như thế này, mà có thể bắn ra dễ dàng như vậy. Không biết Tuyết Liên có bắn được đến nơi Phạm tiên sinh vừa bắn không?”

Phạm Diệp mỉm cười, thân nhiên nói: “Ta chỉ dùng một chút tiểu xảo thôi, nếu muốn so sánh sức lực, chỉ sợ tại hạ cùng cô nương khó phân biệt cao thấp. Về phần bắn tới đâu, tùy người, dù sao hậu viện của Hiệp vương phủ cũng chẳng phải rộng rãi gì, bọn thị vệ hay dùng nơi này làm nơi luyện võ, chẳng có vật phẩm gì quý giá, người tùy tiện bắn là được, chỉ cần không bắn quá xa khoảng cách của ta là được rồi.”

Tuyết Liên gật gù đầu, kéo căng cung, mũi tên « suru » một tiếng bay ra.

“Kém xa thủ pháp của Phạm tiên sinh.” Tư Mã Hi Thần nhẹ nhàng cười, nói, “Ồ trong Ngao Lâm sơn trang người vốn là một người nổi tiếng, không nghĩ tới, một có phụ tá nhỏ nhỏ của Hiệp vương phủ cũng có thể làm người âm thầm thất sắc.”

Đang nói, chợt nghe thấy tiếng ồn ào phía hậu viện Hiệp vương phủ, có tiếng ửuớc chân vội vàng chạy tới của quan binh, Phạm Diệp mỉm cười, nói: “Được rồi, chúng ta tạm thời rút lui thôi, chỉ sợ bọn quan binh vô dụng này lại tìm kiếm xung quanh, tìm được chúng ta, lại phải phí chút võ mồm, rất là không thú vị. Nhị vị, nếu muốn tiếp tục ở lại, tại hạ cũng không phản đối, tại hạ phải rời khỏi đây.”

Tư Mã Hi Thần hơi hơi sững sốt, liền thấy thân ảnh Phạm Diệp chợt lóe, giống như tan biến vào trong đêm đen, trong lòng hắn sững sốt, khinh công của người này thật tốt, nhưng mà tại sao thủ pháp khinh công này có vài phần quen thuộc?! Không giống với khinh công của hắn, chỉ là thấy cái vài phần quen mắt, giống như –

“Thiếu chủ nhân, chúng ta cũng rời đi đi.” Tuyết Liên nhìn Tư Mã Hi Thần, nhẹ giọng nói, “Phạm tiên sinh nói không sai, để bọn quan binh mò đến nơi này, lại phải giải thích dài dòng, rất không thú vị, không bằng chúng ta cũng rời đi đi. Cũng không biết thiếu phu nhân cùng kiều hà đang ở chỗ nào, bây giờ sống ra sao?”

Tư Mã Hi Thần gật gù đầu, cùng Tuyết Liên ra khỏi mảnh rừng, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Bọn họ vừa mới rời đi, Phạm Diệp lặng lẽ đứng trong bóng đêm, vẻ mặt mỉm cười thần bí, nhìn Tư Mã Hi Thần cùng Tuyết Liên biến mất trong bóng đêm, cả người chìm trong bóng đêm, không thể phát hiện.

Trở lại quán trọ, vừa định bước vào cửa, Tư Mã Hi Thần đột nhiên sững sốt, hai con ngựa xuất sắc nhất trong Ngao Lâm sơn trang đang ăn cỏ giữa sân, bộ dáng vẫn y như cũ, bình yên nhàn nhã, tựa hồ vừa mới tản bộ trở về, tuyệt không giống bộ dáng bị lẫn lộn đường xa.

Kiều Hà mỉm cười ngênh đón, hướng về phía vẻ mặt kinh ngạc Tư Mã Hi Thần cùng Tuyết Liên khoái trá nói: “Các người chọn chỗ ở rất tốt, thiếu phu nhân nói, nơi này cách Hiệp vương phủ gần nhất, lại thanh tĩnh, hơn nữa lão bản của quán trọ này quan hệ với Hiệp vương gia rất tốt. Ha ha, vì sao các người đều dùng vẻ mặt này nhìn ta? Cho dù các người tới sớm hơn cũng không cần dùng bộ dáng vậy nhìn ta đi?”

Tư Mã Hi Thần mỉm cười, nói: “Kiều HHHhhHà, mới mấy ngày không thấy, đã được thiếu phu nhân các người dạy dỗ đến miệng lưỡi trơn tru thế này.

Thiếu phu nhân của các người đâu ?”

“Đi đường mệt mỏi, đã đi nghỉ rồi.” Kiều Hà mỉm cười nói, chỉ chỉ vào phòng Tư Mã Hi Thần. “Thiếu phu nhân vừa mới ngủ không lâu, thiếu chủ nhân, ngài đừng đi vào quấy rầy nàng ,để cho nàng nghỉ ngơi một chút đi.”

Tư Mã Hi Thần gật gù đầu, nói:“Được rồi, dù sao ta cũng mệt mỏi , vậy lấy thêm một gian phòng nữa nghỉ ngơi, các người cũng đi nghỉ ngơi đi.”

Kiều Hà cùng Tuyết Liên gật gù đầu, cùng nhau rời đi.

Tư Mã Hi Thần nhìn hai người các nàng rời đi, khẽ cau mày, nhẹ nhàng lên lầu, đi vào phòng của mình, trên bàn nến vẫn đang cháy, trên giường, Hiệp Phàm im lặng ngủ, tóc dài tán trên vai, da thịt nõn nà, hơi thở vững vàng. Tư Mã Hi Thần sững sốt một chút, chẳng lẽ do hán đoán sai ? Hiệp Phàm vẫn chưa liên hệ được với Phạm Diệp ?

Nói thật, hán vẫn luôn hoài nghi thân phận của Phạm Diệp, có cảm giác nói không nên lời, nhưng lại không thể tìm được từ cụ thể để hình dung.

Nhưng, trước mắt xem ra, hình như hán đoán sai rồi .

Nhẹ nhàng bước đến cửa, Tư Mã Hi Thần lặng lẽ lui ra, nhìn thật sâu vào bóng đêm, Hiệp Phàm vẫn bình an, điều này làm cho tảng đá to trong lòng hán hạ xuống, chỉ cần Hiệp Phàm không có việc gì, những thứ khác đều không quan trọng, về phần Hiệp vương gia, cái người họ Hà kia cũng không quá mức ngoan độc, Hoàng Thượng dù là một tên không có chủ kiến, cũng sẽ không làm gì Hiệp vương gia. Ít nhất trước mắt là thế.

Nghe tiếng cửa phòng đóng lại, Hiệp Phàm đang nằm trên giường đột nhiên hơi hơi mỉm cười, mắt vẫn nhắm chặt, cả người toát lên một sự tỉnh quái kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Vừa sáng tỉnh mơ, Tư Mã Hi Thần liền tỉnh lại, vô tình nhìn ra ngoài cửa sổ, hán kinh ngạc phát hiện, không còn bất cứ bóng dáng quan binh nào đứng ở xung quanh khu vực Hiệp vương phủ nữa! Xem ra, phương pháp của Phạm Diệp rất hiệu quả.

“Hoàng Thượng cũng thực thất thường, vậy thì nhanh mà tán cũng mau.” Thanh âm của Hiệp Phàm vang lên từ đằng sau.

Tư Mã Hi Thần quay đầu, nhìn Hiệp Phàm, mỉm cười, nhẹ nhàng nói:“Ta không biết là nội bộ Hiệp vương phủ cũng có người xuất sắc như thế, xem ra, ta phải hảo hảo kết thân với vị phụ tá kêu Phạm Diệp này.”

“Phạm Diệp?” Hiệp Phàm hơi nhíu mày, khó hiểu hỏi,“Ai là Phạm Diệp? Úc, hình như có một người tên thế thì phải, chàng từng đưa một phong thư hán viết cho ta. Là người trong Hiệp vương phủ sao? Không có ấn tượng.”

“Không có ấn tượng?” Tư Mã Hi Thần sững sốt, “Nhưng hán quả thật là người của Hiệp vương phủ nha, chính mồm hán nói vậy .”

Hiệp Phàm khẽ khẽ run rẩy, mỉm cười “Có lẽ đi, ta thật sự không nhớ rõ trong phủ lại có một người như vậy, chàng nói đúng liền đúng đi, dù sao trong phủ nhiều người, ta cũng không nhớ rõ hết tất cả.”

Tư Mã Hi Thần dừng một chút, lẳng lặng nhìn Hiệp Phàm, trong đầu có chút nghi hoặc.

“Có cơ hội dẫn ta đi gặp vị Phạm Diệp tiên sinh này đi, ta đối với hán thực tò mò.” Sắc mặt Hiệp Phàm bình tĩnh nói “Nhưng mà, hán làm chuyện gì lại khiến chàng kính nể như thế?”

Tư Mã Hi Thần cười, nói:“Có lẽ Phạm huynh là người không muốn bị người khác biết đến. Nhưng hán quả thật là một nhân tài, xử lý mọi việc không giống bình thường lại tuyệt đối hữu hiệu. Tối hôm qua ta còn gặp qua hán, hán làm Hoàng Thượng phải lui binh, hơn nữa lại không tốn nhiều công sức.”

Hiệp Phàm không tin cười cười nói:“Làm gì có người thần kì như thế, có thể cho Hoàng Thượng cam tâm tình nguyện lui binh, ta không tin.”

“Là thật .” Tuyết Liên từ bên ngoài đi vào, trên mặt tràn ngập biểu tình sùng bái nói,“Thiếu chủ nhân không hề khoa trương, người kia thật sự là một nhân tài! Tuyết Liên không dễ dàng khen ngợi người khác, nhưng người này Tuyết Liên mới gặp phải lần đầu tiên. Xét về bề ngoài, chỉ là một người bình thường đến không thể bình thường hơn, nhỏ gầy, thực không thu hút, nhưng nếu xét về trí tuệ, không người nào có thể sánh bằng, hơn nữa, bất luận đối mặt chuyện gì, đều mang biểu hiện thần nhiên, trấn định tự nhiên.”

Tư Mã Hi Thần cười, nói:“Tuyết Liên, hình như mới chỉ thấy qua mặt hán hai lần đi, hơn nữa cũng không nói chuyện nhiều lắm, tại sao lại khen ngợi nhiều như vậy, không phải động tâm chân tình rồi chứ? Nhưng mà, Tiểu Phàm, nếu mà gặp được người này, nàng phải vì Tuyết Liên mà nói tốt vài câu, xem ra

nha đầu kia thật sự động tâm rồi. Từ trước khi nàng tiến vào Ngao Lâm sơn trang đến giờ, đây là lần đầu tiên nghe thấy nàng ta khen ngợi một nam tử như thế.”

Hiệp Phàm hơi hơi sững sốt, nhìn nhìn Tuyết Liên, do dự một chút, thần nhiên cười cười: “Nhân vật như thế, ta cũng chưa từng nghe nói qua, chỉ sợ là một người sai vặt nho nhỏ trong phủ, Tuyết Liên là nữ tử xuất sắc, hẳn phải tìm một người tốt.”

Tuyết Liên xấu hổ, quay đầu tránh đi.

“Chúng ta đi Hiệp vương phủ một chuyến đi, không biết phụ thân nàng đã trở về hay chưa.” Tư Mã Hi Thần mỉm cười nói.

Hiệp Phàm gật gù đầu, “Đúng vậy, ta cũng đang muốn về xem thử, không biết phụ thân đã an toàn trở về hay chưa.”

“Chắc là đã trở về rồi, tên Hoàng Thượng này là một người không có chủ kiến, vẫn luôn rất nghe lời phụ thân nàng, ngay cả Lý Cường đã chết từ lâu, vậy mà sức uy hiếp của lão vẫn còn, huống hồ, đại họa tới hôm qua thiếu chút nữa đốt tới từ đường, hẳn chắc chắn không dám mạo hiểm lần nữa. Kể cả hẳn có đoán được trận hỏa hoạn này có liên quan đến Hiệp vương gia hay không, cũng không dễ dàng manh động, hơn nữa lại không thể đem từ đường hủy đi, trừ phi hẳn buộc Hiệp vương phủ dọn khỏi nơi này.” Tư Mã Hi Thần bình tĩnh nói.

“Hẳn có thể làm được.” Hiệp Phàm lạnh lùng nói, “Hoàng Thượng đem cha ta giam lỏng ở chỗ hẻo lánh tối tăm nhất hoàng cung, hơn nữa cấm cha ta không được có bất cứ hành động gì, nếu không sẽ chuyển Hiệp vương phủ đi chỗ khác, hẳn không làm được mới là kì quái. Hà vương phủ thật sự là lớn mật, dám công khai đối nghịch với Hiệp vương phủ như thế, hẳn ta từng rất có lý, âm mưu luôn che giấu ở trong, không dám công khai ra ngoài, thậm chí Hà gia còn từng cố ý hướng Hiệp vương phủ cầu hôn, hy vọng có thể kết làm thân gia, lúc này đây, tại sao lại dám công khai như thế. Trừ phi — Tư Mã Hi Thần, chàng phải nói thật cho ta biết, Hà vương phủ có phải cũng là bộ hạ cũ của Tư Mã Dung Ngân không?”

Tư Mã Hi Thần lắc lắc đầu, “Hẳn không phải bộ hạ cũng của cha ta, nhưng, hẳn chắc là có liên quan gì đó đến phụ thân nàng, nếu không, hẳn không có thể chấp nhận lời thỉnh cầu của Bách Độc Môn dễ dàng như thế, phối hợp với chúng ta để đối phó Hoàng Thượng, chuyện của phụ thân nàng quả thật cũng là một phần trong kế hoạch của chúng ta, bất quá, nàng chỉ là một việc ngoài ý muốn, bởi vì sự xuất hiện của người, kế hoạch vốn có của chúng ta đã loạn thành một đoàn.”

Hiệp Phàm thần nhiên nói: “Có phải muốn mượn tay ta đưa vị Hoàng Thượng kia đi Tây Thiên không ?!”

Tư Mã Hi Thần sững sốt, bật thốt lên hỏi: “Nàng làm sao mà biết được?”

“Kỳ quái sao?” Hiệp Phàm thần nhiên cười, biểu tình lại lạnh căm, “Không phải chính chàng nói, không ngờ Hiệp vương phủ lại là một nơi ngoa hồ tàng long, một phụ tá nho nhỏ cũng làm cho người ta phải kính nể sao! Một chút chuyện còn con ấy cũng có thể dấu diếm được ta sao, vậy không phải uống công ta mang danh nữ nhi của Hiệp vương gia sao? Cha ta có thể đứng vững trong triều nhiều năm như thế, nhận được sự tín nhiệm của đương kim Hoàng Thượng, nếu để Bằng Lục Y dễ dàng thao túng, cũng thật là quá đáng cười đi?”

Tư Mã Hi Thần gật gù đầu, “Đúng vậy, ta cũng biết kế hoạch này đối với nàng thật là ngu ngốc, nhưng, trước khi nàng xuất hiện, kế hoạch này là hoàn mỹ nhất, quen biết rất nhiều nữ tử, nàng là người đầu tiên không có ta trong lòng, thậm chí không thèm để ta trong mắt, mà ta lại cố tình không muốn nàng đi làm mồi dụ. Đồng thời, ta cũng phát hiện, nàng so với tượng tượng của ta thông minh hơn rất nhiều, ví dụ như việc nàng có thể biến mất không dấu vết trước mắt ta rồi sau đó lại đột nhiên xuất hiện, điều này cũng đủ làm ta “đề phòng” nàng. Nếu đúng như Bằng Lục Y đoán, nàng là người Hoàng Thượng phái tới, phần thắng của ta liền phi thường nhỏ.”

“Ta không có hứng thú với chuyện phân tranh này nợ của các chàng, ta không phải quân cờ của các người cũng không phải quân tốt của Hoàng Thượng, ta chỉ là nữ nhi của Hiệp vương gia, ta quan tâm nhất chính là an toàn của cha ta, chỉ cần các người không đụng vào sự an toàn của gia đình ta, các người có làm gì, ta đều giả câm giả điếc, còn nếu như đụng tới cha ta dù chỉ một chút ít, ta còn khó đối phó hơn nhiều so với tượng tượng của các người.” Hiệp Phàm bình thản nói, biểu tình tuyệt không vòng vo, chỉ là có chút lạnh lùng.

“Nói như vậy, nàng không chỉ biết về sự tồn tại của Phạm Diệp, hơn nữa còn rất quen thuộc người này, thậm chí còn âm thầm qua lại với nhau, có phải không, sau khi nàng biến mất ở Ngao Lâm sơn trang, vẫn luôn đi cùng vị Phạm huynh này, đến kinh thành, lại thông qua hẳn liên lạc với ta?” Tư Mã Hi Thần nhìn Hiệp Phàm hỏi, trong lòng bỗng mơ hồ đau đớn, nói chuyện cùng Hiệp Phàm thế này, hẳn thật sự không muốn, hai người nhìn như gần gũi, lại xa xôi không thể với tới, không liên quan đến nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoảng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

Hiệp Phàm nhẹ nhàng cười, thần nhiên nói: “Ta nói ta không biết thì chàng không tin, ta nói ta biết thì chính ta lại không tin, việc gì khó xử ta, quen biết hay không quen biết, thật sự quan trọng hay sao?”

Tư Mã Hi Thần không nói gì.

“Ta nói trong Hiệp Vương phủ không có người như vậy, chàng không tin, không sao cả, chàng có thể đích thân tới Hiệp Vương phủ thăm dò một chút, xem xem có hay không tồn tại một người này. Về phần ta là như thế nào, chàng có thể đi hỏi Kiều Hà, nàng dù sao cũng là người của Ngao Lâm son trang, tuyệt đối đáng tin cậy hơn ta, kỳ thật, nói không chừng, tối hôm qua Tuyết Liên sớm đã ‘Thăm’ qua nàng.” Hiệp Phàm mỉm cười nói, giống như cảm thấy chuyện này cực kỳ buồn cười “Ta dù sao cũng là nữ nhi trọng thần triều đình tay nắm binh quyền, chuyện ta biết cười ngửa chẳng có gì kỳ quái, nói không chừng, kỹ thuật của ta còn so được với người của Ngao Lâm son trang.”

Tư Mã Hi Thần gật gù đầu, bỗng nhiên có chút bí ai nói: “Chúng ta nhất định phải nghỉ ngơi trong như vậy sao?”

Hiệp Phàm chỉ cười nhẹ, không nói gì.

Hai người cùng nhau im lặng tiêu sái ra khỏi khách sạn, hướng tới Hiệp Vương phủ.

Tuyết Liên và Kiều Hà theo phía sau nhìn bóng dáng hai người, đều tự hoài tâm tư, Kiều Hà nhẹ giọng hỏi: “Tuyết Liên tỷ, tỷ cảm thấy thiếu chủ từ thích thiếu phu nhân chứ?”

“Hắn là thích đi?” Tuyết Liên có chút nghi hoặc nói “Hai người thoát nhìn tương kính như tân. Theo đạo lý mà nói, hẳn hẳn là thích, đi theo thiếu chủ từ lâu như vậy, đây là lần đầu tiên ta thấy thiếu chủ từ vì một nữ nhân mà ‘lãng phí’ thời gian, có thể, ta cũng không rõ xuất phát từ nguyên nhân nào, chúng ta đều biết rằng, lựa chọn Diệp cô nương là có mục đích, nói không chừng, thiếu chủ từ chỉ là vì đạt thành mục tiêu mới đối đãi Diệp cô nương như vậy; Có thể, có đôi khi lại cảm thấy không quá giống, chỉ là cảm thấy, nếu muốn diễn đạt cụ thể, rất khó.”

Kiều Hà gật gù đầu, nhẹ nhàng nói: “Ta cũng thấy có chút kỳ quái, nếu nói không thích, thiếu chủ sao lại dành tâm tư cùng thời ở bên cạnh Diệp cô nương, nếu nói thích, sao lại lạnh lùng thần nhiên đến một chút thăm tình cũng không có. Chỉ là nói thật, Diệp cô nương này là người vô cùng xuất sắc, nếu có thể trân trọng trong tay, thật sự là phúc phận của thiếu chủ từ.”

Tuyết Liên nhìn thoáng qua Kiều Hà, đột nhiên nói: “Người vừa nói như vậy, ta lại nhớ tới một việc, tối hôm qua ta và người nói chuyện, chưa nói xong người đã ngủ rồi, làm ta ngay cả một vấn đề cũng chưa kịp hỏi, bây giờ mọi người đều thanh tỉnh, ta thật muốn hỏi một câu, một đường này các người đi nơi nào? Vì sao đột nhiên biến mất lại đột nhiên xuất hiện? Diệp cô nương là thiên kim tiểu thư, sao người có thể chọn hai con ngựa khó phục tùng nhất trong son trang cho nàng?”

Kiều Hà mỉm cười, vẻ mặt tinh quái nói: “Ta chỉ biết tỷ nhất định đêm không nổi những vấn đề muốn hỏi, ha ha, được rồi, ta nói cho tỷ vậy, dù sao cũng chẳng có gì qua nổi mắt tỷ.—nhưng mà, nói thật, khi còn ở Ngao Lâm son trang ta chỉ cảm thấy thiếu phu nhân là người chân thật, dám cùng Đồ cô nương đối nghịch, dám phủ nhận Thượng cô nương, rất hợp tâm ý của ta, lại không nghĩ rằng, dọc đường đi lần này, thiếu phu nhân thật khiến ta bội phục sát đất. Ha ha, nói đến lại càng thấy thú vị, các người nha, thật sự là coi thường chủ tớ hai người chúng ta, kỳ thật trên đường đi, chúng ta từng đụng nhau trên cùng một con đường, chúng ta nhìn thấy nhóm các người, nhưng mà nhóm các người tuyệt đối không nhận ra chúng ta. Ha ha, thật là rất thú vị.”

“Thật sao?” Tuyết Liên có chút kinh ngạc hỏi.

“Đúng nha!” Kiều Hà nhìn hai người đi phía trước, nhẹ giọng nói “Ta cần gì phải gạt tỷ. Là thật đó, vị tân thiếu phu nhân này, thật sự là một nữ tử thông minh tuyệt đỉnh. Hơn nữa, kỹ thuật của nàng rất tốt, con ngựa khó chế ngự như vậy mà lại phủ phục dưới chân nàng, đúng là khiến ta mở rộng tầm mắt. Ra tới địa giới phía sau Ngao Lâm son trang, thiếu phu nhân kêu chúng ta dừng lại, tránh vào một rừng cây nhỏ để dịch dung, hơn nữa còn thay đổi bộ dáng của kỳ mã, cho nên, các người căn bản không nhận ra được chúng ta. Thiếu phu nhân nói, nếu không muốn làm người ta chú ý, nhất định phải bình thường đến mức gặp một lần sẽ quên, cho nên chúng ta dịch dung thành người bình thường nhất, đem con ngựa đổi thành bộ dáng bình thường nhất, dọc theo đường đi, thế mà thật sự không khiến bất kỳ kẻ nào chú ý. Thậm chí ngay cả khi đoàn người các tỷ và chúng ta cùng bước trên một con đường, nghe được các người nói chuyện, các người lại không nhận ra chúng ta.”

Tuyết Liên đang nói chuyện, nghe thấy người phía trước nói: “Các người hai người mau chút, ở phía sau nói cái gì vậy?”

“Đúng vậy, thiếu chủ nhân.” Tuyết Liên và Kiều Hà cùng lên tiếng, bước nhanh vài bước đuổi theo, Kiều Hà hướng Tuyết Liên nháy mắt, nghịch ngợm cười cười, nhưng không nói tiếp.

Đến trước đại môn Hiệp Vương phủ, người trông cửa liếc mắt thấy Hiệp Phàm một cái lập tức đi vào thông báo, Hiệp Phàm cùng Tư Mã Hi Thần cất bước đi vào.

Bên trong vô cùng hỗn loạn, Hiệp Phàm liếc mắt một cái thấy đại tỷ của mình – Hiệp Trà, một thân hồng trang điểm lệ, vẻ mặt bi thương, lôi kéo tay Từ thị, lệ không ngừng rơi, trên mặt toàn bộ đều là rối rắm, thật sự vô cùng đáng thương.

Xảy ra chuyện gì? Đại tỷ không phải rất thích Tô Thành Hoài sao? Xem nàng đang mặc hi phục, hẳn là phải xuất giá, vì sao bi thiết đến vậy?

Lam thị đi ra, nhìn nữ nhi của mình, vẫn bộ dạng trước đây, trong lòng có chút an ổn, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Phàm nhi, đã về rồi.”

Hiệp Phàm đến gần mẫu thân, đối với vị mẫu thân nuôi lớn mình mười năm ròng rã rất mực yêu mến, quỳ trên mặt đất, nhẹ giọng nói: “Nương, ngài khỏe chứ? Phụ thân đâu? Hẳn bây giờ ở nơi nào?”

Lam thị nước mắt lập tức chảy ra, nhìn nữ nhi, cố nén bí ai nói: “Phàm nhi, cha con hẳn, hẳn nay đang nằm ở trong phòng nghỉ ngơi. Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cho người đánh gãy hai chân hẳn —”

Hiệp Phàm nửa ngày không nói gì, ngo ngắc quỳ, hơn nửa ngày liền duy trì một cái tư thế, giống như con tò te bình thường. Sau đó, đứng lên, lẳng lặng tiêu sái vào phòng trong, liếc mắt một cái liền thấy Hiệp Vương gia sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường, nước mắt tràn mi mà ra, gục ở trước giường lệ rơi như mưa, không nói nên lời ủy khuất, không nói nên lời đau lòng, chỉ hóa thành một tiếng: “Cha, Phàm nhi đã trở lại.”

Trên trán Hiệp Vương gia đều là mồ hôi lạnh, thân hình cứng ngắc, nhắm chặt hai mắt, hoàn toàn không nghe thấy thanh âm của nữ nhi.

Nghe thấy tiếng Tư Mã Hi Thần bước vào, Hiệp Phàm đầu cũng không quay, gần từng tiếng nói: “Đây chính là cừu hận người muốn ta nên có đi!”

Tư Mã Hi Thần đứng ở đó, không nói gì, nhìn Hiệp Vương gia nằm trên giường, đây vốn là một bước trong kế hoạch, nhưng mà vì sao khi tự mình chứng kiến lại kinh hãi đến vậy?!

“Ta sẽ hướng Hoàng Thượng đòi một cái công đạo, không ngờ hẳn lại nghe gian thần, thương tổn cha ta, nhưng là,” Hiệp Phàm đột nhiên quay đầu, lẳng lặng nhìn Tư Mã Hi Thần, lạnh lùng nói “Ta – Hiệp Phàm thế, ta sẽ dùng thời gian một đời để hận người!”

Tư Mã Hi Thần cảm thấy ngực có một nỗi hờn giận vô cớ, đầu hẳn lúc này vô cùng khó chịu, khó chịu đến nỗi hẳn chỉ muốn lập tức rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Trong viện truyền đến tiếng khóc bi thương của Từ thị, Hiệp Phàm quay đầu nhìn phụ thân vẫn đang hôn mê bất tỉnh nằm trên giường, nhẹ nhàng nhấp môi, từ trong phòng đi ra, nhìn thấy chiếc kiệu từ hoàng cung dừng trước cửa, Hiệp Trà đáng thương quay đầu nhìn Từ thị, khóc, không thể nề hà bước tới chiếc kiệu.

Hiệp Phàm hít một ngụm khí lạnh, chẳng lẽ Hoàng Thượng thật sự muốn tuyển một người bên trong Hiệp Vương phủ làm phi? Hơn nữa lại còn chọn Hiệp Trà?

“Vi sao bọn họ muốn dẫn đại tỷ đi?” Hiệp Phàm hỏi “Tiểu muội đâu?”

Lam thị thở dài, nhẹ nhàng nói: “Hoàng Thượng lựa chọn Hiệp Tâm làm phi, nhưng cái nha đầu Hiệp Tâm kia lại vụng trộm bỏ trốn, không biết chạy tới nơi nào, chỉ còn cách để Hiệp Trà thay nàng tiến cung.”

Nha đầu Hiệp Tâm chết tiết này, thật sự là chuyên môn đi hại người, mười năm trước đây ngã Diệp Phàm xuống vách núi đen, mười năm sau đưa Hiệp Trà vào cung, bản thân lại hưởng an nhàn. Hiệp Phàm oán hận nghĩ, trong đầu loạn thành một đoàn, chỉ hận không thể đến trước mặt Hoàng Thượng đòi lại công bằng.

“Tiểu Phàm, nàng không nên gấp gáp, ta –” Tư Mã Hi Thần không biết từ lúc nào xuất hiện phía sau Hiệp Phàm, nhẹ giọng an ủi nói.

“Đủ rồi, ta nhận không nổi cái tình của người, cũng không nghĩ muốn nhận nó, đây là chuyện nhà của Hiệp Phàm, tự Hiệp Phàm sẽ nghĩ biện pháp xử lý, thứ người muốn chỉ là để ta ra mặt giết chết Hoàng Thượng, người yên tâm, ta tự nhiên sẽ tìm được Hoàng Thượng cùng hẳn lý luận việc này, người chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi kết quả.” Hiệp Phàm lạnh lùng nói, khi phát ra những lời này, trong đầu như muốn nổi điên, nếu thật sự là bản thân trước kia, nàng thế cả đời này cũng sẽ không thích kẻ giống với nam nhân từng tổn thương nàng.

Tư Mã Hi Thần cứng lại, nuốt những lời định nói xuống.

Mảnh rèm che trước kiệu Hiệp Trà nhẹ nhàng hạ xuống, mấy kẻ nô bộc nâng kiệu ra khỏi đại môn của Hiệp Vương phủ, Hiệp Phàm đi nhanh vài bước theo lên, thản nhiên nói: “Nếu như tỷ tỷ của ta muốn xuất giá, ta làm muội muội tự nhiên phải theo đi cùng.”

“Được rồi.” Một tên thái giám bộ dáng cao ngạo nói, về mặt giả dối cười cười.

Hiệp Phàm lạnh lùng trừng mắt hẳn, lạnh lùng nói: “Hừ, một tên nô tài như người lại dám dùng khẩu khí đó nói chuyện với ta, muốn chết có phải hay không, cha ta bây giờ vẫn là trọng thần triều đình, người có tin hay không trước khi Vương phủ gặp chuyện không may, ta thừa sức tiễn người tới điện Diêm La!”

Thái giám kia sững sốt, mạnh mẽ nuốt lại những lời muốn nói xuống, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Hiệp Phàm, cứng ngắc duy trì một cái tư thế.

Hiệp Phàm cũng không để ý đến hẳn, hướng tới tên nô bộc gần đó ra lệnh: “Thay ta chuẩn bị kiệu, ta muốn tự mình đưa tỷ tỷ vào cung.”

Tư Mã Hi Thần đưa tay nhẹ nhàng ngăn trở yếu Tuyệt Liên và Kiều Hà vốn đang muốn đi theo, nhẹ giọng nói: “Tuyệt Liên, lập tức liên hệ với Thiên Tổ,

Kiều Hà, theo ta cùng thiếu phu nhân ngời tiến cung.”

Hiệp Phàm ngồi lên chiếc kiệu của mình, rèm kiệu phủ xuống, che dấu biểu tình phức tạp của nàng.

Vào đại môn của hoàng cung, hạ kiệu.

“Tội thần chi nữ hạ kiệu quỳ lạy vào cung!” Lại là thanh âm một vị thái giám, tiêm tể lọt vào tai.

Hiệp Trà mặt đầy nước mắt, kiên trì chuẩn bị hạ kiệu, lại nghe thấy thanh âm muội muội vang bên tai, dọa nàng nhảy dựng, nàng chỉ lo khổ sở, thế nhưng không có chú ý tới muội muội đã trở lại, hơn nữa một đường cùng nàng vào cung.

“Không được!” Thanh âm của Hiệp Phàm vô cùng quyết liệt, lạnh lùng nói “Nói cho Hoàng Thượng các người, nếu muốn sống yên ổn, kêu hấn tự mình ra nghênh đón, tội gì thần chi nữ? Để hấn nói lý do ra nghe một chút, nếu không, trong vòng nửa canh giờ, ta sẽ khiến từ đường hoá thành tro bụi!”

Thái giám tuyên chỉ mạnh mẽ nuốt những lời định nói xuống, nhìn sang vị thái giám đi theo kiệu, cũng là vẻ mặt uể oải, cúi đầu, không rên một tiếng.

Tư Mã Hi Thần đứng sau vô cùng sững sốt, bản thân đúng là đoán không sai, Hiệp Phàm cùng Phạm Diệp nhất định có âm thầm qua lại!

Song phương trong lúc giằng co, Hoàng Thượng rốt cục cực cực không tình nguyện tiến đến đại môn của hậu cung.

“Người nào, cũng dám uy hiếp trẫm!” Hoàng Thượng tức giận hỏi.

Hiệp Phàm ngồi sau rèm che, từ trong kiệu bước ra, lạnh lùng nhìn Hoàng Thượng trước mặt, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Hoàng Thượng, là bộ dáng vẫn nhược thư sinh, thân hình gầy yếu đơn bạc, một thân cảm y hoa phục khiến hấn thoát nhìn như không thể tiếp tục kham nổi.

Mày dài nhỏ hơi nhíu; Mắt dài nhỏ híp lại; Môi mỏng mím chặt;

“Ta, coi đây là điều kiện, xin Hoàng Thượng cho cái lý do.” Hiệp Phàm thần nhiên nói, nghĩ đến phụ thân nằm ở trên giường, nghĩ đến khuôn mặt đầy nước mắt của Hiệp Trà, nàng hiện tại chỉ muốn một kiếm kết liễu tên Hoàng Thượng này.

Hoàng Thượng đánh giá nữ tử trước mặt. Dáng người thướt tha, khí chất uyển chuyển hàm xúc, mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, toát lên hương vị thanh khiết, là một nữ tử xinh đẹp.

“Người là ai?” Hấn cau mày hỏi, “Cũng dám dùng loại khẩu khí này nói chuyện với trẫm, có phải chán sống rồi hay không ?!”

Hiệp Phàm khinh thường nói: “Người có thể thay đổi kiểu câu được chứ, mở miệng chính là ‘Có phải chán sống rồi hay không ?!’, người coi còn sống là ăn cơm à! Ta là Hiệp Vương gia nhị nữ nhi, là muội muội người người sắp nạp làm phi, người nói xem ta có thể dùng khẩu khí này hay không.”

Hoàng Thượng neho mắt lại, đánh giá nữ tử trước mặt, lớn như vậy, lần đầu tiên có người dùng loại này khẩu khí nói chuyện cùng hấn, cảm giác thật mới mẻ. Sáng nay hấn mới cho người tới phế hai chân của họ Diệp, người nhà của hấn thế nhưng còn dám chạy vào trong cung tìm hấn lý luận, đúng là mặt trời mọc ở phía tây, hấn mang theo một loại biểu tình cao cao tại thượng nhìn Hiệp Phàm, từ lỗ mũi hừ một tiếng, âm thanh xốt xa nói: “Người thân là tội thần chi nữ, lại dám cuồng vọng như thế. Người tới –”

Hiệp Phàm lẳng lặng tiêu sái tiến lên, nàng một nữ tử nhu nhược, bất luận kẻ nào cũng không sẽ không đặt ở trong mắt, hơn nữa biểu tình của nàng bình tĩnh như thế, không nhìn ra nổi lòng, nhưng, ngay tại lúc Hoàng Thượng vừa mới hô hai chữ ‘Người tới’, Hiệp Phàm đã trong nháy mắt rút thanh kiếm bên hông thị vệ của Hoàng Thượng, rồi lại nhanh như chớp đặt nó trên cổ Hoàng Thượng, đao phong mạnh mẽ sắc bén dán sát trên cổ hấn.

“Người nếu dám tiếp tục nói cha ta là tội thần, ta liền lập tức cho người biết, hai chữ tội thần viết như thế nào.” Thanh âm của Hiệp Phàm nghe vẫn bình tĩnh như cũ.

Tư Mã Hi Thần sững sờ tại chỗ, hấn thậm chí không nhìn ra Hiệp Phàm rút kiếm như thế nào, rồi lại như thế nào đặt trên cổ Hoàng Thượng, nàng không giống như người biết võ nghệ, nhưng thủ pháp lại thành thạo tiêu sái.

“Người! Người!—” Hoàng Thượng bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

“Người cái gì!” Hiệp Phàm lạnh lùng nói, “Người cho ta nghe tốt lắm, cha ta liền giống như thanh kiếm trong tay ta này, nếu như kiếm ở trong vỏ, tự nhiên là không có nguy hiểm, nhưng là, nếu như kiếm rút khỏi vỏ, giết người chẳng qua chỉ trong nháy mắt! Người dám phế hai chân cha ta, hơn nữa xưng là tội thần, nay Hiệp Phàm ta nói một lời cuồng vọng, nếu như người không đem kẻ bày ra mưu kế này xử trảm, ta còn có biện pháp khiến cho quan binh khắp thiên hạ đối địch cùng người!”

Hoàng Thượng nuốt khan một cái.

Hiệp Phàm ra sức trên tay, lạnh lùng nói: “Người không nên không tin lời nói của ta, cha ta vẫn nắm giữ binh quyền trong triều, quan binh khắp thiên hạ cơ hồ đều là một tay hấn huấn luyện ra, mà cho dù không phải hấn thì cũng do người hấn từng huấn luyện huấn luyện ra. Cho nên, nếu như cha ta xảy ra bất trắc, người, chính là bộ dạng này.”

Chương 70

Một cổ chân khí không biết từ đâu ép tới phía sau Hiệp Phàm, kiếm trong tay không tự chủ được đi về phía trước, lúc nàng cầm kiếm không dùng chân khí để giữ kiếm, tại Hoàng Thượng chỉ là một tên bệnh hoạn tay trái gã không chặt, không cần dùng chân khí cũng có thể khống chế hấn, nhưng, chân khí đột nhiên xuất hiện này làm nàng không kịp phòng bị, trên mũi kiếm có vết máu mờ nhạt, khẳng khẳng tiến về phía trước.

Tim Hiệp Phàm muốn rút ra ngoài.

Đối phương nghĩ nàng không biết võ công, cho nên cũng không dùng chân khí nhiều lắm, Tư Mã Hi Thần thật sự coi nàng là công cụ sao, lúc nàng mới gặp hấn, nàng biết hấn trêu đùa nàng, dùng tình cảm làm công cụ “dụ dỗ” nàng, nhưng, lại có lúc nàng cảm thấy hấn chỉ là háo sắc, không có ý tứ gì khác, nhưng mà, hiện tại, nàng rất muốn xoay mũi kiếm đâm cho hấn một nhát.

Nàng cố gắng giữ kiếm dừng lại, Hoàng Thượng đáng thương hình như là lần đầu tiên thấy mình bị chảy máu, ai u một tiếng, thân mình mềm nhũn, ngã lộn trên đất, sau đó, một đám người xông tới, Hiệp Phàm nhắm mắt lại, kiếm trong tay rơi trên mặt đất, nước mắt tràn mi, nàng thích Tư Mã Hi Thần, thích người có bộ dáng tương tự với người mà nàng thích kiếp trước, nhưng mà, kết quả lại giống nhau, nàng, cuối cùng cũng chỉ là một loại công cụ.

Quân lính đang muốn đến nàng bắt lại, Hoàng Thượng đột nhiên nói: “Dừng làm khó xử nàng, ta có chuyện muốn nói với nàng.”

Hiệp Phàm ngờ ngác đứng, mờ mịt nghĩ: Vì sao, Tư Mã Hi Thần không có chút động tĩnh nào? Chẳng lẽ dùng chỉ dùng khí lực, thấy không thương tổn được Hoàng Thượng liền không hành động tiếp sao?

“Đề bọn họ rời khỏi đây đi.” Hoàng Thượng được người nâng đứng dậy, nhìn Hiệp Phàm, Tư Mã Hi Thần với Kiều Hà, thanh âm run run nói.

“Đi thôi.” Thanh âm của Tư Mã Hi Thần nhẹ nhàng vang lên bên tai, Hiệp Phàm nghe thấy, cảm thấy thật chói tai, nàng cúi đầu, nghĩ, có lẽ một kiếm kết liễu Hoàng Thượng, có thể hoàn thành được ý nguyện của cổ chân khí kia, tối thiểu, có lẽ người này sẽ nhớ rõ đã từng có người vì hấn mà làm được việc gì.

***

Tiến vào Hiệp vương phủ, liền thấy Bằng Lục Y lạnh lùng đứng ở trong viện, kiếm trong tay máu còn nhỏ giọt, Tư Mã hi thần bật thốt lên hỏi: “Người đã làm cái gì?”

“Ta giết nhạc phụ đại nhân của ngươi!” Bằng Lục Y lạnh lùng nói, “Hi Thần, ngươi làm cho ta quá thất vọng, tại sao ngươi lại ngăn cản Thiên Tố?”

Hiệp Phàm vọt vào phòng, trong phòng tràn đầy máu, cha mẹ nàng, đang nằm trong vũng máu.

Trong viện, mặt Tư Mã hi thần trầm như nước, nhìn chăm chăm Bằng Lục Y, khàn giọng hỏi: “Vì sao ngươi dám tự chủ trương làm ra việc này?”

“Nếu lúc ấy ngươi không ngăn cản Thiên Tố, chân lực của nàng đủ để Hiệp Phàm một kiếm kết liễu Hoàng Thượng, nhưng ngươi lại ngăn cản Thiên Tố, buông tha cho cơ hội tốt như vậy, hiện tại, ta chỉ có thể để người của Hà phủ ra mặt, kết liễu Hiệp lão đầu, như vậy, thiên hạ đều biết, Hoàng Thượng là một hôn quân vô đạo, cũng tiện cho chúng ta lấy lý do này để thảo phạt tên Hoàng Thượng vô dụng này!” Bằng Lục Y mặt không biến sắc nói, “Đây vốn là từng bước kế hoạch của chúng ta, lúc ấy, nếu không phải Hiệp lão nhân này đứng về phía Lý Cường, Lý Cường làm sao biết chỗ mấu thân ngươi đang ở, cũng vì thế mà làm mấu thân ngươi mất mạng!”

“Hiệp Phàm không phải làm công cụ của chúng ta, chuyện của phụ thân nàng cũng nàng có quan hệ gì?” Tư Mã Hi Thần thấp giọng nói, “Ta không muốn lợi dụng nàng!”

“Ngươi không muốn lợi dụng nàng?!” Bằng Lục Y bật cười nói, “Ngươi nói lời này là muốn lừa ai, trong lòng ngươi chưa từng buông tha cho bất cứ kẻ nào, từ lúc ngươi bắt đầu, không phải đã muốn lợi dụng nàng sao, ngươi thích hay không thích loại người nào, nuôi ngươi lớn lên sao ta lại không biết. Ngươi cần bản là không thích nàng, trong tình cảm, ngươi vĩnh viễn là một con người keo kiệt!”

“Ta có lẽ không thích nàng, nhưng, ta tuyệt đối không đáp ứng dùng nàng trở thành công cụ!” Trong lòng Tư Mã Hi Thần tức muốn thổ huyết.

“Lúc trước lựa chọn nàng chính là ngươi, là từ ba tỷ muội chọn trúng nàng, ngươi nói, bộ dáng nàng trông thuận mắt, cũng không ngu ngốc, kế hoạch sẽ tiến hành dễ dàng hơn, nếu như ngươi thích nàng, vì sao sau khi cưới nàng, ngươi cùng nàng vẫn chưa viên phòng, ngươi cũng không đem tín vật của mấu thân để lại giao cho nàng, không có tín vật của mấu thân ngươi, nàng không được coi là con dâu của Tư Mã gia!” Bằng Lục Y lạnh lùng nói.

Trong phòng, Hiệp Phàm quỳ gối trước thi thể của cha mẹ, mặt không biểu tình, cứng ngắc như đá.

Ánh mắt Lam thị đột nhiên hơi hơi mờ, nhìn chăm chăm Hiệp Phàm, thanh âm suy yếu khó nghe, nhẹ nhàng gọi: “Phàm nhi.”

“Nương!”

“Nhớ kỹ câu nói này của nương,” Lam thị suy yếu nói, “Đây là Hiệp gia chúng ta thiếu nợ Tư Mã gia, là phụ thân của ngươi sai trước, trăm ngàn lần không được phép... báo... thù—”

“Nương!” Hiệp phàm bị ai không thể phản ứng, nghe không hiểu mẫu thân nói cái gì.

“Ngươi hảo hảo... sống... tốt —.” Lam thị tiếc nuối nhắm mắt lại.

Bên ngoài, Tư Mã Hi Thần nhìn chăm chăm Bằng Lục Y, thanh âm lạnh như băng không có chút tình cảm, “Hiệp Phàm vốn vô tội, hành động năm đó của Hiệp gia, không có quan hệ gì với nương.”

“Hừ, cha nợ con trả, kể cả thời điểm đây nương chưa sinh ra, chỉ có thể nói số nương ta không tốt, ai bảo nương ta là nữ nhi của Hiệp lão đầu! Ta không tiếc hi sinh một nha đầu thân cận làm tiểu thiếp của hắn, mới hỏi thăm ra được chi tiết mọi chuyện, Hiệp phàm vô tội? Nếu nói vô tội, ngươi vô tội còn nhiều lắm, đâu chỉ có một mình nương!” Bằng Lục Y lạnh lùng nói.

Tư Mã Hi Thần không nói gì thêm.

“Thân ngươi mang gia cừu quốc hận, mà chỉ vì con gái một cừu nhân mà mềm lòng, thiếu chút nữa đại sự bị hủy, nếu ngươi không mềm lòng, Hiệp Phàm kia đã sớm giết chết Hoàng Thượng, chúng ta cũng không phải lãng phí nhiều máu và sinh mệnh của những người khác, nay, chỉ sợ sẽ lại thêm một hồi tình phong huyết vũ.” Bằng Lục Y khò sở nói, “Chẳng lẽ ngươi quên thảm trạng của cha mẹ ngươi lúc ấy?! Tình cảnh mười dặm máu chảy thành sông, chẳng lẽ ngươi thật sự không nhớ rõ? Chẳng lẽ ngươi quên nẫu thân ngươi bị người ta đóng băng, nay vẫn đang cất chứa ở trong hoàng cung không biết nơi nào? Chẳng lẽ ngươi đã quên xương cốt của phụ thân ngươi vẫn treo trong đại lao?— năm đó nếu không có Hiệp gia tham dự, Lý Cường làm sao tìm được tung tích của cha mẹ ngươi? Nay ngươi nói Hiệp Phàm vô tội, chẳng lẽ mấy trăm gia đình trong Tư Mã gia từ trên xuống dưới phải chết là do có tội sao?”

Tư Mã Hi Thần không nói gì.

“Cho nên, ta biết, ngươi căn bản sẽ không yêu nương, thấy nương, sẽ giống như thấy được thảm trạng của cha mẹ ngươi, nương, không lúc nào không làm ngươi nhớ tới chuyện tình của cha mẹ ngươi, nữ nhân ngươi không thích ngươi cũng có thể cùng các nương mây mưa, nếu như ngươi thật sự thích nương, tại sao lại không thân cận với nương, ngươi cũng nương chỉ đang diễn trò mà thôi!” Bằng Lục Y không chút lưu tình nói.

“Đúng vậy, ta nhìn thấy nương, là liên nghĩ tới chuyện của mẫu thân, nếu ngày đó Hiệp gia không để lộ tin tức, bây giờ mẫu thân của ta đã có thể yên nghỉ,” Tư Mã Hi Thần gần từng tiếng nói, biểu tình thống khổ, chau mày, “Nhưng, ta không muốn lợi dụng Hiệp Phàm!”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

“Việc này không phải do ngươi!” Ngự khí Bằng Lục Y đầy kiên quyết “Bây giờ kế hoạch tiến hành từng bước một, ngươi không thể bởi vì nhất thời mềm lòng mà khiến cho tâm huyết nhiều năm của mọi người đổ xuống sông xuống biển. Ta đã phân phó người của Hà gia tuyên bố với bên ngoài, nữ nhi của Hiệp Vương gia mạo phạm thiên uy, Hiệp Vương gia cùng thế tử bị ban thưởng tử, ngươi vì sao phải cứu nương trở về.”

Tư Mã Hi Thần không có hé răng, lặng lẽ nhìn Hiệp Phàm từ trong phòng đi ra.

“Nếu như không phải ngươi bắt chước thanh âm của Hoàng Thượng, nương ta làm sao có thể còn sống mà ra khỏi cung, chỉ sợ đã sớm đã bị thị vệ trong cung bắt,—” Bằng Lục Y một bộ biểu tình chỉ tiếc rên rỉ không thành tiếng.

“Vì cái gì ngươi muốn giết chết phụ mẫu ta?” Hiệp Phàm lặng lẽ nhìn Bằng Lục Y, lặng lẽ hỏi, sắc mặt của nương tái nhợt, người cũng hơi có chút run run.

“Ta không cần phải giải thích với ngươi.” Bằng Lục Y lạnh lùng nói “Hai người bọn họ chính là đáng chết, nếu như muốn biết lý do, đi xuống cừu viện mà hỏi!”

“Vậy cũng phải xem xem, ngươi có khả năng đưa ta xuống đó hay không.” Hiệp Phàm lạnh lùng nói “Các ngươi muốn tranh đoạt thiên hạ như thế nào có liên quan gì tới Hiệp gia chúng ta đâu, vì sao phải bức người ta vào chỗ chết như thế!”

Kiểm trong tay Bằng Lục Y rung lên, Tư Mã Hi Thần đứng một bên bước lên chắn trước mặt Hiệp Phàm, lạnh giọng nói: “Nương bây giờ vẫn là thiếu trang chủ phu nhân, không có mệnh lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không thể động đến nương, nay sự tình đã trở nên như thế,—”

“Ngươi còn thay nàng nói chuyện, nếu không phải lúc ấy nàng ra mặt lý luận với Ngô Hoè thì chúng ta hoàn toàn có thể đem quân của Hoàng Thượng vây ở phụ cận Ngao Lâm sơn trang thừa lúc kinh thành rối loạn mà đánh cho tan tác, đều là nha đầu này một lần lại một lần làm cho chúng ta mất tiền cơ, người thế nhưng còn che chở nàng như vậy, ngươi phải làm sao đối mặt với cha mẹ đã khuất?” Bằng Lục Y tức giận nói.

Hiệp Phàm sững sốt, khó trách lúc ấy người trong Ngao Lâm sơn trang biểu hiện bình thản đến vậy, mặt ngoài bối rối, chỉ là diễn trò cho nàng xem, thì ra tất cả mọi người đều đã biết sự thật, chỉ có nàng tin tưởng là Tô Thanh Dân nhìn lên thư của nàng, có lẽ hẳn quả thật đã nhìn lên thư của nàng, cho nên mới khiến Hoàng Thượng ngờ vực vô căn cứ mối quan hệ giữa Lâm Hi Thần và Tư Mã Dung Ngân, nhưng, đây cũng không phải nguyên nhân chủ yếu vây công Ngao Lâm sơn trang, kỳ thật, cho dù là hấn lộ ra tin tức, Hoàng Thượng cũng không có khả năng tập kết quân đội nhanh đến vậy, nhất định là trước đó còn có người thao túng.

Mẫu thân không cho nàng báo thù, nói đây là Hiệp gia nợ Tư Mã gia, trước kia lại xảy ra lắm chuyện rắc rối đến vậy sao?

Tư Mã Hi Thần quay đầu nhìn thoáng qua Hiệp Phàm, hướng Kiều Hà nói: “Chăm sóc nàng cẩn thận, không có mệnh lệnh của ta, không được để nàng rời khỏi nơi này nửa bước!” Ngữ khí trở nên lãnh khốc vô tình, nghe giống như kim đâm trong lòng.

Kiều Hà đồng tình nhìn Hiệp Phàm, Hiệp Phàm lại mặt không đổi sắc.

Sự tình phát sinh bất ngờ, đột nhiên đến làm cho Tư Mã Hi Thần căn bản không có thời gian lo lắng tình thế phải tiến hành bước tiếp theo thế nào. Bằng Lục Y nói không sai, Hiệp Phàm vốn là một quân cờ trong cái kế hoạch, nhưng mà, vì sao, bây giờ hẳn lại không có cách nào hạ quyết tâm để nàng thành toàn kế hoạch của mọi người?!

Cùng Bằng Lục Y rời khỏi sân của Hiệp Vương phủ, đứng ở ngoài cửa, Bằng Lục Y đã dựa theo kế hoạch sớm định ra trước đó phân phó người thực hiện bước tiếp theo.

Nhìn Tư Mã Hi Thần có chút trầm mặc, Bằng Lục Y bắt đầu nói: “Hi Thần, hiện tại không phải thời điểm để ngươi do dự, năm đó ta đáp ứng phụ thân ngươi nhất định phải giúp đỡ ngươi trưởng thành, hoàn thành nguyện vọng hẳn chưa làm xong. Ta cũng lo lắng ngươi sẽ vì chuyện nhi nữ thường tình mà làm hỏng đại sự, cho nên cố ý lựa chọn Nhược Hân để nàng cùng ngươi trưởng thành, Nhược Hân là nữ tử tâm trí đơn thuần, sẽ không chậm trễ đại sự của ngươi, bây giờ chúng ta đã muốn lợi dụng Hiệp Phàm, Hoàng Thượng đã muốn gán cái tội danh bởi vì hoài nghi mà thương tổn trọng thân, mà Hiệp lão nhân vốn là kẻ tay cầm binh quyền trong triều, trong triều phân đông cao thấp vô tướng đều do hắn huấn luyện ra, nếu như biết hẳn xảy ra chuyện, dĩ nhiên sẽ không đáp ứng, hơn nữa chúng ta đã sớm cài người vào bên trong, có thể dễ dàng làm ra một hồi hỗn loạn, chúng ta lại thừa dịp hỗn loạn ấy ép con Lí thị nhường ngôi, thành lập ra triều đại rực rỡ của chúng ta. Ngươi không phải nói, ngươi nhất định phải làm được sao? Vì sao bây giờ lại do dự? Chẳng lẽ bởi vì cảm thấy Hiệp Phàm vô tội sao? Năm đó phụ thân nàng sở tác sở vị, chẳng lẽ còn không đủ để cho ngươi đối với Hiệp Phàm có lòng thù hận hay sao?”

Tư Mã Hi Thần thở ra một hơi dài, thản nhiên nói: “Nhưng cẩn thận nghĩ lại, tất cả chuyện này, cùng Hiệp Phàm có quan hệ gì, nàng chẳng qua là họ Hiệp, là nữ nhi Hiệp Vương gia, những chuyện đã xảy, thật sự có quan hệ tới nàng sao? Chúng ta lợi dụng nàng như thế, lợi dụng cảm tình của nàng, thương tổn phụ mẫu nàng, nàng làm sao có thể chấp nhận?”

“Đó là chuyện của nàng, không liên quan tới chúng ta, nàng nếu hận thì để cho nàng hận, hơn nữa chúng ta vốn đã an bài cho nàng, ta sẽ tận lực làm cho nàng không có thống khổ rời đi, Nhược Hân mới là đệ nhất hoàng hậu của vương triều Tư Mã gia. Ta dùng hết tâm tư bồi dưỡng nàng, cũng chính là vì vương triều Tư Mã gia sau này còn có nữ nhân tốt sánh cùng ngươi.” Bằng Lục Y thở dài, hoài nghi nhìn Tư Mã Hi Thần, có chút chần chờ nói, “Chỉ là, Hi Thần, ta không biết là ngươi thích Hiệp Phàm, vì sao, vì nàng, lại chần chờ không quyết như vậy?”

Tư Mã Hi Thần thản nhiên nói: “Đây là chuyện của ta, ta sẽ tự mình giải quyết, ngươi đi làm chuyện ngươi nên làm đi.”

Bằng Lục Y không nói gì, nàng đã nhìn Tư Mã Hi Thần lớn lên, nàng biết, hẳn không phải một người không có chủ kiến, hẳn nhất định sẽ xử lý tốt chuyện này.

Trước mắt Bằng Lục Y rời đi, Tư Mã Hi Thần xoay người trở lại Hiệp vương phủ, trong không khí có mùi vị huyết tinh, Hiệp Tâm cùng Lí thị sớm đã bị Bách Độc môn phái người tiếp đi, về phần Từ thị, phỏng chừng đã bị Bách Độc môn hạ mê dược, tuy rằng đối với cái chết của vợ chồng Hiệp gia, cũng không quá mức ngoài ý muốn, hơn nữa hẳn tin tưởng, vợ chồng hai người này trước khi chết đã sớm biết nguyên nhân, cho nên, hiện tại điều hắn lo lắng duy nhất chính là Hiệp Phàm, nàng phải đối mặt như thế nào.

Nàng, vốn chỉ là quân cờ, là nữ nhi của kẻ hại chết mẫu thân mình, vì sao lại làm hắn khó có thể dứt bỏ như thế. Phụ trái tử còn, Bằng Lục Y nói đúng, Hiệp Phàm dù sao cũng là nữ nhi của vợ chồng Hiệp thị, cha mẹ nàng phạm lỗi, nàng hẳn phải hoàn lại, nhưng, vì sao, trong lòng lại không thể buông tha.

Hiệp Phàm vẫn lẳng lặng đứng trong sân như trước, tóc ở trong gió hơi hơi tung bay, có vài phần khiến Tư Mã Hi Thần không đành lòng bắt lực.

Hắn nhẹ nhàng đi qua đi, tận lực ôn hòa nói: “Tiểu Phàm, thực có lỗi—”

“Xin gọi ta là Hiệp cô nương, quan hệ giữa ngươi và ta lúc này, ta không nhận nổi loại xưng hô.” Hiệp Phàm lạnh lùng nói “Phụ mẫu ta thân có phải mang nợ Tư Mã gia các ngươi hay không?”

Tư Mã Hi Thần do dự một chút, mới chậm rãi nói: “Năm đó là cha mẹ ngươi để lộ tung tích mẫu thân ta, khiến cho Lí Cường đến bắt bọn họ, hơn nữa giết cha ta, làm hại mẫu thân ta tự sát, bây giờ thì thể hai người vẫn bị giấu ở đâu đó trong đại lao hoàng cung.”

Hiệp Phàm cắn chặt đôi môi, cắn ra vết máu, ngẩng đầu nhìn Tư Mã Hi Thần, lẳng lặng nói: “Phụ mẫu ta thân phạm lỗi, ta sẽ hoàn lại, ta sẽ làm quân cò của ngươi, dùng mạng của ta trả lại món nợ trước đây, nhưng, bắt đầu từ hôm nay, Hiệp Phàm cùng Tư Mã Hi Thần cả đời này trở thành người dung, khi ta không còn giá trị lợi dụng, xin để Hiệp Phàm biến mất khỏi thế giới của ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

“Tiểu Phàm—” Tư Mã Hi Thần nhẹ nhàng gọi.

“Ta nói rồi, hãy gọi ta là Hiệp cô nương!” Hiệp phàm mặt không chút thay đổi nói, “Tư Mã Hi Thần, ngươi không cần bày mưu tính kế dùng tình cảm để dụ dỗ ta, làm ta vì ngươi mà si ngốc.”

“Được rồi,” Tư Mã Hi Thần khó khăn nói, “Hiệp cô nương.”

“Cám ơn.” Hiệp Phàm bình tĩnh nói, “Ta thiếu ngươi một mạng, ta sẽ giúp ngươi lấy mạng của Hoàng Thượng, trước kia ta không biết Hiệp gia có tội gì với Tư Mã gia, nay ta đã biết, cha mẹ ta cũng đã mất mạng, cũng coi như dư sức bồi thường lỗi lầm khi này, nay, ta sẽ làm tốt nhiệm vụ một quân cò, cho đến lúc ta có thể rời đi, không kể còn sống hay đã chết.”

Tư Mã Hi Thần nói không ra lời, nữ tử này, vì sao chỉ ở cùng nàng có mấy ngày, trong lòng lại nảy sinh một loại cảm xúc không nói nên lời?

“Nhưng, kẻ giết cha mẹ của ta, ta nhất định sẽ tự tay giết nàng!” Hiệp Phàm lạnh lùng nói.

“Ngươi không phải là đối thủ của Bằng Lục Y, kẻ cả ngươi là nghĩ nữ của Tổng môn chủ Bách Độc Môn.” Tư Mã Hi Thần nói, “Huống hồ, lúc ấy hẳn là cha mẹ ngươi tự nguyện chết, bọn họ đã sớm biết rằng Tư Mã gia sẽ sớm đến tìm bọn họ, nếu không, cha ngươi đã không gả ngươi vào Ngao Lâm sơn trang – chỗ có quan hệ với Tư Mã Dung Ngân như thế, chẳng qua hẳn muốn ngươi được bảo vệ, kẻ cả hậu nhân của cha ta tìm đến, ngươi là thiếu phụ nhân của Ngao Lâm sơn trang, sẽ phải nể mặt mà cho qua, nhưng – lại không biết, đây vốn là một phần trong kế hoạch của chúng ta. Hãy tin tưởng ta, toàn bộ những người chúng ta lợi dụng trong kế hoạch, đều là những kẻ mà ngày đó cô phụ phụ mẫu ta, duy độc ngươi, là một việc ngoài ý muốn.”

“Không phải ngoài ý muốn, ta là nữ nhi của Hiệp Vương gia, các ngươi có thể nghĩ ông vô liêm sỉ, nhưng ông là người mà ta kính yêu nhất, cho nên, ta không muốn tiếp tục thảo luận chuyện ta vô tội hay không, ta sẽ trả nợ, nhưng ta cũng sẽ đòi nợ từ Bằng Lục Y.” Hiệp phàm thản nhiên nói.

Tư Mã Hi Thần nhẹ nhàng lắc đầu, “Hai chữ báo thù có thể dễ dàng nói ra nhưng không dễ trở thành sự thật, ngươi, đừng mang tính mạng của mình ra nói giỡn.”

“Tính mạng của ta?” Hiệp Phàm lạnh lùng cười, nói, “Nay mạng của ta đã nằm ở trong tay các ngươi, làm sao dám nói chuyện sống hay chết? Thôi đi, xin ngươi đừng giả nhân giả nghĩa, ngươi với ta, chỉ là một người xa lạ, cần gì phải lãng phí cảm tình.”

Tư Mã Hi Thần khe khẽ thở dài, nói: “Nếu nói từ đầu ta không lừa ngươi, đó là giả, lần đầu tiên gặp ngươi, kỳ thật ta có thể nghe được tiếng bước chân của ngươi, ta với người hầu nói chuyện là cố tình nói cho ngươi nghe, lúc ấy ta nghĩ một nữ tử như ngươi lại một mình đi ở phụ cận Hiệp Vương phủ, liền nghĩ rằng ngươi là người của Hiệp vương phủ, nhưng mà, lúc ấy, nghĩ rằng ngươi chỉ là một tiểu nha đầu trong Hiệp vương phủ mà thôi.”

Hiệp phàm nhắm mắt lại, nhẹ nhàng cười khổ một chút, đúng vậy, tại sao nàng lại không nghĩ ra cơ chứ, Tư Mã Hi Thần được xưng là thiếu niên tuần kiệt trên giang hồ, nàng trốn tránh làm sao mà qua mặt được hắn, chỉ sợ nàng chưa phát hiện ra bọn họ, bọn họ đã phát hiện nàng.

Nghe Tư Mã Hi Thần tiếp tục nói: “Cảm giác lúc đầu ta gặp ngươi, chính là một tiểu nha đầu quậy cường, thanh tú, nhìn cũng không làm cho người ta chán ghét. Thời điểm đó ta còn nghĩ, hóa ra Hiệp Vương phủ cũng có người xuất sắc như thế. Sau đó, lúc đi đến Hiệp vương phủ, ta nhìn thấy phụ thân của ngươi, ta nhớ rõ như in mặt từng người bắt giam cha mẹ của ta, trong đó có phụ thân của ngươi, lúc ấy hẳn là thị vệ của mẫu thân ta, là hắc mạt theo Lý Cường đi bắt cha mẹ ta, làm cho cha ta bị giết, mẹ ta tự sát. Lúc đó, ta liền quyết định bắt đầu kế hoạch trả thù, đầu tiên chính là chọn một trong ba tỷ muội các ngươi trở thành thiếu phụ nhân của Ngao Lâm sơn trang, sau đó mượn người này trừ bỏ con cháu của Lý Cường.”

Hiệp Phàm hơi cúi đầu, cảm thấy bản thân thật đáng chế giễu, chính nàng lúc ấy còn tự mình chạy đến yêu cầu Tư Mã Hi Thần cưới nàng, nay nghĩ lại, nàng thật quá khờ dại.

“Ngươi lúc ấy tìm đến ta, muốn ta lấy ngươi làm vợ, lúc ấy ta không muốn lựa chọn ngươi, trong lòng ta không muốn làm thương tổn ngươi, cho dù sau này ngươi biết được kế hoạch của chúng ta, nhưng ngươi không nằm trong kế hoạch đó đã cũng sẽ bớt cảm thấy áy náy hơn. Nhưng mà, tỷ tỷ của ngươi lại ôn thuần quá mực, muội muội của ngươi lại lỗ mãng quá mức, đều không thích hợp, Bằng Lục Y nhìn trúng sự bình tĩnh cùng ôn nhu của ngươi, nàng nói nhìn ngươi lúc đó thật giống nàng năm đó (mơ hồ vãi =.=). Cho nên, cuối cùng lựa chọn ngươi.” Tư Mã Hi Thần nhẹ nhàng thở hắt ra, chậm rãi nói, “Lúc ấy, mẫu thân của ngươi cũng đã đoán được Ngao Lâm sơn trang cùng Tư Mã Dung Ngân có quan hệ, hơn nữa, rất có khả năng nàng nhận ra bội kiếm mà ta đeo bên hông lúc đó, đoán được ta cùng Tư Mã Dung Ngân có quan hệ thân thiết, cho nên, nàng thuyết phục phụ thân ngươi nhận lời cầu

hôn của chúng ta, có lẽ nàng lo lắng, có ta ở đây, người sẽ an toàn hơn, nếu nàng biết đây chỉ là một phần kế hoạch, nhất định sẽ không đồng ý chuyện này.”

Hiệp Phàm nhớ tới mẫu thân hấp hối nhưng vẫn kiên trì đợi nàng trở về để nói mấy câu kia, là Hiệp gia có lỗi với Tư Mã gia, tuyệt đối không được báo thù. Mẫu thân muốn nàng có thể sống tốt.

“Sau đó, Thượng Tú Lệ xuất hiện, phản ứng bình tĩnh của người làm cho chúng ta lo lắng, có khả năng người không thích ta, sau đó, Thượng cô nương thù người lần nữa, không sai, quan hệ của ta với nàng chỉ là bằng hữu thân thiết, nhưng, xét về mặt tình cảm, chúng ta không thân mật đến mức phải biến hiện tình cảm như thế, bởi chuyện của cha mẹ nàng năm đó, nàng sớm đã chặt đứt trần thế chỉ tâm (không còn vương vấn gì cả).” Tư Mã hi thần khó khăn nói xong, tự cười giễu bản thân mình, lòng Hiệp Phàm thất lại càng lúc càng chặt.

Hiệp Phàm nghĩ, đột nhiên rơi lệ, hóa ra, hết thấy hết thấy, đều là diễn trò, Thượng Tú Lệ là diễn trò, nói không chừng Đỗ Nhược Hân cũng là diễn trò.

“Ta cùng với Nhược Hân có hôn ước với nhau từ nhỏ, bản tính của nàng đơn thuần, chỉ vì kích thích người, mới phải công kích người như thế, thậm chí không ngừng nói móc người, châm chọc người.” Tư Mã Hi Thần cảm thấy tràn đầy cảm giác tự trách, không biết phải nói sao, chỉ biết đem tất cả sự việc nói ra mới cảm thấy thoải mái hơn chút, “Các nàng làm như vậy đều để người nghĩ rằng ta thích người, như vậy người không thể rời bỏ ta, có thể không oán không hận thay ta đi giết chết Hoàng Thượng. Lựa chọn người giết chết Hoàng Thượng, chính là muốn cho phụ thân người nhìn Hoàng Thượng chết, bởi vì,— mẫu thân của Hoàng Thượng, là nữ nhân mà phụ thân người yêu ! Phụ thân người vì nàng, mới nói ra hành tung của cha mẹ ta. Không nhất định phải để người đi giết Hoàng Thượng, có rất nhiều phương pháp để giết chết Hoàng Thượng, chỉ là lựa chọn này là tối ưu nhất trong toàn bộ các phương án khác thôi. Điều này cũng hiểu được, Hoàng Thượng chỉ là một tên bất tài vô dụng, nhưng phụ thân người lại trung tâm không nhị (không có 2 lòng) phò tá.”

Hiệp Phàm cảm thấy đầu càng ngày càng to, rối loạn, quá khứ của phụ thân đã xảy ra nhiều chuyện như vậy sao ? Nàng chưa bao giờ được nghe kể qua nha.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Hiệp Phàm lắng lắng nghe

“Nhưng chúng ta lại không nghĩ tới người lại có thể làm cho Ngô Hòe lui binh, lúc đó Hà phủ đã phải đi du thuyết (1 dạng mách lẻo) để cho Hoàng Thượng giam lỏng cha người.” Tư Mã Hi Thần nghĩ một số việc vẫn nên nói ra thì tốt hơn, Nếu Hiệp Phàm đã hận hấn như thế, hấn việc gì phải tô son trát phấn hành vi của mình nữa “Lúc người gặp mặt với Hoàng Thượng, Thiên Tổ đã dịch dung thành Kiều Hà âm thầm dùng chân khí —— chuyện từ lúc đó có lẽ người cũng đã biết, ta không phải nói thêm gì nữa.”

Hiệp Phàm đứng chết sững, cái cảm thụ mà kiếp trước nàng đã từng trải qua bây giờ lại đột nhiên xuất hiện, nàng hận không thể tìm một cái hồ nào chui xuống ngay lập tức không muốn gặp bất cứ ai nữa, chính là loại cảm giác tự cho mình là phi thường thông minh nhưng hóa ra từ đầu đến cuối cũng chỉ một một quân cờ trong toàn bộ trò chơi của bọn họ. Vừa nghĩ đến mối quan hệ của nàng cùng Thượng Tú Lệ và Đỗ Nhược Hân, Hiệp Phàm tự cười giễu chính bản thân mình tự cho mình là người thông minh biết quản lý gia sự. Nàng muốn khóc mà khóc không nổi.

“Tiểu —— Hiệp cô nương tuy rằng lúc đầu ta lừa gạt người, nhưng ta thật sự không muốn đem người làm vật hi sinh cho kế hoạch của ta.” Tư Mã Hi Thần thần nhiên nói “Nếu người muốn hận thì cứ hận đi.”

Hiệp Phàm lạnh lùng nói: “Giữa ta và người không có tình yêu thì làm sao mà có cừ hận được.”

Tư Mã Hi Thần nhìn Hiệp Phàm khe khẽ thờ dài, oan oan tương báo bao giờ mới hết ? Vì thay cha mẹ mình đòi lại công bằng mà hấn đã gián tiếp làm tổn thương Hiệp Phàm

Kiều Hà đứng nhìn bộ dáng Hiệp Phàm từ xa trong lòng cảm thấy chua xót, kỳ thật nghĩ lại, nếu Hiệp Phàm không phải là nữ nhi của Hiệp Vương gia, có lẽ thiếu chủ sẽ thật tâm đối đãi với nàng.

Tuyết Liên từ bên ngoài đi vào thì lễ với Tư Mã Hi Thần lại liếc trộm Hiệp Phàm một cái rồi lắng lắng nói: “Thiếu chủ, Hà đại nhân đến đây, người có muốn ra ngoài gặp hấn hay không ?”

“Đã biết.” Tư Mã Hi Thần bình tĩnh nói “Để cho hấn vào trong này đi, dù sao bây giờ vẫn đang ở trong kinh thành, nếu để người khác biết hấn cùng với ta quen nhau, chuyện vợ chồng Hiệp gia chết sẽ không còn giá trị nữa. Người giúp Hiệp cô nương xử lý chuyện hậu sự gia đình một chút.”

Tuyết Liên gật gật đầu đến gần Hiệp Phàm nhẹ giọng nói: “Thiếu phu nhân có gì sai bảo ?”

Hiệp Phàm thân nhiên nói: “Nếu có người ngoài người tạm gọi ta là Thiếu phu nhân, nếu không có người ngoài cứ kêu ta Hiệp cô nương là được. Ta muốn hỏi các người có tin tức gì về Đại tỷ của ta không? Ta đã trở về còn nàng vẫn ở trong cung thì phải là như thế nào? Ta không tin Hoàng Thượng có thể dễ dàng buông tha cho nàng.”

Tuyết Liên do dự một chút nói: “Nô tỳ cũng không biết.”

Hiệp Phàm đánh cái thờ dài, hiện giờ đã biết tất cả chỉ là diễn trò nên bây giờ nàng nói chuyện không phải kiêng dè gì nữa. Nhưng mà đối phương lại vẫn không chịu nói lời thật lòng với nàng. Kỳ thật trước đây cũng có lời nói thật lời nói dối, nhưng là do nàng quá tin tưởng vào lời nói của bọn họ mà tin theo hết.

Tư Mã Hi Thần nhìn Hà Hưng Bán từ bên ngoài đi vào. Trải nghiệm cuộc sống trong triều suốt mười năm trời, tóc mai bên thái dương đã lâm râm bạc, trong ánh mắt toát lên vẻ điềm tĩnh, thấy Tư Mã Hi Thần liền khom người hành lễ nói: “Tham kiến Thiếu chủ tử. Hon mười năm không thấy, hiện tại ngài đã trưởng thành không khác gì với bộ dáng của chủ công năm xưa. Chủ công ở dưới cửu tuyền nhất định rất vui mừng.”

“Không cần đa lễ, đã điều tra ra cha mẹ ta được giấu ở nơi nào chưa?” Tư Mã Hi Thần thân nhiên nói, đứng ngay ngắn, trầm ổn nội liễm, lộ ra một cổ quý khí.

Hà Hưng Bán nhìn thoáng qua Hiệp Phàm đang đứng bên cạnh, có chút do dự.

“Đừng lo, Hiệp cô nương không quan tâm tới vấn đề này.” Về mặt Tư Mã Hi Thần thân nhiên, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Hiệp Phàm, “Hon nữa, bây giờ nàng vẫn là thê tử của Tư Mã Hi Thần ta. Lý Cường là một tên tâm tư kín đáo, thi thể của cha mẹ ta nhất định được giấu ở một chỗ rất bí ẩn, ta lo rằng đương kim Hoàng Thượng cũng không biết nơi nào.”

Hà Hưng Bán gật gù đầu, thấp giọng nói: “Lý Cường không chỉ có tâm tư kín đáo, mà còn rất mực đa nghi, đương kim Hoàng Thượng quả thật không biết thi thể của vợ chồng chủ công hiện ở nơi nào?”

Tư Mã Hi Thần không nói gì, ánh mắt nhìn xa xa, có chút xuất thần, qua một hồi lâu, đột nhiên nói: “Ta muốn đi xem từ đường cách đây không xa.”

Hà Hưng Bán hơi hơi sùng sốt, nói: “Chỗ đó chỉ có một ít đồ đạc cũ của phu nhân để lại, ta đã phái người đi qua, đấy là một nơi thanh tĩnh sạch sẽ, nhưng không có chỗ nào khả nghi cả.”

Tư Mã Hi Thần dừng một chút, thân nhiên nói: “Đã biết, đổi lại, người vì sao phải cắt đứt gân chân của Hiệp Vương gia?”

“Ta hận hấn năm đó làm loạn,” Hà Hưng Bán oán hận nói, “Năm đó, hấn làm hại chủ công bị Lý Cường giết chết, làm hại phu nhân tự sát mà chết, nếu không cho hấn chịu chút khổ, trong lòng thuộc hạ không cam, cho nên ta đã sai người khác cắt đứt gân chân của hấn. Hiệp cô nương, nếu đổi lại là người, cũng sẽ không tha thứ cho phụ thân của người, năm đó phụ thân người tự ý làm phản thật là một tên vô liêm sỉ.”

Hiệp Phàm lẳng lẳng nhìn Hà Hưng Bán, hờ hững nói: “Hấn năm đó làm phản thế nào ta không biết, ta chỉ biết hấn là phụ thân của ta, hấn yêu thương ta, lo cho ta cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, chuyện của hấn, với ta mà nói, chẳng làm thay đổi điều gì. Huống hồ các người cũng đã giết chết bọn họ, thù oán của các người cũng đã báo xong, còn dài dòng làm gì nữa!”

“Hừ!” Hà Hưng Bán khinh thường hừ một tiếng, tức giận nói, “Người đi xem lại bọn hấn đi, bọn hấn đã chết thật đâu! Nếu không phải thiếu chủ tử phái Kiều Hà đến truyền lệnh, nay thi thể của cha mẹ người đã sớm lạnh như ma rồi, ở trên đường đi, thiếu chủ tử cho người đóng giả thay Kiều Hà vào trong cung, sau đó lệnh Kiều Hà truyền lệnh cho ta biết, không được làm hại đến tính mạng của cha mẹ người, chỉ cần tạo thành một vụ chết giả là được, cho nên ta mới cố tình đâm kiếm chệch đi, bọn họ sẽ không chết, nhưng mà sau khi tỉnh lại sẽ không nhớ rõ bất kỳ chuyện gì cả, bao gồm cả người, bởi vì Băng Lục Y đã cho bọn họ uống một loại dược, bảo toàn mệnh của bọn họ, nhưng đồng thời cũng xóa đi trí nhớ của bọn họ.”

Hiệp Phàm sùng sốt, bật thốt lên nói: “Lúc ta đến không nhìn thấy người, chỉ nhìn thấy có Băng Lục Y, trong tay nàng đang cầm kiếm, trên lưỡi kiếm còn có máu, hon nữa chính mắt ta nhìn thấy cha mẹ ta đã tắt thở, làm sao vẫn còn sống được?”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

“Người cũng quá coi thường Bách Độc môn rồi.” Hà Hưng Bán lạnh lùng trào phúng nói “Nàng cầm kiếm chỉ là vì che dấu thân phận của ta, nếu không phải thiếu chủ tử nói không ngại người biết được, chỉ sợ người còn chẳng biết thân phận của ngài, hon nữa thiếu chủ tử để cho người làm việc này, cũng coi như phúc phận của người.”

Thật hay giả, Hiệp Phàm không biết, cảm thấy cả người choáng váng.

Tư Mã Hi Thần lặng lẽ đứng một bên, vẻ mặt hồ hững, dường như đang nghĩ chuyện gì đó, đối với hai người bọn họ coi như không thấy.

“Vốn là ta muốn một kiếm kết liễu bọn chúng rồi, nhưng niệm tình mẫu thân ngươi là kẻ hiểu chuyện, không để nàng chịu thương quá nặng.” Gi Hà Hưng Bân lạnh lùng nói, lại quay sang Tư Mã Hi Thần thưa “Thiếu chủ nhân, người sao lại mềm lòng như thế, còn nhớ năm đó cừu nhân hại chủ công cùng chủ mẫu!”

Tư Mã Hi Thần thân nhiên đáp: “Sự tình đã đến mức này, cho dù thật sự giết bọn họ thì có tác dụng gì? Huống hồ chúng ta cũng lợi dụng nữ nhi bọn họ, gần như huỷ hoại hạnh phúc cả đời của nàng ấy, nay, để lại bọn họ một con ngựa đi, lại nói, sau khi bọn họ tỉnh lại sẽ quên hết thấy, sẽ quên mọi chuyện xảy ra, cũng giống như được tái sinh một lần nữa, cái này cùng với giết chết bọn họ cũng vậy thôi.”

Quay đầu nhìn nhìn Hiệp Phàm, khách khí nói: “Hiệp cô nương, vốn ta muốn giấu ngươi, lo lắng ngươi biết được, ở tang lễ sẽ không thể biểu hiện giống thật, nhưng Hà đại nhân đã nói cho ngươi, vậy cũng không nhất định giấu ngươi nữa, bây giờ cha mẹ ngươi đang ở trạng thái chết giả, sau khi nhập quan (tài) sẽ được người của Bách Độc môn lặng lẽ mang đi, Lý thị và Hiệp Tâm sẽ chăm sóc hai người họ, chỉ là sau khi tỉnh dậy, hai người họ chẳng còn nhớ gì nữa, đến ngay cả ngươi, bọn họ cũng sẽ quên, nhìn ngươi, cũng giống như thấy người xa lạ, ngươi cứ coi như bọn họ đi xa đi, nếu có cơ hội thích hợp, ta sẽ dẫn ngươi đi thăm bọn họ.”

“Các ngươi sắp xếp cho Hiệp Tâm và Hiệp Trà ra sao?” Hiệp Phàm chần chờ hỏi.

“Hiệp Tâm đã trở thành người của Bách Độc môn, về phần Hiệp Trà, Hoàng Thượng cũng không thể làm gì nàng, theo bên cạnh nàng là người của Bách Độc môn, có những người này chiếu ứng, nàng trước mắt sẽ an toàn.” Tư Mã Hi Thần bình tĩnh nói.

Khó trách lúc ấy Lý thị hi vọng nữ nhi của mình có thể gả cho Lâm Hi Thần như vậy, thì ra nàng chính là người của Bách Độc môn, Hiệp Phàm nghĩ nghĩ, nhìn không được cười cười tự giễu, còn tự cho là thông minh, còn tự cho là bản thân so với những người khác càng bình tĩnh, kỳ thật, tất cả mọi người đều nhìn nàng diễn trò, chỉ có chính nàng không biết tự biết.

“Ngươi không cần lo lắng tỷ tỷ ngươi, việc tỷ tỷ ngươi vào cung không nằm trong kế hoạch, là phụ thân ngươi tự mình an bài, hẳn ước chừng là hy vọng nữ nhi của mình đều an toàn sống sót, cho nên đem ngươi gả cho Ngao Lâm son trang, đem đại nữ nhi gả cho Hoàng Thượng, vốn là muốn an bài cho Hiệp Tâm lập gia đình, bởi vì Hiệp Tâm bị người của Bách Độc môn tiếp đi mới không thành công, thiếu chủ tử đã sắp xếp người của Bách Độc môn dịch dụng thành nha hoàn bảo vệ bên người tỷ tỷ ngươi, ngươi tự có thể yên tâm!” Hà Hưng Bân cảm tức nói, “Thật sự không hiểu thiếu chủ tử sao lại tốt bụng đến vậy, hao phí biết bao tinh lực lên người Hiệp gia các ngươi.”

Hiệp Phàm rất là hoài nghi, không biết có nên tin tưởng lời nói của bọn họ hay không, nàng nhìn thấy rõ ràng là cha mẹ đã tắt thở, vì cái gì bọn họ lại khẳng định cha mẹ nàng còn sống?

Chỉ có điều, việc đó chắc chắn không liên quan tới hai chữ ‘tình yêu’, Tư Mã Hi Thần đối tốt với nàng, căn bản là do thương hại, trong lòng hẳn, ngay từ đầu đã nói qua, đã có người rồi, vốn tưởng Đỗ Nhược Hân là nữ tử không phân phải trái, thì ra là diễn trò, nàng chẳng qua đang sắm vai một nhân vật như thế, nói không chừng, sự thật, nàng là một nữ tử ôn nhu dễ gần. Cũng giống như, Thượng Tú Lệ và Tư Mã Hi Thần trong lúc đó không có cảm tình, lại diễn xuất một hồi tình thâm ý trọng, lừa gạt bản thân, thậm chí còn khiến mình lo lắng.

Còn muốn nàng tiếp tục tin tưởng lời nói của bọn họ sao?

Tư Mã Hi Thần nhìn ra hoài nghi trong lòng Hiệp Phàm, hẳn không nghĩ tiếp tục giải thích gì nữa, đối với nữ tử trước mặt này, có thể nói được hẳn đều đã nói, không thể nói cũng đã nói rồi.

Hiện tại hẳn chỉ muốn biết thi thể phụ mẫu mình đặt tại nơi nào.

“Kiều Hà, đưa Diệp cô nương đi nghỉ ngơi đi, Hà đại nhân, chuyện ở đây giao cho ngươi xử lý, ta còn có việc phải làm.” Tư Mã Hi Thần trầm giọng nói “Thanh thế càng lớn càng tốt, dù sao binh quyền trong tay Hiệp Vương gia cũng là thế lực không thể coi thường, chúng ta có thể lợi dụng thật tốt.”

Hà Hưng Bân gật gật đầu.

Tư Mã Hi Thần một mình rời khỏi Hiệp Vương phủ, hẳn muốn đi từ đường thờ phụng vật cũ của mẫu thân xem thử, vừa rồi trong nháy mắt đột nhiên nghĩ tới, chỗ thủy chung đáng giá hoài nghi nhất, vì sao phải xây gần Hiệp Vương phủ? Vì sao, không cho quan binh tới gần?

Tuy rằng Hiệp Vương phủ xảy ra chuyện, nhưng từ đường gần đó vẫn yên tĩnh, không thấy bất kỳ kẻ nào, ngoại trừ cây cối hoa lá, chim bay bướm lượn, chính là cực độ im lặng. Trong không khí có hơi thở làm lòng người khoan khoái, nơi này không có bất kỳ loại cơ quan cũng như phòng ngự gì, nhưng lại khiến kẻ khác nghỉ ngơi, ngoại trừ thái giám và nô tỳ bên ngoài tới quét tước định kì thì không thấy qua sinh mệnh nào.

Lúc Lý Cường còn sống, mỗi ngày đều phải lại đây một lần, nơi này cách hoàng cung không xa, ở chỗ này là có thể nhìn thấy lục tường hồng ngoã của hoàng cung, thậm chí còn nghe thấy tiếng chuông lúc sáng sớm và cả tiếng pháo mừng vang từ đó.

Kiến trúc của từ đường cũng không phải rất xa hoa, Tư Mã Hi Thần nhận ra được kiến trúc nơi đây là hoàn toàn dựa theo nơi mẫu thân từng ở lúc sinh tiền mà xây, sạch sẽ, có vài phần hương vị ngoại quốc. Tuy rằng không có dấu vết sinh cơ nhưng lại vô cùng sạch sẽ.

“Lâm thiếu trang chủ đến đây.” Là cái thanh âm mang chút mệt mỏi, thân nhiên, ẩn chứa vài phần hồ hững cùng lãnh đạm, lại nghe có chút quen thuộc.

“Ngươi so với tường tượng của ta còn tới sớm hơn.” Tư Mã Hi Thần mỉm cười, cũng không quay đầu lại nói “Phạm huynh thật là người thông minh, sao lại nghĩ tới ta sẽ xuất hiện ở chỗ này?”

Phạm Diệp lười biếng đứng ở kia, nhìn ra, người có chút mệt mỏi, không quá muốn nói chuyện, chỉ thản nhiên gật gật đầu, hờ hững nói: “Đây là nơi thanh tĩnh, ta vẫn thường thích tới chỗ này, không ai quấy rầy, lại cực an toàn, chỉ sợ ngoài bản thân Lý Cường ra, còn không có người nào dám ở chỗ này mở miệng nói chuyện.”

Từ Mã Hi Thần nhìn bức họa mẫu thân treo ở từ đường, họa sư kỹ thuật không tồi, trên bức họa mẫu thân trông rất sống động, điềm tĩnh mỉm cười, lẳng lặng nhìn hần, lúc mẫu thân rời đi, hần mới mười tuổi, nay đã hơn hai mươi ba tuổi, còn mẫu thân trong bức họa vẫn chẳng chút thay đổi, vẫn xinh đẹp động lòng người như xưa.

“Phạm huynh, người rốt cuộc là ai?” Từ Mã Hi Thần đột nhiên quay đầu mỉm cười hỏi, ánh mắt sắc bén, ngữ khí lại hoà hảo.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Phạm Diệp cười nhẹ, “Đối với người ta quan trọng như vậy sao?”

“Vội ta mà nói, cực kì quan trọng.” Từ Mã Hi Thần vẫn như cũ mỉm cười nói, “Người cho ta cảm giác không thể diễn tả, chúng ta như thể quen biết nhưng lại như thể xa lạ, cho nên, muốn xin Phạm huynh giải thích dùm cho, miễn cho trong lòng tại hạ cứ mãi đoán mò.”

Phạm Diệp không nói, bắt đầu ngắm nhìn một cảnh cây.

“Kiếm của người là Thanh Phong kiếm?” Đột nhiên, Phạm Diệp thản nhiên hỏi, ánh mắt có chút mơ hồ, tựa hồ đang ẩn nhẫn cái gì.

Từ Mã Hi Thần gật gật đầu, “Không sai, quả thật là Thanh Phong kiếm, người rất có mắt nhìn, là Tiểu Phàm nói cho người sao? Ta từng nói với nàng về chuyện Thanh Phong kiếm này.”

“Nếu người đã đối với nàng vô tình vô nghĩa, thì đừng nhắc đến tên nàng ở đây, nhắc đến làm gì, nghe ngứa tai lắm, rất nhảm chán.” Phạm Diệp thản nhiên nói, “Nếu nàng chỉ là quân cờ trong tay người, thì cứ để nàng đơn giản là một quân cờ đi, không cần lấy tình cảm ra lợi dụng, chỉ càng thêm hại mình hại người thôi.”

“Hóa ra người thật sự quen biết nàng.” Từ Mã Hi Thần lẳng lặng nói.

“Ta đương nhiên là quen biết nàng, nàng là nữ nhi của Hiệp vương gia, làm sao ta lại không biết được, người hỏi vấn đề này thật quá ngu ngốc.” Phạm Diệp khẽ hừ nhẹ một tiếng, khinh thường nói, “Nàng thân thiết với ta không kém gì ta thân thiết với nàng, vì thế, ở trước mặt ta không cần nói những lời tình cảm không thật lòng, càng nghe ta càng thấy không thoải mái.”

“Địa vị của nàng trong lòng ta là một bí mật, có nói người nghe cũng không hiểu, không cần thiết phải nói.” Từ Mã Hi Thần biểu tình thản nhiên, trong ánh mắt có vài phần bí ẩn, tựa hồ đang che giấu cái gì, “Chỉ có Phạm huynh tiêu sái, không cần để ý tới trần thế tục sự.”

Phạm Diệp im lặng.

“Người thật sự là phụ tá trong Hiệp phủ sao?” Từ Mã Hi Thần ngồi đối diện Phạm Diệp, trong không khí thanh tịnh của từ đường, cảm nhận được sự ấm áp của mẫu thân, trong lòng hần cũng kiên định hơn rất nhiều, “Nói thật, ta chỉ mong người là một người qua đường bình thường.”

“Ta từ đầu tới không quan trọng, ta là ai cũng thế, tên cùng thân phận chỉ là thứ ngoài thân, người cứ coi như không có người như ta tồn tại trên cõi đời này đi.” Phạm Diệp bị ai nói, “Kỳ thật, ta cũng không nên ngồi nói chuyện phiếm với người như thế này, ta phải tránh xa người mới đúng. Danh tiếng người gần đây thị phi, nếu ta thông minh, tốt nhất nên trốn đến nơi mà người không thể tìm đến.”

“Lý Cường cũng thật vững tâm, một chỗ lớn thế này, mà lại không có ai trông giữ.” Từ Mã Hi Thần đột nhiên chuyển chủ đề, tựa hồ không muốn nói tiếp đến việc Phạm Diệp là người như thế nào.

“Hừ, người thật sự là ngây thơ, nếu thực sự Lý Cường khinh suất như thế, thì làm sao mà đoạt được thiên hạ.” Phạm Diệp lạnh lùng nói, “Nơi này, thoát nhìn tường chừng không có cạm bẫy, nhưng thực ra là do người chưa đặt trên đến trung tâm của nó.”

Từ Mã Hi Thần gật gật đầu, mỉm cười nói, “Phạm huynh nói đúng cực kỳ, đây là chỗ ta vẫn thắc mắc. Theo tính cách của Lý Cường, làm sao hần có thể để nơi này không có ai canh giữ, nguyên nhân chỉ có hai cái, một là, nơi này chẳng có cái gì cả, một là, nơi này cái gì cũng có. Ta rất hoài nghi, nơi này nhất định còn một gian khác.”

Phạm Diệp sừng sốt, nhìn nhìn Từ Mã Hi Thần, vừa định nói.

Đột nhiên, Tư Mã Hi Thần phi thân lên trước, tuốt vớ Thanh Phong kiếm, phát ra một tiếng vang sắc lạnh, tựa như gió thu thổi qua, làm Phạm Diệp nổi da gà, theo bản năng đâm cành cây trong tay về phía trước, chỉ cảm thấy một vật gì đó rơi từ trên đầu xuống đất, mà nhánh cây trong tay hắn lại nhẹ nhàng lướt qua mặt của Tư Mã Hi Thần, vẽ lên mặt hắn một vết máu mờ nhạt. Nhìn xuống dưới đất, là một con rắn độc đang quần quai thoi thóp, là một con rắn cạp nong sọc vàng.

“Đây có hộ vệ ở nơi này.” Tư Mã Hi Thần nhẹ nhàng phất phất mặt, mỉm cười nói, “Phạm huynh, từ khi ta xuất đạo tới đây (đại khái là ra trường đời), đây là lần đầu tiên ta bị đánh chảy máu, quả nhiên hảo võ nghệ.”

Phạm Diệp nửa ngày không động đậy, nơi này, hắn cũng không thường đến, trước kia chỉ theo phụ thân tới vài lần, còn lại đều chỉ đứng xa xa nhìn, không tiến lại gần, bây giờ đi sâu vào trong tú đường, mới nhìn, cũng không có cái gì kỳ quái, thực sạch sẽ, bất luận là dưới đất hay trên tường, hoàn toàn không nhìn thấy dấu vết bám bụi.

Hắn thậm chí đã quên phải xin lỗi.

“Phạm huynh nếu huynh để ý, sẽ phát hiện, nơi này, trong vòng mười thước trước cổng tú đường không hề có dấu vết của côn trùng hay chim chóc, hơn nữa, không có dấu vết của con chuột nào, đồng thời, nếu nhìn kĩ lại một lần nữa, ngươi sẽ phát hiện, có rất nhiều hoa văn kỳ quái, kỳ thật tất cả đều là những con rắn đang nằm yên, những con rắn này nhất định đã trải qua huấn luyện, có thể cảm giác được độ ẩm của thân thể người, nếu như người đó kích động, tự nhiên sẽ khiến cho bọn chúng chú ý, vừa nãy lúc ta nói chuyện với ngươi, trong lòng ngươi có oán ý, ngữ khí có chút kích động, liền kinh động đến một con rắn nong sọc vàng.” Tư Mã Hi Thần thản nhiên mỉm cười nói.

Phạm Diệp hơi nhú mày, nhìn nhìn xung quanh, mọi thứ đều tĩnh lặng, dường như không có gì động đậy. Tư Mã Hi Thần nói không sai, ngay từ lúc đầu, hắn căn bản không có chú ý tới, nơi này quả thật có những hoa văn rất kì quái, những hoa văn bất động đẹp đẽ này, dưới ánh mặt trời bỗng dưng bóng loáng, nhìn kỹ một lượt, tất cả đều là những con rắn độc tạo thành, nhìn giống như là hoa văn điêu khắc, thật sự là không thể nhìn ra.

Phạm Diệp đứng giữa tú đường, sắc mặt khê biến.

Tư Mã Hi Thần mỉm cười nói: “Phạm huynh không phải sợ, rắn ở nơi này đều đã trải qua huấn luyện, chỉ cần cảm xúc của ngươi không kích động, chúng nó sẽ không tấn công ngươi. Trước hết ngươi phải bình định là khí tức của ngươi, khôi phục lại hô hấp bình thường, sẽ không làm kinh động tới chúng nó nữa. Lý Cường này quả nhiên xảo quyết y như ta tưởng tượng, hơn nữa những người đến đây quét tước nhất định đều biết võ công, khẳng định từng có người muốn vào nơi này lúc soát. Nơi này thực sạch sẽ, nhất định ngày nào cũng có người đến dọn dẹp, đây cũng chính là lý do vì sao, không cho bọn quan binh đến gần, cũng không cần thị vệ canh giữ. Không ai có thể phát hiện có người đến đây, nếu có thì vào được không ra được. Khó trách Hà đại nhân không cho ta lại đây, chỉ sợ thủ hạ của hắn cũng từng trải qua việc này rồi.”

Phạm Diệp cố gắng bình ổn hơi thở bản thân.

“Xà sẽ không chủ động tấn công người.” Tư Mã Hi Thần mỉm cười nói, trong lòng lại đang suy nghĩ, nếu Lý Cường là một con cáo già như thế, sẽ không để mọi người biết có một nơi như thế này. “Ngươi cẩn thận một chút là không có việc gì.”

Hắn nhìn xung quanh, lại không nhìn thấy có nơi nào đặc biệt nổi bật.

“Nơi này hình như lạnh hơn chỗ khác.” Phạm Diệp vô tình nói, có lẽ vừa rồi cả người cảnh giác, hắn bỗng nhiên cảm thấy hàn ý không biết ở đâu ra, nhìn con rắn nằm trên mặt đất, vẫn là có chút không thoải mái, “Ta muốn đi ra ngoài phơi nắng, nơi này làm cho ta cảm thấy thực không thoải mái, nếu ngươi muốn ở lại, thì tùy ngươi.”

Tư Mã Hi Thần nhẹ nhàng cười cười, nói: “Có thể do tâm lý của ngươi tác động, hóa ra Phạm huynh sợ rắn, kỳ thật, – Phạm huynh nói ta mới cảm thấy, nơi này quả thật mát mẻ hơn so với bên ngoài rất nhiều, ta đứng ở chỗ này rất lâu rồi, cũng bắt đầu cảm thấy lạnh. Hơn nữa những con rắn ở đây đều trong trạng thái mê man, điều này chứng tỏ quanh đây có chỗ xây dựng hầm chứa băng.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoảng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

“Hình như có người đến.” Phạm Diệp nhẹ giọng nói, nhìn thoáng qua bên ngoài “Hắn là đám thái giám tới quét tước.”

Tư Mã Hi Thần nhẹ nhàng gật gật đầu “Chúng ta tránh đi trước, xem bọn chúng định làm gì.”

“Được.” Phạm Diệp cũng nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Hai người thả mình nhảy lên xà ngang, vừa ổn định, Phạm Diệp vô ý thức chạm vào thanh chắn, chỉ cảm thấy trên tay mềm oặt, sợ tới mức run run, thiếu

chút nữa hết lên.

Tư Mã Hi Thần cảm giác thấy hần đang run run, nghiêng đầu lại nhìn, thấy Phạm Diệp bên cạnh ngơ ngác ngác nhìn một con rắn bắt động gần đó, thân thể cứng ngắc, hơn nữa dường như bất cứ lúc nào cũng có thể hết lên sợ hãi. Lập tức lấy tay một phen che miệng Phạm Diệp lại, lắc lắc đầu, ý bảo hần đừng khản trương, nhẹ nhàng bắn ra, con rắn không một tiếng động rơi xuống.

“Trên này có hai con rắn, không lẽ bọn chúng đã phát hiện ra có kẻ đột nhập?” Phạm Diệp nhẹ giọng hỏi.

Tư Mã Hi Thần nhẹ nhàng gật đầu, vừa muốn nói chuyện, bất chợt ngửi thấy mùi hương như hư như thực lãng đãng trong không khí, hần dừng một chút, cảm giác có chút quen thuộc, phút chốc không nhớ ra đã gặp qua ở đâu, lại nhìn nhìn xung quanh, cũng không thấy bất cứ loại hoa cỏ kì lạ nào, lớn lên trong Bách Độc môn, độc được đối với hần không hề xa lạ, mùi hương này, tuyệt đối không gây thương tổn.

Hần có chút nghi hoặc liếc nhìn Phạm Diệp, lại nhẹ giọng nói: “Khả năng sẽ khiến bọn chúng chú ý, sợ rằng đối với mỗi con rắn trong này chúng đều nắm rõ trong lòng bàn tay, tuy nhiên, chúng chưa hẳn sẽ đoán ra được có người xuất thủ, ta chỉ dùng mũi kiếm điểm một chút lên người con rắn rồi dùng nội lực làm nó hôn mê mà thôi, lát sau nó sẽ tỉnh lại. Bọn chúng vào được —”

Hai tên thái giám tiến vào, sắc mặt tái nhợt, tuổi ước chừng trên dưới bốn mươi, nhìn bộ dáng, hẳn là kẻ có võ nghệ trong người.

“A, sao chỗ này lại có hai con rắn nhỏ rơi xuống?” Một kẻ trong đó nói với thanh âm lạnh lạnh khiến Phạm Diệp nghe được cực kỳ khó chịu. Giọng điệu này tên thái giám này thật khiến hần không thể thích được, càng nghe càng thấy rùng mình, giống như muốn đem người ta ra tra tấn.

Một thanh âm khác nghe đã có phần nữ tính hóa, tinh tế, nhưng vẫn còn thiếu chút uyển chuyển “Không giống như có kẻ đột nhập, có lẽ hai con rắn nhỏ này bất cẩn rơi xuống, hẳn là ở trong thời tiết lạnh lẽo lâu ngày, cho nên vừa ấm lên một chút, bọn chúng liền tỉnh lại? Chúng ta qua chỗ hầm băng xem sao, nếu như băng tan, chỉ sợ sẽ quấy nhiễu mỹ nhân.”

Phạm Diệp theo bản năng nhích lại gần Tư Mã Hi Thần, khiến hần hơi hơi bất ngờ, nghiêng đầu nhìn sang Phạm Diệp đang cực kỳ không kiên nhẫn nghe bọn thái giám nói chuyện. Mỉm cười, nghĩ nghĩ, Phạm Diệp này thật là thú vị, một trang nam tử hơn bốn mươi tuổi, thế mà lại có cái nữ nhi tư thái như vậy.

Nữ nhi tư thái?

Trong lòng Tư Mã Hi Thần hơi ngần ra, đang muốn nghĩ lại, chợt nghe thấy hai tên thái giám dưới kia tiếp tục nói chuyện.

“Đem hai con rắn nhỏ này thả lại chỗ cũ đi.”

“Được rồi, thả lại chỗ cũ, chúng ta đi tìm Song Hi tỷ muội cùng qua chỗ hầm băng nhìn xem.”

Phạm Diệp nhìn nhìn Tư Mã Hi Thần, Tư Mã Hi Thần cũng hơi hơi sững sốt, lại thấy một tên thái giám trong đó nhặt hai con rắn lên, một con thả lại chỗ Phạm Diệp vừa đứng, một con thì hất lên trên, dọc theo thanh chắn, chuẩn bị phóng tới xà ngang.

Hai người trên xà ngang lúc này không còn chỗ trốn, trơ mắt nhìn tên thái giám tới gần, đang muốn thả con rắn xuống, đột nhiên nhìn thấy tại xà ngang còn hai người, sợ tới mức thét lên một tiếng lạnh lạnh.

“A!— các người, các người là người phương nào?”

Nhánh cây trong tay Phạm Diệp nhất động, cùng người kia dừng lại một chỗ, hướng thẳng tới cổ họng tên thái giám, tuy rằng chẳng phải vũ khí gì đặc biệt, nhưng tên thái giám vẫn cảm thấy ở cổ họng một mảng lạnh lẽo, hẳn rất rõ ràng, chỉ cần hần vừa động, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Tên còn lại vừa định xuất thủ đã bị Tư Mã Hi Thần nhẹ nhàng áp sát, lạnh lẽo đưa mũi Thanh Phong kiếm lạnh lẽo hướng vào cổ họng hần. Thủ pháp không chút sai biệt so với Phạm Diệp, chỉ là phân chia một trái một phải mà thôi.

Tư Mã Hi Thần liếc Phạm Diệp một cái, Phạm Diệp lại chỉ thản nhiên nhìn chằm chằm tên thái giám, miệng nói: “Thành thực mà nói, thanh âm của các người thật sự quá khó nghe, mỗi lần nghe qua đều khiến ta cảm thấy sợ hãi, chẳng lẽ các người không thể nói chuyện bình thường được à?”

Tư Mã Hi Thần nhin không được cười lên một tiếng, Phạm Diệp lúc này còn có tâm trạng nói giỡn.

“Hầm băng ở chỗ nào?” Tư Mã Hi Thần lạnh lạnh hỏi tên thái giám trước mặt.

“Hầm băng nào? Chúng ta chính là thái giám tới quét dọn ở đây, chưa hề thấy qua cái hầm băng nào hết.” Thái giám cố gắng bình tĩnh nói, người trước mặt thân thủ xuất chúng, hẳn không dám tùy tiện nhúc nhích, chỉ sợ vừa động liền phải chết không thể nghi ngờ.

“Hừ, các người không chỉ có nói chuyện khó nghe, ngay cả trí nhớ cũng kém đến khiến người ta chán ghét.” Nhánh cây trong tay Phạm Diệp nhất động, hơi hơi dùng sức, nói “Đừng làm ta mất kiên nhẫn, nói, hầm băng ở đâu?”

Thái giám trước mặt thân thể mềm nhũn, khoe miệng đỏ máu, sắc mặt tím lại, một đầu ngã quỵ trên mặt đất, bên kia Tư Mã Hi Thần nhẹ lướt mũi kiếm, thái giám trước mặt run lên, hé miệng, thở phì phò, nói không ra lời.

“Còn muốn tự sát.” Tư Mã Hi Thần lạnh lùng nói “Cũng quá coi thường ta rồi. Hầm băng ở chỗ nào? Nói —”

“Không nói là chết, nói cũng là chết, ta không thể nói.” Thái giám gian nan nói, sắc mặt càng thêm tái nhợt. Đột nhiên lùi lại một bước, thét lên một tiếng sắc nhọn chói tai.

Tư Mã Hi Thần sững sốt, trong lòng thầm kêu một tiếng không ổn, hét lên một tiếng: “Phạm huynh, cẩn thận!”

Phạm Diệp sững sốt, đột nhiên nghe thấy tiếng động khác thường, nhìn ra xung quanh từ bốn phương tám hướng vô số độc xà đang trườn lại, hướng bọn họ bao vây.

Tư Mã Hi Thần nhìn thấy Phạm Diệp biến sắc, trong lúc lơ là, tên thái giám trước mặt tiếp bước theo đồng bọn, chết ngay tại chỗ.

Lúc độc xà còn cách Tư Mã Hi Thần tới nửa thước, đột nhiên đều ngừng lại, trên người hắn mang theo rất nhiều độc dược của Bách Độc Môn, độc xà không dám tới gần, hắn thả người nhảy đến trước mặt Phạm Diệp, đứng cùng một chỗ cạnh Phạm Diệp, độc xà tới gần họ hình thành một vòng vây, nhưng không dám tiến công về phía trước, chỉ nghe thấy một loạt những tiếng hư hư, khiến lòng người sinh bất an.

“Sao lại xuất hiện nhiều độc xà như vậy?” Phạm Diệp sợ hãi nói “Tên Lý Cường này cũng đủ nhảm chán. Nếu để ta gặp được, nhất định sẽ không tha hắn.”

Tư Mã Hi Thần nhẹ nhàng cười, dường như muốn nói cái gì, nhưng lại mạnh mẽ nuốt xuống.

“Được rồi, Lâm Hi Thần, ta hỏi ngươi, có phải rắn sẽ ngủ đông hay không?” Phạm Diệp nhẹ giọng hỏi, kỳ thật trong từ đường lúc này đã không còn ai rồi, nhưng đối mặt với sự bao vây của một đám độc xà, hắn vẫn không tự chủ nhỏ giọng nói chuyện.

Tư Mã Hi Thần gật gật đầu.

“Chúng ta chỉ cần xem xem chỗ nào có rắn đang ngủ đông, nói cách khác, đó cũng chính là chỗ gần hầm băng nhất, đúng hay không?” Phạm Diệp nhẹ giọng hỏi, thân mình lại nhẹ nhàng run run.

“Đúng.” Tư Mã Hi Thần đỡ lấy Phạm Diệp, cái loại mùi hương quen thuộc lại một lần nữa thoảng qua, như có như không, muốn cẩn thận kiểm tra kỹ lại, nhưng chẳng thấy gì nữa, chỉ có điều, lẳng lặng đâu đó quanh đây, mùi hương xoẹt qua mũi vẫn khiến lòng người bồi hồi.

Hai người nhìn ngó xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoảng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77

Đột nhiên, Phạm Diệp nhún người nhảy ra, hạ xuống trước bức tranh trên bàn, mỉm cười nói: “Nơi này hình như không có độc xà.” Lại quay đầu nhìn bức tranh “Nữ tử trong tranh thực xinh đẹp, à, thật kỳ lạ, tại sao người cùng người này nhìn có chút giống nhau nhỉ? Các ngươi không có quan hệ gì đây chứ?”

Tư Mã Hi Thần đứng ở tại chỗ, cười khê nhìn bức tranh, nhàn nhạt đáp: “Nàng là mẫu thân của ta, dĩ nhiên là có chút giống nhau.”

Phạm Diệp dường như không hề cảm thấy kinh ngạc, quay đầu tiếp tục ngắm tranh, nhin không được đưa tay vuốt ve một chút, họa quyền (bức họa dạng cuộn tròn) lạnh lẽo, không một hạt bụi. “Ồi!”

“Làm sao vậy!” Tư Mã Hi Thần sững sốt, nhìn về mặt Phạm Diệp dường như có chút khó chịu.

“Không có chuyện gì, này, này, bề mặt họa quyền này không ngờ lại là băng!” Về mặt Phạm Diệp đầy hoảng sợ, ngơ ngác nhìn Tư Mã Hi Thần, giọng nói có phần căng thẳng “Tranh, tranh, người trong tranh, là người thật!”

Tư Mã Hi Thần sững sốt, nhún người nhảy lên bàn, trước giờ không một ai có thể tiếp xúc gần họa quyền như vậy, nhìn từ bên ngoài nó quả thật chỉ là một bức tranh bình thường, người trong họa dịu dàng nhìn về phía trước, hình dạng lớn nhỏ không khác người thật, nhưng đi lại gần mới phát hiện, khoảng cách giữa người trong tranh và mọi người khá xa, hơn nữa còn là dạng lập thể, Phạm Diệp nói không sai, nữ tử trong họa quyền này đúng là người thật!

Phạm Diệp ngày càng căng thẳng.

Tư Mã Hi Thần cũng ngây người đứng đó, nhiều năm trước Lí Cường dùng hàn băng ngàn năm để bảo tồn thi thể mẫu thân thì ra là thật, hơn nữa hắn thậm chí còn lớn mật tới mức này, cứ như vậy để mẫu thân ở dưới mí mắt mọi người (nói không ai ngờ tới nhất) suốt mười ba năm đằng đẳng mà không

ai phát hiện, nếu không phải Phạm Diệp xuất phát từ tò mò đưa tay vuốt ve bề mặt họa quyền thì căn bản không khả năng phát hiện huyền cơ trong đó.

Bên trong là mẫu thân của mình, vẫn dịu dàng gần gũi như khi còn sống.

Nhìn thấy một con rắn từ từ trườn lại, Phạm Diệp hơi căng thẳng, lập tức đứng không vững run run một cái, vô thức đưa tay chống vào bức tường trước mặt, trọng tâm cơ thể hơi lệch, thiếu chút nữa đụng vào họa quyền, họa quyền kia bị hấn vô ý va chạm, bất ngờ nhẹ nhàng thụt vào trong, một luồng lực lượng mạnh mẽ hút lấy Phạm Diệp, Phạm Diệp không hề đề phòng, bất ngờ cắm đầu tiến vào.

Trong lòng Tư Mã Hi Thần thềm kêu một tiếng không ổn, theo bản năng gắng gượng đưa tay tóm lấy một tay Phạm Diệp, nhìn về phía hấp lực (lực hút) mạnh mẽ, tuy rằng Tư Mã Hi Thần đã vận toàn lực nhưng vẫn không tự chủ bị hút vào.

“Buông tay!” Phạm Diệp lạnh giọng quát.

“Không được.” Tư Mã Hi Thần đáp khễ, gắng sức thôi thúc nội lực, khống chế không cho Phạm Diệp tiếp tục bị hút vào trong “Người kiềm trì một chút, trong đó hẳn là một đại động (động lớn), lực hút rất lớn, ta sẽ nghĩ biện pháp mang người đi ra.”

Phạm Diệp lắc lắc đầu, cố gắng ổn định hơi thở của mình, nhẹ nhàng nói: “Vì ta như vậy không đáng đâu, người nên làm tốt chuyện của mình đi – buông ra.”

Nói rồi cương chế rút tay, thân thể lập tức bị hút vào nhanh chóng biến mất, bức tranh kia lại khôi phục vị trí ban đầu, từ ngoài nhìn vào cơ bản không thấy dấu vết khác thường nào, bức tranh vẫn lẳng lẳng nằm đó, chân dung mẫu thân vẫn an nhiên nhìn hấn.

Tư Mã Hi Thần sững sờ tại chỗ, lập tức đưa tay đẩy đẩy bức tranh, bức tranh lạnh như băng khiến bàn tay đặt trên đó buốt tới thấu tận xương tủy, nhẹ nhàng dùng sức đẩy nhưng vẫn không hề động dẩy. Tư Mã Hi Thần chau mày, vừa rồi lúc Phạm Diệp gặp chuyện không may cũng chỉ nhẹ nhàng đẩy đẩy, vì sao hiện tại đẩy cách nào cũng không được? Có chỗ nào khác biệt sao?

Hấn tiếp tục dùng lực mà bức tranh không nhúc nhích một phân, ngược lại còn bị chính nội lực của mình phản phệ thiếu chút nữa từ trên bàn rơi xuống.

Nghe thấy tiếng động bên ngoài, Tư Mã Hi Thần lập tức nghiêng mình quay lại xà ngang, nghe tiếng động bên ngoài càng ngày càng gần, hình như là hai cái nô tỳ cùng đi tới chỗ này.

“Tỳ tỳ, nơi này hình như có người ngoài, Triệu Tiên và Ngô Sinh đều uống thuốc độc tự sát, nhất định đã có kẻ đột nhập.” Một nô tỳ trong đó nhường mày khẽ nói, dường như đối với cái chết của hai người không hề cảm thấy bất ngờ.

Một người nhẹ giọng đáp: “Có gì đáng ngạc nhiên, người chết ở đây không phải chuyện cơm bữa sao? Nơi này thiếu gì kẻ có lòng tham đến thăm dò, hai tên kia mặc dù võ nghệ không tới lại am hiểu xà kỹ, nhưng cũng chỉ có vậy, dĩ nhiên chỉ có con đường chết. Chỉ là, không biết lần này là kẻ nào tới đây quấy rối. Chỉ cần không làm phiền tới người trong tranh là được.”

“Chắc không có việc gì đâu, bức tranh này dùng hàn băng ngàn năm cấu thành, dù cho võ nghệ siêu quần cũng không phá được, hơn nữa tiên hoàng còn cố ý động tay động chân trên đó, ngoại trừ nữ tử có thể đẩy ra còn mặc kệ người có võ nghệ cao cường tới đây, chỉ cần là nam nhân đều không thể nhúc nhích nó dù chỉ nửa phân, lại nói, đã qua nhiều năm như vậy, thật đúng là không ai đặc biệt chú ý tới bức tranh này, ngoại trừ hai chúng ta quét tước ở bên ngoài người có thể đi vào cũng chỉ có tiên hoàng mà thôi.” Nô tỳ phía trước nhàn nhạt nói, “Có điều, để cho mấy kẻ xông tới chạy mất cũng thật đáng tiếc.”

Tư Mã Hi Thần tránh trong chỗ tối, trong lòng ngăn ra. Cúi đầu lẳng lẳng nhìn hai nô tỳ phía dưới cúi đầu nhẹ giọng nói chuyện.

Chỉ có biết cách tiến vào cái hầm băng kia mới có thể nghĩ biện pháp cứu Phạm Diệp.

Hai cái nô tỳ phía dưới cũng đã trên dưới bốn mươi, tuổi tác so với hai tên thái giám kia cũng không lớn hơn bao nhiêu, có điều, nhìn hành động và võ nghệ hai người thì chắc là cấp bậc cao hơn.

“Ta đi sửa sang lại bức tranh một chút.” Một nô tỳ ôn hòa nói.

Người còn lại khe khẽ gật đầu, nhìn nô tỳ vừa nói chuyện nhún người nhảy đến trước bức tranh trên bàn, nhẹ nhàng chà lau bề mặt bức họa, nhẹ nhàng đẩy bức tranh thụt vào bên trong rồi lắc mình tiến nhập, bức tranh lập tức khôi phục nguyên dạng.

Tư Mã Hi Thần nhường mày, thì ra tranh này chỉ có nữ tử mới có thể mở ra, nếu đổi lại là nam tử cho dù võ nghệ xuất sắc tới đâu cũng không có biện pháp. Khó trách bản thân vừa rồi không cách nào phá vỡ được nó.

Nữ tử còn ở lại tiếp tục xử lý hai cái thi thể bỗng nhiên cảm thấy trên cổ chợt lạnh rồi té xiu, Tư Mã Hi Thần thu kiếm lại, khẽ nâng thân thể nữ tử này nhảy lên bàn, dùng tay nâng đẩy bức tranh, bức tranh lại thụt vào, về mặt Tư Mã Hi Thần dường như không chút do dự như người nhảy xuống không gian đằng sau bức tranh.

Vừa lúc hấn kích động tiến lên thì bị một luồng khí lạnh tạt vào mặt, đem nô tỳ đang hôn mê đặt lại trên bàn, trong phút chốc nàng cũng không thể tỉnh lại, mà nơi này trong phút chốc cũng không thể có người phát hiện. Phía trước là một con đường nhỏ hẹp quanh co, trên mỗi bức tường bằng cách một đoạn lại đặt một viên dạ minh châu, dọc đường được chiếu sáng rõ ràng.

Phạm Diệp hiện đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoảng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Hắn men theo đường nhỏ tiếp tục đi về phía trước, thấp thoáng thấy xa xa một bóng người đang bận rộn, im lặng chà lau một cái bàn được khắc ra từ băng, cũng chính là nữ tử vừa mới tiến vào.

Trong lòng Tư Mã Hi Thần hoài nghi, Phạm Diệp rốt cuộc rơi xuống chỗ nào, vì sao không tìm thấy hắn? Nơi này nhìn qua cũng không lớn lắm, nếu như hắn rơi vào trong đó thì phải bị nữ tử này phát hiện mới đúng, nhưng nhìn về mặt người này hắn là không phát hiện ra Phạm Diệp.

Tư Mã Hi Thần nhẹ nhàng ra tay điểm huyết vị của nàng kia, im lặng nhìn nàng kia từ từ ngã xuống mặt đất, mặc dù hai nữ tử này võ công không tệ nhưng ở trước mặt hắn cũng chẳng đáng nhắc tới, lúc trước Lí Cường tuyển chọn những người này hắn đã tiêu tốn không ít tâm tư, chẳng qua cho tới nay bọn họ đều kiên trì bảo vệ, cần cẩn trọng trông nom nơi này, hiển nhiên đã xao nhãng võ nghệ của mình, càng không nói hắn một thân võ nghệ siêu quần, xử lý bọn họ thật quá dễ dàng.

Nhưng là, Phạm Diệp tốt cùng là đang ở đâu đây?

Tư Mã Hi Thần trước tiên cẩn thận xem xét bố cục xung quanh, nơi này sắp xếp không khác lắm so với nơi hắn và mẫu thân ở khi còn bé, hắn đối chiếu với căn phòng trong trí nhớ để xem xét, cuối cùng tại một góc hẻo lánh phát hiện ra Phạm Diệp.

Phạm Diệp bị thương, hôn mê bất tỉnh.

Lúc hắn rơi xuống chắc là không phòng bị, hơn nữa khi gãy khỏi tay Tư Mã Hi Thần có dùng nội lực, cho nên nhất thời không thể khống chế tốc độ, lại nói nơi này quá trơn trượt, rơi xuống như vậy có lẽ không cẩn thận đã đụng vào đâu đó rồi ngất đi.

“Phạm Diệp.” Tư Mã Hi Thần khẽ gọi, nhìn lên khoe môi Phạm Diệp có vết máu giống như bị nội thương, thoáng chút chần chừ, hắn nhẹ nhàng gỡ chiếc mặt nạ của Phạm Diệp xuống.

Mặt nạ trên mặt Phạm Diệp mỏng như cánh ve, sau khi gỡ xuống đặt ở trên tay, gần như chỉ lớn cỡ củ lạc nho nhỏ, chế tác vô cùng đẹp đẽ tinh xảo. Đằng sau mặt nạ lộ ra khuôn mặt thanh tú tái nhợt, hai mắt nhắm lại, tú mi (đôi mi thanh tú) hơi nhú, bờ môi có vết máu mờ mờ, xem ra bị thương không nhẹ. Hắn đột nhiên hiểu ra vì sao lại cảm thấy mùi hương kia quen thuộc rồi.

Khi còn ở Ngao Lâm sơn trang, lúc hắn từ trong sự vây bắt của Ngô Hòe trở về tìm thấy Hiệp Phàm tại thư các, trên người nàng cũng chính là cái loại hương thơm nhàn nhạt làm cho người ta thoải mái này, như có như không.

Chỉ có điều trong lòng vẫn mang tư tâm, cho nên những quan tâm trước kia chẳng qua là một hồi kịch, cũng không từng thật sự để trong lòng, vậy mà trong lúc không hay không biết lại nhớ kỹ mùi thơm nhàn nhạt kia, chẳng trách bản thân đối với Phạm Diệp thủy chung vẫn có cảm giác quen thuộc khó nói.

Càng thật không ngờ, Diệp Phàm vậy mà lại có võ nghệ xuất sắc như này!

Từ lúc bắt đầu, Tư Mã Hi Thần quả thực có nghi ngờ Phạm Diệp, nhưng chưa từng đem người này liên tưởng tới Diệp Phàm, từ đầu chí cuối chỉ cảm thấy Diệp Phàm chính là một vị thiên kim tiểu thư không tòi, dùng nàng làm con tin cũng có chút không nỡ. Từ sau khi Diệp Phàm và Kiều Hà mất tích, Tư Mã Hi Thần mới bắt đầu nghi ngờ mối quan hệ giữa Diệp Phàm và Phạm Diệp, nhưng cũng chỉ nghĩ bọn họ âm thầm qua lại mà không phải bọn họ là cùng một người.

Vậy cũng tốt, Diệp Phàm có bản lĩnh như thế chuyện bảo vệ chính mình hắn không quá khó khăn, hơn nữa nàng rất thông minh, chỉ cần không tiếp tục lợi dụng nàng, thật ra việc giết chết Hoàng Thượng còn rất nhiều phương pháp, không để nàng ra mặt hắn nàng sẽ có tương lai tốt hơn.

Diệp Phàm chậm rãi tỉnh lại, theo bản năng nhìn ngó xung quanh, loáng thoáng thấy nơi này là một cái hầm băng, xung quanh đều là hàn băng ngàn năm, đứng ở bên trong không khỏi có vài phần ớn lạnh, trên người nàng mặc một chiếc áo choàng thật dày nằm trên giường băng.

Nơi này là đâu? Sao nàng lại ở đây?

“Tỉnh rồi?” Tư Mã Hi Thần mỉm cười, dịu dàng nói “Không nghĩ tới Diệp cô nương lại có bản lĩnh tới vậy, ta thật sự đã xem thường nàng. Đang nghĩ tới không biết vị Phạm tiên sinh này là thần thánh phương nào, võ nghệ xuất chúng, thông minh bình tĩnh, thì ra là người giả trang, thuật dịch dung tốt như thế, chẳng trách lúc trước chúng ta đều không phát hiện ra người và Kiều Hà.”

Diệp Phàm hơi sùng sốt, theo bản năng đưa tay lên mặt mới phát hiện mặt nạ trên mặt không còn tồn tại, biết đã bị vạch trần cũng không giấu diếm nữa,

thần nhiên nói: “Vừa rồi có phải ta bị đụng đầu mà hôn mê không? Nơi này rất trơn, lúc rơi xuống không tìm thấy chỗ để bám cho nên lập tức ngã vào tường kia, đa tạ người đã cứu ta. Có thể đem mặt nạ trả lại cho ta chứ?”

“Đương nhiên có thể.” Tư Mã Hi Thần mỉm cười nói, “Có điều, Diệp cô nương, người vậy mà lại chiếm vài thứ tiện nghi của ta, để ta vài lần chào người một tiếng ‘Phạm huynh’, cái này nên tính sao đây?”

Diệp Phàm cười, cảm thấy ngực nhói đau, nhẹ đáp: “Mặc dù người xưng hô như vậy nhưng ta chưa từng đồng ý qua. Trước kia ta đã nói, cần gì phải so đo Phạm Diệp là nhân sĩ phương nào, cứ coi hắn như kẻ không tồn tại là được, tự bản thân người không để lời ấy lọt tai.”

“Có phải thấy chút khó chịu hay không?” Tư Mã Hi Thần nhẹ giọng hỏi, “Lưng người bị đụng vào tường bằng, ta đã thay người đá thông kinh mạch, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lồng ngực vẫn sẽ cảm thấy đau đớn, vừa mới cho người uống thuốc, đồ của Bách Độc môn tuyệt đối là thiên hạ vô song, nghỉ tạm một lát sẽ khỏe lại thôi.”

Diệp Phàm gật gù đầu, lại hỏi: “Người làm thế nào xuống được đây? Nơi này bốn bề kín kẽ, người bảo ra bằng cách nào?” Nàng không dám nói chuyện lớn tiếng, vừa nói lớn tiếng ngực sẽ phát đau nên chỉ nhẹ giọng chậm rãi hỏi, chân mày từ đầu chí cuối đều nhăn lại.

Tư Mã Hi Thần thần nhiên đáp: “Ký lai chi tắc an chi (chuyện gì đến thì cũng đã đến cứ nên bình tĩnh đương đầu với nó), nếu đã có đường vào tự nhiên cũng có đường ra, vừa rồi ta đi theo một nô tỳ quét dọn nơi này vào tới đây, thì ra Lý Cường đã động tay động chân trên bức tranh, chỉ có nữ tử mới tiến vào được, nếu là nam tử cho dù võ nghệ thiên hạ vô song cũng không thể phá vỡ cơ quan này được. Nói đến đây, ta không thể không bội phục tên Lý Cường này, tâm kế thật sự là rất kín đáo, kẻ cướp đoạt thiên hạ từ tay cha ta, tuyệt không phải hạng vô năng.”

Diệp Phàm hơi hơi thở gấp, nhẹ giọng hỏi: “Vay nô tỳ kia đâu? Người hử nên hỏi nàng một chút làm sao thoát khỏi chỗ này, đừng để bỏ lỡ tính mạng tại đây, không nói chuyện khác, riêng chuyện mẫu thân người còn đang bị đóng băng trong hàn băng ngàn năm, người cũng không thể chậm trễ quá lâu.”

Tư Mã Hi Thần gật gù đầu, “Ta tự có chừng mực, có điều, trước mắt người thương thế không nhẹ, không thể tùy tiện hành động, nếu đã ở đây thì cứ tạm thời nghỉ ngơi chốc lát, nhất thời cũng không cần vội, nô tỳ kia vẫn đang hôn mê, chờ người có thể đi lại bình thường ta qua đó hỏi cũng không muộn. Ở đây đều là những kẻ trung tâm với Lý Cường, hơi không chú ý sẽ uống thuốc độc tự sát, bây giờ không cần để ý tới nàng, nghe ta nghỉ ngơi cho tốt đi, việc ra ngoài như thế nào không cần lo lắng.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

Diệp Phàm không nói gì, không biết làm thế nào nói chuyện với người trước mặt, có một số việc, dường như ngay cả bằng hữu (bạn bè) cũng khó nói ra, mà người này lại là xuất phát từ lòng báo thù mà tiếp cận mình, kỳ thực cảm tình cũng không có, tâm như đã chết, có thể duy trì thái độ này đã là dùng hết toàn bộ tâm tư của nàng, nhẫn nhịn như thế, khổ cực như thế, lẽ cũng không thể roi, 2 người lúc này, chỉ có thể lễ phép xưng hô một tiếng “Diệp cô nương” “Tư Mã công tử” mà thôi.

Tư Mã Hi Thần bình tĩnh nói: “Diệp cô nương, người hãy nghỉ ngơi một lát, ta đi nhìn xung quanh xem, có tìm được đường ra mà không cần tên nô tỳ kia dẫn đường không?”

Diệp Phàm khẽ gật đầu, cố gắng duy trì biểu tình yên lặng.

Bọn họ bây giờ không thể thân thiết với nhau được nữa.

Phụ thân nàng đã phản bội phụ mẫu hân, hân sắp đặt kế hoạch khiến phụ mẫu của nàng yên lặng biến mất khỏi thế giới này, lúc này nàng cùng hân chỉ có cừu hận, mối thù này khiến cho bọn họ ngay cả làm bằng hữu cũng không được, hân đùa bỡn nàng, giờ đây nhớ lại, chỉ có thể oán trách bản thân ngây thơ tưởng tượng, không khỏi cười chính mình ngốc nghếch.

Bọn họ, cuối cùng cũng chỉ là người dưng.

Nhìn thấy Tư Mã Hi Thần lẳng lặng rời đi, Diệp Phàm khẽ thở dài một cái, chung quy chỉ là một giấc mộng, cùng Tư Mã Hi Thần hà tất tương ngộ. Nếu đã biết rõ thân phận mình, Diệp Phàm cũng không tiếp tục suy nghĩ thêm nữa, nàng từ giường băng gắng gượng ngồi dậy, vận khí một lúc, cảm thấy thoải mái liền đứng lên thử đi xung quanh một chút.

Toàn bộ nơi này đều là băng, không nhìn thấy bất kì đồ vật nào khác, mặt đất rất trơn, cảm thấy mỗi bước đều như sắp ngã xuống, Diệp Phàm nghĩ, hiện tại mặt nạ đã bị hỏng rồi, trang phục của nàng lúc này có chút không thích hợp, nhưng không biết nơi này có y phục (quần áo) để thay không.

“Sao không tiếp tục nghỉ ngơi?” Tư Mã Hi Thần đột nhiên ở phía sau nhẹ giọng nói, “Người phải cẩn thận chút, mặt đất này rất trơn, người vốn đã ngã bị thương, nếu như bị ngã nữa thì thật không tốt.”

“Cảm ơn.” Diệp Phàm quay đầu lại thân nhiên cười, nhẹ giọng nói “Đi chậm một chút hẳn là không việc gì, ta đã bị lộ thân phận, còn giả bộ thêm liền không thú vị nữa, muốn xem xem có y phục để thay đổi không, miễn cho lúc ra ngoài làm cho người ta chê cười.”

Lúc này hai người bọn họ cũng hiểu được khoảng cách và lễ nghĩa giữa những người xa lạ

Thái độ đặc biệt khách khí.

“Vóc dáng của ngươi cùng mẫu thân ta có phần tương đương, nơi này có rất nhiều y phục, đều là màu sắc và kiểu dáng mẫu thân ta yêu thích, xem ra vẫn còn dùng tốt, nếu ngươi không chê, có thể tạm thời thay thử xem, ngươi bây giờ là diện mạo nữ nhi, mặc một thân y phục nam tử trung niên như vậy, nhìn quả thật có phần không thích hợp.” Tư Mã Hi Thần mỉm cười nói.

Diệp Phàm có chút xấu hổ, mặt ửng đỏ, cúi đầu, không biết nói thế nào.

Tư Mã Hi Thần thấy thế, lập tức mỉm cười nói: “Kỳ thật ta thấy rất tốt, chỉ là, nếu như ngươi bộ dạng như thế này đi ra ngoài, chỉ e sẽ làm người quen của ngươi sợ hãi, không biết vì sao ngươi biến thành bộ dáng như thế, hơn nữa ta thấy những y phục này quả thật nhìn rất tốt, cho nên cũng có ý nghĩ cho ngươi thay xem có hợp không.”

“Cảm ơn.” Diệp Phàm hiện giờ tựa hồ rất khách khí, cố gắng duy trì lễ phép đôi bên, ai cũng không muốn chọc thùng lộp cửa sổ giấy kia. (có thể hiểu “lộp cửa sổ giấy kia” là chỉ sự ngăn cách giữa 2)

Ở gian phòng bên cạnh thay y phục xong xuôi, là một bộ quần áo tím nhạt, màu sắc nhẹ nhàng thuần khiết, giống như hoa sen mới nở, xinh đẹp nói không nên lời. Đứng ở kia, ngượng ngùng không nói gì, y phục vừa vận làm cho nàng xinh đẹp động lòng người.

“Đúng là rất thích hợp.” Tư Mã Hi Thần gật gật đầu, mỉm cười, nửa ngày không nói gì, nhìn nữ tử trước mặt, ở chung không lâu, tuy rằng nàng là vợ, nhưng hết thảy cũng chỉ vì mục đích, lợi dụng nàng, hiện giờ, có một số việc đã nói ra, không hề khó khăn như hắn vẫn tưởng, nói chuyện với nàng cũng rất thoải mái.

Diệp Phàm mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Thật sự rất đẹp.”

“Ngươi mặc trên người lại càng xinh đẹp.” Ý tứ Tư Mã Hi Thần không có nửa điểm đùa giỡn, thực nghiêm túc nói, “Y phục này ngươi mặc vô cùng thích hợp.”

Diệp Phàm cười âm thầm, nói: “Hiện giờ, phải tin tưởng lời nói của ngươi thực là khó.”

“Ta biết.” Tư Mã Hi Thần bình tĩnh nói, “Nhưng, hiện giờ chúng ta không tồn tại quan hệ lợi dụng gì, hiện tại, chúng ta hai người cùng bị nhốt tại đây, không biết làm cách nào thoát ra, khi này ta đi hỏi tên nô tỳ kia, vừa mới giải huyết đạo của nàng, nàng liền tự sát, cho nên hai người chúng ta, hiện tại không cần hờn giận gì.” (“hờn giận gì”) là chỉ sự gian dối, giống với thành ngữ “khẩu xà tâm Phật”)

Diệp Phàm sững sờ, có chút áy náy nói: “Đều bởi vì ta ngươi mới rơi vào bên trong hầm băng này, thực có lỗi, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp để hai người chúng ta cùng ra ngoài.”

“Ngươi đâu có liên can gì.” Tư Mã Hi Thần mỉm cười, “Bên trong hầm băng này có mẫu thân của ta, cho dù người không rơi vào, ta cũng sẽ nghĩ mọi biện pháp đi vào bên trong tìm đến tận cùng, cho tới nay, ta đều muốn biết phụ mẫu thân của ta bây giờ bị Lý Cường giấu nơi nào, cho nên, người không cần cảm thấy áy náy. Huống hồ, chúng ta cũng không phải không thể ra được, đã đi vào được, thì nhất định ra được.”

“Ừ.” Diệp Phàm nhẹ nhàng gật đầu một cái, “Nếu chỉ có nữ tử có khả năng tiến vào, như vậy chắc chắn chỉ có nữ tử mới có thể mở ra bộ phận then chốt của hầm băng này, nếu ta vô tình vào đây, thì nhất định có thể vô tình ra ngoài?”

Tư Mã Hi Thần mỉm cười, nói: “Có lẽ.”

Nói xong câu đó, hai người cũng không biết nói cái gì cho tốt, lẳng lặng đứng, đôi bên đều có tâm sự của riêng mình, bầu không khí nhất thời có phần ngột ngạt.

Đột nhiên, nghe thấy tiếng có người nói chuyện, Tư Mã Hi Thần theo bản năng kéo tay Diệp Phàm, hắn vẫn là đem nàng trở thành nữ tử không có võ công, gắt gao nắm tay Diệp Phàm, nhẹ nhàng đưa nàng sang một bên, tránh ở phía sau một cái bình phong được điêu khắc từ băng.

“Có người xuống đây”

Diệp Phàm khẽ gật đầu, cảm giác được Tư Mã Hi Thần cầm chặt tay nàng, bàn tay rất lớn, có phần thô ráp, là do luyện võ nhiều năm mà thành, nhưng thực dễ chịu.

Nàng không phải trốn không thoát, nhưng là, phản ứng bản năng của Tư Mã Hi Thần lại làm trong lòng nàng có phần cảm động nói không nên lời, bất luận như thế nào, ở thời điểm gặp phải nguy hiểm, hắn vẫn là đem nàng đặt ở trong lòng, phản ứng đầu tiên chính là đem nàng cùng rời đi.

“Chẳng lẽ thật sự có người tiến vào sao?” Là thanh âm của một nữ tử, “Hai tuần xà thái giám (thái giám thuần hóa rắn) đã chết, nô tỳ quét dọn một người bất tỉnh, một người chết, đây là lần đầu có người thành công vào hầm băng này. Ta đến là hiếu kì, người nào có bản lĩnh như vậy?”

Người nọ khe khẽ cười, tiếng cười khiến người nghe thật không thoải mái, giống như tiếng vịt đực, chui vào tai Diệp Phàm cực kỳ khó chịu. “Haha, cho dù đi vào cũng ra không được, khí lạnh của hàn băng ngàn năm, lại thêm môi trường ở đây, e là chỉ có ở chỗ này chờ chết thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80

“Người này võ công thực tốt.” Tư Mã Hi Thần khẽ sát tai Diệp Phàm, dùng thanh âm cực khẽ nói, một bàn tay che chở phía trên lưng Diệp Phàm, “Người cẩn thận chút, đừng để thanh âm của hắn gây thương tích.”

Diệp Phàm chỉ cảm thấy phía sau lưng có một cổ ấm áp, lập tức cảm thấy thư thái hơn rất nhiều, lúc này mới phát hiện, đối phương chính là dùng một loại nội công, có khả năng thông qua âm thanh đã thương kinh mạch, khiến thân thể bị thương, gây ra rối loạn tinh thần. Vốn dĩ nàng đã thụ thương từ trước, hiện giờ âm thanh này vang lên, nàng tự nhiên cảm thấy cực kỳ khó chịu, may mắn Tư Mã Hi Thần dùng nội công bảo vệ kinh mạch của nàng, giúp nàng ngăn cản thương tổn.

Mắt thấy có mấy người đi đến, tất cả đều là thái giám và nô tỳ, tuổi tác cũng ngoài bốn mươi, có 4 người, 3 nam 1 nữ, gầy gò mà tinh ranh, ánh mắt sắc bén đánh giá xung quanh.

Diệp Phàm có chút khần trương, theo bản năng nhích lại gần Tư Mã Hi Thần, người kia là a hoàn thân cận của đương kim Hoàng Thượng, kêu Cao Phụng, nàng đã từng nghe phụ thân nhắc qua người này, nàng vốn là một tiểu nha đầu bên cạnh Tiên Hoàng, khôn ngoan lanh lợi, lại tập võ từ nhỏ, được Tiên hoàng hết sức khen ngợi, sau lại cùng đương kim Hoàng thượng lớn lên, tuy chỉ là một a hoàn nho nhỏ, nhưng thân phận địa vị so với phi tần trong cung cũng không hề thua kém.

Đương kim Hoàng thượng có một ca ca (anh trai), nhưng do cùng nàng quan hệ không tốt, không chỉ không được kế thừa ngôi vị hoàng đế, mà còn đánh mất cả tính mạng, đáng tiếc, người này nếu luận về tài học (tài năng và học vấn) và nhân phẩm, đều hơn đương kim Hoàng Thượng.

“Xem xét xung quanh cẩn thận, có thể có kẻ khả nghi.” Nàng ta thoát nhìn dung mạo thanh tú, nhìn cũng không ra một chút ngoan độc, chẳng qua ánh mắt phảng phất lãnh khốc khiến người ta sợ hãi, thanh âm nói chuyện cũng không kiêu ngạo, trái lại rất hòa nhã.

Ba tên kia cùng gật đầu, tách nhau ra.

Cao Phụng ngồi một lúc, cảm thấy có chút nhàm chán, liền đứng dậy, đi đến phía sau bình phong, nhẹ nhàng đẩy tủ bát, phía sau tủ bát đột nhiên xuất hiện một cái động lớn, Diệp Phàm núp ở phía sau Tư Mã Hi Thần chỉ cảm thấy một cổ hàn khí bức người, nhìn không được rung mình một cái.

Bởi vì trong động có phảng phất tiếng gió, cho nên, Cao Phụng cũng không chú ý tới mặt sau tủ bát có người, nàng neho mắt lại, nhìn vào trong động, trong động một mảng tối đen, chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh bức người.

Tư Mã Hi Thần lập tức đem Diệp Phàm ôm vào lòng, lấy thân mình ngăn cản gió lạnh trong động, nhắm mắt lại, trong khoảnh khắc thích ứng với bóng tối trong động.

Hơn nữa, người này cực kỳ ngoan tâm (tâm người này cực kỳ hung ác), từng đem một cung nữ đắc tội với nàng, tra tấn ước chừng 7 ngày mới làm cho người này chết, nghe nói, cung nữ kia trước khi chết, đã vô cùng thê thảm, nhưng vẫn không thể chết nổi, sau đó không biết ai cảm thương không thể đứng nhìn nữa, len lút giết chết cung nữ này, mới không phải chịu đau khổ nữa. Lúc phụ thân kể chuyện này, trên mặt cũng mang theo vài phần sợ hãi.

“Đừng sợ.” Tư Mã Hi Thần tay ở trên lưng Diệp Phàm dùng chút lực, sau đó đó hướng Diệp Phàm mỉm cười, ánh mắt trong suốt, nét mặt dịu dàng, khẽ sát tai Diệp Phàm nhẹ nhàng nói, “Có ta ở đây, không sao đâu.” Diệp Phàm lại gật gật đầu. “Nàng ta rất ngoan độc, mà võ công không tồi, người phải cẩn thận chút.”

Tư Mã Hi Thần gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Ta nhận ra người này, nàng tên là Cao Phụng, năm đó cha ta rơi vào tay nàng ta, nàng là đệ tử Bách Độc Môn, cùng Mạc Lục Y là sư muội đồng môn, năm đó bởi vì phạm vào giáo quy nên bị đuổi đi, nay đã qua 13 năm, diện mạo cũng đã biến đổi thành như vậy.”

Diệp Phàm khẽ gật đầu, không nói lại, Tư Mã Hi Thần tựa hồ không chút sợ hãi.

Mắt thấy người đi đến gần, tới bên cạnh bàn ngồi xuống, phía sau bình phong có một tủ bát bằng bằng, mặt sau có chỗ trống, Tư Mã Hi Thần nhẹ nhàng bế Diệp Phàm, không một tiếng động lách mình trốn sau tủ bát. Khinh công hắn tuyệt diệu, dĩ nhiên không hề gây ra tiếng động, thậm chí không hề kinh động đến 4 người cách đó năm thước.

Cao Phụng đi vào trong động, đứng cách chỗ Tư Mã Hi Thần cùng Diệp Phàm chưa đầy nửa thước, toàn bộ sự chú ý của ả đều đặt ở phía trước, không hề để kiểm tra đằng sau tủ bát, bởi ả nghĩ rằng, cho dù người xông vào đây có lớn mật thế nào đi chăng nữa, cũng không thể thoát khỏi ả.

Động rất sâu, rất tối, mà còn rất lạnh. Cao Phụng đột sáng bó đuốc, cửa động ở phía sau này chậm rãi đóng lại, nàng đứng ở kia, một hồi thích ứng với

không khí trong động, lẳng lẳng dọc theo bậc thang đi xuống dưới, đi thật cẩn thận, dường như cũng lo lắng sẽ ngã xuống.

Mặt đất khá trơn và ẩm ướt.

Đi hồi lâu, có lẽ đường cũng không dài lắm, nhưng Cao Phụng đi thực chậm, mất tới một lúc lâu mới đi đến một chỗ rất rộng, trông giống như đại điện trong hoàng cung vậy, một người ngồi trên long ý (ngai rồng), một người quỳ trên mặt đất, dáng vẻ trông rất khôi hài cùng chật vật.

“Hừ.” Cao Phụng khẽ cười, nhẹ giọng nói: “Lý đại ca, Phụng nhi đến thăm người đây, mỗi ngày Tư Mã Dung Ngân đều quỳ lạy, có hài lòng không (hắn là hài lòng), người yên tâm, ta sẽ để cho đồ đàn độn này quỳ ở đây đời đời kiếp kiếp, ta đã lấy đi tất cả nội tạng của tên gian tặc này cho chó, trong cơ thể lại cho thuốc có khả năng bảo tồn thi thể giữ cho cơ thể mãi mãi không mục nát, người muốn hắn quỳ bao lâu là hắn quỳ bấy lâu, chỉ cần người vui vẻ là tốt rồi.”

Sau đó, Cao Phụng khẽ thở dài, ưu thương, nhàn nhạt nói: “Lý đại ca, ta biết người vẫn luôn thích công chúa ngoại quốc kia, đối với việc nàng gả cho phản tặc Tư Mã Dung Ngân vẫn luôn canh cánh trong lòng, hiện tại, mỗi ngày nữ tử này đều bên người, người có hài lòng?”

Nói xong, trong mắt ánh lên một tia si mê.

“Hóa ra Mạc nha đầu gả cho Lâm trang chủ Ngao Lâm sơn trang, còn thay Lâm trang chủ nuôi lớn Thiếu trang chủ, nghe nói gọi là Lâm Hi Thần, thời gian trước lấy nhị nữ Diệp gia, ha ha, người vẫn chiều cổ Diệp gia, nhưng đáng tiếc, đến nay cũng rơi vào kết cục bi thảm, phỏng chừng là hậu duệ của Tư Mã lão tặc tìm đến, người yên tâm, có Phụng nhi ở đây, nhất định sẽ không để ngài bị người khác đem đi, tuyệt đối không có người có khả năng đem nữ nhân ngài thích cùng kẻ phản tặc Tư Mã người căm thù đi! Phụng nhi nhất định hảo hảo thay ngài săn sóc tất cả mọi thứ.” Thanh âm đầm đìa tình tứ của Cao Phụng vang lên.

Nghe thấy phía trước loáng thoáng có người nói: “Cao cô nương, người ở bên dưới sao?”

Cao Phụng lên tiếng (lên tiếng trả lời), sau đó nhìn thoáng qua người ngồi trên long ý, lưu luyến rồi đi.

“Tư Mã công tử —” Diệp Phàm nhẹ giọng nói, “Người không sao chứ.”

Tư Mã Hi Thần im lặng nhìn cảnh tượng trước mắt, trông thấy phụ thân quỳ trên mặt đất, lại thấy Lý Cường ngồi trên long ý, cả thân thể cứng ngắc, cảm phần tội cùng.

Diệp Phàm mờ mịt, tuy phụ thân không nói gì về chuyện bán đứng Tư Mã Dung Ngân, nhưng phụ thân từng có lần sau khi uống rượu than thở: “Kiếp này, ta phụ một người, cuối cùng cũng phải trả.” Phải chăng chính là ám chỉ Tư Mã Dung Ngân, nếu thực sự là phụ thân tiết lộ hành tung Tư Mã Dung Ngân, làm hại vợ chồng họ có kết cục như vậy, cũng khó trách Tư Mã Hi Thần muốn báo thù Diệp gia, nếu đổi lại là mình, cũng nhất định không dễ dàng tha thứ cho kẻ tiết lộ thông tin này.

Hơn nữa lại rơi vào trong tay Cao Phụng kia

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81

Cả hai người đều không nói lời nào, lẳng lẽ đứng đó nhìn.

Hiệp phàm có thể cảm nhận được sự tức giận của Tư Mã Hi Thần tản mát trong không gian, làm cho nàng áp lực không thở nổi, muốn chạy ra xa ngay lập tức.

Bây giờ thì nàng hiểu, lúc Tư Mã Hi Thần tiếp cận nàng đã phải cực lực kiềm chế phần nộ đến mức nào, nhìn thấy nàng liền nhìn thấy cái chết bi thảm của cha mẹ, mà hắn vẫn bình thản trò chuyện với nàng, cho dù toàn lời nói giả dối nhưng thái độ đó khiến nàng rất cảm kích, đồng thời cũng thấy khó xử.

Hắn chỉ đơn giản muốn lợi dụng nàng, thậm chí còn không cướp đi trinh tiết của nàng, nàng vẫn có thể giữ được một thân toàn bích. Kể cả hắn khinh thường nàng, nàng vẫn muốn vãn cảm kích hắn. Mặc dù hắn hận nàng, nhưng không lãng nhệ, day nghiêng nàng. Điều này càng khiến nàng thêm biết ơn hắn.

Cho nên, lúc này, trong lòng nàng tràn đầy áy náy, là phụ thân của nàng để lộ tung tích của cha mẹ hắn, để cha mẹ hắn bị một con người ngoan độc như Cao Phụng bắt được, ngay cả phụ thân nàng cũng không dám đụng đến ả, nay một người thì bị đặt trong hàn băng ngàn năm, một người thì bị lấy hết nội tạng chế thành hình nhân quỳ trên mặt đất.

Tư Mã hi thần hận nàng, đó là lẽ dĩ nhiên.

“Diệp cô nương, xin người đi khuất mắt ta mấy phút được không?” Thanh âm Tư Mã Hi Thần cực lực không chế nổi đau đớn, “Ta cũng không muốn đồ

hết trách nhiệm cho người, nhưng mà, thấy người, làm cho ta không thể nào quên được chuyện của cha mẹ, cho nên, ta muốn ở một mình một lúc.”

Thanh âm hẳn hết sức lịch sự, nhưng cũng làm tâm Hiệp Phàm phát lạnh.

Dù cho hẳn không muốn hận nàng, không muốn làm nàng tổn thương, nhưng bọn họ kiếp này đến nhìn nhau như người xa lạ còn khó, nói chi đến làm người yêu. Đối với hẳn nàng chẳng phải một quân cờ, hẳn thậm chí khinh thường dùng nàng làm quân cờ, giữa hẳn và nàng chỉ có oán hận mà thôi.

Hiệp Phàm im lặng rồi đi, cái khí chất xa cách tỏa ra trên người hẳn làm nàng cảm thấy nàng thật dư thừa, đối với cuộc sống của nam nhân này, nàng là dư thừa. (đoạn này tức là chị cảm thấy anh khinh bỉ chị đến mức không thèm nhìn chị vào trong mắt ý).

Phía dưới từ đường này rất lạnh, khí lạnh vờn quanh, trên mặt đất đóng thành một lớp băng dày. Hiệp Phàm đã đi rất cẩn thận nhưng vẫn bị trượt chân ngã. Nhưng có một điều kì lạ là trên mặt đất rất sạch sẽ như có người ngày nào cũng dọn dẹp. Dù sao bây giờ cũng không có việc gì làm, không bằng thừa dịp này đi tìm xem có lối nào khác ra ngoài hay không.

Vòng vèo một lúc lâu, chẳng tìm được cái gì trông giống lối ra, lại ngửi thấy có mùi gì khen khét, trong lòng Hiệp Phàm lo sợ, vội vàng vòng về đường cũ, nhìn thấy Tư Mã Hi Thần đang quỳ trên mặt đất, ánh mắt ngây ngốc. Hẳn tự tay đốt thi thể của phụ thân mình.

Hẳn là đệ tử của Bách Độc Môn, trong người mang rất nhiều loại kì trân diệp thảo, còn chưa nói là người giang hồ ai cũng mang trong người mấy viên đá lửa, mặc dù xung quanh đều là hàn băng, nhưng thi thể của Tư Mã Dung Ngân vẫn cháy thành tro.

Hiệp Phàm không nói lời nào, giữa nàng với hẳn chỉ có oán hận, không có đúng hay sai, không có nên hay không nên.

“Ta nghĩ làm vậy sẽ tốt hơn.” Thanh âm mỗi một của Tư Mã Hi Thần nặng nề vang lên, “Ông quỳ nhiều năm như vậy, chắc là mệt mỏi lắm, không bằng để cho ông siêu thoát, để cho ông đến đầu cầu nại hà đợi mẫu thân ta trước.”

“Thực xin lỗi.” Hiệp Phàm gian nan nói ra ba chữ.

Tư Mã Hi Thần không nói gì hơn nữa ngày, chỉ lẳng lặng quỳ ở đó .

“Là phụ thân của ta sai trước, ta là nữ nhi của hẳn, phần ân oán này ta có phải bỏ mệnh cũng sẽ trả cho người.” Hiệp Phàm bị ai nói, “Nhưng mà, bây giờ nói cái gì cũng là dư thừa, sự việc đã xảy ra không thể vãn hồi, cũng may ta Hiệp Phàm ta vẫn còn giá trị tồn tại, ta vẫn còn một mạng này để đền lại cho Tư Mã gia.”

Tư Mã Hi Thần nhẹ nhàng quay đầu lại nhìn nàng, trong mắt không còn ánh lệ, khuôn mặt khẽ mỉm cười, dùng thanh âm bình thản nói: “Nay Hiệp gia đã nhà tan cửa nát, cho dù Hiệp vương gia thấy người, cũng chỉ coi người là người xa lạ, người làm sao nói chuyện ân oán với ta được nữa. Nếu nói ta chưa từng hận người, đó là giả , ta cũng sai, là ta cố ý tiếp cận người, tính kế trên người người, cũng là ta thương tổn người trước. Chuyện xưa rồi, không cần nhắc lại.”

Hiệp Phàm rói lệ, không biết nên nói gì. Kỳ thật từ lâu trong lòng nàng đã có suy nghĩ, đem sinh mạng mình đền bù cho Tư Mã Hi Thần , nàng biết, đây là điều mà hẳn đã sắp xếp, nhưng nàng đã quyết định sẽ đem sinh mạng mình thay phụ thân tạ tội với hẳn.

“Ta chưa khóc, người khóc cái gì.” Tư Mã Hi Thần thản nhiên cười, đến gần Hiệp Phàm, đưa tay lau đi hai hàng nước mắt trên má nàng, “Đi vòng vèo một hồi, có tìm thấy đường ra ngoài không?”

Hiệp Phàm áy náy lắc lắc đầu.

“Được rồi, không sao, một người kẻ đoản, hai người kẻ dài, (giống kiểu một cây làm chẳng nên non ... ý) chúng ta cùng nhau đi xung quanh tìm xem, nếu có thể đi vào, tất có thể trở ra.” Tư Mã hi thần mỉm cười nói, “Cao Phụng này trước đây cũng là người của Bách Độc Môn, nếu nói mưu kế, không thể thắng được Bằng Lục Y, nhưng mà ngoan độc thì hơn rất nhiều, cho nên, phía trên cơ quan này, có thể tìm được lỗ hổng thông gió.”

Hiệp Phàm nghe lời gật gật đầu.

Hai người cẩn thận tìm kiếm mọi góc ngách trong mật thất, Hiệp Phàm không hiểu tại sao Tư Mã Hi Thần không đốt luôn thi thể của Lý Cường, nhưng lại không dám hỏi, sợ đúng tới nỗi đau trong lòng Tư Mã Hi Thần.

“Có phải đang nghĩ tại sao ta không đốt luôn thi thể của Lý Cường không?” Tư Mã Hi Thần đã nhìn thấy ánh mắt Hiệp Phàm liếc trộm thi thể của Lý Cường mấy lần mà không thấy hỏi.

Hiệp Phàm gật gật đầu, “Nếu là ta nhất định sẽ băm thây vạn đoạn cho hả mối hận trong lòng.”

“Hẳn ta đã chết, cho dù ta làm gì cũng chẳng có ý nghĩa, cứ để hẳn tịch mịch ngồi đó một mình đi, ta đem tro cốt của phụ mẫu đi, hẳn chỉ có thể cô đơn ở đó.” Tư Mã hi thần thản nhiên nói, “Hơn nữa, ta muốn từ tay của con trai hẳn lấy lại tất cả những thứ mà hẳn đã cướp đi của ta, bao gồm cả giang sơn này!”

“Người muốn làm Hoàng Thượng?” Hiệp Phàm nhẹ giọng hỏi.

Tư Mã Hi Thần nhẹ nhàng lắc đầu, “Ta không phải muốn làm Hoàng Thượng, chính là muốn đòi lại công đạo. Nếu muốn có công đạo, thì chi lên làm Hoàng Thượng mới có thể trả lại trong sạch cho cha mẹ ta”

Hiệp Phàm nhẹ giọng thở dài, nàng chung quy chỉ là một người xa lạ qua đường mà thôi. (ý nói ở đây là c không hiểu hết a, và cũng không quan trọng đối vs a)

Đột nhiên, Hiệp Phàm nhìn thấy góc trên của bức tường băng trước mặt có một khe sáng nhỏ, nếu không nhìn kĩ không thể nhìn thấy, thậm chí nhiều hơn một lần nàng cho rằng mình bị hoa mắt rồi. Nàng lập tức bước nhanh về phía trước, không để ý dưới chân là băng trơn, liền té lăn trên mặt đất.

“Ah — Hiệp cô nương, ngại cẩn thận một chút.” Tư Mã Hi Thần nhìn không được cười nói, đưa tay kéo nàng đứng lên, thiếu chút nữa thốt ra hai chữ ‘Nha đầu’ nhưng lại cứng rắn nuốt trở lại, một tiếng kêu ‘Hiệp cô nương’ liền làm tim Hiệp Phàm đập liên hồi. (a nuốt lại ko sợ nghẹn chết sao hahaha)

“Ta không biết mặt đất lại trơn như vậy, ta ngã vài lần rồi, cũng may không đau lắm.” Hiệp Phàm có chút xấu hổ nói, nương theo lực tay của Tư Mã Hi Thần đứng lên, nhưng mà, đứng lên lại phát hiện không nhìn thấy khe sáng mà nàng vừa nhìn thấy đầu nữa, “Đi, chẳng lẽ là ta hoa mắt mất rồi? Nhất định là ở đó có mà —”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Nàng bước lùi ra phía sau một chút, nhưng cũng không nhìn thấy gì cả, nàng quay trở lại vị trí mà mình vừa đứng, lùi một bước lại tiến lên một bước, thử đi thử lại, cuối cùng cũng về đúng vị trí ban đầu. Trong lòng có điều suy nghĩ, vị trí này, hẳn là ở ngay dưới chân bức họa.khe hở này rất rất nhỏ, nếu không đứng đúng vị trí, ánh sáng không chiếu đúng góc độ,kém một phân cũng không thể nào nhìn thấy được.

“Làm sao vậy?” Tư Mã Hi Thần có chút khó hiểu, nhìn Hiệp Phàm.

Hiệp Phàm hơi nhíu mi, suy nghĩ trong đầu luân chuyển nhanh chóng, nhìn chằm chằm vào khe hở, đột nhiên nghĩ tới, liền nói cho Tư Mã Hi Thần nghe: “Ta vừa nghĩ ra một cách, ngại đợi ta một chút — không được, ta cần ngại hỗ trợ ta.”

“Làm như thế nào?” Tư Mã hi thần hoàn toàn không rõ hiệp phàm bị làm sao, kinh ngạc hỏi.

Hiệp phàm thẳng tắp đi tới khe hở đang phát ra tia sáng bé xíu kia, không để ý tới Tư Mã hi thần, lấy son bột nước mang theo bên mình đánh một dấu lên vách tường, sau đó lùi ra xa quan sát tường băng, gật đầu. Quay đầu nói với Tư Mã hi thần: “Bây giờ chúng ta đem thi thể của Lý Cường mang ra đây, có lẽ hẳn có thể mở cái cửa này đây! Động băng này là dành cho người con gái hắn yêu nhất, ngoài hắn ra, nhất định không còn ai mở được cửa này. Cho dù là Cao Phụng cũng không thể mở được, Lý Cường trước lúc chết đã cho xây nên hầm băng này.”

Tư Mã hi thần nghe mà vẫn không hiểu, chỉ biết đứng nhìn hiệp phàm.

“Đi thôi.” Hiệp phàm thúc giục.

Tuy rằng không rõ hiệp phàm có ý đồ gì, nhưng, Tư Mã hi thần vẫn đi theo Hiệp phàm trở lại đại điện ban này, Hiệp Phàm chỉ thi thể của Lý Cường, nói với Tư Mã hi thần: “Chúng ta cần mượn tay hắn dùng một chút, ngại tìm cách nào đi?”

Tư Mã hi thần gật gù đầu, tiến lên, đẩy long ý, chiếc ghế di chuyển, thời điểm đứng trong này hắn đã phát hiện ra, trên người hắn cái gì cũng làm từ băng, duy chỉ có cái long ý này là làm từ gỗ, cho nên hắn đoán long ý này có thể di chuyển được.

Hắn đẩy long ý, so với tưởng tượng cũng không nặng lắm, cùng với Hiệp Phàm quay trở lại bước tường băng bên ngoài, dừng lại trước nơi dấu son Hiệp Phàm đã đánh.

Hiệp phàm nhìn thi thể Lý Cường ngồi trên long ý trông rất sống động, do dự, không biết phải làm thế nào, nàng khó xử nhìn Tư Mã hi thần, nhẹ nhàng nói: “Tư Mã công tử, giúp ta một chuyện được không? Ta, không muốn đụng vào thi thể của hắn, ngại có thể đưa tay của hắn chạm vào dấu son ta đã đánh trên tường băng, với cả xung quanh dấu son này cũng chạm thử một lần nữa?”

Tư Mã hi thần gật gù đầu. Dứt khoát chặt xuống tay Lý Cường rồi nắm lấy đặt lên bên phải dấu son, nhẹ nhàng đẩy, đẩy hoàn toàn là động tác theo bản năng.bởi vì trước đó Hiệp Phàm có nhắc tới đây là một cái « Cửa ».

Một loạt âm thanh ầm ầm vang lên, trong không gian tĩnh lặng phá lệ chói tai,làm tim bọn họ nhảy lên thình thịch, tường băng đang bằng phẳng bỗng nứt ra một cái cửa, nhẹ nhàng mở ra.

“Ta đoán đúng rồi!” Hiệp phàm vui mừng nói, nhìn Tư Mã hi thần, thanh âm có phần làm nũng, trên mặt lộ ra biểu tình vui mừng như một tiểu cô nương.

Tư Mã hi thần trêu mến nhìn nàng, hiệp phàm cười cuốn hút hắn thật sâu, hắn buông tay Lý Cường ra, nhẹ nhàng nói: “Ngươi thật sự là thông minh.”

Hiệp phàm đột nhiên có chút thẹn thùng,vừa rồi nàng có chút thất thố, cố gắng lấy lại ổn trọng nói: “Chúng ta lại đẩy Lý Cường vào trong, người này, chỉ

có Cao Phụng mới đưa được hấn ra ngoài, nếu không thấy hấn ở đây, mọi chuyện nhất định không được yên.”

“Ân.” Tư Mã hi thần gật gật đầu.

Hai người cùng nhau đẩy long ý vào chỗ cũ, bên trong gian điện càng thêm yên ắng và sạch sẽ, nếu từ bên ngoài nhìn vào cứ nghĩ vị nữ tử đó (mẹ TMHT) đứng thẳng, kỳ thật, ở bên trong, là nằm ở trên giường, chính là giường, một cái giường thật lớn, bên ngoài nhìn không thấy. (tức là bà này được đóng bang cùng với cái giường luôn... thì phải, không hiểu lắm L)

Chợt vừa thấy, hiệp phàm thật có chút choáng váng đầu (ta cũng choáng), không hiểu lúc này mình là đang đứng hay đang nằm nữa, nàng nghĩ, nếu lúc có người bên ngoài nhìn vào, thì nàng nhất định là đang nằm

(thật ra ta hiểu cái chỗ này như thế này, chg biết ta hiểu có đúng không. Tức là chị này đi xuống cái hầm và cái hầm đấy được đào kiểu nằm ngang, tức là lấy mặt đất mình đi là điểm mốc, thì mình đi một góc vuông với mặt đất, dưới đấy đi song song với cái mặt đất đấy. Nhưng như thế thì quá vô lý tại với lực hút của Trái Đất thì không hiểu đi kiểu gì ???)

Tư Mã hi thần quỳ gối trước mặt mẹ, hiệp phàm lặng lẽ đứng đực ra một bên, lẳng lặng quan sát, lúc này từ đường thật im lặng, không có bất luận kẻ nào, phỏng chừng đoàn người Cao Phụng tìm một vòng không tìm được ai đã đi khỏi đây rồi.

Bọn chúng nhất định rất tin tưởng nơi này, mười mấy năm qua, chưa có người nào có thể đi vào rồi đi ra toàn thây. Cho nên, bọn họ không thèm để ý.

Tư Mã hi thần ôm lấy thi thể của mẫu thân, mạnh liệt đè nén cảm xúc bản thân, nói: “Chúng ta tạm thời rời khỏi nơi này thôi. Nếu bị người khác phát hiện, sự tình sẽ rất nguy hiểm”

“Ân.” Hiệp phàm nhẹ nhàng lên tiếng, tiến lên cầm lấy cái tay của Lý Cường, quay trở lại phòng băng nơi mà nàng đã đánh một dấu son đỏ lên cánh cửa

Lúc này đây, nàng cố kìm nén cảm lấy tay Lý Cường mở cửa ra, thời điểm này Tư Mã Hi Thần đang tràn ngập bi ai, nàng không muốn một việc còn con này cũng cần phải để hấn làm. Nhưng tay của Lý Cường rất lạnh lẽo, cầm lấy nó nàng thấy rừng mình từng con.

“Để ta làm cho.” Tư Mã hi thần nhẹ giọng nói.

“Cảm ơn.” Hiệp phàm hơi nhú mày. Nàng nhìn Tư Mã Hi Thần cười cười, nhanh chóng đưa tay của Lý Cường cho hấn. Cửa nhanh chóng được mở ra

“Làm khó người rồi, tiểu... Hiệp cô nương.” Tư Mã hi thần nhẹ giọng nói.

Hiệp phàm lắc lắc đầu, “Chúng ta nên ra ngoài thôi.”

“Được.” Tư Mã hi thần lẳng lặng nói, “Ta không thể mang mẫu thân cùng ra ngoài, thi thể của nàng không thể gặp ánh mặt trời, chỉ cần gặp ánh sáng mặt trời sẽ nhanh chóng tan chảy, ta chỉ có thể hỏa thiêu nàng giống như phụ thân.”

Hiệp phàm gật gật đầu, không biết nói gì cho phải.

Toàn bộ quá trình, Tư Mã hi thần một cũng không nói, đưa lưng về phía Hiệp Phàm, im lặng giống như không tồn tại.

Hiệp phàm lẳng lặng đứng rất xa, có chút ngăn người. Tư Mã hi thần thành cái dạng này khiến lòng nàng nặng trĩu. Cứ nghĩ đến tất cả chuyện này đều do phụ thân nàng gây ra, nàng lại thấy áy náy không thôi. Ở trong mắt nàng, phụ thân là người tốt nhất. Chuyện xưa đó, nàng không biết cũng không hiểu, nhưng nàng không thể phui sạch quan hệ với nó. nàng không thể không đối mặt, cho dù Tư Mã hi thần không truy cứu trách nhiệm, nhưng những nỗi đau của hấn làm sao hấn quên được? Hấn không hận nàng, nhưng nàng thì không cam lòng !

“Người có biết Mai phi không ?” Tư Mã hi thần đột nhiên nhẹ nhàng hỏi.

“Mai phi ?” Hiệp phàm đầu tiên là hoảng hốt, theo bản năng hỏi lại một câu, sau mới gật gật đầu nói, “Biết, nàng là một phi tử của Lý Cường, đáng tiếc chết từ khi tuổi còn trẻ.”

“Nàng là mẫu thân của đương kim Hoàng Thượng, là cháu của đương kim Thái Hậu.” Tư Mã hi thần thản nhiên nói, “Cũng là người phụ nữ mà phụ thân ngươi yêu nhất.”

Hiệp phàm ngạc nhiên nhìn Tư Mã hi thần, không biết nói cái gì, trong trí nhớ của nàng, cha mẹ lúc nào cũng âu yếm, đột nhiên ở đâu nhảy ra một cái Mai phi thế này ?!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83

“Mai phi là người mà phụ thân ta yêu nhất ?!” Hiệp Phàm có chút hoang mang nói, “Ta đã từng nghe phụ thân nhắc tới vị Mai phi này, nhưng mà, cũng chỉ là nghe phụ thân nói vị Mai phi này thật đáng thương, ngoài ra thì không còn gì khác. Cha mẹ ta thường ngày vẫn rất ân ái, hay là người nhầm lẫn chỗ nào rồi ?”

“Mai phi vốn là cháu gái của hoàng hậu Lý Cường, là một nữ tử ôn nhu, thiện lương giỏi ca múa, lúc nàng tiến cung vẫn an bác mình, đúng lúc gặp phải Lý Cường say rượu, bị cưỡng đoạt, sau bị bắt vào cung thành Mai phi. Tổng cộng Lý Cường có 3 người con trai, trưởng tử là đông cung nương nương sở sinh (một bà phi nào đó ở Đông cung)*, còn con của hoàng hậu vừa sinh đã chết non, sử sách bưng bít, nói rằng đương kim Hoàng Thượng là con của Hoàng hậu, nhưng sự thật là con của Mai phi.” Tư Mã Hi Thần quay đầu nhìn Hiệp Phàm nói, “Đó là một bí mật, lúc ấy, đông cung cùng chính cung quan hệ xích mích, Đông cung lại sinh được con trai, lớn lên bộ dáng thông minh, hiếu học, làm Lý Cường càng thêm yêu thích, Hoàng hậu nhận thấy nguy hiểm đến vị trí chính cung của mình, cho nên, nàng liền an bài cháu gái mình tiến cung, lại trùng hợp “gặp phải” Lý Cường ngày ấy say rượu, lúc ấy phụ thân ngươi chính là hộ vệ bên cạnh Lý Cường, phụ thân ngươi đã lợi dụng sự ghen tị của Cao Phụng, dùng Cao Phụng thay thế Mai phi, cứu Mai phi thoát khỏi sự lăng nhục của Hoàng Thượng, có lẽ đây cũng là khế ước giữa phụ thân ngươi và Cao Phụng ngày đó.”

*Đoạn này rất kì lạ, thường Đông Cung được dùng để nói đến Thái tử, tức là người được chọn cho ngôi vị Hoàng Thượng kế nhiệm, Đông cung nương nương là sao mình cũng không hiểu lắm, đoán rằng là một bà phi nào đó ở một cái cung tên là Đông. Bạn nào hiểu thì chỉ mình nhé L

“Cha ta lúc ấy đi theo Lý Cường làm hộ vệ ?” Hiệp Phàm nghi hoặc hỏi, “Lúc ấy Lý Cường đã là Hoàng Thượng rồi sao ?”

“Đúng vậy, lúc ấy hắn bị lập nên một triều đại của riêng hắn, tự mình xưng làm Hoàng Thượng, lúc ấy ta chưa sinh ra. Cha mẹ ta cùng hắn cũng không còn bất cứ quan hệ gì.” Tư Mã Hi Thần thần nhiên nói, “Phụ thân ngươi lúc ấy chưa cưới vợ, cũng mới chỉ gặp Mai phi lần đầu tiên, có lẽ duyên phận là do trời định, cha ngươi đã yêu tha thiết nữ tử nhu nhược yếu đuối ấy, còn làm anh hùng cứu mỹ nhân. Mặc dù Mai phi không thể không vào cung, nhưng cũng không được Lý Cường sủng ái, nàng còn giả trang thân thể không khỏe để tránh thị tẩm, phụ thân ngươi nhận ra Mai phi không cam lòng, có qua có lại liền sinh ra tình cảm, thẳng đến Mai phi mang thai mới thôi.”

“Cái này càng kỳ quái, nếu là cha ta thật sự thích nữ tử này, cũng chính là Mai phi theo lời ngươi, vì sao không mang theo nàng bỏ trốn, theo tính tình của ông, ông sẽ không để cho bản thân bị thiệt” Hiệp Phàm hơi nhủu mũi, lẳng lặng hỏi, “Hon nữa người con gái mình yêu mang thai con của người khác ?! Đây không phải tác phong của cha ta!”

“Ngươi đoán không sai, không phải phụ thân ngươi không nghĩ bỏ trốn, mà là, mai phi không thể rời đi, bác nàng ta mang tính mạng của cả nhà nàng ra ép buộc, ép buộc nàng quyến rũ Lý Cường, ép buộc nàng mau chóng mang long thai, chỉ như vậy mới bảo toàn được địa vị của chính nàng.” Tư Mã Hi Thần nhẹ giọng nói, “Nhưng mà, Lý Cường nghĩ hắn say rượu còn chiếm tiện nghi của người ta nên mới cho Mai phi vào cung, nhưng chưa bao giờ để tâm đến nàng, căn bản là chưa từng thị tẩm qua. Mai phi không biết phải làm sao, nói với phụ thân ngươi việc này, hai người uống rượu, sau đó xảy ra chuyện Mai phi mang thai, mà mọi người đều nghĩ rằng đêm đó Mai phi bị Lý Cường say rượu cưỡng đoạt mà mang thai. Cao Phụng không biết Lý Cường chưa bao giờ thị tẩm Mai phi, hơn nữa đêm đó Lý Cường cưỡng đoạt là nàng ta, nàng sợ bị người khác biết, nên không dám có hành động tra xét gì. Chuyện này cứ như thế bị hàm hồ cho qua.”

“Làm sao mà ngươi biết được ?” Hiệp Phàm khó hiểu hỏi, “Ngươi nói người lúc ấy chưa sinh ra, làm sao mà ngươi lại biết tường tận như thế ?.”

“Người thích Lý Cường không chỉ có Cao Phụng, còn có Mạc Lục y, cha ngươi có từng kể cho ngươi chuyện một cung nữ đắc tội với Cao Phụng, bị nàng ta hành hạ đến chết không ? Cung nữ kia thật ra là một thủ hạ của Mạc Lục Y, lúc ấy nàng ta liều chết đi tìm phụ thân ngươi báo tin Mai phi mang thai rồi, đứa nhỏ này là của phụ thân ngươi chứ không phải của Hoàng Thượng, để phụ thân ngươi tìm biện pháp bảo vệ Mai phi, lúc trên đường trở về cung gặp phải Cao Phụng, mới xảy ra chuyện bất hạnh.” Tư Mã Hi Thần nhẹ giọng nói, “Cao Phụng vốn đa nghi, lại còn ngoan độc, nàng ta vô ý phát hiện nô tỳ này biết võ công, hơn nữa võ công giống như từ một môn phái với nàng ta, cho nên mới dung hết thủ biến pháp tra tấn cung nữ kia, cho đến khi Mai phi phát hiện ra, mới vùng trộm giết chết cung nữ này rồi giấu xác đi. Sau này, chính cung nương nương (hoàng hậu) biết cháu gái mình có có bầu, đợi đến lúc hạ sinh đứa bé, lập tức ám hại, sai người ban thưởng cái chết cho Mai phi, lại còn đề nghị với Hoàng Thượng giữ lại đứa bé đưa nàng ta nuôi dạy, làm công cụ chống lại đông cung nương nương. Phụ thân ngươi vì bảo vệ Mai phi, cùng đương kim Hoàng Thượng, quyết định ra làm quan.”

“Bảo vệ mai phi? Ngươi không phải vừa nói Mai phi đã bị hoàng hậu ban thưởng chết sao ? Phụ thân ta còn bảo vệ nàng thế nào ?” Hiệp Phàm càng nghe càng hồ đồ, nhìn chằm chằm Tư Mã Hi Thần hỏi.

“Ngươi đã quên còn có Mạc Lục Y sao. Lúc ấy Mạc Lục Y là một sủng thiếp của Lý Cường, cũng là Mai phi mệnh tốt, nàng uống xong rượu độc do hoàng hậu, cũng là bác ruột của nàng đưa tới, lại vừa vắng lúc ấy Mạc Lục Y cùng Lý Cường phát sinh tranh chấp, nàng tức giận tới chỗ Mai phi, muốn liên lạc với thủ hạ của mình, Mạc Lục Y không biết thủ hạ của mình đã chết dưới tay Cao Phụng, nhưng lại phát hiện ra Mai phi bị trúng độc. Trên người Mạc Lục Y không có giải dược, đành vội vàng mang Mai phi đi tìm người giải độc, cũng chính bởi tên người đó, phụ thân ngươi đã đề lộ hành tung của cha mẹ ta, Mạc Lục Y cũng cả đời hối hận,” Tư Mã Hi Thần thờ dài nói, “Tất cả sự tình đều là đúng lúc, có một số việc hẳn là do trời đã định.”

“Ta không rõ.” Hiệp Phàm hoang mang nói, “Ta càng nghe càng hồ đồ.”

“Lúc ấy, Mạc Lục Y mang theo Mai phi rời đi, tới chỗ của cha mẹ ta, đây là nơi duy nhất nàng có thể đến, bởi vì lúc ấy nàng cùng mẫu thân ta quan hệ rất tốt, giải độc cho Mai phi xong liền gửi ở chỗ cha mẹ ta tĩnh dưỡng, mà phụ thân ngươi trước là thị vệ của mẫu thân ta, hẳn thường tới thăm cha mẹ ta...”

Hiệp Phàm đột nhiên ngắt lời Tư Mã Hi Thần: “Ý ngươi là, Mai phi không chết, ở cùng với mẹ ngươi, sau đó cha ta đến thăm mẹ ngươi gặp lại Mai phi?”

Tư Mã Hi Thần gật gật đầu, im lặng nhìn Hiệp Phàm, không nói chuyện.

Hiệp Phàm nhìn chằm chằm Tư Mã Hi Thần, một ý nghĩ kì quái xuất hiện trong đầu nàng, nếu Mai phi còn sống, lại là người mà phụ thân yêu nhất, như vậy, làm sao ông có thể lấy người khác ? Hon nữa còn lấy tận 3 người? Không có khả năng nha! Trừ phi –

“Ý người là đương kim Hoàng thượng là con trai của phụ thân ta cùng Mai phi!”

“Đúng vậy, này cũng chính là nguyên nhân cha mẹ ta bỏ đi.” Tư Mã Hi Thần thần nhiên nói, “Bọn họ cảm thấy đương kim Hoàng Thượng cùng Tư Mã gia hay Lý gia không liên quan đến nhau, cho nên liền đồng ý dừng tay, nhưng sau đó Cổ Hà chiến dịch nổ ra!”

Hiệp Phàm cảm giác đầu ngày một to ra, nằng càng nghĩ càng thấy hồ đồ nha.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

“Nàng không cần hoang mang như vậy, ta chỉ muốn cho nàng biết chân tướng mọi việc. Có lẽ nàng hiểu, có một số việc vào tình thế bất buộc, lý do ân oán giữa phụ thân nàng cùng cha mẹ ta, cùng lý do ta đặt bẫy để nàng ám sát Hoàng Thượng.” Tư Mã hi thần có vài phần mâu thuẫn, dùng một chút mới nói, “Lúc ấy phụ thân nàng sở tức sở vì (thích gì làm nấy không coi ai ra gì), thật sự là có chút ti bi, đây là lý do vì sao mẫu thân nàng lại nói là Diệp gia nợ Tư Mã gia.” Hiệp phàm đột nhiên nói: “Có phải, mẫu thân ta chính là Mai phi, còn Lam thị chỉ là cái tên giả? Ta vùng vãi đương kim Hoàng Thượng là anh em ruột? Cha ta vì bảo vệ con, cũng muốn con mình ngồi lên ngôi vị Hoàng đế, mới cố ý báo cho Lý Cường nói ân thân của cha mẹ chàng? Hôn nữa cha ta còn biết rõ đám người Cao Phụng hận cha mẹ chàng, nhưng vẫn giao họ vào tay Cao Phụng?” Tư Mã hi thần nhẹ nhàng gật đầu, xoa người sang chỗ khác thu thập tro cốt của cha mẹ hắn, lặng lẽ nói: “Không sai, nàng đoán rất chính xác. Đây là ân oán giữa hai gia tộc, phụ thân nàng vì lợi ích của bản thân mà cướp đi sinh mạng của cha mẹ ta, nay tha chết cho cha mẹ nàng, ngoài việc không muốn làm nàng tổn thương, còn có ngày xưa mẹ nàng đã mạo hiểm giúp ta chạy thoát, mẹ nàng còn chấp thuận để nàng gả cho ta, hôn nữa còn nói với nàng, đây là Diệp gia nợ Tư Mã gia, ta nghĩ mẹ nàng đã nhận ra ta là Tư Mã Hi Thần ngay từ đầu.” Hiệp phàm nhớ tới lời nói của mẫu thân trước khi « sắp chết ». “Nhớ kỹ lời mẹ nói, đây là Diệp gia chúng ta nợ Tư Mã gia, là cha con làm sai trước, trăm ngàn lần đừng đi... báo... thù...” Lúc ấy tại sao mẹ lại biết chuyện này có liên quan tới Tư Mã gia? Hôn nữa, từ lúc Lâm Hi Thần xuất hiện, mẹ không ngăn ngại chuyện quá khứ mà chấp nhận đem nàng gả đi. Mà nàng lại với đương kim Hoàng Thượng lại là anh em ruột, điều này thật sự rất kỳ quái! Cái tên Hoàng Thượng yếu đuối, vô dụng kia lại là ca ca của nàng! “Tại sao chàng lại nói hết mọi việc cho ta nghe?” Hiệp phàm nhẹ giọng hỏi. “Nếu như chuyện này bị công bố, chúng ta... sẽ thành những người xa lạ, ta... không muốn thương tổn nàng, ta sẽ thả nàng đi, từ nay về sau, chúng ta gặp lại cũng là... người lạ, dù sao, có một ngày, ta sẽ giết chết ca ca của nàng, thù nhi đại chi (chiếm lấy địa vị của người khác), thành lập nên vương triều Đại Hưng của Tư Mã gia. Mà nàng, vẫn là một tiểu thư gia thân còn trong sạch, công tử Tô gia vẫn đang chờ đợi nàng, nàng nên có hạnh phúc của chính mình.” Tư Mã hi thần cố gắng từng tiếng nói, không quay đầu, thanh âm trầm thấp. Hiệp phàm đột nhiên rơi nước mắt, chỉ hận hai người chưa bao giờ tìm được lối ra trong lang động này, không bao giờ phải nhìn thấy mặt trời bên ngoài kia nữa. Trong khoảng thời gian ngắn hai người đều không nói chuyện, trong không khí tĩnh lặng tuôn trào một loại hương vị lạnh lẽo, lúc này bọn họ đều cảm thấy thật lạnh. “Chúng ta đi thôi.” Tư Mã hi thần âm thầm, gần từng tiếng nói. “Ân.” Hiệp phàm dùng hết khí lực toàn thân, nhẹ nhàng ứng thanh. Theo đường cũ, hai người im lặng bước đi, tuy rằng tốc độ rất chậm nhưng thuận lợi hơn lúc đi vào rất nhiều, hai người bọn họ dễ dàng tìm được con đường lúc đi vào, hiệp phàm cũng thực dễ dàng mở ra cánh cửa bằng đưa họ vào lúc trước, trở lại từ đường. Ánh mặt trời chói chang, hiệp phàm đột nhiên cảm thấy không khỏe, cúi đầu, nhắm mắt lại, cảm giác được nước từng hạt từng hạt lạnh buốt trượt xuống đôi gò má. “Hẹn gặp lại.” Hiệp phàm nhẹ giọng nói, lại giống như dùng hết khí lực cả đời này, nói xong câu đó, cả người đột nhiên trống rỗng, từ nay về sau, ngay cả đôi mắt nhau, cũng chỉ là người xa lạ, trong lòng nàng nhẹ nhàng nói một tiếng: Hi thần, bảo trọng! Tư Mã hi thần dường như muốn lên tiếng, nhưng lời nói dừng lại bên môi, nhìn ánh mặt trời bên ngoài sáng lạn, làm cho hắn không mở nổi mắt, tro cốt của cha mẹ ôm trong ngực vẫn tỏa ra hơi lạnh, hũ tro cốt này như một vách ngăn kiên cố ngăn cách hắn và Hiệp Phàm, dù cho bọn họ có thật sự thích như thi thể nào, có thể coi như đoạn ân oán này không tồn tại sao? Nhưng mà, nghĩ đến từ nay về sau, bọn họ chỉ là người xa lạ, tâm hắn liên tục thất từng con, cả người đau đến không thở nổi, ánh mặt trời giữa mùa hạ nhưng hắn cảm thấy toàn thân lạnh toát. Lòng hắn chỉ muốn: Bất luận hiệp phàm cuối cùng theo ai, chỉ cần nàng hạnh phúc, hắn cũng cảm thấy thỏa mãn rồi, nếu thấy nàng sống hạnh phúc, hắn có thể yên lòng đi hoàn thành nhiệm vụ dở dang của bản thân, từ ngày đầu tiên gặp được nàng, hắn đã lo là nhiệm vụ mà mình được giao phó. Thậm chí, có lần, hắn tình nguyện buông tha cứu hân của cha mẹ, chỉ cần có thể cho hiệp phàm cuộc sống bình thân hạnh phúc, thế nhưng, có rất nhiều việc hắn không thể một mình quyết định, chẳng lẽ hắn lại vứt bỏ công sức mười năm qua của mọi người sao? Chẳng lẽ có thể quên hình ảnh chết chóc của cha mẹ sao? Bọn họ rơi vào tay Cao Phụng, từng bị tra tấn như thế nào, hắn thật sự có thể không nghĩ tới sao? Có thể đi con gái của kẻ đã đẩy gia đình mình vào cảnh nhà tan cửa nát sao? Một khi nghĩ đến những vấn đề này, lòng hắn tràn đầy mờ mịt. “Nha đầu, nàng nhất định phải hảo hảo sống tốt.” Tư Mã hi thần trong lòng nhẹ nhàng nói, “Chỉ cần nhìn nụ cười của nàng, có thể tiếp thêm sức mạnh cho ta, tuy rằng cả đời này không thể ở bên nhau, nhưng, trong lòng ta nàng sẽ luôn luôn tồn tại.” Hắn cúi đầu, không đành lòng nhìn hiệp phàm, chỉ sợ nhìn, lại không thể buông tay. Một trước một sau, trầm mặc không nói gì trở lại Hiệp vương phủ, còn chưa tới Hiệp vương phủ, đã thấy Kiều Hà lo lắng chạy tới: “Thiếu gia, không tìm thấy thiếu phu nhân, ta cùng nha đầu thân tín bên cạnh thiếu phu nhân - Tiểu Liên đã tìm mọi nơi, đều không thấy bóng dáng nàng... nàng sẽ nghĩ quần chứ.” “Kiều Hà, ta vẫn khỏe, người không cần lo lắng.” Hiệp phàm nhẹ nhàng nói, Kiều Hà sốt ruột làm cho nàng rất là cảm động, có người lo lắng chỉ mình như thế, kỳ thật cũng là một loại hạnh phúc. Đột nhiên nghe thấy tiếng hiệp phàm nói chuyện, Kiều Hà hoảng sợ, ngây ngốc nhìn hiệp phàm, mắt to tròn tròn, ngốc nghếch hỏi: “Người... người làm sao ra ngoài được, Ta đứng ngoài cửa suốt, cửa sổ cũng đóng chặt, làm sao người ra được? Người, người...” Hiệp phàm thần nhiên cười, không nói gì, chỉ im lặng thờ dài, võ nghệ của Kiều Hà làm sao ngăn được nàng? “Phân phó người trong phủ tới đây gặp ta” Hiệp phàm nói với Tiểu Liên đứng ở phía sau, “Nay cha mẹ ta đã tạ thế, chỉ có thể làm cho Hoàng Thượng phiền muộn mấy ngày rồi” Tiểu Liên gật đầu rồi đi. “Thiếu phu nhân, người có gì cần phân phó, Kiều Hà có thể giúp được gì cho người không?” Kiều Hà lập tức nói ra suy nghĩ trong lòng, nàng rất thích ở gần Hiệp Phàm, nàng cảm thấy hiệp phàm, đơn thuần mà đáng yêu, là một người thông thấu chỉ tâm hiểm trá (am hiểu lòng người), ở cạnh hiệp phàm có một loại thư thả mà không ai có. Hiệp phàm cười nhẹ, từ khi biết cha mẹ mình không bị sát hại, Tư Mã hi thần đã tha cho cha mẹ nàng một mạng, nàng đã âm thầm hạ quyết định, dùng chính sinh mệnh của mình để bù đắp cho lỗi lầm của cha trong quá khứ, mặc kệ vì lý do gì. Có lẽ cha chỉ muốn bảo vệ nữ nhân và nhi tử, cũng hy vọng con mình có thể trở thành cửu ngũ chí tôn, một người trên vạn người, nhưng cha đã làm thương tổn đến mạng sống của cha mẹ Tư Mã Hi Thần, cha nàng thật sự là người có lỗi. Mặc dù vậy, Tư Mã Hi Thần vẫn tha mạng cho bọn họ, cho nên, Hiệp gia không chỉ làm sai trong quá khứ, mà bản thân nàng, cũng thiếu Tư Mã gia một cái mạng, nàng nhất định phải trả cho bằng hết. Đây là cách duy nhất để thể hiện tình yêu

của nàng với Hi Thần. Vì hấn, bỏ qua sinh mệnh của chính mình!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Yêu Chỉ Là Gặp Thoáng Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.